Işıl PARLAKYILDIZ - Kan ve Aşk

Tanıtım

Hiçbir Aşk kanla yazılamaz

İntikam ateşinin AŞK'a aşka dönüşme savaşı

Yıl 1760...

Kelimelerin sustuğu, kılıçların konuştuğu yedi yıl savaşları tüm acımasızlığıyla devam ederken AŞK intikam ateşinde doğacaktı...

Bir Leydi;

Hoyrat bir nehir, ateşten doğan keskin bir kılıç, yayından fırlamış bir ok, ne aşka boyun eğer ne de kanla yazılacak bir kadere...

Bir Lord;

Öfkeyle kaynayan bir okyanus, fırtınalarla bilenmiş bir hançer, ne sınırlara boyun eğer ne de aşktan örülmüş zincirlere... Nehir ve okyanus, savaş ve barış, tutku ve nefret...

Giriş

Yıl 1756 İngiltere güneyi...

Yedi yıl savaşlarının sürdüğü zamanlarda İngiltere'nin güneyinde Bristol ve Truro bölgelere ayrılmıştı ve hanedanlıklar İngiltere Kralına bağlı olarak yönetiliyordu. Bristol yüzyıllardır Edessa halkına aitti ve Edessa Lordunun varisleri halka hükmediyordu. Truro ise Loren Lordları Glangerlar tarafından yönetiliyordu. Yüzyıllardır bu iki aile neden olduğu unutulmuş bir düşmanlıkla birbirlerinden nefret eder ve yıllar süren savaşlarla her iki kardeş halktan çok insan kaybedilirdi. Edessa ve Lorenler 1706 yılında bir barış antlaşması imzaladılar. Barış şartları halkın refah ve huzurunu düşünen ve her iki taraf içinde bağlayıcı şartları bulunan bir sözleşmeydi. Her ne kadar barış antlaşması imzalanmış olsa da Edessa ve Bristol hanedanlıkları birbirlerine ılımlı olmayı başaramadılar. Halkların kardeşliği, Lorenlilerin, Edessa topraklarında, Edessa halkının Loren topraklarında yaşaması bile zaman içinde onların kinlerini yok etmedi. Birbirleriyle soğuk savaşları devam etti. Aradan tam elli yıl geçti....

Kan ve Aşk 1

Lorenli Glanger

"Ben Lorenli Glanger, diz çökün ve affetmemi dileyin! Sizi hainler" diye kükredi ve kılıcını adamın boğazına sokup çıkarması bir oldu. Asker, Lord Glanger'ın kılıcıyla gelen ölümün soğuk nefesiyle yüzleşti. Saplanan ve hızla tekrar çıkan kılıçla ne olduğunu anlamadan boğazını tuttu ama kan bir oluktan akarca fışkırdı. Dehşete kapılan asker diz çöktü ve yere yığıldı. O yere düşer düşmez, başka bir asker yerini aldı ve Lord Glanger'a saldırmaya devam etti. Öldürmek soğuktu ama bir o kadar haz doluydu çünkü öldürmek; onun olanı korumaktı. Yaşadığı onca yıl, hüküm sürdüğü topraklarda kendini, kalesini, kanını ve halkını korumak için çok canlar almış, çok kan dökmüş ama gözünü kırpmamıştı. O herşeyden önce atalarının mirasını koruyordu ve ondan sonra oğlu ve torunlarıda bu mirası korumak için can alacaktı. Bağıra bağıra Tanrı'ın onu affetmesini dileyerek "Beni cennetine al Tanrım! " diye haykırdı ve kılıcını savurmaya devam etti.

Delikanlılığa geçiş döneminde kılıç öğretmeninin söyledikleri kafasında yankılandı. "Yaşamak için öldür!" Vicdanını bu cümleyle bastırdı ve düşüncelerinden sıyrıldı. Ona savrulan öldürücü kılıç darbelerini gayet usta bir şekilde karşılamaya devam etti. Atın üzerinde yaşına rağmen hırsının verdiği güçle savaşıyordu ama ormanın derinliklerinden gelen askerler bitecek gibi değildi. Neredeyse bir saattir sağa sola kılıç sallıyordu. Bindiği at uzun geçen bir yolcuğun ardından ve bir saattir savaşmanın etkisiyle yere yığılmak üzereydi. Glanger fazla dayanamayacaklarını anlamıştı. Göz ucuyla adamlarına baktı. Hepsi ölümüne ve sadakatle çarpışıyorlardı. O sırada onunla başedemeyeceğini anlayan asker atının bacaklarını kılıç darbesiyle biçti ve Lord Glanger atla birlikte yere devrildi. Glanger yılların deneyimiyle kendini olabildiğinde temkinli bir şekilde yere bıraktı. Savrulduğu yerden kalkması bir oldu. Kılıcı hâlâ elinde, hâlâ savaşmaya hazırdı. Tabii bu dıştan görünüşüydü. Yorulmuş, kolları artık kılıç sallamaktan titriyordu. Kalleş biçimde atını yaralayan adama son gücüyle saldırdı ve onu öldürmesi uzun sürmedi. Acı çeken atının yanına gitti. At birkaç kere ayağa kalkmaya çalıştı ama her seferinde acıyla inleyerek yere devrildi. Ayaklarının üzerine basamıyordu. Glanger sanki etrafta kimse yokmuş gibi başını okşadı ve "Cennette yer bul" dedi ve ayağa kalkıp gözlerini kapattı. Onca acı ve ölüm görmüş ama haksız yere ölen her canlının ölümü onu derinden etkilemeye devam ediyordu. İçi kederle doldu.

Kılıcının kabzasını ters tutup, sivri kısmını ata çevirdi. Kollarını iyice kaldırıp kılıcını atın kalbine sapladı. At hiç acı çekmedi. Seğreltileri bir süre sonra donuklaştı ve nefes almayı bıraktı. Öfkesi, yorulmuş bedenini güçle doldurmuştu. Bulundukları ormanlık alanda iyice köşeye sıkışmış gidecekleri yol düşmanlarının kurduğu barikatla kapatılmıştı. Küçük düzlük ağaçlarla çevrelenmiş çıkış yolu yoktu ki sık orman ağaçları arabaların ve hatta atların bile geçişini zorlaştırıyordu. Eğer birileri bu cehennemden kurtulacaksa, bu en gözde adamları olmalıydı. "Travis" diye bağırdı son sesiyle.

Travis, Lordunun sesini duyar duymaz işini çabuk bitirmek ister gibi iki adamı kollarıyla sardı ve kılıcını öndekinin karnına sokup, arkada bulunan askerin sırtından çıkardı ve bütün gücüyle "Emredin Lordum" diye bağırdı. Kolunun altına sıkışmış iki askerin öldüklerini anlayınca ki bu iki üç saniye sürdü onları yere itti ve miğferine uzandı. Başını ikiye ayıracaklarını söyleseler bile miğferi taşıyacak gücü kalmamıştı. Miğferi çıkardı ve hızla Lordunun yanına gitmek için kalabalığa daldı. Tabii önüne çıkan düşman askerleri geçmesi kolay olmadı. Sayıları o kadar çoktu ki zaman geçtikçe çoğalıyor etkisi yaratıyordu. Tam önü açıldı dediği anda ona doğru koşan üç dört askeri gördü. "Tanrım beni sınıyor musun?" dedi ve kılıcının kabzasını iyice kavradı. Ona doğru koşan öndeki askerin kılıcından kendini koruyup kılıcını savurdu. Havada öğlen güneşinin cılız ışığına rağmen parlayan kılıç, keskinliğini kanıtlar gibi adamın demir zırhını ikiye yarıp iç organlarını dışarı döktü. Travis genç yaşına rağmen yıllar boyu savaşın soğuk nefesiyle büyümüştü. Ve o iyi dövüşen, sadakat dolu bir şövalyeydi. Nefes nefese neredeyse on beş dakika süren çabayla Lordunun yanına ulaştı ve "Lordum, iyi misiniz?" dedi ve kılıcını sağından gelen adamın karnına sapladı.

"Travis senden kaleye dönmeni istiyorum hemen!" diye bağırdı Lord Glanger.

"Siz lordum?"

"Ben kendime kaçtı dedirtmem" diye haykırdı Glanger. Travis "Lordum, affınıza..." dedi ama Lord onu sağ omuzundan hızla kenara çekti ve kılıcını kaldıramadan karnına bir kılıç saplandı. Travis kendi yara almış gibi "Hayır!" diye haykırdı ve Lorda saplanan kılıcın sahibini tek hamlede ölüme gönderdi. Lord kollarında acıyla yere yığıldı. Nefesleri iyice sıklaşmış ağzından kan geliyordu. Travis yavaşça onu yere bıraktı ve örme çelikten yapılma zırhı gevşetip yaraya baktı. Durum iç açıcı görünmüyordu. Miğferine sıkıştırdığı Emma'nın ona verdiği mendili Lordun karnına bastırdı. Yaşlı lord acıyla inledi.

"Lordum..." dedi çaresizce. Duyguları saniyeler içinde değişim geçiriyordu. Hüzün, kaybetme korkusu, koruyamama, hüsran ve en çokta öksüzlük... Onun gibi öksüz büyüyen bir yetime baba olmuş Lordu ölüyordu. Babasını savaşta kaybetmiş, sonra

annesini dokuz yaşında salgın hastalık elinden almıştı. Lord annesinin cenazesinde başını okşamış ve onu elinden tutup Emma ve Frederich'in yanına getirmişti. Tok sesiyle "Bu Travis, ona iyi davranın" demişti. Emma o zaman dört yaşındaydı. Elindeki oyuncağını bırakıp ayağa kalkıp yanına geldi ve yanağına küçük dudaklarıyla sıcak bir öpücük kondurdu ve Emma o günden sonra Travis'in elini hiç bırakmadı. Şimdi Emma'ya ne diyecekti. Yola çıkarken babasına iyi bakacağına söz vermişti ama sözünü tutamamıştı. Elleri titriyor, Lordunu yaşatmak için çareler üretmeye çalışıyordu. Bu cehennemden onu kurtarmak ve kaleye ulaştırmaktan başka çaresi yoktu.

"Dayanın Lordum" dedi ve bağırmaya başladı. "Alaric! Zorax! Çabuk!" diye haykırdı. Lord onun koluna yapıştı ve "Beni bırakın kaleye gidin. Frederich orada yok... Emma..." dedi sesi cansızlaşıyor kendini kaybetmek üzereydi. Glanger, Travis'in kolunu bıraktı ve sırtını soğuk toprağa yayılmasına izin verdi. Bacaklarından bedenine yavaş yavaş yayılan ölümü hissedebiliyordu. Şu an korkudan titriyor olması gerekiyordu çünkü ölüyordu ama o korkunun aksine huzur doluydu. Bu huzurun nedenini biliyordu. Mutlu bir yaşantısı olmuştu. Yüzüne yayılan gülümsemesi Travis'i adeta buza çevirdi. "Lordum..." dedi bilincini kontrol etmek için.

Lord Glanger "Travis, dediğimi yap bu bir emirdir. Benim zamanım doldu bunu kabul et ve git" dedi. Evet, zamanı dolmuştu. Güzel bir çocukluk, eğitim dolu gençlik ve birçok savaş görmüştü. En güzeli aşık olduğu kadınla evlenmişti. Ve...ve... çok sevdiği iki çocuğu olmuştu. Gurur duyduğu oğlu ve oğlan çocuklarını aratmayan güzeller güzeli kızı Emma... Oğlunun geleceğini hayal edebiliyordu. Frederich doğduğundan beri iyi bir evlat, öğrenci, savaşçı ve denilen herşeyi harfi harfine yapan asilzadeydi. Glanger onun iyi bir Lord olacağını biliyordu. Düşünme sırası Emma'ya geldiğinde Glanger kahkaha atmaya başladı. Onun geleceğini düşlemeyi bırak yarını için bile hayal kuramadı. Travis "Lordum" dedi telaşla. Lord gülüyordu ve ölüm döşeğinde biri için bu gerçekten garipti.

"Travis, oğlum..." dedi acıyla.

"Lordum sizi kaleye götüreceğim. Lütfen kendinizi yormayın"

"Emma... Onunla evleneceğin günü görmeyi çok isterdim. Onu koruyacaksın bana söz ver Travis..."

"Lordum Leydim, emin ellerde olacak bana güvenebilirsiniz"

"Ona senden başka bir adamın katlanacağına inanmıyorum Travis. Onun gibi asi, dik başlı, erkek kılıklı bir kızı kimse kabul etmez. Başka biri, onu çok hırpalar ve senin gibi anlayışlı olmaz. Ona iyi bak ve evlen onunla..."

Travis "Lordum onur duyarım ama lütfen kendinizi yormayın" dedi. Boğazına takılan acıyı tarif bile edemiyordu. "Şimdi adamlarını al ve git" dedi Glanger. Huzurluydu... Ölümün yanı başında onu bekliyor olması umurunda bile değildi. "Lordum sizi kaleye götüreceğim. İyi olacaksınız"

"Ölüm gözüme pekde kötü görünmedi" dedi kahkahalarla "Hadi çocuk git artık" dedi son kalan gücüyle.

Travis "Lordum bu emrinizi yerine getiremeceğim... Affedin" dedi. Lordun miğferini çıkarıp onu rahatlattı. O sırada Alaric ve Zorax koşarak yanlarına geldi. Onların yüzüde dehşet içindeydi. "Gidiyoruz!" dedi Travis keskin sesi karşısında Alaric ve Zorax aynı anda kafa sallayıp Lordu yerden kaldırdılar. Alaric ve Travis, Lordun kollarını kendi boyunlarına doludı. Zorax bacaklarının arasına girdi ve iki bacağını koltuk altlarına sıkıştırdı. Ormana doğru koşmaya başladılar. Kaleye yarım saatlik bir mesafe kalmıştı. Travis "Nehir yolunu kullanmalıyız. Şansımız yaver giderse belki küçük bir kayık bile buluruz" diye bağırdı. O sırada Alaric "Arkamızdakileri bir şekilde atlatmalıyız. Bu hızda..." dedi ve başını sıyırıp geçen okla hepsi yere atladı. Lord çoktan kendinden geçmişti. Travis "lanet olası okçular, Alaric sen Lordu kaleye ulaştır biz sizi koruruz" dedi. Bir yandan etrafı gözlüyordu. Okların geliş yönüne göre, Zorax'la göz göze geldi. Okçuların olduğu tarafa doğru koşmaya başladıklarında zincirinden kopmuş köpek gibiydiler. Alaric, yaşlı ama iri cüsseli Lordu sırtına aldı ve koşmaya başladı. "Dayanın Lordum...eve dönüyoruz" dedi. Saygı duyduğu ve sadakat yemini ettiği Lordu için ölümü göze alırdı ve bu son nefesini verene kadar böyle olacaktı.

Kışın haber saldığı rüzgâr, deli gibi esmeye iyice şiddetini arttırmaya başlamıştı. Ormanın ağaçları sallantıyla hışırdıyor, bu ses ormanın derinliklerinden kulaklara uğultu olarak geri dönüyordu. Alaric soğuğa aldırmadan bütün gücüyle koştu... koştu... koştu...

Travis okçuların arkasından dolaşmanın en iyi yol olduğunun farkındaydı. Üzerlerine gitmek açık hedef olmaktı. Onlar Alaric ve Lordu takip ederken, o ve Zorax arkadan saldıracak ve hemen Alaric ve Lorda yetişecekti. Zorax'a eliyle işaret verdi ve ayrıldılar. Okçular Alaric ve Lorda bir kaç isabetsiz atış yaptı. Zorax üç kişiyi temizledikten sonra etrafında kimse kalmadı. Alaric'e yetişmek için koşmaya başladı. Travis tam okçuların ikisini attığı iki bıçakla öldürmüştü ki arkasından çalı çırpı seslerini duydu ve arkasına dönmesiyle yüzüne darbe aldı. Çenesinde hissettiği acıyla yere yuvarlandı. Gözü kararmıştı ve ayağa kalkıp kılıcını çekti ama ilk nereye baktığını odaklaması zaman aldı. Zaman kazanmak adına darbe alan çenesini eliyle sıvazladı ve "Hanginiz çeneme vurdu?" dedi alayla. Karşısında duran askerler kahkaha atmaya başladı. "Neden soruyorsun? Bir daha mı istiyorsun?" dedi ona vuran asker. Kalabalık olmalarına

güvenip Travis'i hafife alan askerler gayet rahat hareket ediyorlardı.

"Sizin gibi haysiyetsiz bir Lorda hizmet eden adamlardan böyle cılız bir yumruktan başkası beklenmezdi zaten" dedi. Kendini toparlamış adamların hangisini önce öldüreceğinin planını yapıyordu. Askerler kahkahayla gülmeye başladıklarında Travis şaşırmıştı. "Sizde Lordunuz gibi onurdan yoksunusunuz. Ona hakaret ediyorum ama oralı bile olmuyorsunuz" dedi ve fazla zaman kaybettiğini düşünüp kılıcını savurmaya başladı. Beş asker ne olduğunu anlamadan yarım saatin içinde yerde cansız yatıyorlardı. Travis hızla koşmaya başladı. Koşarken bir yandan Lordun ölmemesi için Tanrı'ya dua etti.

***

"Leydim, gittikçe ustalaşıyor" dedi Max. Kılıcı elinden düşmüştü. Ellerini havaya kaldırdı ve teslim olduğunu belli etti. Emma gözlerindeki acaba dolu bakışla Max'in rol yapıp yapmadığını anlamaya çalışıyordu. Gözlerini kıstı ve gurur dolu sırıtmayla "Hadi ama bilerek yenildin. Beni başından atmaya çalışma" dedi nefes nefese. Gülmek ve konsantresini bozmak istemiyordu. Tabii dudaklarının hafif sola doğru kıvrılmasına engel olamadı ve gülmemek adına sıkı sıkı dudaklarını birbirine bastırdı. Dolgun dudakları bir çizgi halini aldı ve bedenini dikleştirdi. Kolları öyle yorulmuştu ki tir tir titriyordu. İnce boynunu sağa sola eğdi ve gardını aldı.

"Beni kırıyorsunuz Leydim" dedi Max. İri yapısına hiç uymayan kırılgan ses tonuyla Emma'yla dalga geçiyordu. Adamın uzun kıvırcık saçları arkadan siyah kumaş parçasıyla bağlanmıştı. Teni güneşin kavurucu sıcağında kalmış kadar bronzdu ve kışın hoşgeldin diyen serinine pek aldırmadığı kıyafetlerinden belliydi. Üzerinde giydiği yuvarlak yaka mintanın inceliğinden hiç üşümediğini anlamak mümkündü. Sanki yazın ortasında kalmış bir hali var gibiydi. Dar pantolonunu saran gömleğiyle tezat kemerinin özensiz bir şekilde bağlandığı o kadar belliydi ki, Emma bir ara sarkan kemerine kılıcı geçirip onu yere düşürmeyi bile düşünmüştü. Tabii bunu kasten yaptığını anlarsa Max bir daha ona ders vermek istemeyebilirdi. Bol gömleğine, bir o kadar özensiz kemere ve saçının sakala karıştığı yüzüne rağmen Max kaledeki diğer şövalyeler gibi kadınların nefesini kesebilecek bir adamdı. Tabii kılıç delisi Emma için değil...

"Bir kez daha! Kılıcını al" dedi Emma. Bütün dişlerini gösterir şekilde güldü. Max ellerini beline koydu ve karşısında saçı başı dağılmış, yüzü gözü çamur içindeki kıza hayretle baktı. Üzerindeki pahalı kumaş elbisesinin yırtılmasına aldırmadığı ortadaydı

ve rahatsız bir şekilde elbiseyi çekiştiriyordu çünkü iyi kılıç sallayabilmesi için eteklerine basmamalıydı. Elbisenin içinde olmaktan memnun olmadığı o kadar belliydi ki... Max Leydinin izin verilse hiç düşünmeden pantolon giyeceğini düşünerek gülümsedi. Kollarını birleştirip, yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle onu seyretmeye başladı. Şimdi başka bir kadın olsa bırak kılıç sallamayı, o kılıcı yerden almaya cesaret bile edemezdi. Tamam, nadirde olsa savaşan kadınlar görmüştü ama onlar hayatla yoğrulmuş ve meydan okumayı yaşam biçimi haline getirmiş güçlü, bir o kadar erkek görünümlü kadınlardı. Demircinin kızı irma gibi... diye geçirdi içinden.

Ama karşısında Demirci kızı İrma değil, Loren'in sahibi Lord Glanger'ın değerli kızı Leydi Emma vardı. Pamuklarda yatırılarak büyütülmüş, yokluk görmemiş biriydi Leydi. Tabii Leydi gibi davranmadığı her halinden belliydi. Gülmemek için kendini zor tuttu. Eliyle kirli sakallarını sıvazladı ve yerden kılıcını alıp, genç kıza doğru geldi.

Emma Max'in ne düşündüğünü merak ediyor bir yandan saldırıya kendini hazırlamaya çalışıyordu. Eteğini çekiştirip üzerine basmamak için uğraşırken içinden eteğine küfür savurmayı ihmal etmedi. Sinirle üzerine basmamak için sol eliyle eteğini çekiştirdi. Bedenini dikleştirdi ve kılıcın kabzasını iki eliyle sıkı sıkı tuttu. Yüzüne ciddi, avına yaklaşan bir bakış yerleştirmeye çalıştı. Max'in ilk darbesini savuşturdu ama arka arkaya gelen kılıç darbeleriyle gerilemeye başladı. "Biraz yavaş" demek istiyor ama Max'in onunla dalga geçmesini istemiyordu. Zaten biriyle ciddi ciddi dövüşürken biraz yavaş diyemezdi. Max "Sağ" dedi ve Emma sağdan gelen kılıcın sesini duyup kılıcını ters çevirip aşağı doğru hamle yaptı ve darbeyi karşıladı. Max sağ tarafa odaklanmış kızın solunu açıkta bırakmasıyla uzandı ve sol taraftan saçını sertçe çekti.

"Ah!" dedi Emma ama kendine ve uzun saçına lanet okudu.

"Dikkat edin Leydim. Saçınızı çekmek yerine kulağınızı koparabilirdim" dedi dalga geçerek. Emma sinirlenmişti. Max'in katıla katıla gülmesini seyretmeye niyeti yoktu. Kaşlarını çattı. Yüzüne hain bir o kadar belirsiz bir gülümseme yerleştirdi ve bir adım geri çekildi ve onun iki katı adamın bacak arasına tekmeyi geçirdi. İçinden "Oley!Oley!" diye bağırıyordu. Koca adam acıyla yere yığıldı. Yere düşer düşmez, Emma kılıcını boğazına dayadı ve ayağını göğsüne dayamayı ihmal etmedi. Kendiyle gurur duydu. Otuz iki dişi inci gibi parlıyor sanki Fransaya savaş açmış ve kazanmış gibi mutluydu.

"Bir şey mi söylemiştin Max" dedi alayla.

"Leydim dürüst dövüşmüyor" dedi Max yerde acıyla kıvranırken. Bozulduğunu ve acı çektiğini saklamaya çalışan Max "Leydim sizin gibi vahşi bir kadınım olmadığı için Tanrıya şükrediyorum" dedi. Emma duyduğu bu cümleyle bozulmuştu ama hiç belli etmedi. Burnunu her zamanki gibi havaya kaldırdı ve "Sende saçımı çektin ama" dedi.

Kılıcı halen elinde ama kırılganlığını huysuzluğuyla örter hali vardı. Max "Evet bende saçınızı çektim" dedi aptalca. Birlikte gülmeye ve sonrasında kahkaha atmaya başladılar... Emma elini uzattı ve Max uzanıp elini tuttu ama ondan destek almadan yerden kalktı.

Kan ve Aşk 2

Max otuzlu yaşlarını bitirmek üzere olan bir kılıç ustasıydı. Evli ve çok sevdiği karısı Diana ile kalede yaşıyorlardı. Max Emma'yı doğduğundan bu yana tanırdı. Emma'ın herkesle olduğu gibi Diana ile arası çok iyiydi. Okul dersliğinin yapımında Emma bir erkek gibi çalışmış ve çocukların iki derslik sahibi olmalarında büyük rol oynamıştı.

Diana onu seviyor bütün dertlerini bir abla gibi dinliyordu. Daha küçük bir kızken bile Emma diğer kızlardan farklı olduğunu göstermişti. Kalede çoğu geceler kaybolur bütün kale halkı onu elinde meşaleler aramaya çıkardı. Kimse onu bulamaz, Emma geceyarısı yatağında meydana çıkardı. Sonradan sonraya onun Travis'ten kılıç dersleri almaya başladığı ortaya çıktı. Lord Glanger öfkeden deliye dönmüştü. Konulan yasaklar, verilen cezalar Emma'ın yapacaklarına engel olmadı. Lord onunla ve inadıyla başedemedi ve ona kılıç eğitimi vermesi için Max'i görevlendirmek zorunda kaldı. Zorunda kalmıştı çünkü Leydi her önüne gelene kılıç çekmeye başlamıştı. Zamanla kılıç derslerine, ok ve yay kullanmak eklendi. Sıra dövüşe geldiğinde Lord Glanger kızına "O kadar uzun boylu değil" diyerek tavrını koydu. Max, Lord Glanger kızına bağırsa bile arkasından bıyık altından güldüğünü birkaç kere görmüştü. Erkek çocukları dövüp, bütün gün tavuk kovalayıp, nezaket derslerinden kaçması, yemek dersinde mutfağı yakması ki bunun kasten yapıldığını herkes biliyordu. Atın tepesinden inmeyen, ava giden, ustaca ok atmaya çalışan Lordun biricik kızı ve onların Leydisi Emmaydı. Loren halkı ve kalede yaşayanlar Emma'ın bu vahşi ve iflah olmaz hallerini büyüdükçe doğal karşıladı. Tabii kaleye gelen ziyaretçiler ve Lordun misafirleri dışında.

Dedikodu her çağda vardı ve insanlar dedikoduyu kulaktan kulağa yaymayı görev edinmişti. Emma'ın ünü bire beş katılarak kulaktan kulağa yayıldı ve zamanla onunla evlenme talebiyle kimse kaleye uğramaz oldu. Hiçbir asil Lord yanında erkek gibi bir kadın istemezdi. Tabii dedikodular kulaktan kulağa yayılırken Emma hakkında özürlü

olduğu, çok çirkin olduğu, kör ve topal olduğu ve bunun gibi asılsız dedikodu insanların ağzında dolanıp durdu. Lord kızının ona bir şey olursa, korumasız kalacağını düşündüğü bir anda aklına Emma ve Travis'in evlenebileceğini geldi. Bunu oğlu Frederich'le paylaştı. Travis ve Frederich iyi anlaşıyordu ve Travis, Lord Glanger kadar oğlu Frederich'e sadakatle bağlıydı. Lord bir çok yemekte Travis'e imalı göndermeler yaptı. Travis içindeki isteğin Lord tarafından onaylanmasından kuvvet aldı ve "İstekleriniz benim için emirdir" efendim dedi. O günden sonra kalede herkes resmi bir nişan olmasa bile Emma ve Travis'in evleneceğini biliyordu. Birbirlerine çok yakışıyorlar ve Travis'in ona âşık olduğu her halinden belliydi. Max "Diana selam söyledi. Çoktandır seni göremiyormuş" dedi. Emma tam onlara şimdi gidebileceğini söyleyecekti ki dadısı Gerda'ın hızla onlara doğru geldiğini gördü. Gözlerini devirdi ve dudaklarını memnuniyetsizce büzdü. Gerda'nın peşinde Annie vardı.

Emma "Lanet olsun. Yine beni şu aptal dikiş dersine götürmeye geliyor. Görüşürüz Max" dedi ve elindeki kılıcı hızla eline tutuşturdu. Ters yöne doğru yürümeye başladı.

Gerda uzaklaşan kıza yalnız olsalar avaz avaz bağırırdı ama yetişmek adına hızını iyice arttırdı. Nezaket kuralları içinde "Leydim! Leydim.. Leydi Emma!" diye kibarca seslendi. Emma sanki dünyada tek kalmış gibi seslenen kadına aldırış etmeden yürüyordu. Tam kurtuldum dediği anda, yer yer yırtılmış eteğine basıp kendini çamurun içinde buldu. Ne olduğunu anlamadan yüzü gözü çamura bulanmış öylece yerdeydi. Avuçlarından kuvvet alıp dizlerinin üzerine kalktı ve acıyla tekrar yere oturdu. Gözlerini kapattı ve eteğini yukarı kaldırıp parçalanmış dizine baktı. Canının yandığı yüzünden belliydi. O sırada Gerda ve Annie onun başına dikildi. Tabii düştüğünü gören Max'te.

Max telaşla "Leydim, iyi misiniz?" dedi.

"İyiyim yok birşey, lanet olası etek" dedi Emma.

"Emma! Genç asil bayanlar küfür etmez" dedi Gerda sinirle.

"Bir dahaki talimlerde size bir pantolon ayarlasak iyi olacak. Ben Diana'ya söylerim. O bulabilir" dedi Max.

Gerda kısılı gözlerinden ateş çıkmasını engeller gibi Max'e baktı.

"Lordum gelince sizi bizzat kendim şikâyet edeceğim. Bu kılıç dersleri fazla oldu. O bir Leydi ve asla pantolon giyemez" dedi. Max ve Emma göz göze geldi "Dadı lütfen, Sir Max sadece bana kendimi korumayı öğretiyor"

"Sizin kendinizi korumayı öğrenmeye ihtiyacınız yok Leydim. Sizi korumak için canını verebilecek bir sürü onurlu savaşçınız var. Ayrıca Sir Max bunlardan biri, öyle değil

mi?" dedi Max'e bakarak.

"Yani bana bir asalak gibi yaşa diyorsun" dedi Emma bir taraftan dizini üflüyor acısını almaya çalışıyordu. Gerda sinir sınırlarının sonuna gelmişti "Leydim rica ederim bacağınızı örtün burada bir erkek var" dedi. Emma utanmıştı. Beyaz yanaklarına yayılan kırmızılık yüzünden Gerda'ya sinir oldu. Eteğini indirip yarayı kapattı. Bu arada Max Gerda'ın söylediğiyle hızla arkasını döndü ve "Leydim, sizi taşımamı ister misiniz?" dedi.

"Tabii ki hayır! Bir şeyim yok, ufak bir sıyrık" dedi. Emma hızla ayağa kalktı ama dizi gerçekten sızlıyordu. Max selam vererek uzaklaşırken Gerda başıyla sinirli bir selam verdi. Annie gülmemek için ağzını kapatıyor, kendini zor tutuyordu ve olabildiğinde Gerda'nın arkasında kalmaya özen gösteriyordu. Gerda sinirle yürümeye başladı. Emma'dan onu takip etmesini istediğini söylemesine gerek yoktu.

"Bugün babanız dönüyor, hazırlanmanız gerek ama ben yine sizi bu ahırda buluyorum. Sabah dikiş dersiniz vardı ama siz yoktunuz. Eminim babanız geldiğinde bunu ve diğer taşkınlıklarınızı öğrenecek. İki ay ormana gitmeme cezası alırsanız inanın buna çok sevineceğim" dedi. Gerda ustalıkla eteğini ve iç eteğini iki eliyle avuçladı ve ahırın toprak zeminine basmadan taşlarda sekerek yürümeye başladı. Emma şaşkınlıkla onun düşmeden ve çamur olmadan bir cambaz edesıyla yürüyüşünü seyretti. Kalın tafta eteği yerden beş santim kadar kalkmıştı ve yürürken sadece cilalanmış yumurta topuklu siyah ayakkabısı görünüyordu. Emma ağzı açık iyice hayrete düşmüştü. Gerda'ın bir cadı olup olamayacağını düşündü ve gülmeye başladı. Hızla ona yetişti. Babasından ceza alacak olmak hiç hoşuna gitmemişti. Tabii hemen bir şey düşündü ve kaşlarını havaya kaldırıp masum masum "Ben ceza alırsam sende kalede hapis kalacaksın o zaman anneni görmeye kale dışına çıkamazsın" dedi. Gerda durdu ve eteklerini sıkan avuçlarından kumaşın hışırtıları gelebiliyordu. Emma'ın tüyleri ürperdi. Tamam dasını çok seviyordu ama onun öfkesinide bilirdi. Gerda sırtını dikleştirdi ve yüzünden beklenilmeyecek bir cevap verdi "Herneyse belki öğrenmeyebilir"

Emma ve Annie'de artık film kopmuştu. Kahkahayla gülmeye başladılar. Tabii Gerda "Annie sen gülüyor musun?" diye azarladığında iki kız çoktan susmuş yürümeye devam ediyordu.

Gerda "Sizi temizleyip, babanızın gelişine hazırlayalım" dedi. Enna bugün Gerda'nın elinden kurtulamayacağını anladı ve kaderine razı oldu. Babasının yokluğunda her ne kadar rahat, bir o kadar özgür olsa da onu özlemişti. Hem artık yay kullanmayı iyice öğrenmiş babasına hedefleri nasıl vurduğunu göstermek için can atıyordu.

Gerda ile kalenin içine girdiklerinde "Ben acıktım. Mutfağa uğrayalım" dedi ama

"Merak ediyorum Leydim hangi elinizle yiyecekleri tutacaksınız" dedi Gerda. Sinir ve kızgınlık dolu sesi buz gibiydi. Emma yanaklarını şişirip, nefesini tuttu. Ellerini kaldırıp avuçlarına baktı. Tırnaklarının içine dolan çamurların üç gün suyun içinde kalsa bile çıkmayacağını düşündü. Ağzından çıkan tuttuğu nefesi sanki taşmakta olan çaydanlığı andırıyordu. Ağzını yamulttu ve sessiz kaldı. Onlar koridorda yürümeye devam ederken karşıdan Baş rahip Dante göründü. Başını örten siyah pelerin daha bir kambur görünmesine sağlıyordu. Çipil çipil ama sakinlikle parlayan gözleri Emma'ya her zaman doğru yolu göstermek istediği izlenimi veriyordu. Başka rengi barındırmayan kırlaşmış saçları yana doğru taranmış ama pelerinin azizliğine uğramış elektriklenmişti.

Emma ona küçüklüğünden beri Dante derdi ve bu yüzden çoğu zaman azarlanırdı. Merak ettiği diğer bir şey Dante'in hiç çocuğunun olup olmayışıydı. Seksenlerini bitirmekte olan bu bilge adam aşk hakkında öyle güzel laflar ederdi ki, Emma genç olsa ona aşık olabileceğini düşünürdü.

"Selam Dante" dedi Emma sırıtarak. Gerda saygıyla "Ekselansları" dedi eğilerek. Gerda baş psikopos Dante'in, Emma'ın bu çamur içinde, eteği yırtık, saçları dağılmış halini görmesinden oldukça rahatsızdı.

"Selam kızım. Yine güzelliğinin doruklarındasın" dedi Dante. Emma yüzsüzlük yapmak istemiyordu. O olduğu gibi doğaldı. Emma'yı tanıyan herkes bunu bilirdi. Tabii Dante'de... "Öyleyim değil mi?" dedi sırıtarak. Tabii Gerda'nın kızgın sesi gecikmedi "Leydim! Sizi insan kılığına sokalım mı?" dedi dişlerinin arasından. Emma yine ağzını bir balon gibi şişirdi ve ağzındaki nefesi geri bıraktı. Dante "Pazar günü görüşürüz Emma" dedi.

"Görüşürüz Dante, Pelerus'a sevgilerimi ilet" diye bağırdı arkasından. Psikoposun kahkahaları koridoru doldurdu.

"Ulu Tanrım! Sen şimdi baş rahiple bir köpeğe selam mı gönderdin" diye sordu Gerda ama cevabı duymak istemiyordu. Odasının kapısını hızla araladı ve taviz vermeden "Siz banyonuzu yaparken, ben size yiyecek bir şeyler hazırlatırım" dedi ve odasına girmesini bekledi.

Emma suratı asık odaya girdi. Hiçbir kadının giymek istemeyeceği erkek botlarından kurtuldu ve iç eteğini çıkardı. "Ne var yani köpeklerde bir canlı, onlarda sevgiye muhtaç" dedi. Annie etrafta koşturmaya çoktan başlamıştı ve yorum yapmadı ama ona gülümsemekten geri kalmadı. Emma "Bu gün yine çok konuşuyorsun Annie" dedi alayla. İç eteğinin artık kullanılamayacak olduğunu fark edince Gerda gelmeden onu bir yerlere saklaması gerektiğini düşündü. Beyaz olması gereken eteğin her bir ipliği çamura bulanmıştı. Elinde öylece dururken "Ben hallederim efendim" dedi Annie.

Emma "At onu" diye fısıldayarak kıkırdadı. İç çamaşırını bacaklarından sıyırmaya çalıştığı sırada Gerda odaya girmişti. "Neden soyunmaya tersten başlıyorsun ilk önce elbiseni çıkarmalısın" dedi. Şöminenin ateşine biraz daha odun attı ve perdeleri sıkı sıkı kapattı.

"Gerda sakinleş lütfen" dedi Emma memnuniyetsizce elbisesine uzanıp otuz altı delikten geçen sırtındaki çapraz bağları çözmeye yarayan ipi aradı ama bulamadı. Bu ilk çıkaramayışı değildi. Gerda elleri göğüslerinde birleşmiş onu seyrediyordu. Emma "Hadi ama bana yardım etmeyeceğini söyleme" dedi mızmızca.

"O mikrop yuvası elbisene dokunabileceğimi sanmıyorum" dedi Gerda.

Emma "İyi bende elbisemle yıkanırım" dedi ve Annie'in hazırlamakta olduğu küvete doğru adım attı. Annie ağzı bir karış elinde maşrapa Emma'ya bakıyordu. Gerda dediğini yapacağını bilecek kadar büyüttüğü kızı tanıyordu. Çığlık çığlığa önüne geçti ve "Tamam, tamam gelde yardım edeyim" dedi. Elbisenin belini sıkan bağları çözüldüğünde Emma rahat bir nefes aldı. Elbise omuzlarından yere düştü ve iç elbisesiyle kaldı.

"Bu elbiseler dövüşmek için hiç uygun değil, Max haklı kendime bir pantolon diktirmeliyim" dedi ve Gerda'ın gözlerine baktığında büyük bir kasırganın geldiğini biliyordu.

Gerda "Sen bir leydisin, kılıç kullanmak ve ok atmak sana göre değil, sana bunu defalarca anlattım. Evlenecek ve evlendiğin adama kendini adayacaksın. Çocuklarını iyi birer evlat olarak yetiştireceksin. Hiçbir erkek yanında ondan daha iyi kılıç kullanan bir kadın istemez"

"Ben evlenmek istediğimden pek emin değilim. Ayrıca... bir erkeğin hükmüne girmek beni gerçekten çok sinirlendiriyor"

"Travis'i sevdiğini söylemiştin" dedi Gerda onun iç elbisesinden kurtulmasını sağladı. Saçlarını bağladığı, ne olduğunu bilmediği bez parçasının düğümünü çözdü ve tiksintiyle onu atması için Annie'ye uzattı. Emma'ın sarı saçları omuzlarından yuvarlak kalçalarına döküldü. Gerda bir kere daha büyüttüğü genç kıza hayranlıkla baktı. Genç kız çıplaklığa kavuşan bedenini odanın sağındaki paravanın arkasında kalan küvetin içinde soktu ve "Ben onu beğendiğimi söyledim. Sevdiğimi değil" dedi.

Gerda onun ufak bir çocukkende çok güzel bir kadın olacağını düşünmüştü ve öylede olmuştu. Emma ölen annesine öyle benziyordu ki... Sarı düz saçları, zümrüt yeşili gözleriyle uyum içindeydi. Kaşları kahverengi gölgeye benzer yay kavisiyle, gözlerini

daha cazip hale getiriyordu. Uzun sık kirpikleri kaşlarına değiyor bir ceylanın bakışlarındaki masumiyeti yansıtıyordu. Dolgun pembe dudakları, küçük dik burnuyla yüzünün güzelliğini tamamlıyordu. Emma daha farkında değildi ama bedeni artık kadısı özelliklere iyice bürünmüştü. Dolgun göğüsleri, yuvarlak kalçası ve ince beliyle bütün erkekleri peşinden koşturacak derecede güzeldi. Tabii konuşmadığı sürece...

Gerda suya girmiş kızın çamur içinde kalmış yüzünü sabunlu bezle silmeye başladı.

"Umarım bu çamuru yüzünden temizleyebiliriz" dedi sinirle. O sırada Annie su taşıyor ve saçlarını yıkayacakları sabunu hazırlıyordu.

"Ben kendim halledebilirim" dedi Emma sıkıntıyla. Gözüne sabun kaçmış ama Gerda'nın sinirli olduğunu biliyor ses çıkarmıyordu. Annie bir yandan saçlarını sabunlamaya başlamıştı. Emma kafasında gezen eller ve yüzünü ovalayan Gerda ile avaz avaz bağırmak istedi ama sustu. Gerda yüzüyle uğraşmayı bırakıp yüzünü yıkamasına izin verdi. Annie su döküyor, Emma yüzünü sabundan kurtarıyordu. Gerda çok gecikmeden kızın kolunu eline alıp sabunlu bezi sürtmeye başladı. Emma "Acıyor" dedi inleyerek.

"Acıyor mu? Kılıç kullanıp kendini oradan oraya atarken hiçbir yerin acımıyor ama" dedi. Ovalamaktan kızaran kızın yüzüne baktı. İçi acıdı gerçekten ona sert davranıyordu. Toparlak yüzüne muzip bir gülümseme yerleştirdi ve siyah zeytin gözlerini kıstı. Gerda ne zaman gözlerini kızsa Emma onun alaylı bir konuşma içine gireceğini anlardı. Öylede oldu. "Her yerin morluk içinde, umarım Travis bunlardan zamanla hoşlanmaya başlamaz"

"Niye?" dedi Emma ne dediğini anlamamıştı.

"Bu morluklardan hoşlanıp, yanlarına yenilerini eklemek için seni dövebililir"

"O asla bana vurmaz"

"İnan bana Emma evlenince bu asi, erkek halin devam ederse, dövmeyi bırak seni ayaklarının altına bile alabilir. Ben olsam yapardım"

"Bana vuran her erkek karşılığını alır" dedi sinirle.

"Ulu Tanrım sen bu çocuğa akıl ver!" dedi Gerda ve başından aşağı suyu döktü. Banyosu bittiğinde Emma kendini yenilenmiş hissediyordu. Annie onun kurulanmasına yardım etti. Bedeni kurulandıktan sonra yağlar sürülüp yumuşaması sağlandı. Emma "kendimi kızartılacak tavuk gibi hissediyorum" dediğinde Annie'yle ikisi kıkırdıyordu. Gerda "Bedenine iyi bakmalısın ki yaşlanca buruşmayasın"

"Sen güzelliğini bu yağlara mı borçlusun Gerda" dedi Emma dişlerini göstererek.

"Ah çocuğum bende bir zamanlar gençtim ama senin kadar güzel olduğumu söyleyemem"

"Ben güzel değilim. Güzel olsaydım kapıda şimdiye bir sürü evlenmek isteyen adaylar olurdu"

"Sana ok atan, dövüş merakı olan bir kızı kimsenin istemeyeceğini söylüyorum neden anlamıyorsun. Adayları kaçıran sensin"

Emma gururu kırılmış gibi melül melül dadısına baktı" Gerda çocuğu gibi sevdiği kızı üzdüğünü anladı ve "Hem...sen nişanlı sayılırsın" dedi bulduğu bahaneyle rahatlayarak derin bir nefes aldı.

"Resmi bir şey yok ki"

"Olsun herkes bunu biliyor" dedi Gerda ve Emma'ya babasının İran seyahatinde ona hediye olarak getirdiği krem rengi sabahlığı giydirdi. Onu şöminenin karşısındaki pufların üzerine oturttu ve kendi tekli sandalyeye oturdu. Elinde tarak şöminenin karşısında kızın kalçalarına değen uzun sarı saçlarını taramaya başladı. Bir yandan Travis'e olan hareketlerini düzenlemesi ile ilgili akıl vermeyi ihmal etmedi.

"O senin kocan olacak Emma. Artık ona yumuşak başlı davranıp itaat etmeyi öğrenmelisin. Onunla alay etmek çok büyük saygısızlık, ayrıca erkekler akıllı kadınları sevmez onlardan korkarlar"

"Daha ortada bir şey yok, hem Travis benim şakalarımı seviyor. Aklımı da sevdiğine eminim"

"Erkekler gördüklerini severler Emma. Hem nasıl ortada bir şey yok? Onun sana olan ilgisini bilmeyen yok. Seninde anladığına eminim. Sakın bana yalan söyleme"

"Tabii ki anlıyorum, o kadar aptal değilim"

"O zaman?"

"Ben onu hiç kocam olarak düşünmedim. Onunla beraber büyüdük. İlgisi hoşuma gidiyor o çok yakışıklı, güçlü ama o kadar" genç kızın gözleri uzaklara bakar gibi dalgınlaşmıştı. Düşünceli olduğunda üst dudağını uzatır parmakları alt dudağını koparır gibi çekiştirip dururdu.

Travis'i düşünüyor düşünüyor ama onunla ilgili ne düşünmesi gerektiğini halen

bulamıyordu.

"Daha ne olmasını bekliyorsun ki? Evlenen kadınların yüzde sekseni kocasını ilk gece üzerinde tepinmeye başladığı zaman görüyor"

"Bu iğrenç" dedi Emma.

"Bu iğrenç falan değil, hayatın gerçekleri" Gerda saçlarını tarıyor, şöminenin ateşinde kurumasını sağlıyordu. Bir yandan siyah zeytin büyüklüğündeki gözleri Emma'yı gözlüyordu.

Emma bir aydır görmediği Travis'i düşündü. O her zaman nazik bir o kadar anlayışlıydı. Emma'yı her ne yaparsa yapsın savunuyor, onu herkese karşı koruyordu. Birlikte iyi vakit geçiriyorlar, kılıç talimleri oldukça eğlenceli geçiyordu. Tabii bu Emma için yeterli değildi.

"Aşk bu olmamalı, hem bana hiç yaklaşmıyor. Belki de ona çekici gelmiyorumdur"

"Demek sana yaklaşırsa karşı çıkmayacaksın?" diye kıkırdadı Gerda.

"Karşı çıkarmıyım bilmiyorum ama aramızda bir şeyin eksik olduğunu biliyorum"

"Bence sen elindekinin kıymetini bilmiyorsun" dedi Gerda. Yarım saatin sonunda saçları kurumuştu. Gerda onun tam bir leydi gibi giyinmesini istiyordu. İlk önce iç elbisesini, sonra onun üzerine kayık yaka sırt ve göğüs dekoltesi can alıcı, gök mavisi bir elbise giydirdi. Sırtındaki bağları sıkarken Emma yine nefes alamadı.

"Çok sıktın" diye dert yandı. Gerda "Evet bilerek yaptım. Umarım o fazla çalışan beynine oksijen gitmez ve babanın karşısında tam bir Leydi gibi davranabilirsin" dedi.

"O kadar sıktın ki artık hiçbir şey yiyemeyeceğim"

"İsabet olur, bir domuz gibi yiyorsun"

"Of!" dedi Emma. Gerda gülümsedi ve masada hazırlanmış tepsiyi gösterdi. "Hadi bir şeyler ye ve aşağı gel" dedi ve etrafı toparlayıp çıktı. Emma'ın aklı halen Gerda'ın Travis hakkında söylediklerindeydi.

"Haklı" dedi kendini inandırmak adına. Travis'e bir arkadaşı gibi davranıyor sonra ona sokulmamasını dert ediyordu. Onu öptüğünü düşündü ve yanakları kızardı. Tam masaya oturacak ve kahvaltısını edecekti ki kalenin çanlarının çalma sesiyle irkildi. Heyecanla Annie'ye baktı ve "Babam geldi" diye haykırdı. Kapıya doğru koştu ve Annie "Leydim koşmayın" diye bağırsa da Emma buna aldırmadı. Hızla kalenin

merdivenlerinden aşağı indi ve kalenin dışındaki merdivenlere ulaştı. Heyecanlı ve gülen yüzü görmek istediği kişiyi göremeyince merakla etrafa bakmaya başladı.

Kan ve Aşk 3

Bir terslik vardı. Babası ve kafile neredeydi? Peki ama bu kalabalık neyin nesiydi? Babası gelmediyse çanlar niye çalmıştı. Emma çanların sesini doğru sayıp saymadığını düşündü. Doğru duymuştu çan dört kez çalmıştı. Emma halkın panik halde merakla kalenin ön tarafına doğru ilerlemeye çalıştığını gördü. İçlere doğru ilerledikçe insan mırıltıları uğultuya döndü. Onu fark edenler yol açmaya başladı. Kalabalığın yoğun olduğu tarafa doğru yürümeye devam etti. Onu görenler geri çekilmeye başladı. Her ne olduysa iyi bir şey olmadığı belliydi. Emma'nın boğazı kurumuş sanki bir şey ruhunu sıkmaya başlamıştı. Emma, ilk dizlerinin üzerinde Alaric'i gördü. Alaric yerde yatan birinin üzerine eğilmişti. Sonra Zorax'ın her zaman görmeye alıştığı ruhsuz yüzünü gördü. İlk defa Zorax'ın hiç bir duygu okunmayan yüzünde acıyı gördü. Tüyleri ürpermişti ve niye titriyordu bilmiyordu.

Yerde yatan kişiyi ilk önce Travis zannetti ama babasının acı dolu yüzünü gördüğünde "Baba" diye çığlık attı. "Olamaz! Baba!" diye haykırdı. Kimseden ses çıkmıyor Emma babasının yanına diz çökmüş titriyordu. Alaric'e döndü "Bana ölmediğini söyle!" diye bağırdı.

"Leydim yaşıyor ama çok kan kaybetti."

"Bu nasıl oldu? Bunu kim yaptı?"

Alaric "Eddesalı askerlerin saldırısına uğradık Leydim" dediğinde etraftan panik halinde uğultular yükselmeye başladı. Emma "Onu buradan kaldırmalıyız" dedi. İçi katılmak üzereydi ve hâlâ yerde yatan adamın babası olduğunu kabullenemiyordu. Babasının her zamanki kırmızı yanaklarındaki kan çekilmiş, kendinde değildi. Zorax "Hekim nerede kaldı!" diye bağırmaya çalıştı. Gücü kalmamış, yürüyecek hali yoktu. Emma gözyaşlarıyla babasına sarıldı "Baba! Baba!" Onu ayırmaya kimse cesaret edemedi. Tabii Max dışında "Leydim... gelin kaleye girelim. Hekime onu ulaştırmalıyız" dedi. Lord Glanger getirilen bir sedyenin üzerine kondu ve hızla kaleye sokuldu. Kalenin önün

kalabalıklaşmaya başlamıştı. Emma babasının peşinden hızla kaleye girdi. Elleri titriyor, yüzü bembeyazdı. Ruhu dakikalar içinde tükenmişti. Alaric'in söyledikleri kafasında uğulduyordu. "Edessalı askerlerin saldırısına uğradık...."

Aklı "Neden?" diyerek isyan ediyordu.

Max salonda bulunan kalın ayaklı elli kişilik masanın üzerindekileri bir çırpıda yere saçtı. Alaric Lord'un üzerindeki örme zırhı çıkarması için yanındakilerden yardım aldı. Zırhı çıktıktan sonra aldığı kılıç yarası ortaya çıkmıştı. Emma yarayı görünce artık daha fazla dayanamadı ve hıçkıkararak ağlamaya başladı. Bu kadarı onun katlanacağı bir şey değildi. Babasını bu halde görmek ölüm gibiydi. Sevdiği merhametini kimseden esirgemeyen iyi yürekli babası acı çekiyordu ve Emma bu acıyı en derinde hissetti. Gerda gelmiş ona sarılmıştı ve kimseden ses çıkmıyordu. Zorax "Hekim nerede?" diye haykırdı tekrar.

Lord Glanger'ı şöminenin ateşine yakın tutmaya çalışıyorlar bir yandan yarasının kanamasını engelliyorlardı. Ayaklarını havaya dikip kanın bedeninde kalmasını sağladılar. O sırada hekim yamağıyla birlikte büyük kapıdan içeri girdi. "Kurtar onu!" diye haykırdı Zorax. Hekim hızla yaranın üzerindeki bez parçalarını kaldırdı ve "Çok kan kaybetmiş, ameliyat etmeliyiz. Vaktimiz yok burada yapacağız" dedi. Yamak çantadan çıkardığı küçük tahtayı baygın Lordun ağzına yerleştirdi.

"Siz onu tutun iç organlarını dikmeliyiz" dedi Hekim. Lordu yaraya yapışmış kıyafetlerinden temizledikten sonra şişe bir içindeki sıvıyı yaranın içine doğru döktü. Sıvı tenine ve yaranın içine aktığı anda beyaz beyaz köpürmeye başladı. Lordun ağzındaki tahta parçası kırılacak gibi çıtırdadı. Emma bu manzarayı daha fazla seyredemeyeceğini düşünüp Gerdanın göğsüne yumdu yüzünü. O sıvı adeta babasının yarasına değil onun kalbine akıyordu. İçinden Edessalı askerlere bin bir lanet yağdırdı. "Emma biz çıkalım" dedi dadısı ve kızı neredeyse sürükleyerek dışarı çıkardı. Gerda salondan çıkarken "Tanrım Lorduma yardım et" diye dua etti ve büyük demir kapıyı kapattı. Emma "Ölmez değil mi? O çok güçlüdür. Benim babam güçlüdür ölemez" diye Gerda'ya sarıldı. Gerda sesini çıkaramadı. Yıllardır yaralı insanlar görmüş geçirmiş, savaşın dar zamanında hemşirelik bile yapmıştı ki Lordun fazla şansının olmadığını bilecek kadar ağır durumda olduğunu anlamıştı. Ne zaman sonra "Mucizelere inan Emma" diyebildi. İçerden gelen ufak iniltiler çığlıklara dönüştüğünde Emma, demir kapıya doğru gitmek istedi ama Gerda onu bırakmadı. Geçen yarım saatin ardından Lordun avaz avaz bağırmaları iniltiye dönüşüp, kocaman salonun içinde kayboldu. Emma Gerda'nın kollarında gözleri hiç olmadığı kadar yaşlı ve telaşlı bir şekilde bekliyordu. Sicim gibi akan gözyaşları elbisesini ıslatmıştı. Demir kapı açılıp Lord sedyenin üzerinde odasına götürülürken Emma hekimin mi? Yoksa babasının mı?

Yanına gideceğini şaşırmıştı. Babasının peşinden gitmeye karar verdi. Hızla onu taşıyan adamların arkasından yürümeye başladı. Babasının odasına geldiğinde yine dışarıda onun giydirilmesini bekleyecekti. Hekimin yanına gitmediğine pişman oldu.

Alaric, Lord odasına götürülürken kanlı ellerini yıkayan hekimin yanına geldi. Hekim kederliydi. Yıllardır hizmet ettiği Lordu bir kılıç darbesi yüzünden ölümle burun burunaydı. Alaric konuşmadan "Odasında şömine hiç sönmesin. Gerekirse yatağın yanında ateş yakın. Bedenini sıcak tutmalıyız" dedi. Zorax Alaric kadar sabırlı değildi. Hekimi kolundan tutup sinirle "Durumu ne?" diye sordu. "Gördünüz... çok kan kaybetmiş, ameliyat ederken bile kanı yoktu"

"Yaşayacak ama değil mi?" dedi Alaric.

"Tanrı isterse..." dedi hekim. Alaric ve Zorax kederle birbirine baktı. Frederich'e haber vermeleri gerçeğiyle yüzleşiyorlardı. Travis'in gelmesini bekleyecek ve Frederich'e bir ulak göndereceklerdi.

Emma çaresiz bir şekilde Lordun odasının önünde bekliyordu. Hekim ve Alaric gelip ona selam vererek odaya girdiklerinde onlara öfkeyle doldu. Sadece kadın olduğu için şu an babasının yanında olamıyordu. "Lanet olsun! O benim babam!" diye ayaklarını yere vurup gözyaşlarına boğuldu.

Hekim içeri girdi ve kanı çekilmiş, yüzü kireç beyazına dönmüş, Lordun ağzından birkaç sıvı döktü ve yutmasını sağladı. O sırada Emma dayanamadı ve kapıdan başını uzattı. Alaric onu başıyla selamladı. Hekim "Leydim..." diyerek eğildi ve selam verip çıktı. Emma gözyaşlarıyla babasının yatağının yanında diz çöktü. Elini alıp dudaklarına götürdü. Babasının elinin soğukluğunu yüreğinde hissetti. Isıtmak isterce öpmeye başladı.

"Lütfen! Ölme... lütfen ölme! Söz veriyorum bundan sonra seni hiç bağırtmayacağım. Sözünden çıkmayacağım. Bir daha asla kılıç kullanmayacağım. Yeterki sen beni bırakma!" diye hıçkırdı. Alaric bu duruma daha fazla katlanamadı. Odayı terk ederken kalenin ve Lordluğun en kaddar adamı Alaric'in göz pınarları dolmuştu. Emma babasının yanından bir saniye bile ayrılmadı.

Alaric ve Zorax kalenin önünde telaşla Travis için adam gönderip göndermemeyi tartışıyorlardı. Pusuya düşürülmüş oldukları yere çoktan beş yüz kişilik asker göndermişlerdi ama Travis'ten halen haber yoktu.

"Ben giderim senin burada kalman gerekli. Bu durumda Leydi yalnız kalmamalı" dedi Alaric.

"Burada en yetkili kişi şu an sensin. Ben giderim" dedi Zorax

"Olmaz" diye karşı çıktı Alaric.

"O zaman başkası gitsin. Şimdiye dönmeliydi" dedi Zorax. O sırada kale girişinden atın üzerinde dört nala koşan Travis göründü. "Şükürler olsun" dedi Alaric. Travis attan indi ve "Lord nasıl? Hayatta mı?" diye sordu nefes nefese. Öldü kelimesini duymak istemiyor iç içten içe bütün yol boyunca yaptığı gibi dua etmeyi sürdürüyordu.

"Hayır ölmedi. Ameliyat edildi ama...."

"Ama ne?"

"Hekim ümit olmadığını söyledi. Frederich'e haber vermeliyiz" dedi Zorax. Travis cevap vermeden koşarak Lordun odasına çıktı. Kapıyı araladığında Emma'ın babasının yatağının başında diz çökmüş yalvarışını acıyla izledi. Hıçkırıkları acı dolu hale geldiğinde Travis dayanamadı ve kapıyı kapatıp yanına geldi. Genç kız halen onun geldiğini anlamamıştı. Ağlıyor bir yandan babasının elini öpüyor, yüzüne bastırıyordu.

"Emma..." diyebildi Travis. Emma başını kaldırdı ve karşısında zırhının içinde, saçı başı dağılmış, elleri kan ve çamura bulanmış Travis'i gördü. Yerinden kalkıp ne zaman ona sarıldı bilmiyordu. Genç adam ona sarılan kadınla birlikte gözlerini kapatıp, burnunu saçlarına gömdü. Özlemini duyduğu çiçek kokusu ciğerlerine dolduğunda onu ne kadar çok sevdiğini düşündü.

"Travis... o ölüyor" diye sessizce haykırdı Emma. İçi boşalmış, herşey önemini yitirmişti. Babası onun bütün dayanağıydı. Travis ne diyeceğini bilemedi. Ölümün çaresizliğine kimsenin bir ilacı yoktu. Olsaydı Travis çoktan onu bulup getirir ve sevdiği kadının gözyaşlarının durmasını sağlardı.

"Emma üzgünüm. Onu koruyamadım... sana verdiğim sözü tutamadım" dedi acıyla. Genç kadının yeşil gözleri kararmış, denizin fırtınadaki yeşil halini almıştı. Omuzları ağlayarak sarsılıyor, kendini susturamıyordu.

"Bunu kim yaptı?" diye sordu gözyaşlarının arasında.

"Lord Edessa'ın adamları bizi pusuya düşürdü"

"Bunu neden yapsın? Uzun zamandır barış şartlarına uyuyordu. Neden şimdi?"

"Bilmiyorum Emma... Öğreneceğim ve bunun nedenini ilk sen duyacaksın"

"Şimdi ne olacak? Frederich..."

"Ona haber ulaştırmak için savaşın bulunduğu yere ulak göndereceğiz" dedi Travis.

"Artık gelmeli. Edessa denilen o canavar boş durmayacaktır. Onun ne kadar gaddar ve acımasız olduğunu sen söylemiştin" dedi Emma. Travis halen kafasındaki soru işaretlerine bir cevap bulamamıştı. Onlara saldıran adamların pelerinlerinde Edessa arması vardı ama Travis daha önce onun askerleriyle karşılaşmıştı. Edessa'ın askerleri en az onlar kadar soylu ve Lordlarına sadakatle bağlıydılar. Öldürdüğü adamlar Edessa'a hakaret ettiğinde sinirlenmemiş hatta katıla katıla gülmüşlerdi. Travis bunları düşünmeyi sonraya bıraktı. Emma, genç adamın onu kavrayan kollarında kendini o kadar iyi hissetti ki... Bir süre daha o kollarda olmayı istedi ama Gerda usulca kapıdan girdiğinde Emma, utançla genç adamın kollarından kurtuldu ve yatağın yanında diz çöküp babasının elini tekrar avuçlarına aldı.

Gerda onların bu haline gülümsedi ve eğilip Travis'e selam verdi. "Efendim, lütfen temizlenip dinlenin, size yemek hazırlattım. Ben Emma'ın yanında olacağım" dedi. Travis itiraz etmesinin uygunsuz olacağını biliyordu. Ayrıca temizlenmeliydi. Bir domuz gibi koktuğu bir gerçekti. Dizleri üzerinde, gözü yaşlı kıza bir kere daha baktı ve usulca odayı terk etti. Gerda, Emma'ya hiçbir şey söylemedi. Lord ölümün kollarından bir mucize olup dönerse bu kızının sevgisiyle gerçekleşecekti.

Gerda yatağın önünde diz çöktü ve ellerini birleştirip dua etmeye başladı. Ara ara hekim gelip gidiyor, lordun ağzına sıvılar karıştırıp döküyor ve ayrılıyordu. Hekim çıkıyor Travis geliyor ama çaresizce dışarı çıkıyordu. Saatler geceyarısını gösterdiğinde, Gerda bir ara pencereden gelen uğultuları merak edip dua etmeye ara verdi. Kalkıp pencereye doğru gitti. Kalın altın işlemeli perdeyi eliyle açtı ve şok oldu. "Emma..." diyebildi. Emma babasının elini şefkatle yatağa bıraktı ve Gerda'nın yanına geldi.

"Emma bak" dedi Gerda gözü yaşlı bir şekilde. Bütün Loren halkı elinde meşaleler kalenin önüne toplanmış, tek yürek halinde Lord için bir ağızdan ilahiler okuyarak dua ediyorlardı. Böylesine büyük bir kalabalığın toplanması demek babasının ne kadar sevilen bir lider olduğunu gösteriyordu. Gecenin siyahını ışığıyla aydınlatan dolunay tam tepeye çıkmıştı. Yıldızlar aya yarenlik edip pırıl pırıl parlıyordu. Binlerce kişinin elinde tuttuğu meşalelerle aydınlanan kale hiç bu kadar hüznü bir arada görmemişti. Emma hıçkırıklara boğuldu ve Gerda'ya sarıldı.

"Bu kadar dua onu yaşatacak ben eminim" dedi ümitle. Gerda içeriyi soğutmamak adına kızı pencerenin önünden geriye doğru çekti ve kapattı. "Hadi biraz dinlen"

"Ben iyiyim. Gözümü kapatırsam..." dedi ve sustu. Emma annesi öldüğünde anlayamayacak kadar küçüktü. Gerda onu büyüten kişi olarak onu ağlarken hiç görmemişti. Şimdi Emma babası getirildiğinde bu yana çaresizlikle akan gözyaşlarını

tutamıyordu.

"Ben babanın başında olacağım" dedi Gerda.

"Ama..." dedi Emma.

"Neden onun yanına uzanmıyorsun? Bu ısınmasına yardımcı olur" dedi Gerda. Emma bu teklifle tamam anlamında başını salladı. Usulca yatağın soluna geçti ve babasının yanına uzandı. Elini avuçlarına alıp yan döndü. Gözyaşları mutlu günlerini hatırlayarak akmaya devam etti. Emma sıcağın ve üzüntünün verdiği kasvetle uyuyakaldı.

Kan ve Aşk 4

Gerda yatağın önünde diz çöküp dua etmeye başladı. Geçen yarım saatin ardından Travis odaya girdi. Emma'yı babasının yanında görünce şaşırmıştı Gerda'ya bakarak "Durumu nasıl?" dedi.

"Lordum ölürse onu nasıl toparlarız hiçbir fikrim yok" dedi Gerda. "O güçlü bir adam. Benim umudum var" dedi Travis. Yatağın içinde kıvrılmış babasının elini hiç bırakmayacak gibi sarılan sevdiği kıza baktı.

"Sizin dinlenmeniz ve gelecek olan fırtınaya hazırlıklı yakalanmanız lazım lordum" dedi Gerda.

"Sözümü tutamadım Gerda..." dedi acıyla.

"Siz elinizden geleni yaptınız efendim. Ben büyümenizin şahidi olarak bu aileye ne kadar değer verdiğinizi biliyorum"

"Onu seviyorum Gerda" dedi Travis. İtiraf etmenin hafifliğini en derinlerinde hissetti. "Lordum bizi terk ederse size çok ihtiyacı olacak"

"Lord kendini kaybetmeden önce onunla evliliğimizi onayladı"

"Bu çok güzel bir haber"

"Umarım beni kabul eder Gerda. O öyle kabına sığmaz ki..."

Gerda "Edecektir ve sizin anlayışınızla tam bir leydi halini alacağına inanıyorum. Ayrıca size ilgisinin olduğunu biliyorum" dediğinde Travis'in içi umutla doldu. Emma uyurken gözlerinden süzülen yaşlarla doğruldu. Babasının elini tutan elleri buz gibi olmuştu. Gerda hızla hıçkıran kızın yanına gitti. "Emma ne oldu tatlım?" dedi telaşla.

"Annem...annemi gördüm. Babamla sarılıyorlardı" dedi haykırarak. Gerda donmuştu. Emma elini tuttuğu babasının ellerinin buz gibi olduğunu fark etti. "O çok soğuk" dedi korkuyla. O sırada Travis Lordun yanına geldi ve nefes alıp almadığını kontrol etti. Sonra başını Lordun göğsüne dayayıp kalbinin atıp atmadığını kontrol etti. En son nabzını kontrol etti. Elleri titriyor, mavi gözleri, olmadığı kadar koyulaşmıştı. Travis ayakta taş kesilmiş, elleri yumruk olmuştu. Gözünden izni olmadan bir damla yaş süzüldü.

"Lordum..." dedi ve diz çöküp "Tanrım... Lordumu cennetine kabul et" dediğinde, Emma yataktan fırlayıp "Hayır! Hayır! O ölemez!" diye haykırmaya başladı. Onun bütün haykırışları gecenin sessizliğine yayıldı. Dışarıda ayazda söylenen ilahiler sustu ve sessiz gözyaşlarına döndü. Gecenin karanlığı bir çok gözyaşı görmemiş yüzlerde Lordları için aktı. Loren halkı ve Loren kalesi ölen Lordlarına ağladılar.

***

İki hafta sonra...

Frederich pencerenin önünde gelen kışın habercisi göçen kuş sürüsünü izledi bir süre... Ta ki kuşlar göz önünden kaybolana kadar. Sıkıntıyla kahverengi kıvırcık kısa kesimli saçlarını çekiştirdi.

Emma'yla çok benzemesine karşın tek ayrılan yanları saçlarıydı. Emma'nın düz ipek sarı saçları annesinden aldığı özellikler arasındaydı. Frederich babasının kıvırcık kahverengi saçlarını, ten rengini almasına karşın onun kadar iri yapıda bir adam değildi. Boyu Emma'dan birkaç santim uzun ve erkek olmasına rağmen bedeni yaşadığı zamana göre çelimsizdi. Yaptığı sporlar, vücud çalışmaları bile onun irileşmesini sağlayamamıştı. Frederich bu fiziksel eksikliğini kıvrak zekâsıyla örtmeyi bilen, bulunduğu ortama uyum sağlayan ve çenesini kullanmayı becerebilen biriydi ki savaş stratejileri herkesi hayrete düşürecek kadar mükemmeldi. Bu becerisi savaşta geçirdiği iki yıl boyunca iyice gelişmişti.

Gözlerini kapatıp çok değil üç sene öncesine dönmeyi diledi ama artık herşey için çok geçti. Artık babası ölmüştü ve Frederich vicdanı, kendini suçlayan iç sesiyle baş başaydı. İçinde büyüyen acıyla kaleye dönmek yerine savaşı bırakıp bu küçük manastıra kapanmıştı.

Babasıyla son konuşması beyninde yankılanıyor gece uyku uyumasına izin vermiyordu "Bu senin savaşın değil! Doğru bir savaş değil! Kralın gözünü hırs bürümüş, sen burada bana ve halkına hizmet için kalmalısın" demişti.

Frederich o günlerde babasını krala ihanet ile suçlamasa bile ima etmiş ve onu dinlemeden savaşa gitmişti. Babasına "Üzgünüm Lordum, savaşa gidecek ve kararlarını sorgulamadan bağlı olduğum Kralı onurlandıracağım. Bunu bana sen öğrettin" demişti. Babası son olarak "Ben sana körü körüne bir aptal olmayı öğretmedim" dedi ve salonu terk etti. Bu Frederich'in babasını son görüşüydü. Babası o savaşa giderken onu yolculama törenine bile katılmadı.

Seslice "Şimdi... Olsa" dedi vicdan azabıyla hırsla taş duvarı yumrukladı. Vurdu vurdu... eli parçalanıncaya kadar durmadı. Babasının haklı olduğunu savaşa gittiği bir yılın sonunda anlayabilmişti. Meydanlarda her iki tarafın askerleri böcek gibi ölürken, Krallar bir araya geliyor ve barış yapmaları halinde birlikte haçlı seferlerine katılmayı ve bundan elde edilecek toprak ve gücü konuşuyorlardı. İngilterenin Fransızlarla yaptığı bu savaş baştan aşağı rant meselesiydi. İki krallığın sen, ben savaşından başka bir şey değildi.

Her zamanki gibi ezilen ne için savaştığını bilmeyen fakir askerler oluyordu. Frederich bunu anladığında dönmek için çok geçti. Savaşın ortasında geri dönmek demek babasının ve halkının ismini lekelemek olurdu ki o kendine kaçtı dedirtmezdi. Şimdi babasının ölümü sayesinde inanmadığı savaştan kurtulmuştu ama...

Çok sevdiği Lordu, babası da onu terk etmişti. Ona veda edemeden babası ölmüştü. Oysa o babasının öleceğini hiç düşünmemişti. Hep Lordluk için heves etmiş ama hiçbir zaman koltuk sevdalısı olmamıştı. Şimdi omuzlarına binen yük, yüreğinde o kadar büyük bir sıkıntı haline gelmişti ki yere göğe sığmıyordu. Şimdi Kalede olup Emma'nın dizlerine yatıp ağlamayı öyle çok istiyorduki ama bunu yapacak yüzü yoktu. Babası gibi Emma'da ona savaşa katıldığı için kızgındı. Buruk bir gülümseme yayıldı dudaklarına, Emma'ın onu yolcularken söyledikleri geldi aklına "Kendine iyi bak, sıkı giyin ve yemeklerine dikkat et" diye ağlamaklı sesle onu azarlamıştı.

O ise sertçe "Emma bana çocuk gibi davranma" diye terslemişti kardeşini. Emma "Seni aptal! Senin hassas bünyen bu savaşa dayanır mı sanıyorsun? Sakın ölme!" diyerek ona sarılmıştı.

Acı dolu gülümsemesi yüzüne yayıldığında odanın kapısı açıldı ve Frederich ruh halinden sıyrıldı. Manastırda olduğunu bilen birkaç kişiden biri olan Alaric kapıyı çalarak içeri girdi ve saygıyla eğildi.

"Lordum sizin istediğiniz doğrultuda Edessa'a ait bütün evler askerlerin zoruyla boşaltıldı. Kendi halkımız tarafından bu duruma karşı çıkanlar, direnenlerle birlikte zindanlara kapatıldı. Karşı çıkmayanların hanları ve ticari işletmeleri ellerinden alınıp ayrılmaları için ek süre verildi.

Frederich bu kararın doğruluğundan emin değildi. Babasının öldürenlerin Edessa'ın adamları olduğunu öğrendiğinde ilk öfkeyle bağırıp çağırıp böyle bir karar vermişti ve geriye dönememişti.

Onun bu fevri kararıyla savaş çanları çalıyordu. Elli yıldır süre gelen barış anlaşması böylelikle bozulmuştu. Anlaşmanın ilk şartı olan her iki hanedanlığın halkı barış sürdüğü süre içersinde istediği yerde yaşayabilecek, Edessa Lorenlinin topraklarında çalışabilecek, yer satın alabilecek, bir Loren, Edessa topraklarında yaşayacak, yer satın alabilecek, iş kurabilecek kuralı çiğnenmişti. Frederich halkını huzursuz edeceğini ve halk arasında ilk intiba gaddar Lord olarak ün yapacağını biliyordu. Tabii bunları düşünmek için çok geçti.

"Başka saldırı var mı?"

"Hayır, ama biz her ihtimali düşünerek toparlanmaya başladık"

"Kral ulak gönderdi. Sizi bir araya getirmek istiyor. Kendinizi toparlamalı ve bir an önce kaleye dönmelisiniz çünkü..."

"Çünkü ne?"

"Sizin olmadığınız iki sene boyunca işler pek yolunda gitmedi. Kış beklenilenden uzun sürüp hasadın heba olmasını sağladı. Ekonomi zor durumda. Babanız çiftçileri rahatlatmak adına kalenin stoklarını kullandı ve..."

"Neden savaş için saklanan stoklar kullanıldı? Hazineden niye yardım alınmadı? Anlat!"

"Efendim askerlerin maaşlarını ödeyemez hale geldiğimizde hazineyi kullanıp maaşlar ödendi."

"Tanrım!" dedi Frederich dehşetle. Şimdi sinsi bir plan uygulamaya koymadığı, alenen anlaşmayı bozduğu için pişmandı ama artık ok yaydan çıkmıştı. İçindeki vicdan şimdi daha fazla canını yakıyor, zor zamanda babasını yalnız bıraktığı için iyice kederleniyordu.

"Kaleye dönmelisiniz. Dedikodular, cenazeye katılmayışınız yüzünden çoğaldı. Herkes öldüğünüzü konuşuyor"

"Bana Travis ve Zorax'ı çağır" dedi Frederich.

"Ama efendim..."

"Ne var Alaric?"

"Onların kaleden ayrılması demek, kalenin iyice savunmasız kalması demek"

Frederich şöminenin karşısındaki tahta masaya oturdu ve mürekkebe batırdığı kuş tüyü kalemin, fazlalık mürekkebini alıp parşomene hızla bir şeyler yazmaya başladı. On dakika sonra "Bunu Leydi Emma'ya ulaştır. O ne yapacağını bilir" dedi. Alaric verilen emirlere çaresizce boyun eğdi. Hızla selam verdi ve Frederich'in yazdığı parşomeni kapatıp, yüzüğüyle mühürlemesini seyretti.

"Hemen yola çık. Birkaç gün sonra ikisini de yanımda istiyorum" dedi. Alaric geldiği gibi yola çıktı. Frederich onun gidişini manastırın demir penceresinden seyrederken planının işe yaraması için dua etmeye başladı.

"Planı gayet basitti. O kaleyi ve halkını korumak için gerekli desteği bulana kadar etrafındaki çakalları uzaklaştırmak Emma'ya kalıyordu. Frederich savaşta geçirdiği iki sene boyunca türlü türlü arkadaşlıklar kurmuştu. Hayatın İngiltere'den ibaret olmadığını kendi ülkesi, kendi savaşı olsun olmasın insanların inandıkları uğruna savaştıklarını görmüştü. Bu savaşta edindiği zengin ve çevre sahibi dostlarına ulaşmalı ve onlardan yardım almak için ikna etmeliydi. İlk kendini öldü göstermek üzerine plan yaptı ama bu çakalların kaleyi ve halkını sahiplenmesi demekti. Onun öldü haberi üzerine Loren halkı ve kalesi başka bir Lorda verilir, Emma bir sığıntı konumuna düşerdi. O aklına gelince onun en güvendiği kişi olduğunu hatırladı. Başka bir kadın olsa bu planı asla yapamazdı ama Emma diğer kadınlardan farklıydı. O tam bir erkek gibi yetişmişti ve isteyeceği şeyin üstesinden geleceğini biliyordu. İki haftaya kadar yola çıkma planını hazırlamak için gideceği, uğrayacağı yolları düzenlemeye başladı.

Alaric iki günlük yolu bir buçuk günde tamamlamıştı. Kaleye girdiğinde bacakları at sürmekten uyuşmuş durumdaydı. Atını kalenin önünde bekleyen hizmetliye teslim etti ve hızla merdivenlerden tırmandı. Saat epey ilerlemiş herkes salonda kurulan yas masasında sessizce yemek yiyordu. Kapıyı iki eliyle ittirip içeri girdiğinde bütün bakışlar ona çevrildi. Devasa masanın en başı boştu ki bu Lord Glanger'ın yeriydi. Alaric masayı başsız kalmış güçlü bir kurt gibi gördü. Kederle masaya ulaştı ve merakla ona bakan Emma'ın önünde durdu. Genç kadın geçen iki haftayla iyice solmuştu. Üzerinde

siyah matem elbisesi onu iyice zayıf gösteriyordu. Bütün kale halkının alıştığı yüzündeki gülümseme yok olmuştu. Alaric çok duygusal biri olmamasına karşın Emma'nın gülen yüzünü görmeyi çok istedi ve "Leydim" diyerek eğilip selam verdi.

Emma "Alaric sizi beklemiyorduk. Kötü bir haber mi var? Frederich..."

"Efendim kendisinden halen bir haber yok" dedi Alaric. Emma gözünde biriken yaşın akmaması için "Yorulmuş olmalısınız. Oturup bize katılın" dedi.

"Sizinle yalnız konuşmalıyım leydim. Yemeğinizi..." dediğinde Emma çoktan ayağa kalkmıştı. O ayaklandığında masada bulunan herkes saygıyla ayağa kalktı.

"Bunca yolu gelmekte acele ettiğinize göre önemli olmalı. Hemen konuşabiliriz" dedi Emma. Travis ve Zorax neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Alaric'e merakla bakıyor bir işaret bekliyorlardı.

Emma "Sizlere afiyet olsun. Lütfen devam edin" dedi. O kapıdan çıkarken herkes meraklı bir o kadar tedirgin Alaric ve Emma'ya baktı. Kapıdan çıkıp babasının çalışma odasına kadar sessizce ilerlediler. Alaric, Emma'nın kapıyı açıp girmesini bekledi ve genç kadın içeri geçtiğinde kapıyı kapattı.

"Efendim size iletmem gereken bir evrak var" dedi ve zırhının altından çıkardığı parşomeni ona uzattı.

"Loren Lordu Frederich tarafından size gönderildi" dedi. Emma aptalca Alaric'e baktı.

"Bana gönderdiğimiz ulakların savaş meydanında onu bulamadığını ve halen arandığını söylemiştiniz"

"Bu Lordumun emriydi Leydim"

Emma hızla abisi ve babasına ait olduğunu bildiği mührü koparıp masaya ilerledi. Parşomeni hızla açtı ve masaya oturdu. Yazılanları okudukça yüzünde beliren her türlü duygu olayın ehemniyetini belli ediyordu.

Sevgili Emma...

Babamın cenazesine katılamamak bana en büyük cezadır. Gelebilecek olmama rağmen kendime bu cezayı uygun gördüm. Bana kızgın olduğunu biliyorum ama şu an kızgınlığını okuduklarından sonra içine gömeceğine adım gibi eminim. Senin bu kâğıtta yazılanları kaldırabilecek olman içimdeki acıyı biraz olsun hafifletiyor ve yaşama savaşımızda en büyük desteğim olacağını biliyorum. Halkımız ve yüzyıllardır süre gelen onurumuzu korumak için ikimize görevler düşüyor. Babamın olmadığım iki sene boyunca zorluklarla savaştığı ve ekonomimizin hızla çöküşe ilerlediğini sana belli etmediğinden eminim. Şimdi hem yokluk, hem de savaş kapımızda... İntikamımızı alacak ve adımızı temizleyeceğiz. Söyleyeceklerim şimdilik bunlar. Kalenin dirliği ben gelene kadar senin ellerinde, Kral beni huzuruna çağırttırmış ama benim şuan ortaya çıkma gibi bir niyetim yok. Ona uygun bir dille bir mektup gönder ve benden haber bekle... çok yakında huzur ve mutluluk için eve döneceğim...

Seni seven Frederich...

Emma parşomende yazılanları birkaç kere tekrar tekrar okudu. Babası ona yokluk içinde olduklarını hiç söylememişti. Bu işte bir terslik vardı. Ağabeyinin dediklerinin doğru olmasına imkân yoktu. Tamam, iki yıldır hasat iyi gitmiyordu ama kalenin hazinesi tıka basa altınla doluydu. Emma bunu biliyordu. Masadan sinirle kalktı ve "Bana çabuk hazineyle ilgilenen heyeti çağırın" dedi. Alaric Emma'yı tanırdı. O görmeden duymadan kimsenin sözleriyle hareket etmezdi. Hazine ve kalenin durumunu bildiği halde sustu. "Emredersiniz Leydim" dedi ve çıktı. Tabii kapıda Zorax ve Travis bekliyordu. Onlara açıklama yapmadan koridorun sonunda bekleyen nöbetçiye "Hazine heyetini Lordun çalışma odasına gönderin" dedi.

"Alaric çıldırdın mı sen? Emma..." dedi Travis.

"Herşeyi öğrendi. Frederich ona iletmem için bir mektup verdi"

"Ama neden? Emma öğrenince ne olacak?" dedi Travis delirmiş gibi.

"Bilmiyorum. Lordum ikinizi yanına çağırıyor. Yarın yola çıkmalıyız"

"Burayı bu halde başı boş bırakmamızı mı istiyor?" dedi Zorax hayretle.

"Evet. Sanırım planları var"

"Bir an önce o manastırdan çıkıp döneceğine bizi yanına çağırıyor öyle mi?" dedi Travis hayretle.

"Evet, aynen söylediğiniz gibi" dedi Alaric bezmişçe. O sırada hazine heyetinin üyeleri üç yaşlı adam kollarının altında kalın, koca koca defterler, Emma'nın bulunduğu çalışma odasına giriyorlardı. Travis Emma'ın kederli bir o kadar içi çekilmiş, rengi gitmiş yüzünü gördü. Heyetten biri kapıyı kapatırken "Madem çağırıyor beklemeye gerek yok. Bu gece yola çıkalım" dedi Zorax

"Mantıklı ama Emma artık bildiğine göre ona haber vermeliyiz" dedi Travis.

"Bu haberi senin gönüllü olarak ona bildireceğine eminim" dedi Alaric alayla. Zorax katıla katıla gülmeye başladı. Travis "Sizi moronlar" dediğinde Zorax ve Alaric çoktan merdivenlerin oraya koşmuşlar gözden kaybolmuşlardı bile. Travis yarım saat kadar çalışma odasının kapısında bekledi. Gitmeyi ve Emma'yı yalnız bırakmayı hiç istemiyordu ama başka çaresi yoktu. Aklından bin bir türlü dehşet verici sahne geçti. Ya onlar yokken Edessa saldırırsa ne olacaktı?

Belki onunla konuşursa Alaric ve Zorax'la gitmemeyi önerebilirdi. Yarım saatin sonunda hazine heyeti kapıdan çıktı. Emma içerde masanın başında kederle oturuyordu. Travis "Leydim" dedi izin isterce.

Emma Travis'i görünce ayağa kalktı ve kollarında çare bulacakmış gibi ona sarıldı. "Neden bana kimse burada olan biteni anlatmadı. Senin haberin var mıydı?" dedi hüzünle.

"Düzelecekti. Eğer..." dedi Travis ve sustu.

"... babam ölmeseydi" diye tamamladı Emma. Birlikte koltuğa oturduklarında Travis Emma'nın ellerini tutuyordu.

"Frederich bana bir mektup yollamış, her şeyin düzeleceğini söylüyor" dedi Emma umutla.

"Tabii ki düzelecek. Bu arada bizi yanına çağırtmış. Birazdan yola çıkıyoruz"

Emma şaşırmıştı "Üçünüz birden mi?" demekten kendini alamadı. "Bende seninle bunu konuşacaktım. Birimizin tedbir olarak yanında kalmasını istiyorum çünkü yarından sonra burası mahşer yeri gibi olacak. Edessa halkından olan herkes Loren topraklarından askerlerimiz tarafından çıkarılıyor" dedi Travis.

"Halk yıllardır kardeş ve hatta akrabalıklar kurdu. Bunu nasıl yaparız? Bu çok zalimce"

"Bu Lordun emri, kimse böyle olmasını istemezdi" dedi Travis üzgünce. Emma biraz düşündü. Yeni Lord ne karar verdiyse uygulamalıydı. Ağabeyinin aklına güvenirdi. "Frederich üçünüzü çağırdığına göre önemli olmalı. Gitmelisiniz. Burada ben her şeyi

idare ederim."

"Sen gerçekten kraliçe olabilecek bir kadınsın" dedi Travis gülümseyerek. Emma'ın Travis'in bu komplimanıyla dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Travis onun acısının halen taze olduğunu biliyordu ama "Gülmeni özledim" dedi. Emma ne desin bilemedi. Babasının ölümüyle neşe dolu hayatı, kuşun kanadına binip onu terk edip gitmişti. İçi bomboş ve isteksizdi. Gelecek hiç bu kadar karanlık görünmemişti ve artık iyice kararıyordu.

"Travis ben..." dedi ve ne olduğunu anlamadan, dudakları Travis'in dudakları tarafından örtüldü. Gözleri açık olayın şokuyla kıpırdayamıyordu. Dudaklarını örten dudaklar öyle narin ve tatlıydı ki... adamın dudak kenarlarındaki sakalın batmaları bile canını yakmıyordu. Emma gözlerini kapattı ve acemiliğini Travis'in dudaklarına teslim etti.

Travis bir çok kere ve hatta yıllardır bu ilk öpücüğün gerçekleşmesini bekliyordu. Aslında onu böyle hazırlıksız öpmeyi hiç düşünmemişti. O Lordundan aldığı izinle Emma'yı yaz günü pikniğe götürecek, kırlara yayılan papatyaların arasında ve kollarında ondan izin alarak öpecekti. Her yaz ve her bahar bu isteğini erteledi çünkü Emma'ın belirsiz davranışlarından tedirgin oluyor ve kendini tutuyordu. Bu gece ayrılıyordu ve bir daha ne zaman onu görecekti hiç bir fikri yoktu. Dudakları ufak buselerin dışına çıkmıyor, Emma'ın yalnış anlamasını istemiyordu. Kırılmasını isteyeceği son kişi Emma'ydı.

Oysa onu açlıkla öperek kendine, onun için yanan erkekliğine bastırmayı öyle isterdi ki... Tek avuntusu ılık öpülesi dudakların hiç itiraz etmemesi oldu. Ondan izin istemeden bu cesareti göstermişti ve kendini çekmek zorunda olduğunu biliyordu. Gözlerini kapatıp bedeninde kabaran isteğe zorda olsa karşı çıktı. Genç kadının güzel dudaklarından çekti kendini.

"Özür dilerim" dedi nefesini düzenlemeye çalışarak. Emma gözleri kapalı devamını beklerken onun özürdilemesiyle gözlerini açtı "Niye ki?" dedi.

Travis gülmemek için kendini zor tuttu "Niye mi?"

"Beni öptüğün için özür diledin Travis!" dedi Emma sinirlenmişti yanakları ilk öpücüğün etkisi ve sinirle daha bir kızarmıştı. Gözlerini kaçırıp oturduğu yerden kalktı ve Travis'e arkasını döndü. Emma ayakları yere basan ve kontrolsüz olmayı sevmeyen bir yapıya sahipti. O planlamayı sever ve sonunu bilmediği olaya evet demezdi. Şimdi hissettiği yabancı duygularla, ipler onun elinde değildi ve Travis karşısına geçmiş gülüyordu. Yoksa onu öpmesine izin vererek ucuz bir kadın gibi mi görünmüştü. Travis'in eğlenen

sesiyle kendine geldi.

"Eğer kendi yaşıtlarınla vakit geçirmiş olsaydın. Bir erkeğin ne kadar severse sevsin. Resmi bir ilişkileri yoksa onu öpmek için izin istemesi gerektiğini bilirdin"

"Bu çok saçma" dedi Emma. Travis artık katıla katıla gülüyordu.

"Bu seni her seferinde istediğim gibi öpebilirim demek mi oluyor?" dediğinde Emma utançla "Tabii ki hayır" dedi ama ne istediğine emin değildi ama ona evet demeyi istedi. Tabii geri dönemedi.

O sırada kapı çalındı ve Alaric "Yola çıkmak için hazırız" dedi. Emma ve Travis birbirine baktı ve Travis oturduğu yerden kalkıp "Leydim" diyerek onu selamladı. Emma gözlerine bakamadan başıyla selam verdi ve utançla "Dikkatli olun" diyebildi. Travis, Emma'ın onu kabul ettiğini bilerek içinde oluşan mutluluk şelalesinden aşağı atlayabilirdi.

Genç bir delikanlı olup şövalyeliğe kabul edildikten sonra hayatta tek hayali Emma'ın onu sevmesi ve onunla evlenmeyi kabul etmesiydi. Bunu içkiyi fazla kaçırdığı bir akşam Alaric ve Zorax'a ağzından kaçırmıştı. O günden sonra Alaric'in imalı alaylarından kurtulamadı.

Hatta konuşmayı sevmeyen Zorax bile bir gün ona "Sen yoksa erkeklerden mi hoşlanıyorsun?" diye sordu. Travis "Bunu sana sorduran ne?" dediğinde Zorax ona Emma'yı gösterdi. Saçı başı birbirine girmiş genç kız, aşçının iri yarı yamağını altına almış, sille tokat dövmekle meşguldü. Bu olayın üzerinden üç sene geçmişti ve Emma iki ay sonra on sekiz yaşına girecekti. Yüzünde aşk dolu tebessüm odasına gidip üzerini değişti. Aşağı indi ve atının hazır olup olmadığını kontrol etti. Alaric ve Zorax atına binmiş hazır bir halde onu bekliyorlardı. Atına binerken Alaric'in yüzündeki alaycı ifadeyle "sakın bir şey söyleme" dedi gülerek. Üç adam Lordlarının emri üzerine yola çıkmış dört nala at sürmeye başladılar.

Emma, bütün gece ağabeyinden haber gelene kadar neler yapması gerektiğini düşündü. Tabii ara ara Travis'in küçük öpücüğünü düşünüp yüzüne yayılan kırmızılığın verdiği sıcaklıkla gülümsemekten kendini alamadı. Hayat her şeye rağmen devam ediyor ve zaman boşlukları dolduruyordu. Babasının acısını hiç görmediği ve özlemini duyduğu annesinin özlemine ekleyecek ve hayatına devam edecekti. Frederich'in yaşadığı haberine sevinmeye fırsat bulamadan, kendini bir sürü sorumluluğun içinde bulmuştu. Bu düşüncelerle keyfi kaçtı ve aşağı inip surat asmaktansa odasına gitmeyi tercih etti.

Uzun koridorda yürürken aklında İngiltere kralına bir kadın olarak ne yazması gerektiğini düşünüyordu. Normal bir durumda bir kadının eğer cinsel bir münasebeti yoksa mektup göndermesi küstahlıktan başka bir şey değildi. Düşündükçe dehşet içine düştü. Sıkıntıyla odasına girdi ve yanan şöminenin başına oturup yazacaklarına karar verdi. Fazla düşünmeden dolaptan mürekkep ve kalem aldı. Tabii düşündüklerini kâğıda dökmek o kadar kolay olmadı. Gecenin bir yarısı olmuş o halen söylemek istediklerini toparlayabilmiş değildi. Babasını öldüren Edessa'ın yaptıklarını ve cezasının bizzat verileceğini söylemenin akıllıca olacağına karar verdi. Babası ona göre genç yaşında hayata veda etmişken, onu öldüren adamın nefes aldığını bilmek onun kalbini acıyla dolduruyordu. Bir gün bu zorluklar bitecek ve ağabeyi babasının intikamını alacak ve Emma o canavarın öldüğünü öğrenip huzura erecekti. Belki o zaman eski neşesi yerine gelecek ve yaşamına kaldığı yerden devam edebilecekti. Hırsla yazım işini bitirdi ve babasının mührünü mumda eritip zarfın üzerine bastırdı.

Derin bir nefes alıp güzel şeyler düşünmeye çalıştı. Aklına Travis geldiğinde yüzü yanmaya başlamıştı. Travis'le evlilikten kaçamayacağını biliyordu. Hoş onu öptüğünden bu yana pek kaçmak istediğinden emin değildi. Onu beğeniyordu ama evliliğin ona göre olmadığını bilecek kadar kendini tanıyordu. Aşkı düşünmeyi sonraya bıraktı ve üzerine pazen uzun geceliğini geçirip iç çamaşırlarından kurtuldu. Çocukluğundan beri Gerda'nın onca bağırmasına karşı iç çamaşırlarını çıkarıp yatmak onun vazgeçilmeziydi.

Son iki haftadır her başını yastığa koyduğunda düşündüğü babasının cenazesini hatırladı. O hiç bir zaman çok ağlayan bir kız olmamıştı ve babasının yaralı hali aklına geldikçe hıçkırarak ağlamak istiyor kendini tutuyordu. Cenazede herkes zaaf kabul ettiği gözyaşlarını görmüştü. Kimse onu yargılamadı ama Emma o gece babasının intikamı alınıncaya kadar ağlamamaya yemin etti. Boğuklaşan sesine ve ağlamak isteyen yüreğini göz ardı ederek erkek olmadığı için kendine lanet okudu.

Kan ve Aşk 6

O gece bütün Loren halkı Lordlarını son yolculuğuna uğurlamak için ünlü Loren meydanındaydı. Loren meydanı her düğünde, her cenazede çok kalabalık olurdu. Düğünde gülündüğü, cenazede ağlandığı gibi halk yine tek yürek meydandaydı. Emma

en yakın akraba olarak cenazenin başında arkasında kalenin şovalyeleri ve üst tabaka kale yönetimi ve sırasıyla çalışanlar, uşaklar ve halk toplanmıştı. Meydanın tam ortasına kurulan mihraba yerleştirilen Lord sanki son kez halkını selamlar gibiydi. Emma cenazenin konduğu mihrabın yanından bir adım bile ayrılmadı. Bütün halk mihrabın önündeki açıklığa doğru sıra oluyor ve yanlarında getirdikleri meşaleleri cenaze ateşinde yakarak Lordlarına veda ediyordu. Veda etme töreni ilahiler eşliğinde bittiğinde sıralanmış on iki şovalye mihrabın üzerinden cenazeyi alıp tahtın üzerine yerleştirdi. Şövalyelerin omzunda limana giden yollarda bütün halk çiçekler yerleştirerek tahtın üzerini örttü. Lordun göğsüne konan kılıcı ile halen mağrur bir o kadar güçlü görüntüsü insanların ona halen saygı duymasını sağlayacak kadar muhteşemdi. Kalabalıktan cenazenin limana varması iki saati bulmuştu. İlahiler cenaze limana varana kadar hiç susmadı.

Annenin ninnileri sarsın benliğini...

Cennetin koynunda uyu...

Sevdiğin kadının kollarında uyansın ruhun...

Cennetin koynunda uyu...

Sonsuz mutlulukla kutsansın ruhun...

Cennetin koynunda uyu...

Ruhun gökyüzünde yer bulsun...

Karanlık senden çok ama çok uzak olsun...mısraları tekrar tekrar söylendi.

Cenaze büyük savaş teknesine yerleştirildiğinde ilahiler susmuştu. Kayık şovalyelerin bütün güçleriyle itmeleriyle hareket etti ve akıntıyla sürüklenmeye başladı. Belki de Lord son kez savaş şarkıları dinledi. Bu intikamının alınacağına dahir verilen bir söz niteliğindeydi. Emma Gerda'ın kollarında hıçkıra hıçkıra ağlarken Travis yanına geldi ve onun eline bir ok ve yay uzattı.

"Hayır" dedi Emma sesinin çıkabildiği kadar...

"Bunu o da isterdi Emma. Bu senin vedan..." dedi Travis. Emma gözlerindeki yaşı sildi ve limandan uzaklaşmakta olan çiçekler içindeki babasının cenazesine baktı. Travis ona iskelenin ucuna kadar eşlik etti. Emma iskelede bulunan meşalede okunu yaktı ve yayın ucuna yerleştirdi. Yayı havaya kaldırıp "uğurlar olsun baba..." dedi ve oku bıraktı. Havada süzülen ok kayığa isabet ettiğinde bütün askerler ellerindeki ateşli okları havaya kaldırıp serbest bıraktı. Alev alev yanmaya başlayan kayık rüzgarın etkisiyle

uzak diyarlara yola çıktı. Ta ki cennetin bahçesine ulaşıncaya kadar durması için bütün gece dualar edildi.

Emma gözyaşlarını akıtmamak adına cenazeyi aklından çıkarmak istercesine yatağın içinde kıvrıldı ve uykuya daldı... Ertesi sabah erkenden kalktı ve üzerine kalın gösterişsiz bir elbise geçirdi. Gerda onun uyanmış olduğunu gördüğünde şaşırmıştı "Günaydın Leydim" dedi merakla.

"Gerda, bana İngiltere Kralına gönderilmek üzere bir ulak ayarla. Ayrıca kahvaltıdan sonra kaledeki bütün herkesin ana salonda toplanmasını istiyorum" dedi. Gerda iyice şaşırdı ama nedinini sormaya cesaret edemedi. Sanki büyüttüğü kız çocuğu babası öldüğünden bu yana kocaman bir kadın olmuştu.

"Peki" dedi ve elindeki tepsiyi masanın üzerine bırakıp çıktı. Emma kahvaltısını aceleyle yapıp hazine odasına indi. Heyetin onun verdiği emirleri yerine getirip getirmediğini kontrol etti. Yaşlı heyet başkanı ona hazırladığı raporu verdi.

Emma elindeki hesap defterini baştan aşağa göz gezdirdi ve "Bundan sonra kimse hazineden benim iznim olmadan tek kuruş dahi almayacak" dedi. Adam yüzüne aptalca baktı ve "Ama Leydim..."

"Kadınların hak ve söz sabihi olmadıklarını bilecek kadar kuralları biliyorum ama sizin atladığınız bir şey var... Çevrenize bakın benden daha yetkili birini görebiliyor musunuz? İtiraz edecek olursanız sizi bir şekilde heyetin dışında bırakacağıma emin olabilirsiniz. Hazineden arta kalanlar savaş olursa onun için kullanılacak. Yoksa tek kuruş harcanmayacak"

"Giderler? Bekleyen ödemeler?"

"Hepsini sırayla kabul edecek ve gerekli açıklamayı ben yapacağım" dedi ama ne diyecek ne açıklama yapacaktı hiç bir fikri yoktu. Ne ticaretten, ne alınandan anlar, ne de fiyat bilirdi. Oysa babasına bir çok kere onu da ticari gezilere götürmesi için yalvarmıştı.

Yaşlı adam "Emredersiniz Leydim" dedi ve kuyruğunu kıstırıp yanından ayrıldı. Emma derin bir nefes aldı ve kalenin salonuna yöneldi. Bütün çalışanlar tedirgin olmuştu ve gelen fırtınadan hiç birinin haberi yoktu. Kapıdan giren Leydilerine eğilip saygıyla selam verdiler. Emma iki yüzü aşkın çalışanı bu zamana kadar bir arada görmemişti. Çoğunu tanıyor ve ne iş yaptığını biliyordu.

"Sizleri buraya kalenin yeni Lordu Frederich adına topladım. Lord yakında evine dönecek ve dönene kadar onun eksikliğini hissettirmemek adına hepimizin bazı

kısıtlamalar içine girmesi gerekiyor. Loren halkı zorlu geçen kışın ardından sıkıntı içindeyse kalede bu sıkıntı içinde olmalıdır" dedi ve sırtını dikleştirip Aşçı başına döndü "Kilerde ve depolarımızda kalan malzemenin dökümünü bugün akşama kadar istiyorum. Öğle ve akşam yemeklerinde tek çeşit yemek çıkarılacak ve kahvaltıda et adına ne varsa hepsi kaldırılacak. Haftada bir gün et yenecek. Sonrasında sizinle özel olarak görüşmek istiyorum. Mutfakta kaç kişi çalışıyor bilmek istiyorum. Bu arada Edessa hanedanlığından olan her kişi benim onu bulmamı beklemeden kaleden ayrılsın. Babamın katillerinin soyundan gelenlere bundan sonra anlayış gösterilmeyecek. Aramızdaki barış anlaşması bitmiştir" dedi. Herkes rahatsızca yerinde kıpırdanmaya başladı çünkü ister Edessa ister Loren halkından olsun insanlar sadece huzurlu bir yaşam istiyorlardı. İki halk arasında evlenenler, ticaret yapanlar vardi ki bozulan barış antlaşmasıyla herşey alt üst durumdaydı.

Uğultular yükseldiğinde Emma "Söylemek istediği olan karşıma çıkıp rahatça konuşabilir. Barışı Lorenler bozmadı. Babam Edessalara yeterince iyi niyet gösterdi ve öldürüldü. Bundan sonra o olmadığına göre yeni Lordun dedikleri geçerlidir" dedi sertçe.

"Ahırların düzenlenmesini ve savaşta kullanılacaklar hariç fazla atların köyde ihtiyaç sahiplerine dağıtılmasını istiyorum. Büyük baş ve diğer hayvanların sayımını ve gelirlerini bu akşam elimde olacak şekilde ayarlayın. Kalenin bundan sonra hiçbir yerinde ben emir verene kadar şömine yakılmasını istemiyorum. Kömür ve her türlü yakacağa ihtiyacımız olacak. Kış kapıda ve zorlu geçeceğe benziyor. Sizden bu zor zamanda tam bir bağlılık bekliyorum. Bu kısıtlamaların yaza kadar kalkması için dualarınızı eksik etmeyin. Şimdilik bu kadar"

Çalışanlar Leydilerinin önünde selam verdiğinde Emma onları selamladı ve salonu terk etti. Kendini kalenin surlarına çıkan merdivenlerde bulduğunda sırtını duvara dayadı ve derin bir nefes aldı. Gözlerini kapatıp seslice "Ben bunlardan ne anlarım... Frederich nasıl bir oyun içindesin?" dedi kendine. O sırada Gerda'nın sesiyle yerinden fırladı.

"Anlamıyor olabilirsin ama öğrenebilirsin. Demek senin o taş kafalı ağabeyin ortaya çıktı ve sen bana bunu söylemiyorsun"

"Dadı lütfen sessiz ol. Neden bilmiyorum ama kimsenin bilmesini istemiyor. Dün bana Alaric'le mektup yollamış. Beş kuruşumuz, hatta askerlerimize verecek paramız bile yok. Umarım bir çözüm bulur. Yoksa seninle ucuz bir handa garsonluk yapmaya başlayabiliriz" dediğinde Gerda dehşetle Emma'ya bakıyordu.

"Ben ve sen handa mı?" dedi Gerda. Tombul suratını çevreleyen kumaş parçası bir anda boğazını sıkmıştı. Yüzü korkuyla kıpkırmızı olmuştu ve bu soğuk havada alnının

terlediğine yemin edebilirdi.

"İnsanın parası olmazsa saygınlık bir işe yaramıyor" dedi Emma sırıtarak. Birlikte aşağı inip yapılması gerekenlerle uğraşmadan önce Emma, İngiltere kralına göndermesi gereken mektubu ulağa verdi. Onu sıkı sıkı tembihledi ve kralın eline geçtiğinden emin olmasını söyledi.

Sonraki günler Emma kalenin bütün sorunlarıyla ilgilenmeye başladı. Kısıtlanmasını söylediği her şeyin uygulanıp uygulanmadığını kontrol etmekle geçirdi. Kalenin ödemelerini ayarlıyor, acil olmayanlara tarih verip erteliyordu.

***

Emma kale için çırpınırken manastırda Travis dehşet içinde yeni Lorduna neredeyse yalvarıyordu. "Lordum lütfen kararınızı gözden geçirin. Olası bir saldırıda Leydim ölebilir"

"Sen yanında olup onu koruyacaksın. Ayrıca Zorax ve Alaric'te senin gibi onun her an gölgesi olacak"

"Lordum anlaşılmaması mümkün değil"

"Yapma bana bak, Emma benim ikizim gibi. Ayrıca Zorax ve Alaric senin gibi düşünmüyor. Emma'ya olan hislerin yüzünden bunu kabul etmiyor olabilir misin? Hatırlatırım aranızda hiçbir resmiyet yok" dedi Frederich. Travis bozulmuştu ama söyleyeceklerinden geri kalmadı.

"Bazen resmiyetten önemli şeyler vardır efendim. Kardeşinizi sevdiğimi hiç bir zaman saklamadım. Lordum ölmeden önce bu dileğini bana ifade etmişti. Umarım sizide onunla aynı fikri paylaşıyorsunuzdur" dedi.

"Seni severim Travis, senin kardeşime iyi bir eş olacağınıda biliyorum. Yalnız bu zor zamanlarda benden bir söz bekleme. Herşeyi yoluna soktuktan sonra Emma'yla konuşacağım. O isterse bundan gurur duyarım" dedi Frederich. Akıllı bir adamdı Frederich, Travis'i hem resmi bir sözü olmadığını belirti ve aynı zamanda evlenmelerine karşı çıkmayacağınıda ifade etti. Böylelikle Travis susmak zorunda kaldı.

"Gecikmeden yola çıkın ve kardeşime isteğimi belirtin. Bunu hiç düşünmeden kabul edeceğine eminim" dedi sırıtarak. Alaric, Travis'i tanıyordu. O isyan etmeden

"emredersiniz Lordum" dedi ve çıkmaları için Travis'i teşvik amaçlı omzuna vurdu.

Zorax "Efendim sizden haber alamadığımız süre içersinde bize nerede olduğunu bildirecek misiniz?"

"Çalışacağım ama zor olacak. Herşey yolunda giderse bir dahaki ay sonu dönmüş olurum" dedi.

"Yolunuz açık olsun. Dönüşünüzü dört gözle bekleyeceğiz" dedi Alaric. Frederich hepsine sarıldı ve "Herşey yoluna girecek" dedi ve onları selamladı. Hazırlıklarını yapmak için manastırın koridorlarında yürüyerek kayboldu. Travis hâlâ şoktaydı Alaric "Hadi Travis, hiç bir şekilde onu yalnız bırakmayacağız. Hem gerekmedikçe ben Frederich'im diyerek etrafta dolaşmasına gerek yok"

"Sizin anlamak istemediğiniz tek şey Edessa Lord'unun savaşmak için Lordu beklediği, Lordun kalede olduğunu öğrendiği anda saldıracak buna eminim"

"Saldırmak isteyen adam şimdiye çoktan saldırmıştı. Hem saldırmak istese neden Kral'la bir görüşme ayarlasın. Belli ki savaşma taraftarı değil"

"O zaman neden Lord Glanger'ı pusuya düşürdü" dedi Zorax. Alaric ve Travis artık hiç birşeyin mantığına eremiyor gibi ona baktılar.

"Bunu bende merak ediyorum. Tek bildiğim o adam herşeye rağmen başsız kalmış bir kaleye saldırmaz Ayrıca Frederich'in yeni yetme bir Lord olduğunun farkında..."

"Ne zamandan beri düşmana hayranlık besler oldun"

"Ben değil Lord Glanger'ın Lord Edessa hakkında düşüncelerinden yola çıkarak konuşuyorum. Ona saygı duyuyordu. Emma, Frederich'in yerine geçerse onun bize hemen saldırması kaçınılmaz. Askerler Frederich'in emriyle bütün Edessalıları topraklarımızdan kovdu. Kovmakla kalmadı aşağılayıp kendi halkımızı düşmanlığını kazandı. Malları gasp edildi. Aileler dağıldı... Saldırması kaçınılmaz."

"Ne bekliyordu ki... Lordumuzu öldürdü!"

"Benim o konuda şüphelerim var. Edessaları çocukluğumdan beri tanırım. Bize saldıran adamların üzerindeki kıyafetler dışında uzaktan yakından onlarla alakası yoktu"

"Sen gerçekten delirmiş olmalısın Travis, Lord bu düşüncelerini duymasın yoksa seni kardeşine koca yapmak yerine kendine hizmetçi yapar " dedi Alaric. Konuşma burada son buldu. Atlarına hız verip bir an önce kaleye varmak için yola odaklandılar. Sabaha karşı kaleye vardıklarında tek düşündükleri yumuşak yataklarıydı. Tabii kale kapısında

akın akın içeri giren insanları görünce üçü birden şok oldu. Travis kapıdan girerken ineğini içeri sokmaya çalışan bir kadına yardım etmek için atından indi.

"İyi geceler bayan, nereden geliyorsunuz?" dedi. İnek öyle inatçıydı ki... Travis bir katır mı yoksa bir inek mi çekiştiriyordu anlayamadı.

"Biz Edessa topraklarında yaşayan Lorenleriz" dedi kadın kızgınca. Travis "İşte şimdi başımız dertte" dedi ineği zorla kale kapısından soktu ve hızla atına bindi.

"Size Edessalıları topraklarımızdan göndermemiz gerektiğini söylemiştim. On kişi gittiyse, yüz kişi geri geldi" dedi sıkıntıyla. Atına hız verip kale girişine yöneldi. Emma kaleye giren insanlara yardım ediyor, oradan oraya koşturuyordu. Travis onu gördüğünde o yürümekten yorulmuş bir yaşlıya su içiriyordu.

Kan ve Aşk 7

"Emma!" dedi Travis şaşkınlıkla. Emma isminin söylendiği yöne baktığında içi mutlulukla doldu. "Travis! Hiç gelmeyeceksiniz sandım" dedi kalkıp genç adama sarıldı. Travis böyle bir karşılama beklemiyordu. Onu kollarına aldığında bütün yorgunluğu geçmişti. Kokusu öyle hoş ve tazeydi ki... Travis onu kollarından bırakmak istemedi. Sırıtarak "Ne olursa olsun sana döneceğimi bilmeliydin" dedi muzipçe. Tabii Emma'ın yine yanakları kızarmış ve ondan uzaklaşmıştı.

"Umarım iyi haberlerle geldiniz" dedi Emma. Utancını gizlemek ve merakını gidermek istiyordu. Travis'in dudakları kasıldı ve memnuniyetsizce "İyi mi kötü mü duyunca kendin karar verirsin. Bu arada neler oluyor? Kalenin kapılarını neden açtınız?" dedi.

"Ne yapmalıydım? Onlar bizim insanlarımız"

"Emma bu kadar insanı besleyecek ne gücümüz ne erzağımız var" dedi Travis.

"Ben buna bir çözüm buldum"

"Nasıl bir çözüm?"

"Yarın bütün bu insanlar kalenin etrafındaki hanlara ve çiftliklere yerleştirilecek. Tabii

ilk önce bildirimler dağıtılmalı. Biraz zaman alabilir ama bir hafta içinde hepsini yerleştirmiş oluruz diye düşünüyorum"

"Emma halkın bu insanları kabul etmesini bekleyemezsin. Kim bi yabancıyı evine almak ister ki?"

"Her misafir ağarlayan aile ya da han vergilerini erteletebilecek ya da indirimden faydalanacak. Ayrıca yanına aldığı misafiri ona eğer çalışıyorsa kira ödeyecek" dedi.

Travis ağzı açık bir şekilde Emma'yı dinlemişti. Kadının zekası karşısında şoka uğramıştı çünkü benim diyen Lord bunu düşünebilecek bir zekaya sahip değildi. "Sen inanılmazsın" dedi Travis.

"Teşekkür ederim Travis" dedi Emma gururla. O sırada Alaric ve Zorax yanlarına gelmiş bir an önce Emma'yla konuşmak istedikleri her hallerinden belliydi. Emma "Beyler!" dedi onların selamını selamıyla karşılarken.

"Leydim..." dedi Alaric.

"Frederich nasıl?" dedi Emma Travise bakarak kaleye doğru yürümeye başladı. Zorax ve Alaric aceleyle atından indi ve onlara yetişti.

"Yardım bulma amaçlı yolculuğa çıkmak için hazırlanıyordu Leydim. Size onun yokluğunda yerine getirmemizi istediği emirler ile geldik" dedi Alaric Travis'e fırsat vermeden.

"Aç ve yorgun olmalısınız. Buyrun salona geçelim" dedi Emma.

"Emma Annie'ye yemek hazırlamasını söyledikten sonra masanın başına oturmadan her zamanki kendi yerine oturdu. Onun oturmasıyla şövalyeler diğer boş yerlere geçti. Yemek servisi bittikten sonra Emma hizmetlileri dışarı çıkarıp kapıyı kapattı. Frederich'in planlarını merak ediyor ama bir yandan ona kızgınlığını engelleyemiyordu. Onu bunca derdin ortasında bırakmış ve sadece herşeyin güzel olacağını söyleyen bir mektup göndermişti. Genç adamların yemeklerini bitirmelerini sabırsızlıkla bekledi. Odaya farklı bir sessizlik hakimdi ve kimsenin konuşmaya niyeti yoktu. Emma yemekler yarılandıktan sonra daha fazla dayanamadı "Sizi dinliyorum" dedi. Üçü birden birbirine baktı ve sanki birbirlerinin konuşmaya başlamasını bekler gibi suskun kaldılar.

Sessizliği Travis bozdu "Lorduma saygısızlık ettiğimden değil, ben yapılan planı onaylamadığım için konuşmak istemiyorum. Senin kararın ne olursa ben kanımın son damlasına kadar yanında olacağım" dedi ve yemeğini yemek için adeta kafasını tabağa gömdü. Zorax hiç bir zaman çok konuşan biri olmamıştı. Alaric konuşmanın ona

kaldığını anladı ve boğazını temizleyip "Leydim, Lord Frederich sizin o gelen kadar yerini almanızı istiyor" dedi.

"Bunu zaten yapıyorum ama pek etkili olduğum söylenemez. Dediklerim çok zor dikkate alınıyor. Adeta savaş veriyorum. Farkındaysanız, kadınlar kanunlarda ünvanları ne olursa olsun hiç bir şey iddia edip yönetemiyorlar, hiç bir söz hakları yok... Hazineyi yönetmek için bile heyeti tehdit etmem gerekti" diye daha konuşmaya devam edecekti ki Travis sinirle "Frederich'in istediği onun kılığına girmen" dedi. Emma ilk anlamsızca ona baktı ve ne söylediğinin farkına vardığında "Ne!" diye haykırdı ve "Ben doğru mu duydum?"

"Evet, Leydim... O geldiğinde, hep buradaymış gibi yerine geçecek. Böylelikle halk ve kale başsız kalmayacakmış"

"İyi ama neden?

"O gelene kadar pekala burayı bir şekilde oyalayabiliriz. Onun kılığını girmekte neyin nesi?"

"Halimiz ortada, eğer bu şekilde dönerse Lorda göre Edessa ya da topraklarımızda gözü olan başka çakallar savaşarak burayı ele geçirecek. Öte yandan Lord'un olmaması bir sürü dedikoduyu beraberinde getiriyor. Mali sıkıntımızı bilen yok ama gün be gün bu haber duyulacak. Askerlerimiz moralman çökmüş durumda. Başsız olmak hoşlarına gitmiyor. Her hangi bir savaşta erzak stoğumuz yok"

"Dönmeyince kimse savaş açmayacak mı? Ya da ben onun yerine geçersem sonuç değişecek mi?"

"Lord çok büyük para ve güç yardımıyla geri döneceğini söylüyor"

"Ne zaman?" dedi Emma isyanla.

"Tam zaman veremeyeceğini söyledi. Onunla irtibat kurabileceğimiz her hangi bir kanal kalmadı. Beklemekten başka çaremiz yok"

"Harika dönmez ise İngiltere Kralı oyunumuzu anlayıp beni giyotine gönderene kadar vaktimiz var" dedi Emma.

"Bunun saçma bir plan olduğunu söylemiştim" dedi Travis.

Emma "Başka bir planın var mı?" dedi ümitle.

"Hayır yok!" dedi Travis bu konuşmaya daha fazla katlanmak istemiyordu. Sevdiği

kadın kendini sonunda ölebileceği bir plana dahil etmek üzereydi.

"Leydim izninizle diyerek odayı terk etti. Emma, Travis'in gitmesi üzerine iyice paniklemişti. Halen ağabeyinin ondan istediği şeye inanmakta güçlük çekiyordu.

"Lanet olsun elli kiloyum ve onun kılığına girmemi istiyor, bu nasıl olacak hiç anlamış değilim" dedi Emma

"Efendim yalnış anlamayın ama Lordum size çok benziyor..."

"Ne yani ben bir erkek kadar iri miyim?" dedi Emma. Sonra ortamda bir sessizlik oldu. Zorax her zamanki kaba haliyle "Hayır Leydim. Lordum sizin kadar çelimsiz" dedi direk.

Emma donuk bir şekilde Zorax'ın yüzüne baktı ve sonra katıla katıla gülmeye başladı. Sinirleri bozulmuş artık neye gülüp neye sinirleneceğini bilmiyordu. Frederich'te zaten bu benzerliklerine güvenerek yerine geçmesini istemişti.

İki adam yüz yüze baktı ve onlarda Emma'ya katıldılar.

"En azından pantolon giyme isteğim yerine geldi" dedi ve sinirleri bozuk bir şekilde gülmeye devam etti.

"İyi de sesim, sakallar?" düşündükçe planın Travis'in dediği kadar saçmalık olduğuna inanıyordu.

"Leydim, loş ortamlar bize yardım edecektir. Gündüz görünmek zorunda değilsiniz. Ayrıca sesiniz için..."

"Sakın bana kalınlaştırmak için bir şeyler içmem gerektiğini söyleme!" diye sinirlendi Emma.

Zorax ve Alaric aptalca birbirine baktı. "Hayır Leydim, biz savaşta hastalıktan dolayı sesinizi geçici bir süre kaybettiğinizi yalanını uydurmayı düşündük" Emma paniklediği ve sinirlendiği için utanmıştı. Küçük korkak bir kız çocuğu gibi görünmek en son istediği şeydi. Ama zaten korkak bir kız çocuğuydu...

"Mantıklı" dedi senini düzenleyip, sırtını dikleştirdi. Sabaha kadar zorunlu da olsa planlar yapılmıştı. Plan gayet basitti. Madem Emma Frederich'in yerine geçecekti. Bunu hemen gerçekleştirmeye karar verdiler. Kalenin kalabalığından faydalanıp Frederich'in gece yarısı döndüğü haberi yarın sabah yayılacaktı. Onlar planlarını yapmış ve getirilerine göre hareket etmeye başlamak için çalışırken çok uzaklarda Frederich zorlu yolculuğunun ilk durağı iskoçyaya doğru gidiyordu.

***

İki hafta sonra Bristol.... Edessa kalesi

"Lordum! Lordum!" diye inleyerek kıvrıldı genç kadın ve kendini yatağa öyle bir bıraktı ki... bütün kemikleri zevkten titriyordu. Vincent gözlerini kapatıp bir kere daha kendini kadına bastırdı ve aynı hızla kadının bacakları arasından sıyrıldı. Sırtını ipek siyah çarşafa bıraktı ve içindeki huzursuzluğun halen devam etmekte olduğunu anlayınca yataktan kalktı. Nefesi düzensiz bir şekilde beyaz mermerin üzerinde duran derin bakır çanağın içindeki suyla yüzünü ellerini ve kendini yıkadı.

Bedenen rahatlamış olabilirdi ama kafası hiç rahatlamamıştı. O aksine kafasındaki düşünceleri boşalarak atabileceğini düşünmüş ama yanılmıştı. Sıkıntısından kadının şehvetli bir o kadar yorgun sesiyle sıyrıldı.

"Hadi yanıma gelin Lordum, göğsünüzde dinlenmek istiyorum" dedi çıplak bedenini seksi bir şekilde yatakta kıvıran kadın. Doyuma ulaştığı öyle belliydi ki kadın neredeyse uyuyakalacaktı. Vincent biraz önce elde ettiği sarışın kadına baktı. Marry gerçekten güzel, uzun bacaklı ve balık etli bir kadındı ve yirmi beş yaşında ya var ya yoktu. Kadın bir kere daha onu ısrarla yanına çağırdığında sinirleri iyice gerildi. "Kalk! Sana bu kadar eğlence yeter" dedi tiksintiyle. Aslında tiksindiği kadın değildi. Kendisiydi... Marry onu iki yıldır bir nevi kadınlık yapıyordu. Hiç sızlanmıyor ağzı sıkı bir kızdı ve cazibesi ilk zamanlar onu etkilemiş olsa da zamanla onun için bir rahatlama aracıydı. Şimdiyse kasvet dolu düşünceleri ona fazlasıyla geri dönüyordu. Kadın Lordun gür sesiyle kırgın bir şekilde hızla giyindi ve parmak ucuna basarak büyük yatak odasını terk etti.

Vincent anadan doğma şöminenin ısıttığı taş odada dolanıyor, yerde uzanmış ayı postunun üzerinde geziyordu. Şu an karşısına Lorenli diye getirilen herkesi çiğ çiğ yiyebilirdi. "Kahrolası Lorenliler" dedi sinirle. Dolanmaya ve düşünmeye devam etti.

Ona kalsa Lorenlilere ne yapacağını gayet iyi biliyordu yaa...

Kral şimdilik bütün yollarını kapatmıştı. Tabii Vincent Kraldan bir ay süre almıştı. Bir ay sonunda Kral bu duruma bir çare bulmazsa Vincent bildiği yoldan Lorenlilerle kozlarını paylaşacaktı. Daha fazla halkının aşağılanmasına ve hakarete uğramaya hiç niyeti yoktu.

Kendine ve iyi niyetine kızıyor ama artık hayıflanmak ve kendini suçlamak için çok geçti olan olmuştu.

Vincent bundan üç hafta önce suçsuz olmasından ve krala olan yakınlığından destek alarak Londra'ya gitmişti. Kral ona güvenirdi ve Vincent ona destek vereceğinden yüzde yüz emindi.

Kral "Buraya gelişinizle size olan güvenimi boşa çıkarmadınız Vincent. Hüküm sürdüğüm topraklar üzerinde kendi insanlarımın birbirleriyle savaşmaları istediğim en son şey"

"Bunun için buradayım ekselansları" diyerek başını öne eğdi ve konuşmaya devam etmişti "Buraya gelerek korkaklık ettiğimi söyleyen tebama karşı, halkın savaş istemediğini biliyorum ama yapılan zulümlere daha ne kadar göz yumabilirim siz söyleyin" diyerek susmuştu. Kral'ın bu olaya el atmasını bekliyordu çünkü savaş çanları çalıyordu.

"Yeni Loren Lordunu isteğiniz üzere buraya çağırdım fakat kendisi bize katılamayacak" dediğinde Vincent nasılda memnun olmuştu. Yüzündeki hain bir sırıtışı bile saklama gereği duymamıştı.

"Ekselansları demek yeni Lord ortaya çıktı" dedi alayla.

"Aslında hayır... Bana kız kardeşi Leydi Emma onun yerine bir cevap yazmış ve bu mektup benim kadar seni de ilgilendiriyor" dediğinde Vincent şaşkındı. Hangi kendini bilen bir kadın koca İngiltere Kralına mektup yazabilirdi.

O şaşkınlığın tesirinde uşağın krala uzattığı parşomeni okumaya başlamasıyla kendine gelmişti. Kral mektubu okurken halinden gayet memnundu. Tabii Vincen'ın kendinden emin tavrı, kralın şu küçük yılan Leydi Emma Glanger'ın gönderdiği mektubu sesli bir şekilde okumasıyla son bulmuştu.

Mektup kısa olmasına karşın öyle iyi seçilmiş kelimeler ve öyle ince bir dramla süslenmişti ki... Vincent'ın bütün cinler tepesine toplanmıştı.

Emma Glanger şöyle yazmıştı

"Kralım önünüzde saygıyla eğiliyor ve size yazma cüreti gösterdiğim için beni affetmenizi umuyorum. Sizi yanıtsız bırakmak, size yapılan daha büyük bir küstahlık olurdu. Haberinizin olmadığını bilerek, Lord Frederich'in sizin adınıza Fransa ile savaştığını bildirmekten onur duyarım. Gönderdiğim hiç bir ulak yerine ulaşamadı. Ulaşanlar ise Lordu bulamadı. Sizin uğrunuza savaşta hayatını kaybetmemişse,

döndüğü ilk vakit davetinizi bizzat kendim ileteceğim. Tabii ziyaretinin nedeninin babasının onursuzca Edessa lordu tarafından pusuya düşürülerek öldürülmesi olduğunu belirttiğimde Lordumun benimle aynı duyguları paylaşacağına eminim. Babamın intikamı er geç alınacaktır.

Sizden ricam bu yas dolu günlerde ağabeyimin haberi olmayan ziyaretini ertelemesine izin vermeniz. Bizi ilgilendiren sizin tutumunuzdur, o kendini bilmez, insan kavramından yoksun Edessa lordunun ne düşündüğü değildir kralım... Sonsuz bağlılığımla beraber, samimiyetime inanacağınıza eminim...

Leydi Emma Glanger

Kral ona kesin bir dille "Lordum iyi niyetinizle huzuruma çıktığınıza canı gönülden inanıyorum. Sizin ölen Glanger'a karşı bir saldırı düzenlemediğinizinde farkındayım. Bu işin altında neler olmuş, çözeceğinize eminim. Sizden biraz daha anlayış talep edeceğim. Şu an Lord Frederich savaşta ve benim adıma savaşan biri ve malını ve kalesini korumak durumundayım. O ortaya çıkar çıkmaz ikinizinde huzurumda konuyu savaş boyutuna getirmeden halledebileceğinize inancım sonsuz"

"Şu an için size savaş açmak gibi bir niyetim yok Kralım" dedi Vincent dişlerini sıkarak. Başka ne diyebilirdi ki... Hatayı baştan kralın huzuruna çıkmakla yapmıştı.

O barış için Londradayken Bristol'e döndüğünde, Loren topraklarındaki bütün Edessa halkının askerler tarafından sürüldüğünü öğrenmişti. Kendini Lorenlere saldırmamak için zor tutmuştu. Hatırladıkça çıplak bedeni sinirden titremeye başladı. Kral'ın alaycı tavrına nasıl dayanmıştı hâlâ sabrına şaşıyordu. Mektup Kral'ı o kadar eğlendirmişti ki...

"Bunu yazan bir kadın olamaz" demişti Kral katıla katıla gülerken, onunla alay eder gibi konuşmaya devam etti "karşısına çıktığında seni sanırım dikiş iğnesiyle öldürebilir Lordum bundan sonra daha dikkatli olmalısınız"

"Sizi eğlendirdiğine sevindim ekselansları fakat bu kadar hakaret karşısında sessiz kalmayacağımı bilmelisiniz. Yeni Lord Frederich bir kadının eteklerinin altına saklanıyor gibi"

"Etek altına mı saklanıyor? Yoksa savaşta benim adıma destanlar mı yazıyor bunu bize zaman gösterecek Sayın Lordum" demişti Kral.

Vincent Londra'ya Kral'ın yanına gittiği için pişmandı. Vincent o gün okunan mektubun her kelimesini aklına yazmıştı. O kadını eline geçirirse ona dünyanın kaç bucak olduğunu gösterecekti. Ona demediği kalmamış ve üstüne üstlük yazdıkları yüzünden

Truro bölgesi Lordları gelene kadar Kralın korumasına alınmıştı.

Kan ve Aşk 8

Lorenlerin barış anlaşmasını bozdukları ilk anda savaş açmalıydı. Ama Lord Glanger yeni ölmüştü ve başsız bir hanedanlığa saldırmayı kendine yedirememişti.

İçerdeki casuslarından halkın açlık, ve zorlu kış şartları ile bu kışı çıkaramayacağını öğrendiğinde, barışın sağlanmasının kolay olacağını düşünüp Kral'la konuşmaya karar vermişti.

"Hataydı. Saldırmalı ve onları önümde diz çöktürmeliydim" dedi sinirle.

O sırada üzerine yere kadar uzanan erkekler için hazırlanmış geceliği geçirdi. Masanın üzerinde duran sigara tabakasından bir dal aldı ve ağzına götürdü. Tütütün nahoş tadı ağzına yayılırken, o şöminenin ateşinden aldığı korlanmış küçük kömür parçasıyla sigarasını yaktı. Dumanı ciğerlerine doldu. Şimdi kendini daha iyi hissetti.

Kapı çaldığında gerilmiş bedeniyle sesinin sinirli çıkmasına aldırmadı "Gir" dedi.

İçeri kamburunu taşımakta zorlanan, beyaz kaşlarının gözlerini örttüğü oda hizmetçisi Alfred girdi.

"Özür dilerim ekselansları sizin yattığınızı sanıyordum"

"Ne vardı Alfred?"

"Kirlileriniz efendim onları alacaktım"

"Alfred sana artık bu işlerle ilgilenme demedim mi?"

"Emeklilik bana göre değil efendim. İşe yaramak istiyorum" dedi yaşlı adam ve ayağını sürüye sürüye kirli sepetinin olduğu odaya girmek için yürümeye başladı.

"Alfred neden bana katılmıyorsun?" dedi Vincent. Babasından kalma bu hizmetçi onun tek ailem diyebileceği insandı. Kendini bildi bileli Alfred vardı.

Alfred yönünü değiştirdi ve hiç bir şey olmamış gibi Lordun karşısındaki koltuğa oturdu. Vincent elindeki bardağa biraz daha şarap koydu ve "Şarap?" dedi.

"Fena olmaz efendim" dedi Alfred. Vincent gülümsedi ve bir kadeh şarapta ona koydu. "Bu günlerde çok sinirlisiniz efendim. Sebebi Lorenler olduğu belli"

"Halkımla birlikte aşağılandım ve Kral elimi kolumu bağladı" dedi hışımla ayağa kalktı. Vincent sanki Lorenler hakkında birinin bir şey söylemesini bekliyormuş gibiydi. Deli bir köpeğin zincirinden kopmuş halini andırıyor, odanın içinde turluyordu.

"Siz kan aksın istemiyordunuz ve akmıyor işte" dedi Alfred.

"Herkes ve buna halkımda dahil benim bir korkak olduğumu düşünüyor. Bu da yetmezmiş gibi barışı benim bozduğumu söyleyenler bile var. Bristol'den sürülen Lorenlilerin barış için etkili olacağını düşünmüştüm ama o yılan Leydi ne yaptıysa yüzlerce kişiyi küçücük Truro'ya sığdırdı.

"Bende Leydi hakkında bir şeyler duydum. Kendisi gerçekten bir kadından beklenmedik yeteneklere sahip ve oldukça zeki" dedi Alfred.

"Ne?" dedi Vincent merak etmekten kendini alamadı. Alfred olmadık şeye kulak kabartmazdı. Belki o cadının kullanacağı bir zaafı vardı.

Alfred "Onca insanı bir döngü içinde Truro'ya sığdırmış..." diyerek anlatmaya başladı. Alfred soluk almak için durduğunda Vincent ilgiyle onu izliyordu.

"zekice" dedi ama kadının zekiliği onu daha da sinirlendirdi. Alfred konuşmaya devam etti. "Erkek gibi olduğu, iyi ok atıp, kılıç kullandığı ve bu yüzden onunla kimsenin evlenmek istemediği söylentiler arasında"

"Bence o koca çenesi ve kaslı kolları yüzündendir" dedi Vincent. Kadının ok atıp kılıç kullandığını bilmiyordu. Böyle bir kadın gerçekten iri olmalıydı. Yoksa kılıç sallamanın bir erkeğe bile zor geldiği bir gerçekti. Alfred karşısında duran genç adamın gerçekten sinirli olduğunu anlamıştı.

"Londra ziyareti pekiyi geçmemişe benziyor" dedi yaşlı adam.

"İnan bana Alfed orada bir hafta zor durdum" dedi. Vincent Kralla konuştuktan sonraki iki gün davet edildiği partiye katılmak için Londra'da kalmak zorunda kalmıştı. Kralın davetiyle gitmek zorunda kaldığı partide en fazla bir saat durabilmişti. Papyonlar dar pantalonlar, fırfırlı gömlekler hiç ona göre değildi. O aldığı bütün eğitimlere ve modern yaşamın getirilerine rağmen her zaman doğayla ve büyüdüğü topraklarla iç içe olmayı seviyordu.

Tek eğlencesi verilen partinin sonunda geceyi güzel bir kadının yatağında geçirmiş olmasıydı. Hoş genç kadın birlikte oldukları bir saatin sonunda apar topar kaçar gibi gitmişti. Tabii Vincent neden gittiğini ertesi gün kadını kocasının kolunda kralın verdiği yemekte gördüğünde anladı. Yemekte kadının bakışlarını hisseden kocası neredeyse onu bir kaşık suda boğacaktı. Tabii Vincent başına daha fazla dert almadan yemek bitiminde Bristol yolculuğuna çıkmıştı. Londra'yı hatırlamak ona eli boş dönüşünü ve dolayısıyla leydi Emma Glanger'ı hatırlatmıştı. Sinir katsayısı adıyla bile artıyordu. Kral tarafından eli kolu bağlanmış, aşağılamalara katlanıyor ve Lorenlilerin onun hakkında atıp tutmalarını sineye çekmek zorunda kalıyordu. En kötüsü ise Truro'dan sürülmek zorunda kalan halkının gözyaşlarıyla ondan medet ummasıydı. Londra dönüşü yolda bu işi barışçıl yollarda çözmeyi düşünüp Loren kalesini ziyaret etmeyi düşündü ama kiminle konuşacaktı ki. O kendini bilmez, cüretkâr kızla konuşmayı bırak aynı ortamda bulunmayacaktı bile.

Şimdi uğramadığı için kendine şükrediyordu. O küçük şeytan kızın krala yazdıklarıyla haklıyken haksız konumuna düşmüştü.

Alfred'in sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı.

"Savaş kaçınılmaz görünüyor"

"Çok direndim ama artık onurumu ve halkımın gözündeki saygınlığımı korumalıyım. Tabii şu kralın kalkanı kalkar kalkmaz" sıkıntılı hali bedenine yansımıştı. Dolanıyor elleri siyah gür dağılmış saçlarını karıştırdı. O elini havaya kaldırdığında uzun geceliğinin kolu yukarı sıyrılmış iri kollarını ve oluşan kaslarını saklayamaz hale gelmişti.

"Rahatlayın efendim. Bu işin altından kalkacağınıza eminim" dedi ve Alfred esnemeye başladı. Onun yaşındaki biri için iki bardak şarap uyku ilacı yerine geçmekteydi.

"Bu güzel sohbetiniz için teşekkürler efendim. Bu yaşlı adam gidip uyumalı" dedi ve oturduğu devasa tekli koltuğun kollarından kuvvet alıp ayağa kalktı.

"İyi geceler Alfred" dedi Vincent. Alfred kapıyı çekip çıkarken Vincent üzerindeki gecelikten kurtuldu ve çıplak bedeniyle yatağına uzandı. Onca içtiği şarap kafasında dönen bin bir tane düşünceyi yok etmeye yaramamıştı. Bazen her şeyi bırakıp kendini bulunduğu ortamdan soyutlamaya öyle ihtiyaç duyuyordu ki... Etrafında bulunan onca kalabalığın arasında kendini bir o kadar yalnız hissediyor bu canını yakıyordu. Gözleri uykuya teslim olduğunda pembe rüyalar kabusa dönüştüğünde tan ağarmaktaydı. Nefes almaya çabalıyor ama boğazına dolanan saçları çektikçe daha çok sıkıyordu. Kabus savaş alanında başlıyordu. Vincent kılıcını savurdukça düşmanlarının kanlarıyla yıkanıyor bu onun kendinden tiksinmesine yol açıyordu. Kabusu sonra karşısına çıkan

güzeller güzeli uzun saçlı bir kızı görmesiyle devam etti. Savaş alanı kızdan yayılan ışığın etkisiyle nurla doldu. Vincent savaşmayı bırakmıştı. Kızın güzel gözleri ondan yardım istiyordu ve genç adam, kızın cazibesiyle kılıcını elinden düşürdü. Yürümüyor adeta kıza bir mıknatıs gibi çekiliyordu. Bütün kanı çekilmiş kızın çekim kuvvetinden kurtulamıyordu ki zaten kurtulmak istemiyordu. Kız kollarını açıp onu sararken ince narin bedeninin ona sokulması hayatında beklediği huzurun tamamı gibiydi. O huzuru yakalamış köle olmak isterce kızın gözlerinde kaybolmaya hazırdı. Kızın gözlerinden kanlar akmaya başladığında uzun sarı saçları bir yılan edasıyla boynuna dolandı. Sıktıkça sıkıyor, kızın kulak tırmalayan kahkahaları kulaklarını çınlatıyordu. Vincent nasıl uyandığını bilemedi. Halen boğazını tutuyordu. Baş ucuna uzanıp su dolu kupayı kafasına dikti. Kana kana içti. Nefesi düzenli hale geldiğinde gözlerini kapattı ve sakinleşmeye çalıştı.

"Lanet olası Emma Glanger!" dedi sinirle ve hızla yataktan kalktı. Üzerine ince bir gömlek geçirip, pantolonunu hızla giyip uzun deri çizmelerini ayağına geçirdi. Üzerindeki bu sıkıntıdan kurtulmasının tek yolu vardı; bir şeyleri yumruklamak... Kalenin koridorlarında yürürken hizmetliler önünde eğiliyor o kafasıyla geçiştiriyordu. Kalenin arka tarafından çiftliğin olduğu alana çıktığında kadınların devasa masada mutfak hazırlığı için sebzeleri ayıkladıklarını gördü. Yirmi kadar kadın oturdukları yerden kalkıp Lordlarına selam verdiler. Kadınlar kalenin bu tarafında bu saatte onu gördükleri için şaşkındılar hepsi durmuş ona bakıyorlardı. Vincent "Günaydın" dedi ve ahıra doğru yürümeye başladı. Kadınlar kâh iç geçirerek, kâh kıkırdayarak o gözden kaybolana kadar göz ziyafetine izin verdiler. Genç adam otuzlu yaşın başlarında olmasına rağmen iri yapısı onu daha olgun gösteriyordu. Tabii bu yaşlı göründüğü anlamına gelmiyordu. Kalede ve Bristol'de ona hayır diyecek tek bir kadın yoktu. Ünü Londraya yayılmış ve bayan hayranlarının bahane bulup kaleyi ziyaret ettiği çok alışılageldik bir durumdu. Siyah kavruk saçları buğday teniyle uyum içinde bal rengi gözleri doğuştan sürmeli gibiydi. Geniş omuzlarını kaslı kolları tamamlıyor, kıyafetler onun kaslarını saklamaya yetersiz kalıyordu. Sıkı kalçaları kadınların bütün masum duygularını yok edecek kadar dar pantolonunda kendini belli ediyor, iç geçirerek ondan gözlerini alamıyorlardı. Vincent tam anlamıyla ölüyü diriltir dedirtir cinsten bir adamdı.

O ahırın yolunu tutmuş sıkıntısını geçirmek isterken, masanın başında kadınlar fısır fısır dedikodu kazanını kaynatmaya başlamıştı.

"Marry gece Lordun odasından ayrılmış" dedi lahanayı elindeki satırla ikiyi bölmekteki genç kız.

"İnanmıyorum" dedi diğer bir genç kız elinde domatesler nasıl soyduğunun farkında değildi. Eteklerine dökülüyor duyduklarıyla iç geçirmeye başlamıştı bile.

"Gerçekten doğru söylüyorum. Şu yeni yetme John bana söyledi. Koridorda meşaleleri yakarken görmüş, ayakları çıplak ve iç etekliği elindeymiş"

"Terzinin oğluyla nişanlı Marry öyle mi? "

"Onu tanımıyor gibi soru sorma, Şu bizim Marry ben sana Lordla aralarında bir şey olduğunu söylemiştim"

"Sence Lordun ne kadar umurunda? Biz onun ne kadar çapkın ve kadınlara karşı ne kadar etkili olduğunu biliyoruz"

"Ama nişanlı biri ve..."

"Kızın umurunda değilse o niye bunu kendine dert etsin ki?" diyerek ikisi de kıkırdamaya başladı.

"Eğer dert etseydi şu an Erin mutsuz bir çoçukluk geçiriyor olmazdı" dedi Matrice. Sinirlenmişti ama şu kuşbeyinli iki kızın bile söylediklerinde haklı olduğunu biliyordu. Erin'ın dediğin gibi babası demir lord eğer uçkuruna sahip olabilyseydi. Şu an mutsuz bir çocuk olan kızı Erin dünyaya gelmeyecek ve Matrice onun için üzülmek zorunda kalmayacaktı. Küçük kızın anne sevgisinin yanında pek baba sevgisi gördüğü söylenemezdi. Lord evlenene kadar yasal varisi olamayacak ve acınası bir gözle bakılacaktı.

Kızlar korkuyla işlerine döndüler ama fısırdamaya devam ettiler "Bence Lordum kalbini verecek kadar kimseyi beğenmiyor... Bütün kadınlar ona kendini vermeye çalışınca zor tabi... dedi kız ve onunla el ele yürüdüğü anı hayal edip iç geçirdi. Tabii arkasından aşçı kadınlardan biri onu dürttüğünde hayalleri bir toz bulutu gibi dağıldı.

Vincent ahıra ulaştığında atların yeni yeni kendilerine geldikleri her hallerinden belliydi. Bazısı yalakta su içiyor, bazısı diliyle yavrusunu temizliyor, bazısı miskin miskin kişniyordu. Seyis yamaklarından iki çocuk samanların üzerine kıvrılmış uyuyorlardı. Onların ne kadar dertsiz ve gamsız bir uyku içinde olduklarını gördü. Ne ahırın tezek kokusu, ne havada uçuşan sinekler, ne de soğuk onları etkilemiyor sanki cennetin bahçesinde uyur gibiydiler. Onlara özenmiş ve yer değiştirmek için her şeyini verebileceğini düşündü. Tamam, mutsuz bir adam değildi ama üzerine binen yük ve sorumluluk onu boğuyordu. Derin bir nefes alıp ahırın sonuna doğru yürüdü ve onun için özel hazırlanmış at barınağına girdi. Burada yerdeki talaşlar ve ahılın direklerinden başka hiçbir şey yoktu. Güneş doğuyor Vincent her zamanki gibi barınağı aydınlatan tahta pencereleri kapattı. Tahta pencerelerden sızan güneş ışığı ortamı loş hale getirmiş, Vincent artık hazırdı. Duvarda asılı deri eldivenlerini alıp parmaklarına

geçirdi. Barınağın ortasında duran direğin önünde durdu. Direk saman ve samanın üzerine sarılmış kalın kumaşlarla kaplanmıştı. Kumaşın ortası yumruklanmaktan aşınmış ve düzleşmişti. Vincent boynunu esnetti ve sağa sola doğru kıvırıp direği hafif hafif yumruklamaya başladı. Vurdukça içine işleyen yumruklarla rahatladığını hissetti ve bu daha sert ve hızlı vurma isteği doğurdu. Bedeni hareketleriyle ısınmaya, kanı pompalamaya başlamıştı. Direk aldığı darbelerle sallanmaya ve üzerinde sarılı kumaş bir elek görevi görmeye başlamıştı. Direğe ve dolayısıyla kumaşa vurdukça samanın tozları kumaştan ayrılıyor ve hava puslanıyordu.

Terlemeye başlamış, gömleği hareketlerini kısıtlıyordu. Durdu ve nefes nefese gömleğini sırtından tutup başından çıkardı. Bedeni soğumadan direği tekrar ritmik hareketlerle yumruklamaya başladı. Direğin etrafında dönüyor aklı halen çözülemeyen Loren meselesindeydi. Kolları artık uyuşmaya başlamış bırakması gerektiğinin farkındaydı. Tabii farkında olmadığı tahta kapının aralıklarından onu seyreden yeni yetme çocuklardı. Öyle rahatlamış ve iyi hissediyordu ki yorgunluktan öleceğini bilse bile devam etti. Ta ki yumruklayamaz hale gelene kadar...

İki çocuk o direği yumruklarken sıkı sıkı tahtalara tutunmuş aralıktan Lordlarının ihtişamıyla büyülenmiş gibiydiler...

Gömleğini çıkarmasıyla iyice ağızları bir karış açılmıştı. O direğin etrafında döndükçe yer değiştirmesiyle bedenin her kıvrımı çocukların hafızasına kazınıyordu. Sırtındaki kaslar o direği yumrukladıkça yer değiştiriyor, pürüzsüz teninden ter su gibi akıyor pantolonun belinden kalçalarına akıyordu. Göğsünden merdiven oluşturan karın kasları arasından adeta bir şelale oluşturmuştu. Direği öyle sıkı yumrukluyordu ki... Duvara vurulan her yumruk balyoz etkisi yaratıyordu. Vincent nefes nefese kalıp kollarını indirdi ve kendini yere attı. Sırtını yere vermeden dirseklerinin üzerindeyken kapıdaki kıpırtıları hissettiği anda çocuklarla göz göze geldi. Çocuklar halen etkisinde kıpırdamıyorlardı. Vincent kaşını havaya kaldırdı ve çocukları görmemiş gibi yaparak ayağa kalktı. Dirseklerine yapışmış talaşları temizledi ve çocuklar ne olduğunu anlayamadan kapıyı açtı. Karşılarında duran dizleri üzerindeki iki çoçuk ağızları açık, gözlerini bir an bile kırpmadan ona bakıyordu. Adeta donmuşlardı.

"Beni izlemek için izin aldığınızı duymadım" dedi. Çoçuklar onun lambadan fırlamış devasa cin gibi karşılarına dikilmiş görünce ne yapacaklarını şaşırmışlardı.

"Cevap verin!" diye kükredi Vincent. Çocuklar o bağırdığında çoktan ayağa kalkmış titriyorlardı.

"Lor...dum" dedi çoçuklardan beri ve Vincent "Üzerindekini çıkarın" dedi sertçe gülmemek için dudaklarını büzdü ve arkasını dönünce rahatça gülümsedi. Duvara astığı

gömleğini eline alıp yüzündeki ve bedenindeki teri silmeye başladı. Çoçuklar birbirine bakıp hızla üzerlerindeki ceket görünümünde abaları çıkardılar.

İnce gömlekle kalan çocuklar hâlâ korkudan titriyorlardı. Vincent "direğin önüne geçin" dedi. Çocuklar uçarak direğin önüne geçti. Vincent "Şimdi başlayın" dedi. Çoçuklar ne dediğini anlamaz bir şekilde duruyorlardı. "Yumruk!" dedi Vincent. Çocuklar cılız kollarını havaya kaldırıp önlerindeki direğe cılız birer yumruk attılar.

"Bu mu?" dedi Vincent. "Sıkı vurun!" diye emretti ve çocuklar direğe vurmaya başladı. Direk kıpırdamıyordu ve çocuklar on yumruktan sonra çoktan yorulmuşlardı. Vincent çocukların yanlarına geçti ve onlara nasıl yumruk atılacağını göstermeye başladı. Çocuklar hevesle onun dediklerini yapmaya başladılar. Vincent o kadar eğleniyordu ki ilk kez Erin'le vakit geçirmenin eğlenceli olabileceğini düşündü. Gerçi çocuk onu hiç sevmiyordu ama bunu bir ara denemeliydi.

Erin beklemediği anda ve uygunsuz olarak doğmuştu ve Vincent onunla arasını düzeltemiyordu. Onunla ilgilenmek için vakit ayırdığında Erin küçük yaşına rağmen işim var diyerek kaçıyordu. "Keşke erkek olsaydı" diye düşünmeden edemedi. O zaman onunla paylaşacağı daha fazla şey olurdu.

Çocukları bir saat kadar çalıştırdı ve fırsat buldukça çalışmaları emrini verdi. Gömleğini omzuna atıp ahırdan çıkarken "Bugün tatili hak ettiniz, gidin!" diye gülümsedi. İki çocuk birbirine bakıp, sevinçle selam verdi ve koşturarak ondan önce ahırdan fırladılar. Vincent onlarla gidip balık tutmayı, kırların üzerinde uzanmayı belki de fırından ekmek aşırmayı ölesiye istedi. Belki de düşündükleri yaşayamadığı çocukluğa olan özlemiydi. Gülümseyerek odasına girmeden önce uşaklar çoktan banyosunu hazırlamıştı.

Sonraki günler her iki taraf için zor geçiyordu. Vincent Truro'dan gelen insanları yerleştirmek onların dertlerini dinlemek, çıkan kavgalarda karar mekanizması görevini görmekle uğraşıyor, fırsat buldukça yeni uğraşı iki çocuğa ahırda dövüş dersleri veriyordu. Bu onun sıkıntılarından uzaklaşmak için bulduğu bir çare olmuştu.

İşler Truro'da da pek yolunda gitmiyordu. Emma'ın ondan bir farkı yok hatta daha çok sıkıntısı vardı.

Erkek olmak pek beklediği gibi değildi. İnsan ister kadın, ister erkek olsun hür hareket edemiyorsa cinsiyetin bir önemi yoktu. Hatta bu hali içler acısıydı. İki kılıkta olmak onu o kadar yoruyordu ki geceleri neredeyse ayakta uyur hale giriyordu.

Tam Emma olarak meydana çıkıyor salına salına kalenin içinde yürüyor, kendi gibi oluyordu. Zorax ya da Alaric geliyor kaş göz işareti yapıp onun Lord rolüne bürünmesini

istiyorlardı.

Erkek olmak bir o kadar özgür olmaktı ama o aklından geçenleri söyleyemiyor, kadın olduğu anlaşılmasın diye adeta dilini yutmuş gibi davranmaktan başka çaresi yoktu. Önceden eteğinden şikâyet eder dururdu ama şimdi giydikleri o rahatsız zırhlar, omuzluklar, dizlikler ve erkek çizmeleri onu gerçekten yoruyordu. Tabii gündüz vakti bir aptal gibi giydiği kaskı hiç saymıyordu. Kış olması kask takmasındaki garipliği örtüyordu ama akşam olupta yirmi kilo zırhı çıkardığında göğüsleri sızım sızım sızlıyordu. Bunun yanında ona çapkınca bakan kadınlar ve yatağına gelmek, onu rahatlatmak için imada bulunan genç kızlar ağzını bir karış açık kalmasına neden oluyordu.

İlk erkek kılığına girdiği günün sabahı o kalenin salonunda Gerda'ın karşısında gayet eğlenir durumdaydı. Tabii hiç de abisine benzememişti. Travis halen bu olaydan oldukça rahatsızdı. "Olmadı" demişti huysuzca.

Alaric "saçlarınızı kesmelisiniz" dediğinde Gerda "asla olmaz" diye adeta çığlık atmıştı.

Alaric ve Zorax ona bakarken "Saçlarımı seviyorum" dedi ikilemde kalmış gibi. Sonrasında saçları yüzünden erkek kılığına girdiğinde hep kask takmak zorunda kaldı.

Alaric ona bir kız gibi yürüyorsunuz efendim dediğinde zırh canını öyle yakıyordu ki çenesini tutamayıp "Ben zaten kızım seni moron!" diye bağırdı.

Zorax "İşte şimdi erkek gibi oldunuz Lordum" dedi alayla. Alaric bozulmuş, Travis katıla katıla gülmüştü. İlk gün erkek olarak ısınma turları adı altında fazla bir işi olmamıştı. Tabii halk onun geldiğini haber alıp kaleye şikâyetlerle doluşana kadar...

Erkek kılığına gireli iki hafta olmuş çoğu korktuğu şey olmamıştı. Halkı Lordlarının döndüğünü duyduğunda panik havası dağılmış, eski rutin yaşamlarına dönmüştü. Tabii Lordun çözmesi gereken birçok sorun ortaya çıkmıştı. Gelenlerin dertleri, anlaşamayan kiracılar yüzünden Emma günün çoğunu mahkeme yapmakla geçiriyordu. Bunun yanında yoklukla baş etmek ve kısıtlamalar yapmak en sevmediği şeydi. Travis onu bir an bile gözünden ayırmıyordu.

Tabii erkek kılığına girmenin iyi yanlarıda vardı. Askerlerle içki içtiği ilk akşam kendini başka bir dünyada zannetmişti. Ter ve ayak kokusu hana girdiğinde midesini ayağa kaldırmış ama geçen on dakika sonunda kokuyu alamaz hale gelmişti. Onu gören askerler saygıyla selam veriyor o eliyle oturmalarını işaret ediyordu. Yanından ayrılmayan üç şovalyesiyle bir masaya oturduğunda barda çalışan iki kız hemen yanlarına geldi. Kızların üzerindeki ucuz kumaşın üst kısmı neredeyse yoktu. Kızlar ondan en fazla bir iki yaş büyüktü. Emma ilk defa tam tabirle bir bar kadınıyla

tanışıyordu ve ağzı bir karış açık kalmıştı. Kızın hareketleri öyle rahattı ki Emma ona özenmişti. Kız işveyle eğilerek verdiği selamla bütün göğüsleri ortaya serilmişken Emma halen ağzı bir karış açık ona bakıyordu. Pervasız davranışlarını izlerken biri Travis'in kucağına kendini bırakıp "Lordum kendinizi özlettiniz" dediğinde Alaric ve Zorax gülmekten artık ağlayacak durumdaydılar. Sonrası daha vahimdi. Travis'in beyaz tenini hiç bu kadar morarmış görmeyen Emma kaşını kaldırıp ona bakmakla yetindi. Travis o panikle hızla ayağa kalkıp kız popo üstü yere oturduğunda Emma bile gülmeye başlamıştı. Tabii içinde oluşan kıskançlık filizlerini bastırması zaman aldı.

O hiç bir zaman böyle seksi bir kadın olamayacaktı. İlk defa Gerda'yı dinlemediği ve zerafet derslerinden kaçtığı için kendine kızdı. Handa olanları aklına bir yerlere not etti. En kısa zamanda işveli bir kadın olma yolunda ders almalıydı.

Sonraki saatler içilen içkiler eğlencenin dozunu arttırdı. Travis sinirden neredeyse parmaklarını ısırıyor, Alaric ve Zorax katıla katıla gülüyorlardı. Emma askerlerle şarkı söylüyor, içkinin tesiriyle nakaratı bile ezberlemiş eşlik ediyordu. Sorun söylenen şarkıların edepsiz kelimeleriydi...

Savaşıyoruz... savaşıyoruz... Bayılana kadar sevişiyoruz...

Sarı, kızıl, esmer hepsinin tadına bakıyoruz... Ağzımız şarapla, avuçlarımız kadın memeleriyle oynaşıyor...

Gecenin sonunda Emma sarhoş olmuştu ve Travis ve Alaric onu kaleye zor getirmişti. Gerda'ya oda kapısında onu teslim ettiklerinde Emma hâlâ barda öğrendiği şarkıyı tekrarlıyordu.... Sarı, kızıl, esmer.... Hepsiyle sevişiyoruz...

Gerda "Ulu Tanrım!" dediğinde Travis ve Alaric çoktan merdivenlerden sıvışmışlardı.

Kan ve Aşk 9

Ertesi sabah Emma katlanılamaz bir baş ağrısıyla gözlerini araladı. Sanki kafasında halen kaskı vardı ve biri kaskına kalın bir odunla vuruyordu. Yataktan kalkmadan elleriyle başında kask olup olmadığını kontrol etti. Neredeyse acıdan inleyecek kadar canı yanıyordu. Kıpırdandığında başının ağrısına midesinin kasılması eklendi. Kaskını

yutmuş olabileceğini düşündürecek kadar midesi bulandığında beklenen gecikmedi. Banyoya nasıl koştu nasıl kusmaya başladı hiç bir fikri yoktu. Midesinde ne varsa boşaltti ve rahatladı. Ağzını çalkaladıktan sonra dişlerini yıkadı. Elini yüzünü boynunu soğuk suyla ferahlattığında daha iyiydi.

"Bir daha asla şarap içmeyeceğim" dedi kendi kendine ve dün gece aklında belirdi. Belirdikçe aynaya bakan yüzü şekilden şekile girdi. Kaşları ilk hayretle yukarı kalktı. Ağzı, kızları ve Travis'in kucağındaki kızla münasebetini hatırlayınca beş karış açıldı. Koca aynada geceliğini çıkarıp bedenine ve göğüslerine baktı. Tamam küçük göğüsleri yoktu. İnce bir beli, beyaz bir teni vardı. Ama aynadaki görüntüsünde handa gördüğü o kızdaki bir şey eksikti... Daha fazla bunu düşünüp kendini sinir etmeyecekti. Düşünmeyi sonraya bıraktı. En son şarkılara eşlik edip masaya çıktığını hatırladı.

"Ulu Tanrım" dedi kendi kendine. O sırada Gerda odanın kapısını araladı ve genç kızın uzun oval boy aynasının karşısında donmuş bir şekilde durduğunu gördü. İç çamaşırlarını bırak üzerinde geceliği bile yoktu. Gerda artık bu kızla başedemiyordu.

Yine de hayranlıkla ona bakıp Travis'in ne kadar şanslı bir adam olduğunu düşünmekten kendini alamadı.

Küçük zeytin gözlerini kısti ve tombul bedeninden beklenmeyecek bir kıvraklıkla geceden kalma odayı toparlamaya başladı ve "Günaydın Lordum" dedi. Emma onun neden ona imalı bir şekilde lordum dediğini anlamıştı. Tabii ona laf yetiştirecek hali olmadığı için sustu.

"Sanırım artık iyice erkek havasına girdin. Gecelik bile giymiyorsun" dedi Gerda. Bu sefer eli belinde, ayağını yere vuruyordu. Emma en iyi bildiği şeyi yaptı. Gerda onun hasta olmasına hiç dayanamazdı. Sesini gırtlağından acınası bir inleme halinde çıkaracak kadar inceltti ve "Ben hiç iyi değilim. Bugün yataktan çıkmasam iyi olur" dedi. Aslında yatakta kalma fikri gerçekten cazip gelmişti. Her gün o eşek yükü zırhları taşımak zor gelmeye başlamıştı.

Gerda genç kızın sesinden belki numara yaptığını anlayabilirdi ama Emma biraz evvel kusmuştu ve yüzü gerçekten hasta gibiydi.

Gerda telaşla yanına geldi ve "Biliyordum! Senin ne işin var erkek kılığında... Hastalanacağını biliyordum. O zırhın içinde kesin terledin ve üzerinde soğudu" diye onun hızla yatağa yatmasını sağladı. Emma numara yapmak istemişti ama gerçekten başı ve midesi iyi değildi. Gerda hemen hekimi çağırttı. Tabii hekim gelmeden önce ona iç çamaşırlarını ve kalın geceliğini giydirdi.

Emma "Çağırmasaydın iyiydi. Biraz uyusam hiç bir şeyim kalmaz" dedi utançla.

"Neyse önlemini almalıyız. Daha kötü hastalanmanı istemiyorum"

"Lordlarını soranlara ne diyeceğiz?"

"Travis onun iki günlük bir geziye çıktığını söyleyecek" dedi uydurduğu yalana inanamayarak.

"Travis'e ne diyeceksin?"

"Seni kollarında ısıtmadığı için hastalandığını söylerim" dedi Gerda kıkırdayarak. Tabii Emma utançla yatağın içinde kıvrıldı ve "Sen ona öyle şeyler söylemezsin. Ayrıca evlenmeden onun kollarına girsem, kemiklerimi kırarsın" dedi. Gerda artık onun iyice büyüdüğünü biliyordu.

"Evlenmeden birinin koynuna girmen senin onurunu kırar. İncinmeni ve zarar görmeni istemiyorum. Travis seni aşkla sevecek ve o güzel bedenine gerekli ilgiyi gösterecek bir erkek ama beklemeli"

"Sence Travis..." dedi Emma ve Gerda ona bir anne gibi sırıtıp. "O iyi bir eş ve baba olacak ama en önemlisi iyi bir aşık olacak" dedi kıkırdayarak. Emma'nın yüzüne bu konuşmayla kan gelmiş gibi kızarmıştı.

"Gerda..." dedi Emma yatağın içinde doğrulmuş, uzun sarı saçlarını toparlıyordu.

"Evet" dedi elinde kirli çamaşırlar gülümsüyordu.

"Ben geçen gün mutfakta konuşurlarken duydum..." dedi. Gerda elindeki çamaşırları kapının önüne bıraktı çünkü Emma'ın yine bir şeyler yumurtlayacağını anlamıştı. Yatağın kenarına oturdu ve "dinliyorum" dedi.

"Ben bunu nasıl soracağımı bilmiyorum ama başka kimseye asla böyle bir şey soramam"

"Bana her konuda güvenebileceğini biliyorsun" dedi ona cesaret vermek ister gibi aklında genç kızın acaba Travis'le bir şeyler yaşayıp yaşamadığı vardı. Emma'ın beş dakika önceki bembeyaz yüzü al al olmuş Gerda merakına yenilip "sakın bana Travis'le..." dedi ve Emma "Hayır! Hayır! Ben... sadece..." dedi ve yine soramadı.

"Emma!" dedi Gerda sabırsızca "Geçen gün mutfaktaki kızlardan bir ağlıyordu. Yeni evlenmiş... ve..."

"Evet!"

"Çok canı yanmış... anla işte... çok mu canı yanıyor insanın? " dedi ve rahatladı. "Tanrıya şükür!" dedi Gerda ve yüzüne yayılan rahatlamayla kıza sarıldı. Emma bir ara nefes alamadığını hissetti.

"Emma bu çok ince bir mevzu ama şunu söyleyebilirim. Erkek ne kadar kibar ve nazik olursa kadının ilkinde o kadar az canı yanar. Ayrıca öyle korkulduğu gibi değil. Eğer insan severse... ilk seferinde mutlu bile olabilir... Eminim Travis sana oldukça nazik ve anlayışlı davranır. Kafanda hikaye üretmeyi bırak. Kendi hikeyeni sevdiğin adamla sen yazacaksın..." dedi ve ona tekrar sarıldı "Umarım seni deli gibi seven bir kocan olur Emma"

"Benden deli olmasın ama" dedi Emma kıkırdayarak. O sırada çanlar çalıyordu ve İkisi birden korkuyla birbirlerine bakarken çan sesini saymaya başladılar. Bir... iki... üç...dört... beş.

"Savaş habercisi beş çan sesi..."

Emma yataktan fırlamıştı. Hızla "Gerda çabuk kıyafetlerim!" diye bağırdı. Gerda'nın soğuk kanlı hali gerçekten görülmeye değerdi. Sanki günlük rutin işlerini yapıyor ama daha hızlı ve bir o kadar keskin hareketleri vardı. Yinede yeri süpüren eteğine bir milim basmıyordu. Emma hızla geceliğinden kurtuldu ve kalçalarına değen uzun sarı saçlarını iki eliyle kıvırıp ensesinde toparladı ve Gerda'ın ona giydirdiği içliğin içine tıktı. Saçlarını düzgün toplamaya vakit yoktu. Sonra göğüslerinin belli olmaması için sardıkları büyük bez parçasını Gerda'ın belinden başlayıp göğüslerine sarmasına yardım etti. Zırhını üzerine geçirip kaskını taktı. Pantalonunu giyip, dizliklerini taktığında hazırdı. "Edessalar saldırmaya başladı sanırım" dedi Gerda. Emma ona yalanlamasını, çan sesini yalnış duyduğunu söylemesini ister gibi baktı. Gerda sessiz kalınca "Sanırım, bunu bekliyorduk ama bu kadar çabuk değil. Daha Kralın verdiği süre bitmedi" dedi.

"Hazırsın" dedi Gerda kapıdan çıkmak üzere olan kızın elini tuttu. Bırakmak istemiyor, gözleri dolu doluydu.

"Emma..."

"evet?"

"Lütfen kendine dikkat et ve bayan olduğunu unutma" dedi. Emma ona annesine sarılır gibi sarıldı. Zaten Gerda onun annesi sayılırdı. Emma onun kokusuyla büyümüştü.

"Peki" dedi ve hızla odadan çıktı. Koridorlarda herkes panik halinde oradan oraya koşturuyor kimse ne yapacağını bilmez durumdaydı. Emma aşağı inerken kale kapısının

kapatıldığını gördü. Merdiven başında Zorax onu karşıladı ve "Lordum" diyerek selamladı.

Emma etrafı kolaçan etti ve "Neler oluyor?"

"Bir tedbir..."

"Anlamadım?" dedi Emma. Savaş yok muydu?

"Efendim bunu size Alaric daha iyi açıklar" dedi ve birlikte Kalenin ana kapısına ilerlediler. Çan seslerini duyan bütün kale halkı panikle kale meydanına toplanmıştı. Zorax ona gidecekleri yöne işaret ederek yol açtı. Alaric ve Travis yerde yatan bir adamın başındaydılar ve yanlarında hekim vardı. Adamın ayakları çıplak üzerindeki kıyafetler paramparça olmuştu. Emma Zorax'ın kulağına eğildi ve "Battaniye!" dedi. Zorax gür sesiyle "Battaniye getirin" diye bağırdı. Bunu ancak bir kadın akıl edebilirdi diye düşünmeden edemedi. Emma'nın ruhu yerde yatan kişiyle yine hüzne boğulmuştu. O daha bir ay önce babasının yerde yatan haliyle buradaydı. Bazen neden insanların savaşmak zorunda olduğunu anlamakta güçlük çekiyordu. Dünya o kadar büyüktü ki herkese yeterdi. Aklı ona "Neden?" diye soruyor ama sorunun cevabını yüzyıllardır kimse bulamamıştı ki o bulsun.

Hekim işini bitirdiğinde adam daha iyi gibiydi. En azından iniltileri kesilmişti. Emma yine yerde yatan kişiyi gördüğünde ruhu sıkışır gibi oldu. Zorax Emma'ın adama bir şeyler soracağını anlamıştı. "Lordum" dedi onun konuşmaması gerektiğini belli ederek. O anda Emma sırtını dikleştirdi ve tamam anlamında başını salladı. "Anlat" dedi.

Emma adama gerçekten acımıştı. Adamın bakımsızlıktan aortları çökmüş bir deri bir kemik kalmıştı. İlk defa Lord olmanın ağırlığında ezildi.

"Gece saldırdılar. Köyü yakıp yıkıp başka köylere doğru yola çıktılar. Çocuk kadın demeden herkesi öldürdüler" dedi adam. Yaşadığı dehşet sesine yansıyor koca adam gözyaşlarını tutamıyordu. Emma başka bir zaman olsa belki adamın anlattıklarıyla yanında duran Travis'e sarılır hıçkıra hıçkıra ağlardı ama şu an bunun imkânı yoktu.

"Kimler?" dedi Travis adama "Üzerlerinde Edessa pelerinleri vardı Lordum" dedi yerde yatan adam. Emma'ın elleri yumruk olmuş, gözleri kısılmıştı. İçinde dağları bile eritecek derecede öfke kaynamaya başlamıştı. Adamın konuşacak hali kalmamıştı. Hekim yaralıyı hastane kanadına götürürken kalabalık dağılmaya başlamıştı.

Travis ve Alaric aralarında konuşmaya başladı. "Bir birlik hazırlamalı ve peşlerine düşmeliyiz. Bir köyü daha yakıp yıkmalarına izin veremeyiz" dedi Alaric.

"Siz!" diye sinirle onlara bağırdı Emma. Alaric ve Travis ona baktığında "Kim komuta edecek bu birliğe?" dedi sertçe. Sesi o kadar gür çıkmıştı ki Travis "Daha karar vermedik" dedi ama aptalca Emma'ya bakıyordu.

"Sizce halkım Lordları kalede otururken şovalyesini bilinmezliğe gönderdiği için ayıplanır mı ayıplanmaz mı?"

"Ama Leydim?" dedi Alaric.

"Bende geliyorum!" dedi Emma ve onlardan bir cevap beklemeden kalenin merdivenlerine tırmanmaya başladı. Travis ve Alaric birbirlerine bakıp bunun imkânsız olduğunu düşündüler.

"Bu iş senin Travis, Leydi bizimle gelemez. Onu ikna et" dedi Alaric. Travis ona yetişmek için koşmak zorunda kaldı. Merdivenler bittiğinde yanlarından geçmekte olan kalabalıkla "Lordum!" dedi Travis. Emma içinde biriken kin ve öfkeyle kimseyi dinleyecek durumda değildi. Bu Edessa Lordu babasını öldürmüş ve şimdi halkına zulüm ediyordu.

Travis yalnız kaldıklarını anladığında onu kolundan tuttu ve yürümesine engelledi.

"Emma!" dedi.

"Ne?" diye bağırdı Emma.

"Gelemezsin, bu çok tehlikeli kaç kişiyle karşılaşacağımızı bilmiyoruz"

"Senden izin aldığımı hatırlamıyorum"

"Emma lütfen. Senin kimliğinin açığa çıkma riskini göze alamayız"

"Neden açığa çıksın? Bana bak bunca zaman boyunca kimse anlamadı. Bende geliyorum o Lord bozuntusu artık bu yaptıklarının bedelini ödemeli" dedi içinde yükselen adrenalinle.

"Bak bu tek kişiye kılıç sallamaya benzemez. Seni korurken hepimiz ölebiliriz"

"Senden beni korumanı istediğimi de hatırlamıyorum. Sen kendin birçok erkekten daha iyi kılıç kullandığımı biliyorsun. Bende geliyorum" dedi Emma ve Travis'i beklemeden hızla birliğin hazırlandığı asker ocağına doğru yol aldı.

Kan ve Aşk 10

Travis ve Alaric ne kadar karşı çıkarsa çıksın onu ikna edemeyeceklerdi. Emma bölüğün hazırlandığı yere vardığında seyisler atları hazırlıyordu. Emma askerlerle gurur duydu. Askerler moralleri yüksek sanki pikniğe gider bir hava içersindeydi. Sonra Emma onlar için savaşmanın bir iş olduğu mantığına vardı. Yumruklarını sıktı ve askerlerden güç aldı. Travis yanında belirdi ve kısık sesle "Emma bu oyun değil! Gelemezsin!" dedi sertçe. Travis ona imkansızlığı anlatmaya çalışırken o Edessa lorduyla karşılaşmak için dua edecek kadar gözü kararmıştı. Travis'e döndü ve "Seyise söyle atımı hazırlasın. Yoksa kendim söylerim" dedi. Travis yumruklarını sıktı. Belki de bunca zaman sonra ilk defa Emma'ya kızmış hatta onu dizine yatırıp dersini vermek istiyordu tabii bunu yapması imkansızlar listesindeydi. Dişlerinin arasından bütün sinirini seyisten çıkararak "Lorda kız kardeşinin atını hazırlayın" diye bağırdı. Bir saatin içinde Emma kalenin önündeki surlardan yüz kişilik birliğin başında ayrılıyorlardı.

Emma hırsla hareket etmiş verdiği kararın şokunu ve gurunu yaşıyordu. O hiçbir kadının düşleyemeyeceği bir durumdaydı ve belki de babasının intikamını almak için Frederich'i beklemesi gerekmeyecekti. İçinde yükselen güce kapılmış yüzünde memnun bir ifade onu uğurlayan kale halkına baktı. Kale merdivenlerinde duran Gerda'ın şaşkın ağlamaklı yüzünü gördü. O anda bir daha geri dönememe ihtimali aklında belirdi. Boğazı düğüm düğüm olmuştu. Yaşlı kadın ağzının içinde ona bakarak bir şeyler söyledi. Emma onun az çok "Kendine dikkat et ve sakın ölme" dediğini duyar gibi oldu. İçinden "Tanrım! Daha on sekiz bile olmadım" diye geçirdi ama çok geçti.

Emma birliğiyle saldırıya uğramış köye yola çıkmış ilerlerken, Edessa lordu birliğini hazırlatmış kendi kalesinden çıkıyordu. Atının üzerinde kırmızı pelerini ve pırıl pırıl parlayan zırhıyla Vincent o kadar ulaşılmaz görünüyordu ki... Altındaki beyaz atı olmadığı kadar heybetli bir arap atıydı. Kaskı atının eğerine takmış halkı onu uğurluyordu.

Sabah gözcülerden gelen bilgiyle artık beklemek zorunda olmadığını anlamıştı. Yapılması gereken belliydi. Hemen iki yüz kişilik bir birlik hazırlattı ve yola çıktı. Genarallerinden biri atını yanına yanaştırdı ve "Lordum saldırıya uğrayan köy bir Loren köyü neden gidiyoruz?"

"Bunu kim yaptıysa benim adımı kullanmanın bedelini ödeyecek"

"Lordum Lorenlilerin bir oyunu olabilir"

"Sen beni duymuyor musun? Kim yaptıysa diyorum" dedi Vincent sinirle. Atını mahmuzladı ve haftalardır içinde biriken öfkeyi dışa vurdu. Beklediği olmuş ona bahane çıkmıştı. Köyü kim yakıp yıktıysa Vincent iz sürecek ve bunu kimin yaptığını bulacaktı. Loren Lordu iki hafta önce kaleye dönmüştü ama ne Kral ne Lord Frederich'ten bir haber yoktu. Şimdi bu saldırıyla bu karmaşaya bir son verme şansını yakalamıştı.

Emma atın üstünde yanında Alaric, Zorax ve Travis ilerliyorlardı. Onlara ek olarak onu koruyan yedi şovalyesi daha vardı. Max kalede en yetkili olarak kalmış ama bu durumdan hiç memnun değildi. Emma kaleden ayrılmadan önce Max yanına gelmiş ve onu kenara çekmişti.

"Emma bu senin için" demişti. Emma, Max'in uzattığı kılıcı eline aldığında normal bir kılıcın ağırlığından daha hafif olduğunu anlaması birkaç saniyesini aldı.

"Bu?"

"Özel yapım ve umarım kullanmak zorunda kalmazsın" dedi Max

"Kesiyor mu?" dedi Emma alayla.

"Bir öküzü bile ikiye ayırabilir" dedi Max. Atın üzerinde ilerlerken Emma kılıcın kabzasını sıkı sıkı sardı ve "Umarım karşıma çıkar" dedi. Bunu niye devamlı söylüyordu biliyordu. Babasını ondan ayıran adamı öldürmek ve ruhunu huzura kavuşturmak istiyordu.

Üç saatin sonunda Travis Emma'yla göz göze geldi ve birliği on dakika dinlendirmek için dur emri verdi. Birlik attan inip uyuşan bacaklarını dinlendirmeye başladı. Kimisi yürüyor, kimisi oturuyor, kimisi zırhlarının arasından çıkardıkları sigaralarını yakıyordu. Alaric ve Travis halen Emma'ın yanlarında olması nedeniyle tedirginliklerini koruyorlardı. Emma ilerleyecekleri yola baktığında dağ yolunun sonunda köye varacaklarını düşündü. Önlerinde alabildiğine düz bir ova vardı ve köy diğer yamacın arkasında kalıyordu. Emma ufka doğru baktığında küçük siyah bir sis bulutu gördü. Eliyle orayı işaret ettiğinde Travis üzüntüyle "Gördüm Lordum. Dumanlar köyden yükseliyor" dedi.

Emma konuşmamak için kendini zor tutuyordu. İçindeki korku yavaş yavaş gözlerine yansıyor ama artık yapabileceği bir şey yoktu.

Üç saattir at sırtında olmaları belini ağrıtmış, üzerindeki zırh daha bir ağırlaşmıştı.

Atından indi ve kollarını yukarı kaldırdı tam esneyecekti ki ona hayret ve merakla bakan birkaç askerle göz göze geldi ve hemen kendini toparlayıp erkek rollerine büründü. Ağzını doldurabildiği kadar tükürükle doldurdu ve kayanın dibine sesli bir şekilde tükürdü.

Alaric aptalca ona baktı ve Travis'e dönüp "İşin gerçekten zor, hamile kalmanı isteyebilir" dedi kahkahayla. Tabii Zorax'ta katıla katıla gülmeye başladı. Emma onun durup dururken neden güldüğünü anlamak isterce baktı ama boşverdi.

Travis, Alaric'e gözlerini kısıp "Çok komik" demekle yetindi. On dakikanın sonunda Travis "Gitme vakti Lordum" dediğinde Emma atının eğerini tuttu ve hızla ata bindi. Tam bir erkek gibiydi. Karşılarında yarım saatlik bir dağ yolu ardında ki düzlüğün sonunda küçük sahil köyüne varacaklardı.

Onlar hızla at sürerken yanlarına gözcülerden biri geldi. Travis "Ne var?" dedi atın üzerinde hızını kesmiş gözcüyle bir at sürüyordu.

"Efendim arkamızda iki yüz kişi olduğunu düşündüğüm bir toz bulutu var. Bir saatin içinde bize ulaşmış olurlar" dedi. Travis atını hızla birliğin arkasına doğru sürmeye başladı. Gözcünün gösterdiği yere baktığında konumları gereği iyi durumda olmadıklarını biliyordu.

Atını hızla ön tarafa sürdü ve ona merakla bakan Emma ve Alaric'e "Bizden hızlı ve kalabalıklar. Köye gidip onlarla orada karşılaşmalıyız" dedi ve atına hız verdi. Yarım saatlik köy yolu yirmi dakika da almışlar ve arkalarından gelenler onlara iyice yaklaşmıştı. Köyün sarp kayalıklarını tırmanırken fazlaca vakit kaybetmişler tek avuntuları arkalarından gelenlerinde bu kayalıklarda vakit kaybedecek olmasıydı. Emma atını okşuyor tırmandığı kayalıkları geçerken ona yardımcı olmak adına ağırlığını olabildiğince öne veriyordu. Köyün girişinde buranın bir cennet olduğunu düşünmeden edemedi. Köy celtic denizine karşı uçurum kenarında konuçlanmıştı. İçi anlıkta olsa özgürlüğün huzuruyla doldu. Uçsuz bucaksız okyanus manzarası güneşin ışıklarıyla parlıyordu. Kayalara vuran dalga seslerinde oturup saatlerce bu manzarayı seyredebileceğini düşündü. Bir ara Gerda'yı buraya getirip gösterme isteğiyle doldu.

Tabii köye girdiğinde cennet dediği yerin bir cehenneme dönüşmüş olduğunu gördü. Elleri titriyor, gördüklerine inanamıyordu. Sanki bir kâbusun içindeydi. Gerda'ın sesiyle uyanmayı o kadar istiyordu ki. Köy tamamiyle bir mezarlığı andırıyordu. Ölü bedenler ve sağ kalmayı başarabilmiş birkaç kişi, yakılan evler ve amaçsızca ortada dolanan ahırlardan kaçmış hayvanlar....

Kanın paslı kokusu burnuna dolmuştu. Emma bu vahşetle taş kesildi. Böyle bir vahşete

ilk defa tanık oluyordu. Savaşı hep gidenlerden dinlemiş hep masal gibi gelmişti ve Emma savaşın gerçek yüzüyle tanışıyordu. O sırada bir bebeğin ağlama sesini duydu. Kafasını senin geldiği yere çevirince atını durdurdu. Üç yaşlarında bir çocuk avaz avaz ağlıyor etrafta öylece dolanıyordu. Ayakları çıplak yüzü gözü çamur içindeydi.

Emma atından inip onu kucağına alıp huzura kavuşturmayı öyle istedi ki... Travis'le göz göze geldi ama bunu yapamayacağını biliyordu. Hiçbir asker bunu yapmazdı. Atından inmek askerlerini şu an için tehlikeye atmak demekti. Onları gören sağ kalmış birkaç insan korkuyla kaçışmaya başladılar. Travis "Korkmayın! Saklanın" diye bağırdı.

İnsanlar kaçışırken küçük çocuk halen ortalarda dolaşıyor çığlık çığlığa ağlıyordu. Emma artık dayanamadı ve atından inip hızla çocuğa doğru koşmaya başladı. Alaric, Travis'le göz göze geldi ve sinirle "Ne yaptığını sanıyor" diye bağırdı. Travis atını yürüyen kadına doğru sürdü. "Lordum, geliyorlar" dedi sıkıntıyla.

"Umurumda değil" dedi Emma dişlerini sıkarak. Travis çaresizce atından indi ve hızla bebeği Emma'ın kucağından aldı ve "Tamam hadi onu saklayalım" dedi. Birlikte köyün içlerine doğru ilerlediler ve kaçmaya çalışan iki kişiye Travis bütün gücüyle bağırdı.

"Hey durun! Loren Lordu Frederic adına sesleniyorum" Koşan iki insan korkarak diz çöktü ve Travis sertçe "Kalkın korkmayın. Bu bebeği alın ve kaleye ulaştığınızda Max'i bulun ona sizi Travis'in gönderdiğini söyleyin" dedi. Adamlar konuşmaya cesaret bile edemedi. Çocuğu alıp koşarak uzaklaşmaya başladılar. Emma'ın aklı bebekte kalmıştı ama şu an için yapabileceği bir şey yoktu "Lanet olsun!" dedi ağlama isteğini bastırarak.

O sırada gelen kılıç sesleri ve bağırtılarla Travis ve Emma göz göze geldi. Hızla atlarını ve birliği bıraktıkları yere doğru koşmaya başladılar.

Köy meydanı mahşer gününü andırıyordu ve Edessalı askerleri onlara karşıydı. Travis "Emma yalvarırım saklan" dedi ve kılıcını çekti. Emma elleri tirtriyor ne yapacağını bilmez durumdaydı. Travis'in dediği cümleyle midesine yumruk yemiş gibi hissetti. Kendini toparladı ve belinde asılı ona Max'in verdiği kılıcı çekti.

"Hayır!" diye bağırdı ve Travis'le birlikte askerlerin arasına daldı. Travis onun yanında gördüğünde eli ayağı buz kesmiş gelen darbelere konsantre olamıyordu.

"Lordum!" diye bağırdı çaresizce. Bir yandan kılıcını savuruyor, bir yandan yanında ki sevdiği kadını koruma iç güdüsüyle yanına gitmeye çalışıyordu.

Emma üzerine gelen kılıç darbelerini sadece kendini koruma amaçlı sallıyordu. O şimdiye kadar kimseyi öldürmemişti ki... Kılıçla üzerine gelen üç kişiyle baş

edemeyeceğini anlayan Emma sonunun babası gibi olacağını düşünerek daha bir hırsla doldu. Ona saldıran iki katı adamın karnına kılıcı soktuğunda artık hayatındaki hiçbir şeyin aynı olmayacağını anladı. Adamın gözlerinden ruhunu çekildiğini an be an görmüş geriye doğru iki adım atarken kılıcı karnından çıkarmıştı. Kendine birine zarar verdiği için lanet okudu. O sırada Travis ona saldıran iki kişinin boğazını kesti.

"Git!" diye bağırdı Travis çaresizce. Emma artık geri dönüşünün olmayacağını biliyordu. O sırada atında duran oklar gözüne ilişti. Teke tek kılıçla bir erkeği yenebilirdi ama o onlara göre çok kalabalıklardı ve Emma hızla atına koştu ve okları ve yayı aldı. Kendine yüksek bir yer ararken meydanın sağında kalan bir evin çatısı gözüne ilişti. Hızla oraya koşmaya başladı. Koşarken bir adamın üzerine atlamasıyla kendini yerde nefes alamaz buldu. Elindeki kılıcı, yay ve okları düşürmüştü. Adam üzerinde ata biner pozisyonda kılıcını havaya kaldırdı. Emma ne zaman çizmesine ulaştı ve ne zaman bıçağı çıkarıp adamın kalbine sapladı kendi bile farkında değildi. Adam üzerine yığılmak üzereyken hızla yana kaydı ve adamın elindeki kılıç toprak zemine saplandı. Emekleyerek okları ve yayını aldı. Kılıcına uzak kalmıştı. Okları sırtına asıp hızla eve doğru koştu. Kapıdan içeri girdiğinde bir iki saniye gözlerinin korkuyla karanlığa alışmasını bekledi. Elleri titriyor, altına kaçırmak üzereydi. "Sakin ol! Sakin ol!" diyerek gözlerini kapattı. Derin bir nefes alıp gözlerini kapattığında gözleri en azından daha iyi görebiliyordu. Tam merdivenlere gidecekti ki merdiven altındaki oklar gözüne ilişti. En azından yüz tane ok bir kutunun içinde sıralanmış duruyordu. "Tanrım!" dedi sevinçle. Bu bir işaretti. Hızla kutuyu yukarı çıkardı.

Yukarı ulaşması bir hayli zamanını almış ama en sonunda evin çatısına çıkmayı başarmıştı. Kaskının yüzünü örten kısmını açtı ve sırtına olduğundan daha fazla ok yerleştirdi. Köy meydanı cehennem gibi insan kaynıyor ve kaybediyorlardı.

Hızla yayını eline aldı ve bacaklarını araladı. Alaric zor durumdaydı. Sağ taraftan başlaması gerektiğine karar verdi. Sırtına doğru sağ elini kaldırdı ve bir oku alıp yayına yerleştirdi. Hedefini belirledi ve serbest bıraktı. İlk oku Alaric'in etrafını sarmış dört askerden en irisini vurdu. Sonra saniyelerle diğer üçü yere yığıldı. Alaric okun geldiği yere baktığında şok oldu. Emma ardı arkasına okları bir yağmur gibi yağdırıyor ve hedefi hiç şaşırmıyordu. Bacaklarını aralamış, hiç saklanma gereksinimi duymuyordu. Emma bir tanrı gibi evin çatısında korkusuzca dikiliyordu. Gri pelerini rüzgarda sallanıyor o hedefe kitlenmiş bir avcıydı.

Emma sırtındaki oklar bittiğinde kutudaki oklara uzandı ve o sırada beyaz atın üzerinde kılıç sallayan zırhından ve pelerininden anladığı Edessa Lordunu gördü. Adam acımasızca onun askerlerini katletmekle meşguldü. Elleri titremeye başlamıştı. Derin derin nefes aldı ve sakinleşti. Şimdi intikam zamanıydı. Çok iri bir adam olduğu ve çok

iyi bir kılıç kullandığı her halinden belliydi.

Oku eline aldı ve yaya yerleştirdi. "Hadi!" dedi. Oku bıraktı. İkinci oku çekti. Ard ardarda dört ok gönderdi...

Kan ve Aşk 12

İki saat önce

"Köye bir saatlik yolumuz var Lordum"

"Önümüzdekilerin kimler olduğunu öğrenebildiniz mi?"

"Efendim bizden oldukça uzaklar, bayrakları görüş alanımızda değil"

"Tamam vardığımızda kimse ben emir vermeden saldırmayacak"

"Emredersiniz Lordum" Vincent az çok onların Lorenliler olduğunu biliyordu. Tahminleri doğru çıkarsa bu işi savaş olmadan çözümleyebileceğini düşündü. Lord'la karşı karşıya gelince konuşma fırsatı olacaktı. Sonrasına sonra karar verecekti. Düz ovayı geçerken fazla acele etmedi. Onların köye girip acılarını yaşamalarına izin vermeliydi. Tabii Lorenlilerse...

Köy girişinde denizin mis kokusu onu kendi içine çekti. Burası Loren topraklarıydı ve Vincent ilk kez geliyordu. Gerçekten onun yaşayabileceği bir yer olduğunu düşündü. Kayalıkları tırmanırken birliğini hiç acele ettirmedi. Askerlerine tetikte olmaları ve o söylemeden hiçbir şey yapmamaları emrini tekrarladı.

Köy girişi beklediği gibiydi. Soğuk yüz ifadesini bozmadan yağmalanan köyün içinden geçerken üzgündü. Köy meydanına vardığında karşılarında yüz kadar Lorenli askeri gördüğünde hiç şaşırmadı. Dikkatini çeken Lordun birliğinin başında olmamasıydı. Onun en azından birliğiyle buraya geleceğine tahmin etmiş yanılmıştı. Demek gerçekten kız kardeşinin eteklerinin altına saklanan bir adamdı.

Vincent yanındaki genaraline "Git ve görüşmek istediğimi haber ver" dedi. General

kılıcını karşılarında bekleyen Lorenlilere gösterdi ve yere atıp onlara doğru ilerlemeye başladı. Alaric sinirle etrafına bakıyor ve Emma ve Travis'in nerede olduğunu görmeye çalışıyordu. Bir askeri peşlerinden gönderdi. En yetkili olarak öne çıktı ama Zorax "Ben giderim" dedi. Alaric tamam anlamında başını salladı. İki adam meydanın ortasında buluştuğunda "Edessa Lordu Vincent, Lord Frederich'le görüşmek istiyor" dedi general.

"Burası bizim topraklarımız ve davet ettiğimizi hatırlamıyorum" dedi Zorax.

"Bu köyü yakanlar bizler değiliz ve adımızı kullanan kim bulmaya geldik" dedi Edessalı general.

Köy meydanı üç yüz kişilik kızgın ve savaşmak için hazır olan askerler için oldukça dar bir alandı. Aralarında neredeyse yüz metre ya var ya yoktu. Zorax ve Edessa genarali konuşurken hiç beklenmeyen bir şey oldu. Edessaların bulunduğu taraftaki evden iki köylü ellerinde kılıçlar çıkıp onlara saldırdığında kimse ne olduğunu anlayamadı. Askerler iki köylüyü kılıçtan geçirirken, Vincent'ın durun diye bağırması bir işe yaramadı. Bir anda iki taraf birbirine doğru koşup kılıçlar çekildi. Zorax ve Edessa genarali birbirlerine baktılar. İkisininde kılıçları yoktu. Geri dönmek ve bir şeyleri telafi etmek için çok geçti.

Birbirlerini tanımayan, hiçbir düşmanlıkları olmayan insanların birbirlerini öldürmesi gerçekten acınasıydı. Zorax ne yapması gerektiğini biliyordu. Karşısındaki atın üzerinde kılıçsız duran generalin gitmesine izin verse bile kılıcını alır almaz onlara karşı savaşacaktı. Generalle göz göze geldiler. Zorax atının üzerinden genaralin üzerine atladığı gibi onunla birlikte yere yuvarlandı. General yılların tecrübesiyle hızla onu altında aldı. Zorax ve Edessa generali yumruklaşmaya başlamışlardı. Zorax dağlarda büyümüş bir çobanın oğluydu ve Edessalı general gibi dövüşmeyi savaşlarda öğrenmemişti. Sokaklar onun eğitim alanı olmuştu. Genaral kiminle karşı karşıya olduğunu bilmiyordu. Zorax tam bir psikopattı. Yenmek için kendi canının yanması umrunda bile olmazdı. Adamın yüzündeki kaskın yanlarından tuttu ve hızla kendi kaskına vurmasını sağladı. Kafa kafaya vuruşan Edessa generalinin gözleri kararardı. Onurlu bir adam olmasına karşın, yenileceğini anladığı anda temel kural hayatta kalmaktı. Belinde gizlediği bıçağına sarıldı. Kuvvet almak için bıçağı havaya kaldırdı ve tam Zorax'a saplayacaktı ki sırtında bir sıcaklık ve ardından katlanılmaz bir acı hissetti...

Alaric, Zorax'ın genarelin üzerine atladığını görmüş ve kılıcını ona ulaştırması gerektiğini biliyordu. Dört beş kişiyi başından savdıktan sonra tam yanına ulaşmıştıki havada parlayan ve Zorax'a saplanmak üzere olan bıçağı gördü. Kılıcını çekti ve generale sapladı. General üzerine yığılırken, Zorax Alaric'e "Teşekkürler" diyerek genarelin cesedini ayağıyla üzerinden itti.

Alaric "Galiba ölüm yakın" dedi çünkü sayıca onlardan azdılar. Zorax "Umarım çok kişiyi beraberimizde götürürüz" dedi ve deli gibi saldırmaya başladılar...

***

Vincent kılıcını adamın boynuyla omzu arasında sokup çıkardı. Askerlerini geri çekmek için çok geçti. Öldürücü darbelerden kaçıyor ama çaresiz kaldığında seçeneği kalmıyordu. Tam o sırada omzundaki acıyla atının üzerinden yere doğru savruldu. Darbenin nereden geldiğini anlamamıştı. Düşerken yüzünün önünden geçen bir okun arkadaki adamını yere devirdiğini gördü. Yere yuvarlandığında omzundaki oku fark etti. Sırtı soğuk zeminde kendine bir iki saniye zaman tanıdı. Zırhı yüzünden oku çekip çıkarması imkânsızdı. Dişlerini sıktı ve okun uzun kalan kısmını kırdı. Omzundaki acıya aldırmadan ayağa kalktığında son anda bir okun kafasının yanından geçtiğini gördü. Okun geldiği yere baktığında şok oldu. Loren lordu olduğunu anladığı küçük adam bir tanrı gibi evin çatısında onu hedef almış okları her attığını vuruyordu. O kadar seri ok atıyor ve hedefi bulmasını sağlıyordu ki vurulan kişinin bir daha kalkma şansı yoktu ve şu an Lord onu hedef almıştı. Üzerine gelen ardı arkasına oklardan kurtulmayı onu izleyerek başarıyordu. Ama bu seri oklardan çok uzun süre kaçamayacağını anlamıştı.

O sırada adamlarından biri elindeki meşaleyi Lordun bulunduğu evin üzerine fırlattı. Az bir zaman sonra Lord alevler içinde kalan evin çatısında hâlâ oklarıyla Edessa Lordunu hedef alıyordu. Dumanın görüşünü engellediği kesindi çünkü ardı arkası kesilmeyen ok yağmuru azalmıştı. Vincent bundan istifade etti. Kalabalığı yararak ve Loren askerlerini tek hamlede yere indirerek eve doğru ilerlemeye başladı. Madem savaş istiyordu bu iş bugün burada bitecekti.

Loren Lordu ölecek ve Truro, Bristol topraklarına katılacaktı. O sırada Lordun yanan evin çatısından evin arka tarafına geçtiğini gördü ve hızla evin arkasına doğru koşmaya başladı...

"Lanet olsun" dedi Emma. Lord ölmemiş halen ayaktaydı. Hırsla dört oku eline aldı ve arka arkaya hızla yayına yerleştirdi. "Son bir şans" dedi kendine. Okları hızla görebildiği kadar Lorda gönderdi. İsabet edip etmediğini göremedi. Aşağıdan gelen dumanlar gözünü yakmaya başlamıştı ve görüşünü engelliyordu. Üzerine bastığı tahtalardan çıtırtılar geliyordu ve evin çatısı çökmek üzereydi. Kılıç darbeleriyle ölmeyi beklerken burada cayır cayır yanarak ölecekti. Çatıdan atlamaktan başka şansı yoktu. Bulunduğu yerden aşağı atlamak demek Edessa askerlerinin içine düşmek olurdu. Hızla evin arka

tarafına ilerledi. Aşağı baktığında şok oldu. "Hem iyi... hem kötü" dedi kendine. Evin arkasında saman balyaları vardı ve yumuşak bir iniş olacaktı. Tabii düzgün bir şekilde atlamazsa balyalar yerine uçurumdan denize uçması içten bile değildi. Ev uçurum kenarına yapılmıştı ve saman balyaları evin penceresinden bırakılmış gibi dar bir alana yığılmıştı. Kaskının demir bölmesini ve gözlerini kapattı. Kendini boşluğa bıraktı. Balyaların üzerine yüz üstü kapaklandı. Düştüğü yerden kıpırdamamak için elinden geleni yaptı. Kalkması ona göre uzun sürmüş çünkü içi yüksekten atlamanın etkisiyle ürpermiş bacakları tutmuyordu. Kendini toparladı ve ayağa kalktı. Ev iyice küle dönmeden yandaki küçük yoldan meydana çıkmalıydı. Korkusu azalmıştı. Kaçmayacak ve savaşacaktı. Sırtında birkaç ok ve elinde yayı vardı. Bununla birkaç kişiyi daha haklayabileceğini düşündü.

Evden uzaklaşmalıydı çünkü ateş üzerine atladığı saman balyalarına sıçramıştı. Biraz daha burada kalırsa alevlerin küçük dar yolu kapatacak Emma nar gibi kızaracaktı. Hızla evle kayaların arasındaki yola girdi. Köy meydanına çıkmayı beklerken kendini köyün arka tarafındaki ormana çıkan yerde buldu. Tam köy meydanına giden yola sapacaktı ki karşısına çıkan devasa adamla bir adım geri attı.

Adamın kafasındaki kaskından sadece bal rengi gözleri görünüyordu ve bu Lord Edessa'dan başkası değildi. Onun Alaric'ten bile iri olduğunu düşündü. Omzundan kan sızıyor ve okun kırık ucunun canını yaktığı belliydi. En azından Emma canının yanıyor olmasını diledi. Gerilerken onun gibi bir adamı öldüremeyeceğini bilecek kadar gerçekçiydi. Elleri terlemişti ve yayına ok koyacak zamanı bile yoktu.

"Lordum" dedi Vincent karşısında donmuş bir şekilde bakan Frederich sandığı kadına. Emma yüzüne tükürüp onun bağıra bağıra ölmesini çok isterdi. Başıyla düşmanını selamladı.

"Barış çok arzu ettiğim bir şeydi ama sanırım artık çok geç. Öncelikle Lordum şunu belirtmeliyim ki babanızı ne ben ne de benim askerlerimden biri öldürmedi. Sizi öldürdükten sonra babanızın intikamını alacağıma onurum üzerine söz veriyorum" dedi Vincent. Elindeki kılıcın birini yere atıp Lordun almasını istedi. Karşısında genç bir delikanlı çelimsizliğindeki Lordun hiç sesi çıkmıyordu. Emma adamdan ölesiye nefret etti. Birde karşısına geçmiş onurdan bahsediyordu. Vincent artık onu öldürmeli ve buna bir son vermeliydi. Zaten çatının üzerinde onu öldürmesine yetecek kadar askerlerine zarar vermişti.

Emma adamın ona attığı kılıca baktı... bir şansı olabilir miydi? Ya da onu öldürmeden ona az da olsa zarar verebilir miydi? Belki açtığı yara mikrop kapardı ve bu lanet olası adam cehennemi boylardı. Hızla yerden kılıcı aldı ve iki eliyle kabzasını terleyen

avuçlarında sıktı. Ölümün soğuk nefesini duyuyor bütün bedeni buz kesmişti. Annesinin ve babasının yanına gideceğini düşünüp içi huzurla doldu. "Korkma!" dedi ağzının içinde kendine. Sonra babasının hali gözünün önünde canlandı.

"Seni adi şereften yoksun herif" dedi ve kılıcıyla karşısındaki dağ gibi adama saldırdı. Lord ona hırsla saldıran adamın sesinin, çelimsiz bedeni kadar ince olduğunu düşündü. Tabii kılıcını, okları kadar iyi kullandığını anlaması uzun sürmedi.

Çelimsiz Lordun kılıcı ne kadar iyi kullanırsa kullansın vuruşların yumuşaklığından dolayı etkisi belli olmuyordu. Vincent saldırdıkça, Emma geri geri çekiliyor, yorulan kollarının daha fazla kılıç sallayamayacağını biliyordu. Neredeyse kılıcını yerde sürüyordu. Kılıcı aşağı indirip kaldırmak onu daha fazla yoruyor çaresizdi. Karşısındaki dev adam onunla dalga geçiyor güldüğünü duyabiliyordu. Ormana doğru kaçsa bir şansı olup olmadığını düşündü ama bu devasa adamın onu fazla ilerleyemeden yakalayacağını anlamak için fazla düşünmeye gerek yoktu. Burada onuruyla ölecekti. Bütün gücünü topladı ve son kez bütün gücüyle saldırdı. Vincent ona doğru koşarak gelen Lordu bir hamlede yakaladı ve kılıcını, kılıcına vurup düşürmesini sağladı.

Vincent onu ağaç ile kendi arasına sıkıştırdığında Lordun acı dolu inlemesini duydu. Vincent birden irkildi. Lordun sesi sanki bir kadının sesini andırıyordu. Anlıkta olsa aklından geçene göre hareket etti. Ağaçla kendi bedeni arasına sıkışan Lordun kaskına uzandı ve bir hamlede kafasından çıkardığında, uzun sarı saçlar güneşin etkisiyle etrafa yayılırken Vincent'ın gözleri açılmış neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Aptalca duraladı ve kılıcını indirdi. Kız gerçekten çok güzeldi. Yeşil iri gözleri, minik burnu ve dolgun dudaklarıyla genç adamı şok etmişti. Karşısında bir kadın vardı ve az daha onu öldürüyordu.

Kan ve Aşk 12

"Sende kimsin?" dedi kolları arasında çırpınan kadına. Bu arada kendi kaskını çıkardı. Şok olma sırası Emma'daydı. O çirkin bir o kadar nefret edilesi bir surat beklerken karşısında bal rengi gözleri tamamlayan bugday bir ten ve kömür karası siyah saçların alnına döküldüğü sert mizaçlı genç bir adam gördüğünde şaşkındı. Adam öyle cazibeliydi ki Emma onu başka bir yerde görse etkileneceği bir gerçekti. Çırpınmayı

bıraktı ve kendini toparladı. Artık bir şansı olabileceğinin farkındaydı çünkü adam aptalca ona bakıyordu.

"Ben kim miyim?" dedi öfkeyle. Zaman kazanıyor, çizmesindeki bıçağına uzanmaya çalışıyordu.

Vincent "Evet kadın! Sana sordum sen kimsin?" dedi ilk şoku atlatıp. Emma bıçağına ulaştığında derin bir nefes aldı ve "Ben kimim biliyor musun?" dedi gözünde beliren intikam ateşiyle.

Vincent halen ona bakıyordu. Usulca bıçağını adamın zırhının olmadığı açıklığa doğru kaldırdı ve bütün gücüyle sapladı. Vincent karnındaki sıcaklığın acıya dönüşmesiyle kızı kolundan tuttuğu gibi yere savurdu ve sağ boşluğundaki bıçağı gördüğünde iyice şok oldu.

"Ben Emma Glanger, öldürdüğün Lord Glanger'ın kızı" dedi ve hızla ayağa kalkıp yerdeki kılıcı aldı. "Cehennemde görüşürüz seni pislik torbası" dedi ve yaralı adama bir kere daha saldırdı. Vincent bıçağı hızla çıkardı ve ona saldıran kızın kılıcından kendini son anda kurtardı. Emma deli gibi ona öldüresiye saldırıyordu. Vincent iyice sinirlenmişti. Emma kılıcını kaldırdığında onu uzun saçlarından yakaladı ve kılıç tutan elini bir hamlede yakalayıp öyle bir sıktı ki Emma acıyla inledi ve kılıcı bırakmak zorunda kaldı.

"Seni aptal! Bir kadın tarafından öldürüleceğimi sana düşündüren ne?" dedi. Saçları ellerinde olan kız halen ona vurmaya çalışıyordu.

"Adi herif bırak beni!"

Vincent sinirle onu boğazını ellerinin arasına aldı ve kendi boyuna getirene kadar kaldırdı. Emma'ın ayakları yerden on santim yukarda çırpınıyor ve nefes alamıyordu. Bilinci kaybolmak üzereydi.

"Bana bak kadın! Bir sürü adamım boş yere öldü ve arkalarında bir sürü gözü yaşlı eş ve çocuk bıraktılar. Şimdi bu aptallığa bir son vereceğiz. Çırpınma yoksa seni de buradaki bütün askerlerinide kılıçtan geçiririm" dedi. Vincent onu yere bıraktığında dizlerinin üzerine düştü ve öksürmeye başladı.

"Analşıldı mı?" diye kükredi Vincent. Emma emekliyor ondan kaçmak istediği her halinden belliydi. Vincent karnında oluşan bıçak deliğinden akan kanla gözü kararmaya başlamıştı. Saplamakla kalmamış Emma bıçağı soktuğu yerde çevirmişti.

Yerde sürünen kadını bir kere daha saçlarından yakaladı ve ayağa kaldırdı.

"Yürü bakalım askerlerin seni görünce ne diyecek?" dedi. Emma zor nefes alıyor, bedeni buz kesmişti. Ağlamamak için zor duruyordu. Vincent saçlarından tutup onu köy meydanına getirdi. Emma'yı ve onu gören her iki tarafın askerleri duruyor ve şaşkınlıklarını gizlemiyorlardı.

Alaric "Lanet olsun!" diye tısladı ve "Travis!" diye bağırdı. Travis Emma'yı gördüğünde neredeyse cinnet geçirecekti. Ona doğru koşmaya başladı.

Onu gören Emma "Dur Travis" diye bağırdı sesinin çıktığı kadar... Lord saçını çektikçe can acısıyla dişlerini sıkıyordu.

Vincent kılıcını kızın boynuna dayamış öylece yürüyordu. Emma genç adamın elinde yakalanmış bir ceylan gibiydi.

"Leydim!" dedi Travis öfkeyle.

Vincent "Siz Lorenliler, beni iyi dinleyin! Bu saçmalığı burada bitiriyorum. Lordunuz bir eteğin altından çıkıp benimle görüşmeye gelene kadar Leydi benim misafirim olacak. Ona iletin Lord Glanger'ı ben öldürmedim ama bundan sonra olacak herşeyden o sorumlu" diye kükredi.

"Bırak onu!" diye üzerine atılan Travis'i tutan Zorax oldu.

"Etrafına bak şövalye! Savaş istiyor gibi mi duruyorum? Sizi bir kaşık suda boğacak kadar adamım var. Lordunuza söylediklerimi iletin. Benimle gelip ya masaya oturur ya da Truro, Bristol'e katılır. Ona iki ay süre veriyorum"

"Hayır!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı Travis.

Emma daha fazla insan ölmesine dayanamazdı. Adamlarının sayısı oldukça azdı ve onu gördükten sonra savaşacaklarından pek emin değildi.

"Travis! Gidin!" diye bağırdı sesinin çıktığı kadar. Alaric ve Zorax, Travis'i zor tutuyorlardı. Lorenli askerler iyice şaşkın Emma'ya bakıyordu ve Lordlarına güvenleri kalmadığı her hallerinden belliydi.

"Travis yapacak bir şey yok" dedi Alaric.

"Buna izin veremem" diye bağırdı Travis.

Emma "Senden izin almıyorum kahrolası!" diye bağırdığında Vincent kadının bu cüretiyle yine şaşkındı.

"Atımı getirin!" diye bağırdı Vincent. Travis'in eli kolu bağlanmıştı. Vincent atına bindi

ve tek hamlede Emma'yı kucağına aldı ve önüne oturttu. Emma ağlamamak için zor duruyordu. Hayatında hiç bu kadar aşağılanmamıştı. Askerlerin yüzleri ömrü boyunca unutmayacaktı. Vincent genaraline "Burada kalın ve yaralılarla ilgilenin. Ben yardım göndereceğim." dedi ve atını sürmek için mahmuzladı. Onunla on kadar adam atına bindi ve o bir şey söylemeden onu takip etmeye başladı. Travis, Emma Lordun elinde olduğu sürece kıpırdayamayacağını biliyordu. Çaresizce gidişlerine izin verdi.

Emma son bir kez arkasına bakmak istedi ama cesaret edemedi. Askerlerin gözlerindeki hayalkırıklığını görmek, ölmekten daha beterdi. Lordlarının uğruna savaştıklarını zannedip, bir kadının elinde oyuncak olmuş olduklarını düşündüklerini bilmek canını yaktı. Gözyaşları yeminini dinlemeden sessizce aktı. Bir saatin sonunda halen at sürüyorlar Emma Vincent'tan olabildiğince uzak duruyordu. Adamın kolları onu çevrelemişti ve Emma ister istemez ona değmek zorunda kalıyordu. Arkasında hızlı hızlı soluyan adam babasının katiliydi ve o hiçbir şey yapamıyordu. Düşündükçe delirecek gibi oluyordu. Lord onu askerlere göstermekle aşağılamıştı. Loren'e bir daha ayak bassa bile orada bir yer bulamayacağı kesindi. Halkını kandıran ve erkek askerlerle dalga geçen biri olarak bilinecekti. Onun oyun oynadığını düşünecekler ve bütün sorumluğu ona yıkacaklardı.

Hepsi ensesinde nefesini hissettiği adam yüzündendi.

Bu adam ailesinin üzerine bir karabasan gibi çökmüş ve hayatlarını cehenneme çevirmişti. Gözleri doldu ve ağlamamak için ettiği yemini düşündü. Ağlamayacaktı. Abisi nasıl olsa onu geri alacaktı. Bir açıklaması olmalıydı. Sonuçta bu planı yapan oydu. Emma sadece Lordunun emirlerini yerine getirmişti.

İyisini düşünmek ve ayakta kalmak zorundaydı. O kötü bir şey yapmamıştı ve halkı Lordu açıklama yaptığında onu anlayacak ve tekrar kucaklayacaktı. Tabii bu söylediğine inanması o kadar zordu ki...

O sırada arkasındaki adamın acıyla "Kahretsin" demesiyle irkildi. Vincent'ın aldığı ok yarası onu zorluyor ama bıçağın açtığı yaradan devamlı kan kaybediyordu. Yavaş yavaş vücudunun direnci düşmeye başlamıştı ve üşümesi hayra alamet değildi. Emma onun nefes alışverişlerinden iyi olmadığını anlayacak kadar akıllıydı.

"Umarım kalene varmadan cehennemi boylarsın!" dedi soğukkanlılıkla. Vincent böyle bir nefreti ömrü boyunca hiç hissetmemişti. Bu küçük kadın bedenine onca dövüşte, onca güçlü adamın karşısında almadığı kadar çok yara vermişti.

"Ben kaleye varmadan ölürsem, askerlerim her bir hücreni parçalarına ayıracak bunu biliyor musun?"

"Cehenneme gideceksen. Ben kendimi feda ederim" dedi Emma. Vincent canını sıkan, çenesi düşük kadına daha ne kadar tahammül edebilirdi hiçbir fikri yoktu. Canı yanıyor ve yorulmuştu. Atını yavaşlattı ve "Dinlenin!" dedi. Emma'yı attan öyle bir fırlattı ki Emma dizlerinin üzerine düştüğünde bir dizinin parçalandığını adı gibi biliyordu.

Vincent acıyla atından indi ve "Steve, Leon!" diye bağırdı dişlerini sıkarak. Emma sanki hiç birşey olmamış gibi ayağa kalktı ve bir kayanın dibine oturdu. Lordu seyrediyor, yere yığılmasını bekler bir tavırda olduğunu saklamıyordu.

Leon, Lordun yüzünü gördüğünde "yaralısınız" dedi korkuyla. "Şundan beni kurtar!" dedi oku göstererek. Leon oka bakmak yerine bıçak yarasına baktı ve "Tanrım bu ne zaman oldu?" dedi dehşetle. Emma tam bir hain gibi sırıtıyor genç adamın acı çekmesi içini ferahlatıyordu.

"Bu yolculuğun bu kadar zevkli olacağını bilmiyordum" dedi ve oturduğu yerde bacaklarını uzatıp kollarını göğsünde birleştirdi. Vincent'ın acı çekisini izlemek ona keyif veriyordu. Hele ki bu acının sebebinin kendi olduğunu bilmek onun için gurur vericiydi.

Kan ve Aşk 13

Leon'a yardım eden Steve, sinirle kızın üzerine doğru giderken Vincent "Steve!" dediğinde Emma halen gülüyordu. Vincent şimdiye kadar birçok kadın tanımış ama böylesine güzel ama erkek gibi birini ilk defa görüyordu. Kız ehlileştirilemez bir kısrak gibiydi. Genç kızın gözlerine bakarak pelerinini çıkardı ve gözlerini çekmeden soyunmaya başladı. Az çok Bristol'e varmak için altı saatleri vardı ve bu onun kan kaybından ölmesi demekti. Yüzündeki intikam ateşi öyle bir yanıyordu ki dudakları devamlı gülümsüyor o da gözlerini çekmiyordu. Tabii genç adamın zırhı ve altındaki gömlek ve içliği çıkana kadar...

Leon aceleyle Lordunun zırhını sonra gömleğini ve içliğini çıkardı. Emma Edessa Lordunun bedenini gördüğünde gözlerini kaçırdı ama tekrar bakması saniyeler aldı. Genç adam iri olmasının yanında bedeni gerçekten kaslarla donatılmıştı. Bedenini inceledikten sonra onun Bristol'e kadar dayanabileceğini düşündü. Tabii göründüğü

kadar güçlüyse...

Steve atın eğerinde asılı olan deri çantadan bir bez aldı. Gömleğin bir kısmını yırtarak tampon haline getirdi ve karnındaki yaraya bastırdı. Emma onu izlerken babasının hali gözlerinin önüne geliyordu. Yaraya bakamıyor ama babasını öldüren bu adam için üzülmüyordu.

"Lordum dayanmanız imkânsız, bir doktor bulup sizi tedavi ettirmeliyiz"

"Steve, sen şu oku çıkar" dedi Vincent nefes nefese. Havanın soğuğuna karşı terliyordu.

Emma büyük zevkle " ikinci aşama soğuk soğuk terleme, üçüncü titreme, dördüncü bilinç kaybı" dediğinde Steve "kapa çeneni kadın!" dedi.

Vincent kahkaha atarak "Bu küçük kadın bıçağı nereye saplaması gerektiğini iyi biliyormuş. Saplamakla kalmadı içinde döndürdü. Kullanmayı sana kim öğretti?" dedi ve derin derin soludu.

"Efendim izin verin ben ona neler yapabilirim bir bakalım" dedi Steve gözleri Emma'ın kafasını gövdesinden ayıracakmış gibi bakıyordu.

"O bana lazım" dedi Vincent sesi derinleşmiş ve öyle anlam yüklüydüki Emma onun biran önce ölmesi için dua etmeye başladı.

"Hazırım" dedi Steve. Leonla göz göze geldi. Hazırım demek omzundaki oku çıkarmak için izin istemek demekti. Vincent ağzına kemerinin kayışını aldı ve kafasını salladı. Steve "Bu küçük vahşiye ne ceza vereceksiniz onu bilmek isterim" dedi ve Vincent'ın omzundaki okun ucunu tutup hızla çekti. Çıkardığı oku Emma'ya gösterdi. Bu bir tehditti. Vincent'ın ağzından ince bir inilti çıktı ama sadece o kadar. Derin derin soluyor acı çektiği her halinden belliydi. Emma Vincent'ın gücü karşısında şaşkındı. Şimdi başka biri olsa çoktan acıdan bayılmıştı.

Leon "efendim, yirmi kilometre aşağımızda bir köy var. Doktor olduğuna eminim. Orada dinlenir ve kendinizi iyi hissedince yola çıkarız"

"Eve gitmek istiyorum" dedi Vincent.

"Efendim bu durumda tehlikeli olabilir" dedi. Vincent çaresizce başını salladı. Okun çıktığı yer sanki oyuluyor gibi sızlıyordu.

"Umarım şarapları iyidir" dedi Vincent ve Leon'un yardımıyla ayağa kalktı. Emma hiç istifini bozmamıştı.

Steve "Kalk!" diye bağırdı. Emma sinirle ona baktı ama kalkmadı. Steve "kalk kadın! Yoksa ben seni kaldırmasını bilirim!" diye ona doğru geldi ve saçlarından tutup kaldırırken Emma yerden aldığı avucunu kaplayan kayayı burnuna doğru öyle bir geçirdi ki Steve'in burnu kırıldı. Koca adam yere yapışmasıyla ortalık birden karışmıştı. Vincent canıyla uğraşıyordu ve Steve'in saçından tutup kaldırdığını gördüğünde tam uyaracaktı ki kadının onun yüzüne indirdiği taşı gördüğünde adeta dondu.

Askerlerden bir kaçı ve Leon koşarak Steve'in yanına gelmişti. Onu yerden kaldırırken Steve "Bırakın beni o fahişenin..." dediğinde Vincent'ın sesi duyuldu.

"Steve!" diye kükredi. Steve anında sustu ve acıyla burnunu tuttu ve "Burnumu kırdı" diye isyan etti.

Vincent "Sen bunu hakettiğini kendinde biliyorsun. Onun misafirimiz olduğunu unutma" dedi ve Emma'ya "Buraya gel kadın!" dedi. Emma şansını daha fazla zorlamaması gerektiğini biliyordu. Steve'e doğru baktı ve dudaklarının sağa doğru kıvrılmasına izin verdi.

Vincent az önce Leon'a kızı başka bir at ayarlamasını söyleyecekti ki bu olaydan sonra onu kimsenin istemeyeceğini biliyordu. Leon, Vincent'ın atına binmesine yardım etti ve daha sonra Emma'yı ata bindirdi. Kızı, Lordun atına bindirirken ilk defa kıza dikkatlice baktı. Kız gerçekten güzeldi ve bu kızın kaleye gelişiyle çok şeyin değişeceği belliydi.

Kız şimdiden kalede kendine Steve'i düşman edinmişti. Hemde sıkı bir düşman. Steve kalede pek sevilen biri değildi ama yandaşları vardı.

Vincent'ın oğlu olmadığı için onun varisi Steve'di. Herkes ona Vincent'ın amcasının oğlu olduğundan dolayı sabrediyor ve ses çıkarmıyorlardı. Vincent onu yaptığı her hatanın sonunda uyarmış ve eğitmeye çalışmıştı ama onun kişiliğini anladıkça kızmaktan ya da tehditlerden öteye geçmiyordu.

Vincent ata bindiğinde yirmi kilometre bile dayanacağından emin değildi. Leon bir kişiyi önden köye gönderdi ve doktor ve yer ayarlamasını istedi. Emma yine genç adama değmemek için uğraşıyordu ama genç adam yavaş yavaş bilincini kaybetmek üzereydi ve ağırlığını Emma'ya doğru verdiğinin farkında değildi. Emma onu atından atıp hızla sürererek buradan uzaklaşmayı deli gibi istedi. Ölçtü biçti vazgeçti çünkü yan tarafındaki atta yol alan Steve denilen adamın kaçıp yakalanırsa canını okuma fırsatını kaçırmayacağını anlamıştı. Adam ona öyle bir düşmanlıkla bakıyordu ki kırılan burnunun acısını çıkarmak için fırsat kolladığı kesindi. En azından kaleye kadar lordun yaşaması lazımdı. Kalede yaşlılar heyeti olmaydı ve onu koruyabileceklerini düşündü.

Vincent'ın gözleri kapanıyor, iyice kadının üzerine düşmüştü ve sayıklar gibi bir hali vardı.

"Çok güzel kokuyorsun kadın!" dediğinde Emma "sende ölüyorsun" dediğinde Vincent kendine geldi. Leon yanına doğru gelip "efendim iyi misiniz?" dedi panikle. Emma "bilinç kaybı son aşama" dedi zevkle

"İyiyim" dedi Vincent.

Leon "Çabuk" dedi.

***

Vincent bir yatağın içinde doktor tarafından ilk kontrolü yapılıyordu. Köy doktoru olan otuzlu yaşlarındaki adamın heyecanı ellerinin titrekliğinden belliydi. İlk defa önemli birini muayene ediyor ve ilk defa bir savaş yarası görüyordu.

Vincent "beni bir köylü gibi görürsen işin daha kolaylaşacaktır" dedi alayla. Doktor elindeki bezle alnındaki teri sildi ve "Evet efendim" dedi.

Yatak kan gölü olmuştu ve Vincent bir o kadar sakindi. Bilinci yatağa yatmasıyla yerine gelmiş gibiydi. Doktor bir bardak şurup içirmiş ve Vincent'ın gözleri açılmıştı. Emma oturduğu yerden onu hayretle izliyordu. Şimdi bir başkası olsa doktorun gırtlağına yapışıp onu kurtarması için yalvarırdı.

"Çok kan kaybetmiş olmanıza rağmen güçlü bir yapınız var efendim" dedi doktor hayranlıkla devasa adama bakıyordu.

" Omzunuzdaki yarayı temizledik. İçerde hiçbir parça kalmadı. Karnınızın sol yanındaki yara pek kötü görünmüyor. İç organlarınızda bir sorun yok boşluğunuza denk gelmiş ama dikmeliyiz" dedi ve yarasını dikmek için hazırlık yapmaya başladı.

Vincent "Bu handa şaraptan başka bir içki yok mu?" diye kükrediğinde kapıda dikilen el pençe hancı "Lordum votka var! Hem size hem yaranıza iyi gelir" dedi ve hızla kapıyı açıp aşağı indi. Hancı iki dakikanın içinde üç şişe votkayla geri geldi.

Doktor "Odayı boşaltın çok havasız" dediğinde içeri yığılmış telaşlı yediye yakın şovalye hızla çıktı. Hepsi Lordları için korkan iri yarı şövalyelerdi. Emma odanın bir köşesinde yerde dizlerini kendine çekmiş olanları izliyordu. Bu Edessa Lordu dokuz canlıydı ve hiç

ölecek gibi durmuyordu. Adam onca kan kaybına karşı yatakta dinlenir gibi uzanmış gözleri onun üzerindeydi. Onun bakışlarından o kadar rahatsız oluyordu ki ona bakmamak en iyisiydi. O sırada Leon odanın köşesinde yerde oturan kadını göstererek Nathan "çıkar onu!" dedi.

Vincent kızla göz göze geldi ve Emma kolunu tutan adamdan sinirle kolunu kurtardı ve dışarı çıktı. Vincent eline aldığı şişeyi Emma kapıdan çıkarken "Şerefinize Leydim" diyerek kafasına dikti. Emma buz kesmişti. Bu nasıl bir barbardı. Ölümle dalga geçeni hiç görmemişti.

Doktor o şişeyi kafasına diktikten sonra "Pardon lordum" dedi ve elinden şişeyi alıp yarasına döktü. Vincent yarasının sanki kızgın bir demiri karnına sokmuş gibi dağlandığını sandı. Ağzından çıkan iniltiye izin verdi.

"Çok vahşi" dedi Vincent kızı kastederek.

"Evet efendim" dedi Leon. Doktor burnunun ucuna düşmüş gözlükleriyle yarasıyla uğraşıyordu.

Doktor "Ama çok güzel" dediğinde Leon ve Vincent birbirine baktı. Leon kaşlarını havaya kaldırmakla yetindi.

Vincent "Fark edilmeyecek gibi değil" dedi ve kızın bedenini merak etmekten kendini alamadı. Neredeyse etini sökercesine canı yanıyor ama o ne düşünüyordu.

Doktor ilk önce omzundaki yarayı kapattı. Vincent ter içinde kalıyor ağzındaki tahta parçasını sıkıyordu. O acıyla tahta parçasını sıktıkça tahta parçası kırılacak gibi çatırdıyordu. Nihayetinde inlemeler, küçük acı dolu bağırmalarla dikiş işlemi bir saatin sonunda bitti.

Vincent onca kan kaybına rağmen bilincini kaybetmemişti. Doktor yarasını dikerken o uyuşmak için ağzına döktüğü votkayla sarhoş olduğunda Leon ve Steve birbirine bakıp gülüştüklerinde bile kendindeydi.

Yaraları temizlenip, bıçak yarası dikilmişti. Tabii gece bu şekilde yaralanan bir hasta için önemliydi. Yarasının iltihap kapıp kapmadığı ateşinin çıkıp çıkmamasından anlaşılacaktı.

Emma askerin onu soktuğu odaya girdiğinde pencerenin demirlerle kaplı ikinci kat bir oda olduğunu anladı. Sinirle çıkış yolu arıyordu ama yoktu. Yatağın üzerine oturdu ve demir dizliği çıkarıp paltonunun sıyırdı. Sağ dizi parçalanmıştı. Elini değdirmek bile istemedi. Canı gerçekten yanıyordu. Banyonun kenarında bulunan demir leğende

ellerini yıkadı ve asılı havluyu ıslatıp yarasını temizledi. Bir yandan üflüyor bir yandan ıslak bezle siliyordu.

Küçük kızken yaptığı gibi yüzünü havaya kaldırıp ağlama isteğini geri itti. Dizini temizledikten sonra elini yüzünü yıkadı. Zırhını çıkarmaya korkuyordu çünkü bu barbarların ne yapacağı belli olmazdı. Yatağa uzanmak için her şeyi yapardı ama vazgeçti. Koltukta oturmanın en iyisi olduğuna karar verdi. Oturmadan önce masanın üzerinde duran sürahinden kana kana su içti. Karnı acıkmış kahvaltı bile etmemişti. Koltuğa oturdu ve ağrıyan kollarını ve sızlayan bedenini dinlendirmeye çalıştı.

Gözleri kapanıyor, kafası öne düşüyor ama o korkuyla uyumak istemiyordu. Yarım saat geçmemişti ki kapı açıldı. Gelen şu burnunu kırdığı Steve'di ve burun deliklerine tampon görevi birkaç bez sıkıştırılmıştı. Doktorun onu muayene ettiği belliydi.

"Lordum onca öldürme çabana rağmen yaşayacak"

"Ne yazık! Onu öldürmek bir daha ki sefere kaldı" dedi Emma alayla.

"Artık sana bu fırsatı vereceğini sanmam"

"Gün doğmadan neler doğar" Emma koltuktan kalkmış adamın ona saldıracağının farkına varmıştı. Gözü odada kafasına vuracak ya da bir yerine saplayacak bir şeyler arıyordu.

Steve bir kadının çenesinin böyle küstahça işlediğine ilk defa şahit oluyordu. Sanki karşısında onunla boy ölçüşen bir erkek vardı ve zekâsıyla onu alt edecek ince cevapları iyice sinirine dokunuyordu.

"Burnum iki yerden kırılmış" dedi bir avcı gibi odada dolanıp ona doğru yaklaşırken.

Emma "Bir kadına nasıl davranman gerektiğini öğrenmişsindir umarım" dedi alayla.

"Seni bir kadın olarak görmüyorum. Sen Lorduma ve birçok askerime zarar verdin"

"Askerine?"

"Ben Lordun varisiyim" dedi Steve gururla. Emma o ara köşeye sıkışmış gidecek yeri kalmamıştı.

"Aynı pislik torbasından iki tane..." dedi Emma. Tabii Steve için bu son noktaydı. Hızla yanına gelip onu yakasından tutup duvara çarpması bir oldu. Emma duvarın dibine dizlerinin üzerine doğrulmuş nefes almaya çalışıyordu. Steve bir kere daha gelip onu kaldırdı ve yüzüne vurduğu tokatla yere yapıştırdı. Emma yere yuvarlandığında

ağzından kan geldi. Steve gelip onu saçından tutup ayağa kalkmasını sağladı ve "Seninle işim bitmedi. Kalede çok vaktimiz olacak ve o koca çeneni kapatmak bana çok zevk verecek" dedi ve onu yere fırlatıp gitti.

Emma duvarın dibine çöktü ve akmayacağına yemin ettiği gözyaşlarını bütün umutsuzluğuyla karşıladı. Adam haklıydı. O koca çenesini doğdu doğalı bir türlü tutmasını öğrenememişti.

Gerda ona her zaman çenesini tutmasını söylerdi ve o hiç bir zaman onu dinlemezdi. Saatler sonra o halen duvarın dibinde içi çekilmiş gibi duruyordu. Hava kararmak üzereydi. Yerden sürünerek kalktı ve tekrar elini yüzünü yıkadı. Dizi o kadar acıyordu ki bezi ıslatıp tekrar dizinin üzerine bastırdı. Soğuk bez ona iyi gelmiş yarası yanıyordu. O sırada kapının tıklanma sesi duyuldu. Hızla kalkıp masanın arkasına geçti. Bir daha o hayvanın ona vurmasına izin vermeyecekti. Masanın üzerinde bulunan ağır vazoyu gözüne kestirdi. O planlar yaparken "Leydim, girebilir miyim?" diye Leon'un sesi duyuldu.

Emma şaşırmıştı, böyle bir izin isteme beklemiyordu "Girin lütfen" dedi. Leon onun halen kir pas içinde zırhıyla görünce şaşırmıştı. Tabii neden karanlıktaydı hiç bir fikri yoktu. Yanan şöminenin ateşiyle sırayla mumları yaktı. Emma o mumları yakarken halen ayakta ve yumrukları sıkılıydı. Aslında öyle çok korkuyordu ki titriyordu. Yanan mumlarla kendini daha iyi hissetti.

"Leydim, neden halen giyinip temizlenmediniz, bir sorun mu var?" dedi Leon. O bir tutsak bile olsa bir Leydiydi ve Lordunun dediği gibi misafirdi.

"Siz beni düşünmeyin" dedi Emma sertçe. Korkusunun belli olmasını istemiyordu. O sırada Leon yüzündeki morluğu ve ağzından sızan kanı gördü. Buraya gelirken morluk olmadığını biliyordu çünkü hayranlıkla onun güzel yüzünü ve rüzgârda savrulan altın sarısı saçlarını izlemişti. Ona doğru adım attığında Emma iki adım hızla geri çekildi. Ve eli vazoya uzandı ama Leon "Leydim yüzünüz" dediğinde vazgeçti. Adamın tavrı hiçte saldırgan değildi.

Emma Steve'in vurduğu yere elini götürdü ve sessiz kaldı. Leon olanları anlayıp öfkeyle Emma'ya baktı ve "Leydim izninizle" diyerek hızla dışarı çıktı ve nöbetçilere "Bu odaya benden ve Lordumdan başkası girmeyecek" diye bağırdı. Merdivenlerden inerken kendini sakinleştirmeye çalışıyor ama bunu başaramayacağını biliyordu. Steve'in her şeyine katlanıyor, Lordu için hatalarını örtüyor ama bu sefer neden alttan almak istemiyordu biliyodu. O sinirle aşağı inip hanın barında içmekte olan Steve'in karşısına dikildi.

"Leydi Emma'dan uzak dur" dedi elleri yumruk olmuş ona vurmamak için zor duruyordu.

"Ne o ağlayarak sana beni şikâyet mi etti sürtük?"

"Steve senden bir Edessa gibi davranmanı beklemek fazla mı olur?"

"O Lordumuzu öldürmeye çalıştı" diye bağırdığında bilmeyen şövalyelerde artık öğrenmişti.

"Lordumuz onun misafir olduğunu belirtti. Birdaha söylemeyeceğim" dedi Leon ve hızla geldiği gibi gitti. Leon Emma'yı Bristol'de iyi günlerin beklemediğini biliyordu. Lordu öldürmek istediği duyulacak ve ona bir bardak su bile veren olmayacaktı. Leon sıkıntıyla hancının karısın Emma'ya yardım etmesi için yukarı gönderdi.

Emma bir kere daha çalınan kapıyla oturduğu yerden kalktı. Steve onu gerçekten tedirgin etmişti ve bir daha gelme ihtimaline karşın tetikte kalmalıydı. Kapı açılıp etine dolgun kırklı yaşlarında bir kadın içeri girdi. Emma merakla ona bakıyordu ve kadında şaşkınca ona baktı. Kadının kıyafetleri üzerine öyle dar gelmişti ki Emma göğüslerinin fırlayıp cama yapışacağını düşündü. Kadının her halinden birkaç kadeh şarap içtiği belli oluyordu. Yüzünü kaplayan koca yanakları al al olmuş ve göğüs oluğundaki terler belli oluyordu.

Emma kadını incelerken kadın da onu inceliyordu. Kadın karşısında zırhın içinde, pantolon giymiş kadını görünce şaşırdı ve sersemce bir selam verdi. "Leydim size yardım etmek için buradayım" dedi. Emma daha cevap vermeden kadın kapıyı açtı ve içeri bir iki kişi elinde sıcak su dolu kovalar içeri girdi. Üç dört kere gidip geldiklerinde küvet temiz sıcak suyla dolmuştu. Emma suya kedinin ciğere baktığı gibi baktı ama "ben banyo yapmak istemiyorum" dedi.

Kadın yüzü gözü kir pas içinde kıza anlamsızca baktı.

"Eğer tedirgin oluyorsanız içerden kapıyı kitleriz ve bende yanınızda kalırım. Tabii utanmazsanız" dedi hancının karısı. Emma bir kapıya bir kadına baktı ve "Tamam" dedi. Emma küçüklüğünden beri dadısıyla ve oda hizmetçisiyle banyo yapardı ve kadın kadından utanmazdı.

"Kapıyı kilitle ve arkasına sandalyeyi koy" dedi Emma. Kadın onun söylediklerini yerine getirdi.

"Soyunmanıza yardım etsem iyi olacak. O ağır şeyi çıkarmanız zor olabilir" dedi ve hızla yanına geldi. Emma gülümsedi ve sessiz kaldı. Halen kapıya bakıyor ve savunmasız

yakalanmak istemiyordu.

"Yıkanmayı fazla uzatmak istemiyorum" dedi tedirgince.

"Peki leydim" dedi kadın ve hızlandı. Hancının karısı soyunmasına yardım ediyor ama gözleri şaşkınlıkla açılıyordu. Kendini tutamadı ve kıkırdayarak "Sanki bir erkeğe yardım ediyor gibiyim Leydim"

"Bunlar zaten erkek kıyafetleri" dedi Emma üzerinden çıkan onca kıyafetle kendi bedeni ortaya çıktığında kadın gözleri açık ona bakıyordu. Emma göğüslerini saran sıkı kumaşı çıkarırken "Acıtıyor olmalı" dedi hancı kadın yüzünü buruşturarak.

Emma evet anlamında acıyla gözlerini yumdu. Elleri istemsizce göğüslerini buldu. Bir iki saniye acısının geçmesini bekledi.

"Sıcak su size iyi gelebilir efendim" dedi hancı kadın. Emma sıcak suyla doldurulan küvetin içine girerken hancı kadın bedeninde bir sürü morluğu inceliyordu. Tabii o da herkes gibi güzelliğine hayran kalmıştı ve o zırhın güzelliğini kapattığı bir gerçekti.

"Diziniz doktora göstermelisiniz. Mikrop kapabilir" dedi kadın.

"Önemli değil" dedi Emma. Gözlerini kapatıp sıcak suyun onu rahatlatmasına izin verdi. Küvete kafasını dayadı ve bir iki dakika öylece durdu. Sonra hancı kadının saçlarını yıkayıp durulamasına yardım etti. Emma bedenini kendi sabunladı ve kadın sadece su dökmekle kaldı.

Banyoyu korkuyla fazla uzatmadı ve kadının verdiği büyük kurulama bezine sarıldığında bir kuş kadar hafiflemiş hissetti. Çıkardığı kıyafetlerine uzandığında "efendim onlara gerek yok" dedi hancı kadın ve yanında getirdiği bohçaya sarılı kıyafetleri çıkarmaya başladı.

Emma pantolonuna ve zırhına baktı ama çaresizdi. Kadının onu giydirmesine izin verdi. "Bunlara ihtiyacım olduğunu sen mi akıl ettin?" diye sordu merakla.

"Hayır Leydim... Sir Leon" dedi Hancı kadın. Emma Leon'un gerçekten çok kibar bir beyefendi olduğunu düşündü. Onun hareketleri Travis'e benziyordu. Emma Travis'i düşününce içi mutsuzlukla doldu. Şimdi Travis'in kendini paralayacak kadar üzdüğünü biliyordu. Onun bir delilik yapmaması için dua etti. Hancı kadın geceliği uzattığında Emma acabada kaldı.

"Kapınızı kitlersiniz leydim" dedi hancı kadın. Emma elbisesini giymese bile iç çamaşırlarını ve iç elbisesini giyip üzerine geceliği geçirdi. Yatağın içine girdi ve hancı kadın üzerini örttü.

"İyi geceler leydim" dedi hancı kadın ve dışarı çıktı. Emma öyle rahatlamıştı ki gözleri kapanıyordu.

"Karnınız aç olmalı" dedi kadın.

"Evet" dedi itiraf ederce.

"Çok güzel et suyu çorba yapmıştım" dedi ve hızla odadan çıkıp aşağı indi. Emma yatağın içine gömüldü. Neredeyse uyuyacaktı ama açlıktan midesi bulanıyordu. Yemek yeme fırsatını kaçırmak istemiyordu. Yarın yemek bulabilir miydi? Hiç bilmiyordu. Kalkıp şöminenin şöminenin önüne geçti ve saçlarını taramaya başladı. Hancı elinde bir tepsi yemekle geri geldiğinde Emma hızla masaya oturdu ve yemeğini iştahla yemeye başladı. Kadın böyle ince yapılı bir kızın iştahı karşısında hayretler içersinde kalmıştı.

"Daha getirebilirim" dedi kızın tabağını bitirdiğini görünce.

"Teşekkür ederim" dedi Emma daha fazla yiyebilirdi ama kulaklarında Gerda'ın söyledikleri çınladı. "Fil gibi yiyorsun. Sonra fil gibi olacaksın"

Masadan kalktı ve her ne kadar uyumak istemiyorsada gözleri kapanıyor esnemeye başlamıştı. Ellerini ağzını ve dişlerini yıkayıp yatağa uzandı ve ne zaman gözlerini kapattı hiç bir fikri yoktu.

Kan ve Aşk 14

Üç gün sonra

Vincent koltuğa oturmuş sıkıntıyla, yatağın çarşaflarını değiştiren hanın sahibi adama bakıyordu. Bazen böyle basit bir adam olmaya çok özeniyordu ama başkalarının hizmetinde çalışamayacağını bilecek kadarda kendini tanıyordu. O eğer birinin hizmetinde çalışabilseydi. Şu an İngiltere kralının sağ kolu olabilirdi ve bu sınırsız güç ve para demekti. Kral sağ kolu olmasını teklif ettiğinde Vincent onu geri çeviremeyeceğini biliyordu. Kralından bir süre istedi ve sonra uygun bir dille halkının yanında olması gerektiğini anlattı. Kral bozuldu ve üç ay boyunca hiçbir davete, etkinliğe ya da her

hangi bir yere onu çağırtmadı. Vincent Kral tarafından veto yediğini biliyordu ve gönlünü almak için bir gün izinsiz Londra'ya gitti. Kral onu davetin ortasında gördüğünde çok şaşırmış ama belli etmemişti.

Vincent ona selam verdi ve usulüne uygun olarak yanına gidip "Ekselansları beni kendinden mahrum bırakmanızı anlayabilirim. Bu benim ve tebam için en büyük cezadır... Anlayamadığım ekselansları neden kendine ceza veriyor" dediğinde Kral aptalca yüzüne bakmış ve sonra kahkahayla gülmeye başlamıştı. Vincent bu kibir ve zekâ yüklü cümleyle kralın gönlünü almayı başarmıştı. Kral sıkıldığında, bir şey danışmak istediğinde yine onu kırmayıp onca yolu gidip geliyor ama en azından Londra'da yaşamak zorunda kalmıyordu.

Hancı "Lordum yeriniz hazır" dedi ve kirli çamaşırları alıp acemice yerlere kadar eğilip çıktı. Vincent koltuktan acıyla kalktı. Uzanmak istemiyor artık her yeri hareketsizlikten ağrıyordu. Ayakta dursa duramıyor, uyusa uyuyamıyor, yatmaktan sıkılmıştı. Kalkıyor, dolanıyor aşağı iniyor ve ağrılarına dayanamayıp tekrar yatağına uzanıyordu.

Üç günün sonunda ateşi düşmüş daha iyiydi. Düzensiz uyku onu serseme çevirmiş gece yarısı uyandığında bir süre odada dolandı durdu. Bir süre odada dolandı. Sonra onun için hazırlanmış yıkanıp ütülenmiş gömleğini üzerine geçirdi ve aşağı indi. Sabah olmak üzereydi ve hancı yamağı uykulu bir şekilde yerleri süpürüyordu. Bir iki bardak şarap içti ve tekrar odasına çıktı.

Tam odasına girecekti ki yan odadaki tıkırtıları duydu. Aklına başına onca derdi açan kadın geldi. Kapısında bir süre dikildi ve tıkırtıların devam ettiğini anlayıp, kesin kaçmaya çalışıyordur diye düşünerek hızla odasına daldı...

Emma gece kan ter içinde uyanmış yine iç çamaşırları onu rahatsız ediyordu. Tabii böyle bir durumda iç çamaşırlarını çıkarmak gibi bir lüksü yoktu. Ona kalsa elbiseleriyle yatardı ama Leon ona kimsenin odasına girmeyeceği garantisi vermişti ve üç gündür ondan başka kimseyi görmüyordu. Leon her yemek öncesi bir ihtiyacı olup olmadığını soruyor ve bir centilmene yakışır hareketler sergiliyordu.

Emma iç çamaşırlarını çekiştirdi ve konsola uzanıp bardağı alırken tarağını yere düşürdü. Tarağı yerden aldı ve suyu kafasına dikip içti. İkinci bardak suyu alacaktı ki sürahide su kalmadığını gördü. Sürahiyi doldurup geri geldi. Yatmadan önce saçlarını toplamaya karar verdi. Elleri havada hızla açılan kapıyla donup kaldı. Üzerinde bütün kıvrımlarını belli eden ince bir gecelik vardı ve kapıdaki Lord Edessa'dan başkası değildi. Emma bir iki saniye şaşkınlıkla hiç bir şey yapamadı. Aptalca adama bakıyordu. Genç adamın bedeninde dolaşan gözlerini fark ettiğinde yatağın üzerindeki çarşafı üzerine aldı.

Adamın mum ışığında parlayan bal rengi gözleri öyle güzeldi ki Emma ona ne zaman baksa kendini huzursuz bir o kadar savunmasız hissediyordu. Bu kaskını çıkarıp şaşkınlıkla ona baktığı ilk andan beri devam ediyordu.

Vincent sinirle kapıyı açtığında böyle bir manzarayla karşılaşmayı beklemiyordu. O zırhın içinde odanın penceresinden atlamaya çalışan bir kızı hayal etmişti. Mum ışığının geceliğini saydamlaştırıp ince bel kavisine kadar ortaya çıkardığı melekleri andıran kızın görüntüsüyle dondu. Böyle bir manzara ömrü hayatında görebileceğinden fazlasıydı. Geceliğin içinde genç kadın onu öldürmek isteyen kadındı. Göğüsleri kendini belli ediyor, genç bir adamın onları avuçlamasını diler gibi yerli yerindeydi. Uzun bir o kadar düzgün bacakları pantolonun içindeki bacaklardan o kadar farklıydı ki... Böylelikle merakı giderilmiş oldu. Eğer güzel bir kadın aklına gelecek olsa bu kadarını bile hayal edemezdi.

Körpe bedende gözlerinin gezmesine biraz daha izin verdi ve bundan keyif aldı. Uzun sarı saçlarının temizlendiği belliydi. Mum ışığında daha parlak ve gürleşmiş görünüyordu.

Emma'ın sesiyle gözlerini kadının bedeninden aheste aheste çekti.

"Bir Leydinin odasına böyle girilmeyeceğini bilmeniz gerekiyor" diyen genç kadının üzerine çarşafı alıp bedenini saklamasını seyretti. O aç bakışlarını kızın bedeninden çekerken, Emma az önce iç çamaşırlarını çıkarmadığı için Tanrıya dua etti. Dudaklarını sinirle büzdü ve çarşafı iyice bedenine yerleştirdi. Başka bir adam olsa arkasını dönmeli ve odayı terk etmeliydi ama bu kendini bilmez Lord ne arkasını dönüyor ne de gözlerini bir an olsun ondan ayırıyordu. Elleri çarşafı sıkıyor parmaklarında kan kalmamıştı.

Adamı okla vurmasına ve bıçaklamasına rağmen adam hiç bir şey olmamış gibi üç gün sonra karşısındaydı. Gerçi gecenin karanlığında bile onun gözaltlarının morluğundan uyumadığı ve acı çektiğini anlayabiliyordu ama başka biri olsa en azından bir aydan önce yataktan kalkmazdı diye düşündü.

Siyah saçları karışmış, yüzünde bir haftalık olduğu belli olan kirli sakalı vardı. Yüzünde kan kalmamış gibiydi.

"Senin olduğunu olanlardan sonra aklımda tutmam çok zor" dedi alayla.

"Aklınızda tutmanızı tavsiye edeceğim birçok şey olabilir. Sonuçta sizin Edessa'ların ne kadar akılsız oldukları bilinir birşey" dedi kendiyle gurur duyarak.

Emma'nın yüzündeki nefret öyle derindi ki Vincent bakışlarından rahatsız oldu. O kadınların ona hayranlık, aşk ve şehvetle bakmalarına alışıktı ve bu kadın onu her an

öldürmek istediğini belli ederek bakıyordu. Bu da yetmezmiş gibi saygısız bir o kadar uzun dilliydi. Vincent için kadının tanımı belliydi. Kadınlar yemek yapar, çocuk doğurur, yatağını ısıtır ve zevk verir. Tamam korunmaya muhtaç ve incilitilmeleri gereken varlıklar olduğunu biliyordu ve bu zamana kadar onun yönetiminde hiç bir kadın haksızlığa uğramamıştı ama o kadar... Bir kadın konumunu bilmeli ve Vincent'a göre fazla konuşmamalıydı. Oysa karşısında sanki kadın bedeninde bir erkek vardı...

"Kendini bilmez, insan kavramından yoksun, demeyi unuttunuz Leydim" dedi Vincent Krala yazdığı mektubu kastederek. Emma duyduklarıyla iyice şaşkına döndü. Karşısındaki adamın kralla çok yakın olduğunu bu söyleminden anlamıştı. Yoksa krala yazdığı mektuptaki kelimeleri bilmesine imkan yoktu. Bilmezliğe geldi.

Vincent kadına yaklaştıkça Emma adım adım geri gitmeye başladı. Gözleriyle adamın kafasına vuracak bir şeyler arıyordu ki bunu Vincent'ta fark etti. Dört gün önce Steve'in burnunu kırdığı aklına geldi. Emma sağa doğru başını çevirip eline alacağı sert bir şey ararken Vincent yüzündeki siyahlığı fark etti.

"Yüzüne ne oldu?" dedi. Emma yine eliyle halen mor olan ve iyice kararmış çenesini tuttu.

"Hiç" dedi sertçe. Ona söyleyip, memnun olmasını istemedi.

"Sana bir soru sordum!" diye kükrediğinde Emma korkuyla sıçradı. "Bende size cevap verdim... Hiç de bir cevap " dedi öfkeyle.

Vincent bu kadının onu deli ettiğini düşündü. Öyle inatçı, öyle vahşiydi ki... Konuşurken bağırabiliyor, saygısızlık yapmaktan hiç çekinmiyordu. Vincent'ın gerçekten sabrını deniyordu.

Emma geri doğru adımını atamadan iri cüssesiyle gelip onu kollarından tuttu ve yüzünü kendine çevirip morluğa yakından baktı. Kızın beyaz teninde bir erkeğin parmaklarının izin vardı.

"Kim yaptı bunu?" diye dişlerini sıkarak soruyor Emma ona bakan bal rengi gözlerden bakışlarını kaçırmamak için zor duruyordu. Adamın kendinden, korku salan bir doğası vardı. Yakışıklığı devasa bedeni öyle heybetliydi ki Emma onun yanında kendini bir böcek gibi aciz hissediyordu. Adam kollarını tutuyor o korunmak için dirseklerini adamın göğsüne dayamıştı ama bu teninin tenine değmesini sağlıyordu. Bakışlarını kaçırmak her zaman yenilgiydi ve babasını öldüren bu canavara yenilmeyecekti.

"Yüzümdeki morluk sizin için neden bu kadar önemli?"

"Benim adamlarımdan biri bunu yaptıysa... sanırım öyle... bana karşı gelmiş demektir ki bir cezayı hakediyor"

Emma onu bırakması için kollarını çekecekti ki çarşaf bedeninden kaydığında utançla kızardı. Belli etmemeye çalışıyordu ama ilk defa bir erkeğin karşısında neredeyse yarı çıplaktı. Kalbi olmadığı kadar hızla atıyordu ve Emma bunu korkmasına bağlıyor kendine kızıyordu.

"Kim bana el kaldırırsa bunun cezasını kendim verebilirim. Sizin gibi birinin korumasına ihtiyacım yok" dedi hırsla. Vincent üzerinden çarşaf sıyrılan kadının bedeniyle adeta büyülenmiş gibiydi. Dolgun bir o kadar diri göğüslerini iç çamaşırı bile saklayamıyordu. Geceliğin açık yakasından dolgun göğüsleri çırpındıkça bu görüntü daha katlanılmaz bir hal alıyordu. Diğer taraftan bir kadın onu ayartmıyor ama o deli gibi pantolonunda onu zorlamaya başlayan erkekliğiyle şaşkındı.

"Şu an başkaldıracak durumda değilsiniz leydim. Ne zırhınız ne de elinizde kılıcınız var. Bana istediğim cevabı verin. Kim?"

Emma karşısında başka biri olsa belkide gözyaşlarıyla bir çocuk gibi ona vuranı söyleyebilirdi ama karşısında hiç bir zaman boyun eğmeyeceği ve hiç bir dediğini yapmayacağı adam duruyordu. Baş düşmanı Lord Edessa...

"Söylemeyeceğim. Beni korumanıza ihtiyacım yok. Ölürüm daha iyi" dedi Emma.

"Sen gerçekten inatçısın"

"Beni tanımaya başladınız" dedi Emma.

"Seni tanımaya nerelerinden başlamak istediğimi bir bilsen bence susar, uslu uslu otururdun" dediğinde Emma yüzü yanmaya başlamış ama bu hakaret saydığı cümlenin altında kalmayacak kadar kendindeydi. Göğsündeki elini adamın yüzüne öyle bir geçirdi ki Vincent'ın bal rengi gözlerinden ateş çıktığını anladığında korkuyla doldu. Neredeyse korkudan ondan özürdileyecekti.

Genç adam kollarını daha bir sıkıp onun canını yakmaya aldırmadan kendine çektiğinde Emma'ın çığlığı genç adamın dudaklarında boğuldu. Adam ondan öyle iriydiki bir eli kadının sarıp kıpırdamasını engellerken bir eli ensesinden tutup onu dudaklarına hapsedebiliyordu.

Vincent yediği tokatla iyice sersemlemiş, gözünü ayıramadığı pembe dudakları cezalandırmak istemişti. Karşısında cennetten çıkmış ama sivri diliyle bir o kadar tezat güzelliği dudaklarıyla susturdu. Bedeni çırpınan kadını hapsetmiş, dudakları dolgun

dudakların aralanması için baskı yapıyordu. Tadı öyle güzel gelmişti ki... Bu tad onu daha fazla ateşlemişti. İstekle kendini dudaklarına bastırıyor cevap vermesi için bütün etkisini kullanıyordu. Dudaklarını çekmeden "Çırpınma" diye emrettiğinde kızı kollarından tutup daha bir fazla kendine çekti.

Emma'ın "Bırak beni!" çığlıkları ağzının içinde boğulurcasına kaybolduğunda gözleri sulanmış ağlamak üzereydi. Sert öpüşleri dudaklarını yalayarak devam ediyor, ve ağzına girebilmek tek derdiydi.

Emma ne olduğunu şaşırmış çırpınıyor çırpındıkça dudakları Vincent'ın sakalları tarafından çiziliyordu. Onunla baş edemeyeceğini anlamış titriyordu. O hertürlü savaşa hazırdı. Dayak yiyebilir, aşağılanabilir ya da aç bırakılabilirdi ama böyle bir şey beklemiyordu.

Genç adam öyle arzuluydu ki Emma bunu dudaklarından anlayabiliyordu. Çırpındıkça göğüsleri genç adamın aralık gömleğinden bedenine yaslanıyor ve adamın ateşi ona geçiyordu. Yoruldu ve yaralı ceylanın son nefesini vereceği anı yaşar gibi çırpınmayı kesti. Durduğu halde genç adamın ısrarlı dudakları halen onun dudaklarında baskı kurmaya devam etti. Teslim olmasıyla Vincent'ın kolları onu daha bir sardı ve Emma onun bedenine sokulmak zorunda kaldı. Artık elleri genç adamın göğsünün sıcaklığıyla doluydu ve elinin altındaki kasların hepsini teker teker hissedebiliyordu. Bir erkek bedenine ilk dokunuşuydu ve itiraf etmesi gerekti ki çok hoştu. Bedeni ürpermiş genç adamın dudaklarının çok güzel öptüğünü düşünmüştü. Tamam bir kere öpülmüştü ve hatta onu öpen ilk kişi özür dileyerek uzaklaşmıştı ama Travis'le aralarındaki eksik şeyin artık ne olduğunu biliyordu. Tutku...

Karşısındaki adam öyle tutkuluydu ki onun bu tutkusu genç kadını heyecanlandırmıştı. Farkında olmadan dişlerini gevşetip dudaklarını bedeni gibi serbest bıraktı. Vincent durdu ve nefes nefese "bu ilk değil mi?" dedi fısıltıyla. Emma kıpkırmızı olmuş nefesi değen adamdan yaşlı gözlerini kaçırmıştı. Vincent'ın amacı onu böyle iştahla öpmek değildi ama kızdan öyle bir cinsellik yayılıyorduki ona sahip olmak için bir erkek herşeyini verebilirdi. Bir kere daha ona teslim olan dudakları ağzında eritmeye başlarcasına sahiplendi. Uysallaştı ve tadını ala ala dili ağzının içini keşfe çıktı. Nefesi kesilip ondan ayrıldığında "Tadın..." diyebildi onun kölesi gibi.

Emma titriyor sersemlemişti. "Benim olmanı istesem" dedi Vincent. Emma duyduğu sözlerle rüyadan uyanır gibi olmuştu. Gevşeyen kollardan çıkmak için geri adım atmaya çalıştı ve "Asla" dedi sesinin titremesine aldırmadan.

"Benim istemem yeterli ama" dedi Vincent haince bir sırıtışla. Emma iyice paniklemiş genç adamın kuvvetiyle başedemedeyeceğini biliyordu. Madem bu barbar ona sahip

olacaktı en azından canını yakabilirdi. Vincent dudaklarına uzanıp onu belinden kendine çekeceği sırada gözlerini kıstı ve ok yarasının üzerine başparmağıyla öyle bir bastırdıki yaradan kan fışkırdı. Vincent yaralı aslan gibi kadından koptu ve bir adım geriye çekildi. Emma geriye doğru kaçtı ve eline önceden kestirdiği vazoyu aldı karşısında kızgın bir boğa gibi ona bakan adama nişan aldı

"Bir daha bana sakın dokunma seni lanet olası!" diye bağırdı. Emma'ın bilmediği Vincent'ın diğer erkeklerden farkıydı. Vincent bir lord ve bir asil olabilirdi ama o tam bir barbardı.

Sırıtarak kızın üzerine gelirken tadının başını döndürdü dudakların etkisini yaşıyordu. Emma dehşetle ve şaşkınlıkla adama bakıyordu. Bu adam kesin büyüyle falan korunuyordu. Omzundan akan kanla şimdiye en azından inlemesi ya da acıyla yüzünü buruşturması gerekmiyor muydu?

Vincent dudakları kırmızılaşmış yarı çıplak kadının masanın arkasında vahşi kedi gibi saldırmak için beklemesiyle iyice sinirlendi ama bir yanı keyif aldı.

"Bu hallerin beni daha çok istekli kılar bilesin" dedi ve Emma o bir adım attığında vazoyu fırlattı. Vincent vazoyu eliyle karşıladı ve vazo havada bin parçaya bölündü. Sonrası Emma için hayatın sonu gibiydi. Korkuyla dolmuş artık bu devasa adamın onu öldüreceğini sanmıştı. İkisinin arasında bulunan masanın havalanıp aralarından çekilmesini saniyeler sürdü. Korkuyla gözlerini kapattığında yine genç adamın kollarındaydı.

"Sen gerçekten vahşi bir kedi gibisin"

Emma kollarında yine çırpınmaya başlamıştı. "Seni eğitmek zamam alacak" dedi Vincent. "Ben senin hayvanın değilim. Seni ilk fırsatta öldürecek ve babamın..." derken dudakları genç admın dudaklarıyla tekrar örtüldüğünde bu sefer kurtuluşu yoktu. Vincent ilk seferinden daha sert ve kabaydı. Genç kadın duvarla adamın iri bedeninin arasına sıkışmış dudakları acıyor gözleri acıdan yaşarıyordu. Vincent onun toyluğununu farkındaydı ama Emma'ın tadı, kokusu ve hareketleri durmaması için iyi bir bahaneydi. Hem bu güzel yaratığı böyle korkutabileceğini anlamıştı. Dudaklarını iyice ağzında hissedip nefessiz bırakınca, kokusunu takip edip boynunu öpmeye başladı. Öpüşleri açlık ve kendini kaybetme olarak tanımlanabilirdi. Emma titriyor ona değen dudakların değdiği teni alev alev yanıyordu. Kasılması, karnının ağrıması korkudan olduğuna emindi. Genç adamın elleri göğüslerine uzandığında bütün hırçınlığı mum gibi söndü. Vincent zevkle inledi ve kendini bu gece bu güzellikten mahrum etmemeye karar verdi. Emma'yı istiyordu ve o ne isterse alırdı. Kızın bilgisizliği her hareketinden, kasılışlarından ve dudaklarından anlaşılıyordu. Onu kandırmak kolay olacaktı.

Emma yalvarmaya başlamıştı. Adamın ellerinde ve dudaklarında kayboluyor neden o öptüğünde devamını bekliyordu dehşet içindeydi. Nefes nefese kendini çekmeye çalışıyor küçük elleriyle adamı engelleyemiyordu bile "Dur! Lütfen!" dedi fısıltıyla ama genç adam onu dinlemedi. Elleri geceliğini sıyırıp pürüssüz kalçalarında gezmeye başladığında Emma titredi. Vincent dudaklarının altındaki tenin alev aldığını hissediyor ve bu onu daha çok ateşliyordu. Kadın öyle güzeldiki... Kendini ona bastırıyor Emma karnında hissettiği sertlikle ne düşüneceğini bilemiyordu. Dudakları şehvetle adamın ağzının içindeyken artık dudakları acemice cevap vermeye başlamıştı.

Adam aralanan dudakları dilediği gibi öpüp ağzının içinde oyalandı. Eli iç çamaşırına kaydığında eliyle adamın elini tuttu. Gözyaşları akmaya başlamıştı. Vincent şehvetle dudaklarına eğildi ve alt dudağını istekle ısırdığında ağzına gözyaşının tadı geldi. Kendini çekip kızın, utançtan kızarmış gözü yaşlı yüzüne baktı. Emma "Lütfen durun Lordum..." dedi çaresizce. Vincent kendine geldi. Kız onu istemiyor korkudan ödü patlamıştı. "Lütfen mi dediniz Leydim" dedi sırıtarak ellerini yavaşça kızdan uzaklaştırdı.

"Ne dediniz leydim duyamadım" dedi Vincent...

"Lütfen yapmayın!" dediğinde bütün yüzü kızarmış gözlerine bakamaz haldeydi. Karşısında hiç bir kadın böyle utangaç bir tavır içinde görmemişti. Nice kadın ona kendini beğendirmek için yatağını süslemiş ve onu mutlu etmeye çalışmıştı. Vincent onun bu haliyle hem şaşkın bir o kadar mest olmuştu.

"Seni burada benim yapmamam için bir şey söyle!" diye kükrediğinde Emma başını eğmiş ne diyeceğini belki de ilk defa bilmiyordu.

"Lordum onu istemeyen bir kadını ister mi?" dedi başını eğmiş titriyordu. "Sence bu ne kadar umurumda?" dediğinde Vincent ona doğru usulca sokuldu. Kokusunu içine çekmek en güzel nefesleri almak gibiydi.

"Bu utanç verici lütfen... "

"Sanırım anlaşmaya başladık" dediğinde Emma belkide ilk defa suskundu çünkü adamın ileri gidebileceği her halinden belliydi "Sessizlik sana çok yakışıyor. Şimdi bana sana kimin vurduğunu söyle" dedi. Emma ağlamaklı sesini düzeltebildiği kadar düzellti ve "Burnunu kırdığım adam" dedi.

"Bundan sonra sana benden başkası dokunamaz. Korkma" dedi ve çenesini tek eliyle kavrayıp dudaklarını buldu. Nazik olabildiği kadar öptü. Dili tam bir arsızlıkla kızın gücünü tüketti. Ayrılırken dişlerinin dudaklarının tadına bakmasına izin verdi. Ondan

uzaklaştı ve "Uslu dursan iyi olur yoksa kendimi tutamam. Vereceğim ceza gayet basit. Sanırım artık cezanın ne olduğunu biliyorsun" dedi ve odadan çıkıp gitti. Genç adam çıkıp gitmişti ama Emma yaşadığı şokla bir süre duvara yapışmış bir vaziyette kaldı. Bu zamana kadar hep, evlendiğinde olacakları ve bir o kadar erkek bedenini merak eder ve Gerda'ya sorular sorardı ama şimdi yaşadıkları hiçbir tanıma uymuyordu. Zorla öpülmüş ve bir o kadar canı yanmıştı. Bedeninde ne olduğunu bilmediği duyguları acının yanında yer almış onu iyice serseme çevirmişti. Aklındaki baskı bedenindeki düşüncelerle birleştiğinde ağlama isteğini bastıramaz hale geldi. Hıçkıra hıçkıra duvarın dibine çöktü. Dakikalar geçtikçe kendini daha çok aşağılanmış bir o kadar ucuz hissetti. Krize girmiş gibiydi. Bu adama karşı her şekilde savunmasızdı. Onu diri diri yanarken bile görse bir gram acımayacağını düşündü. Kendine acımak yerine hızla yüzünden akan yaşları sildi ve kalkıp elini yüzünü yıkadı. Aynaya baktığında ilk buz gibi bakışla kendine baktı. Dudakları şişmiş ve sertçe öpülmekten kıpkırmızıydı. Ağlamaktan gözleri iyice büyümüş, burnunun dudaklarından farkı yoktu. İçli içli burnunu çekti ve aynaya bakıp tekrar hıçkırmaya başladı. Boynu adamın sakallarıyla çizilmiş yer yer kırmızılaşmıştı. Sakinleşmesi zaman aldı. Sessizleşmiş ve Gerda'yı özlüyordu. Onun yanında olmasını ve ona ne yapacağı hakkında fikir vermesini ölesiye istedi.

Uyumak istemiyordu. Sinirle üzerine elbisesini giydi. Yatağa oturdu ve ister istemez yorgunlukla uyuyakaldı.

Vincent odasına geldiğinde omzundan kan sızıyordu ama umurunda değildi. Bir o kadar şaşkındı. Sarhoş gibiydi ama bu içtiği içkiden değil, az evvel zorla dudaklarında gezindiği kız yüzündendi. Emma onu kokusuyla, dudaklarıyla, teniyle sarhoş etmişti.

Kıza çok kaba davrandığı bir gerçekti ama kızın çenesi ve zekâsıyla uğraşmak başını ağrıtıyordu. Onu Emma kışkırtmıştı ve bilerek yapmadığı ortadaydı. Güzelliği öyle saf bir şekilde gözler önündeydi ki dayanamamıştı. Kızın ne güzelliğinden ne de zekâsından haberi vardı. Eğer güzelliğiyle zekâsını birleştirmeyi öğrenirse İngiltere kralı bile ayaklarına kapanır onu kraliçesi yapabilirdi.

"Tanrıya şükür farkında değil" dedi ister istemez gülümsedi. İşin eğlenceli tarafınını düşünüp yatağına uzandığında böyle sivri dilli bir kızın bu zamana kadar nasıl erkekler tarafından ezilmediğini merak etti. Kız şımarık büyütülmüş haddini bilmeyen bir kadındı ki bu Vincent'ın hiç sevmediği kadın tipiydi ama kızdaki çekicilik inanılmaz etkiliydi ve bunu bilerek yapmayışı güzelliğini kullanmayışı onu daha bir arzulamasına sebep olmuştu. Kız akıllı olmasına rağmen saflığı Vincent'ın kullanabileceği tek yöndü. "Ona kadınlığı öğretmek zevkli olacak" dedi kendi kendine... gözlerini kapatıp içki şişesini kafasına dikti ve sonra kanayan omzuna döktü. Omzundaki ağrı, Emma'ın sayesinde daha fazla acı vermiş ve onca içtiği içkiye karşı gecesi yine berbat geçmişti.

Yeni bir güne uyanan handa kalan askerlerin kimisi kahvaltı yapmaya hana iniyor, kimisi çivi çiviyi söker diyerek şarap içmeye devam ediyordu. Hanın sahibi ve çalışanları erken saatlerde koşturmaya başlamıştı. Masaları düzenliyor, sandalyeler yerleştiriliyor, hanın bulunduğu pencereler açılıp havalandırılıyordu. Vincent bu gün yola çıkacaklarını Leon'a haber vermişti. Hazırlıklara başlanmış yola çıkılacaktı.

Emma uyuyakalmış ve kâbus dediği rüyayla yatağından fırlamıştı. Rüyayı birdaha görmemek adına uyumadı. O iri yarı adamın bütün gece onu öpüp durması ve onun istekle cevap vermesi tam bir kâbustu. Gözlerini açtığında odanın soğuğuna rağmen bütün bedeni alev alacak gibi yanıyordu. Emma hoşuna giden bu duygudanda Edessa Lordu gibi nefret etti. Sabah gün aydınlanana kadar öylece oturdu. Aklından onu öpen şehvet kokan dudakları çıkarmaya çalıştı.

Leon, Emma'yı kontrol etmek ve bir ihtiyacı olup olmadığını sormak için sabah saat sekiz gibi kapısını çaldı.

"Leydim benim Leon"

"Girin lütfen" dedi Emma. Yüzü gözü ağlamaktan şişmiş ama kendini toparlamıştı.

"Günaydın leydim" dedi Leon. Emma aptalca yatağı topluyordu ve Leon onu her gördüğünde olduğu gibi nefes alamadığını hissetti. Kiremit rengi elbisese ona öyle güzel olmuştu ki... İçinde daha bir güzel ve masum görünüyordu. Saçlarını atkuyruğu bağlamıştı ve dün gece olanlardan sonra elbisenin göğüs dekoltesini iç elbisesiyle kapatmıştı ki bunu daha bir seksilik kattığının farkında değildi. Gizem herzaman daha çok merak getirirdi. Leon bir süre onu seyretti ve kırmızılaşmış yüzünden bir şeyler olduğunu anladı. Kızın ağlamaktan şişmiş gözleri ve kırmızılaşmış burnu ve zedelenmiş dudakları görünce titredi.... Biraz daha dikkat ettiğinde beyaz tenindeki kırmızılıklar gözüne çarptı.

"Bir sorun mu var leydim?" dedi gözlerine bakarak. Emma ona Lordunu şikâyet edemeyeceğini biliyordu. Zaten bu utanç vericiydi.

"Hayır, niye sordunuz?" dedi ama gözleri dolmuş utançtan kırmızılaşmıştı.

"Tanrım yoksa Steve gece... " dedi elleri yumruk olmuştu. Emma "Anlayamadım?"

"Sizi rahatsız mı etti?"

"Hayır..." dedi Emma gözlerini kaçırarak.

"Ama..." dedi Leon.

"Bakın..." dedi Emma utançla ... Ha Steve... Ha onun Lordu... gözleri doldu ama ağlamadı.

"...Leon adım Leon"

"Benim burada ne şartlarda olduğumu ve nasıl bir aşağılama yaşadığımı söylememe gerek yok. Lütfen oluruna bırakın olur mu? Bir Edessa'dan yardım dilenecek değilim. Şimdi gidin!" dedi Emma.

Karşısındaki adamın yardım etmeye çalıştığını biliyordu ama o her zamanki gibi kimseden yardım alamayacak kadar gururluydu. Ayrıca onlardan birine güvenemezdi. Dün korkusuzca cevap verdiği Barbar lord'tan şimdi deli gibi korkuyordu. Adam canını yakmakla kalmıyor onu kadını yapacağını açık bir dille söylüyordu. Emma sessiz kalmalı ve iki ayı bu adamdan uzak geçirmeliydi.

Leon aptallaşmıştı ve diyecek bir şeyi yoktu. Lordu az çok tanıyordu. Her ne kadar bir İngiliz asili olsa da, o tam bir Kızılderili mantığındaydı. Leon İngiliz bir baba ve İskoçyalı bir anneye sahipti. Kadınlar onun için kutsal varlıklardı. Bir gün Vincent'la yaptıkları bir sohbet sonunda Leon onun kadınlar hakkındaki düşünceleri öğrenmişti. Vincent kadınları korumakla mükellef olan erkeklerin beklenen saygı, ilgi ve alakayı hakettiğini düşünüyordu ki Leon onların bir mal olmadığını savunuyordu. Onlarda erkeklerle eşit haklara sahip nefes alabilen insanlardı. Vincent onun bu fikrine kahkahalarla gülmüştü. "İnsan olmalarında hemfikirim Leon ama asla bir erkek bir kadınla eşit olamaz" demişti. Leon ona zamanın getirisi belki hak verebilirdi ama Lordu zaten kadınları kötü davranmayan yapısıyla sempatisini kazanmıştı...

Şimdiyse Lordu bir kadına nasıl böyle davranmıştı hiç bir fikri yoktu. Emma genç adam kapıyı çekip çıkarken bir kere daha gözyaşlarına boğuldu. Oysa ağlamamak için yemin etmişti...

Vincent sabah erkenden kalkmış ve yardım almadan giyinmişti. Elini yüzünü yıkadı ve kuzguni saçlarını geriye doğru sekil verip aşağı indi. Omuzundaki ağrının yanısıra bütün gece yan odadaki kızın yanına gidip onu altına almamak için kendiyle savaş vermişti. Şimdiye kadar hiçbir kadına istemeden bir şey yapmamıştı ama dün gece neredeyse kızın güzelliğiyle ona sahip olacaktı. Bu isteği onu güldürdü çünkü asıl amacı onun biraz korkmasını sağlamaktı. Vahşi güzel ne dayaktan ne de tehditten anlayacak biri değildi. Onu korkutup korkutmadığını biraz sonra anlayacaktı. Gülümsedi ve aklından çıkmayan dudakları ve bedeni yine görmek için arzuyla doldu.

Bu sıkıntısı bedenine vurmuştu ve bedeni hareketsizliğin dışında şimdi yay gibi gerilmişti. Vincent her zaman olgun ve tecrübeli kadınlardan hoşlanırdı. Oysa bu kız en

fazla yirmi yaşındaydı. Aşağı indiğinde Leon yanına gelip ona saygıyla selam verdi.

"Efendim yarım saate kadar hazır oluruz. Bu arada sizi Steve hakkında..." dedi Leon

"Biliyorum haberim var ve gerekeni yapacağım" dediğinde kızı ziyaret eden ikinci kişi belli olmuştu. Lordu kızın güzelliğine kayıtsız kalamamıştı. Leon aralarından az çok ne geçtiğini anlamıştı. Kız için üzüldü çünkü halinden Lordla birlikte olmayı istemediği belli oluyordu. Aklına zedelenmiş dudakları geldi. Lordun onu zorladığı her halinden belliydi...

"Başka bir emriniz var mı?" dedi.

"Teşekkürler Leon" dedi Vincent ve Leon dışarı çıktı.

Vincent Leon'un yumruk olmuş ellerini fark etmiş ama görmezliğe gelmişti. Bunun Emma'yla ilgisi olduğunu anlayacak kadar bilgiliydi. Küçük kadın ya kaçmak için Leon'u kullanmak istiyordu ya da kendine aşık edip kalede rahat edecekti. Birçok krallık bir çok kardeşlik kadınların şeytanlıkları yüzünden yitip gitmemiş miydi? Tabii Vincent buna izin veremezdi. Kızın ne yapmak istediğini zaman gösterecekti.

Leon düşünce hülyasında yarım saat sonunda hazırlıkların bittiği haberiyle lordunun odasına gitti gitti. Vincent tamam diyerek Leon'la odasından çıktı ve Emma'ın kapısında bir iki saniye duraksadı ama içeri girmedi. İlk defa kendine güvenmiyor ve nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu. Kız normal bir kadın gibi davransa belki ona sabırlı olabilirdi ama karşısında erkek tavırlarında olan büyülüğü güzellikle başetmesi bir hayli zordu. Aşağı inerken "Leydiye haber verin on dakika sonra yola çıkıyoruz" dedi. Leon hancının karısına döndü ve "hazır mı?" dedi. Hancı kadın hızla yukarı çıktı.

Kan ve Aşk 15

Emma kiremit rengi elbisenin üzerine temizlenmiş pelerinini boynuna bağlamıştı. Hancının karısı olun bu halini gördüğünde "Leydimin bayan hali, erkek halinden çok güzel" demekten kendini alamadı. Emma'ın saçlarını topuz yapmasına yardım etti.

"Teşekkür ederim" dedi ve etrafı kolaçan edip hancı kadına bir mektup verdi.

"Bunu Loren kalesinde Lord Travis'e ulaştırır mısın? Ona Emma dersen sana bir sürü para verecektir"

"Sizin bir Edessa olduğunuzu sanıyordum" dedi hancı kadın. Emma kadına gülümsedi ve onu daha fazla tehlikeye atmak istemedi. "Sen mektubu Travis'e ulaştır lütfen" dedi.

Hancı kadın hevesle "Peki Leydim" dedi ve mektubu alıp koynuna soktu. Emma son olarak üzerini ve saçlarını kontrol etti. Kapıyı açan hancı kadına gülümsedi ve odadan çıktı. Aşağı indiğinde yedi şövalye barın içinde onu bekliyordu. Tabii hepsi onu görünce şaşkındı ve buna Steve ve Vincent'ta dâhildi. Geldikleri ilk günkü kadın ile şimdi karşılarında duran kadın arasında dağlar kadar fark vardı. İlk gün sadece uzun saçları ve masum yüzünden kadın olduğu anlaşılıyordu. Şimdi ise kadının topuz saçları ince belini saran ve kalçalarının üzerinde kabaran elbisesiyle tam bir Leydiydi. Zırhının kapattığı göğüsleri hiç görünmemesine karşın kendini örttüğü pelerinin altında olduklarını belli ediyorlardı.

Emma hanın merdivenlerinden indi ve kimseyle göz göze gelmemeye özen gösterdi. Öylece duruyordu.

"Günaydın Leydim" dedi Vincent ve Emma ona yine nefretle baktı. Cevap vermedi. Şövalyeler bir an kadının tavrına bakıp Vincent'ın bakışlarıyla gözlerini kaçırdılar. Vincent dişlerini sıkarak "Gidelim" dedi. Emma içinden düzgün davranması gerektiğini kendine hatırladıyordu. Atın yanına geldiklerinde Vincent atına bindi ve kadına elini uzattı. Emma yine sıkıntıyla yüzüne baktı ve "Bana bir at ayarlamanızı rica edeceğim" diye rica ederken bile nefreti ve adama karşı saygısızlığı belli oluyordu.

Vincent "Üzgünüm leydim. Sizi kovalayamayacak kadar yorgunum" dedi alayla. Emma sinirle onun eli tuttu ve genç adamın onu atın üzerine çekmesine izin verdi. Emma ona bu kadar yakın olmasıyla yine küçük bir kız gibi tedirgindi. Onun bu tedirginliğini fark eden Vincent kasten ona daha yakın duruyordu. Atını mahmuzladı ve at ön ayaklarının üzerinde şaha kalktığında Emma iyice genç adamın kollarına yerleşti. Vincent'ın dudakları yukarı doğru kıvrıldı ve atını ilerlemesi için teşvik etti. İster istemez gözlerini bulan topuz yapılmış saçların açıkta bıraktığı incecik beyaz boynuna kayıyor, kokusu rüzgarla birlikte ona doğru savrulup ciğerlerine doluyordu. Vincent derin derin soluduğunu farkedip kendi kendine gülümsediğinde, dudaklarının gezdiği beyaz tenininde tekrar dolanmayı düşledi.

Bu vahşi leydinin cazibesi yaşına ve toyluğuna rağmen onu gerçekten etkiliyordu. Tabii ondan etkilenmesi bir kadının büyüsüne kapılıp nazikleşeceği anlamına gelmiyordu.

Vincent "Bir daha askerlerimin yanında bana saygısızlık yaparsan karşılığını alırsın

küçük hanım" dedi tehdit dolu bir ses tonuyla. Emma sesini çıkarmadı.

Bir saatin sonunda sarp kayalıklar yüzünden yavaş ilerlemeye başladıklarında Emma soğuktan titrer durumdaydı. Beli kopacak kadar ağrıyordu.

"Üşüyorsun" dedi Vincent. Emma sesini çıkarmadı.

"Cevap ver!" diye kükrediğinde Emma "Titriyorum" dedi sinirle. Vincent boğazındaki pelerini öne aldı ve kızın üzerine örttüğünde ikisi sanki boyunlarından aşağı bir bütün olmuşlardı. Bununlada yetinmeyip Vincent onu belinden tutup kendine doğru çekti. Emma o kadar üşüyordu ki elinde olmadan adamın sıcaklığına sokuldu. Ona doğru dönüp ellerini adamla kendi bedeni arasına sıkıştırdı çünkü elleri soğuktan sızlıyordu. Vincent onun bu haliyle burnuna dolan kokusunu soludu. Emma ısınmaktan başka bir şey düşünemiyor elleri adamın örme çeklikten zırhının üzerindeydi. Hava buz gibiydi ama adam neredeyse yanan bir şömineyi andırıyordu. Merakla kafasını göğsünden kaldırıp ona baktı. Tabii göz göze gelmeleri bir oldu.

"Ne oldu?" dedi Vincent.

"Hiç" dedi Emma çünkü cevap vermeyince sinirlendiğini artık biliyordu. Vincent sırıttığında utançla adamdan uzaklaştı ve tabii adamın onu tekrar sıcağına yaklaştırması saniyeler aldı. Kış bütün hiddetiyle kendini gösteriyor, rüzgar acımasızca esiyordu. Emma iyice büzüşmüş neredeyse adama sarılacak haldeydi ve halen titriyordu. Vincent onun için ne yapabileceğini düşündü ve Emma'yı kendinden uzaklaştırdı ve bedenindeki çelik zırhı omuzlarındaki klipslerinden söküp aldı. Çelikten örme zırhı atının arkasındaki deri çantaya soktu ve kızı tekrar kendine yaklaştırdığında Emma şaşkındı.

"Şimdi daha çok ısınacağına eminim" dediğinde Emma ürkekçe ona baktı. Tabii onu kendine yaklaştıran tekrar Vincent oldu. Genç kadın çıkan zırhın ardındaki sıcağa yaklaştığında kendini yanan şöminenin başında gibi hissetti. Elleri istemsizce ince gömleğin üzerine koydu. Genç adam soğuk ellerle ürperdi. Emma gerçekten donuyordu.

Adamın göğsüne sanki yavrusuymuş gibi sokulmaktan kendini alamadı. Vincent pelerini onun kafasına örttü ve genç adam bir nevi Emma için çadır görevi gördü. Bununlada yetinmedi ve kızın yüzünü boynuna sıkıştırdı. Niyeti ısınmasından başka bir şey değildi. Emma'ın bütün duyguları birbirine girmişti ama ilk sırayı soğuktan olabildiğince kurtulmak alıyordu. Adamın tenine değen buz tutmuş burnu erkeğin kokusuyla tanıştı. Bir erkeğin kokusunun her zaman itici olduğunu düşünmüştü ama şimdi burnuna dolan koku inanılmaz derecede hoştu. Vincent'ı uzaktan gören biri onun

kollarında birinin olduğunu anlayamazdı. İriliği kızı örtmüş onu soğuğa karşı koruyordu. Emma bir süre sonra ısınmıştı. Vincent "kollarımda böyle rahat etmen gerçekten keyif verici" dedi alayla. Emma aklına gelen bir sürü güzel şeyin içinde "teşekkürlerimi kalbinize sapladığım çeliğin soğuyla iletmeyi çok isterim" dediğinde ondan uzaklaştı ve yüzünü açıp sırtını dikleştirdi. Üşümesi biraz olsun geçmiş titremiyordu. Genç adama arkasını döndü. Vincent nefesiyle "Yine çok konuşmaya başladınız Leydim" dedi ve açıkta kalan ince boynuna eğildi ve özümseyerek öptü. Kokusu öyle taze ve doğaldı ki... Emma ona değen dudaklarla kazık yutmuş gibi oldu.

"Yolumuz uzun, hasta olman işime gelmez. Yaklaş" dedi ve sertçe onu tekrar kendine çekti. Emma onun haklı olduğunu biliyordu. İstemeyerek yine eski pozisyonunu aldı.

Sarp kayalıklar bittiğinde dinlenmek ve yemek yemek için Truro sınırında durdular. Köydeki hanı dolduran şövalyeler ve yanlarındaki alışışık olmadıkları güzellikteki kadın herkesin ilgisini çekiyordu. Vincent bile genç kadını izleyenlerden rahatsız olmuştu. Emma hanın içine girdiklerinde direk şöminenin yanına gitti. Ellerini ısıtmaya başladığında bedeni halen titriyordu. Gözleri dolmuş mutluluk ve hayaller onun için artık çok uzaktı ve çektiği ilginin farkında değildi.

Yemek hazırlandığında hancı kadın "leydim yemek hazır" dedi. Emma onu izleyen askerlerin ve köy halkının baskısıyla Vincent'ın masasına oturdu. Ağlamak istiyordu çünkü babasını öldüren bu barbarla aynı masada yemek yemek tam bir işkenceydi. Vincent karşısında tabağını didikleyen kıza baktı. Beyaz teni ve dolgun dudakları gece onu öyle büyülemişti ki... Onda bir kusur aradı ama bulamadı. Tek kusuru çenesi ve erkekvari hareketleriydi. Kızın moraran yanağı, zedelenmiş dudaklarıyla bunları hak edip etmediğini düşündü. Hiç bir kadın istemediği bir şeyi hak etmezdi.

"Kral'a o mektubu sen mi yazdın?" dedi Vincent karşısında oturan kadına. Emma ondan gözlerini kaçırdı. Vincent "Ben Lord Frederich'in yaptıklarını takdir ediyordum ama takdir edilecek kişi senmişsin. Bir kadından beklenmeyen hareketler ve zeka... Benim anlayamadığım neden ağabeyinin yerine geçtin? Yoksa öldü mü? Öldüyse bana söylemelisin ki boşuna benim yanımda vakit kaybetme" dediğinde Emma gözlerine baktı ve kafasını tabağına gömdü.

Vincent duru bir sesle bana "cevap ver" dediğinde Emma yine sessiz kaldı. Vincent sabırla "Böyle iyi ok atmayı sana kim öğretti " diye sordu ama Emma yine cevap vermedi. Tek istediği karşısındaki adamla sohbet etmemekti. Vincent masaya öyle bir vurdu ki Emma korkuyla sıçradı. Handa çıt çıkmıyordu ve herkes bir iki saniye onlara bakıp hızla normale döndüler. Tabii Leon hariç...

"Bir soru soruyorsam buna cevap vereceksin kadın!" dedi Vincent dişlerinin arasından.

Emma ağlamamak için kendini tuttu. "Sizinle sohbet etmek istemiyorum" diye bağırdığında yanağındaki acıyı hissedip yere savrulması bir oldu. Kimse Lord Edessa'ya hele ki bir kadın bağıramaz ve küçük düşüremezdi. Vincent elleri yumruk olmuş şekilde karşısında dikildi ve yerde eli yanağındaki kadına baktı ve hırsla handan çıktı. Emma yerde bir kaç saniye gözleri kapalı bir şekilde kaldı. Steve kahkahalarla gülüyordu. Emma'ın gözleri doldu ama ağlamadı. Yerden kalkıp masaya oturdu ve çatalını eline aldı. Leon onuru kırılmış bir o kadar çaresiz kadına baktı. Aslında bunu haketmişti. Lord kötü biri olmamasına karşın leydi Emma bütün tabuları yıkacak kadar asiydi. Lord bütün askerlerinin önünde bir kadının ona bağırmasını hazmedecek bir adam değildi.

Emma masadaki bez peçeteyi aldı ve ağzındaki kanı sildi. Öylece oturdu. Taş gibiydi. Bütün hisleri, duyguları alınmış gibi...

Vincent dışarı çıktığında yine yaralarının verdiği acı içindeydi. Bu kadın onu gerçekten zorluyordu. Dikişinin patladığı belli olmuştu çünkü omzundaki yarası yine kanıyordu. Nasıl bir kadındı bu? Ne sohbet ediliyor, ne seviliyor ve arkasını döndüğü anda ya oklanıyor ya da bıçaklanıyordu. Bu yolculuk olduğundan fazla uzamıştı ve Vincent gidip Kral'a olanları uygun bir dille anlatan bir mektup yazmalıydı.

Emma başı önünde tabağındaki yemeği yiyor gibi yapıyordu. Yüzü yanıyor genç adamın parmaklarının acısını yüzünden çok yüreğinde iz bırakmış ve intikamını alacağına yemin ediyordu. Vincent hanın önünde deli danalar gibi dolanıyor halen bir kadına vurduğuna inanamıyordu. Tamam hiç bir zaman kadınlara nazik kibar ve ölçülü davranmıyordu ama bu zamana kadar bir kadına vurmamıştı. Kendini niye kötü hissetmek onu daha da sinirlendirdi.

Atına bindi ve "Leydiye haber verin, gidiyoruz" dedi. Askerlerden biri hana girdi ve "Lordum sizi bekliyor Leydim" dedi. Emma utançla askerin yüzüne bakamadı ve ayağa kalkıp üzerini düzeltti. Başı dik bir şekilde dışarı çıktı. Lord "Gidiyoruz" dedi ve ona elini uzattı. Kaşları çatılmaş genç kadına uslu durmasını söyler gibi tehditle bakıyordu. Emma içindeki onca öfke ve intikam hırsına karşılık ondan neden böyle çekindiği ve boyun eğdiği için kendinden nefret ediyordu.

Emma yumruk olmuş elini açtı ve ona uzattı. Vincent onu bir hamlede önüne oturttu. Bacakları atın sağında kalıyor bir bayan gibi oturuyordu. Soğuğa rağmen genç adama sokulmadı. Vincent'ta zaten onu kendine çekmeye çalışmadı. Emma titriyor dudaklarına kadar soğuktan morarmış olduğu kesindi. Öyle soğuktu ki gözlerinden yaşlar akıyordu.

Tabii Vincent'tan uzak durmak adına harcadığı çaba yüzünden atın üzerinde daha fazla yoruluyordu. Vincent handa olanlardan sonra Emma'yla bir daha konuşmadı. İki saatin

sonunda Bristol topraklarına girdiklerinde askerlerin hepsi daha rahattı. Emma daha önce hiç Bristol'e gelmemişti. Etrafı seyrediyor ve gördüğü yerlere hayran kalıyordu. Okyanus kıyılarından ilerliyorlar ve bir çok küçük köyden geçiyorlardı. Kafasını boşaltıp denizin sesiyle huzuru dinlemeye çalıştı. Herşeyin düzeleceğine ve bu durumdan kurtulacağına inanmalıydı. Güneş ve yeni yerler görmek ona iyi gelmişti. Dikkatini Edessa lordunun çok sevildiği çekti. Lordlarını tanıyan halk ona selam veriyor, el sallıyor ve sevgiyle gülümsüyordu. Böyle barbar bir adam için fazlaca seviliyordu.

Emma atın üzerinde ona değmemek için harcadığı çaba ve yan oturmasından kaynaklanan bel ağrısına katlanacak gücü kalmamıştı.

"Daha çok var mı?" dedi usulca. Vincent'ın ona olan siniri henüz geçmemişti. "Anlamadım?" dediğinde Emma suskun kaldı. Vincent kolunu sıktığında "Daha çok var mı? Lordum!" dedi dişlerinin arasından.

"Yarım saat kadar Leydim, neden sordunuz?"

"Belim..." dedi eli istemsizce belini tuttu. Vincent atın üzerinde hiç zorlanmadan onu belinden tuttu ve atın üzerine bacaklarını ikiye ayırıp oturmasını sağladı. Sonra onu kendine çekti ve "Bana yaslan" dedi.

Emma handa olanlara tezat böyle bir anlayış beklemiyodu. Öyle rahat etmiştiki bu yakınlığa sesini çıkarmadı. Emma adamdan böyle bir tavır beklemezken, Vincent'ta ondan böyle bir boyun eğiş beklemiyordu. Kızı gerçekten korkutmuş olmalıydı. Göğsüne yaslanan minik bedenin kokusu istemsizce ciğerlerine doluyor ve bu onu olmadık düşünceler içine sokuyordu. Kollarında atının önünde oturan kadının sessizken çok daha güzel olduğunu düşündü. Acaba onun dilini koparsa nasıl olurdu? Diye düşünmeden edemedi. Kadın yine kadındı ve bir şekilde kendini ifade ederdi. Bunun için dile gerek yoktu. Kendi kendine gülümsedi. İki ay vardı ve kalenin içinde onu dizginlemesinin zor olacağının farkındaydı.

"Daha iyisiniz sanırım" dedi Vincent. Emma onun sıcağına iyice yaslanmış onu koltuk niyetine kullanmış etrafı seyrediyordu. Vincent'ın kızın bu yakınlığıyla sinirinin geçtiğini fark etti.

"işkence dolu yolculuğun bitmesi için dua ediyorum lordum" dediğinde Vincent dişlerini sıktı ve ona zarar vermemek adına derin bir nefes aldı. Bu kız uslanmaz, çenesi durmaz biriydi. Onun gece kollarında korkuyla durduğu zamanlar aklına geldi ve "İşkencenin tanımını size öğretmekten zevk duyacağım" dediğinde Emma yaslandığı göğsünde taş kesildi. Vincent kahkahayla güldü. Emma bu adamla vakit geçirdikçe çenesini tutmasını gerektiğini anlamaya başlamıştı. Ondan uzaklaşıp sırtını dikleştirdi

ve cevap vermedi.

Kan ve Aşk 16

Kaleye yaklaştıklarında Vincent onu uyarma gereği duydu.

"Leydim kalede herkes benim için değerlidir. Çalışanlarıma zarar vermenizi ya da aşağılamanızı kaldıramam bilesiniz. Kurallara uyacak ve iznim olmadan adım atmayacaksınız"

"Kimseye zarar verecek değilim. Tabii onlar bana dokunmazsa"

"Sizi kimsenin rahatsız etmeyeceğinin garantisini veriyorum"

"Size güvenmiyorum"

"Uslu durduğunuz ve çok konuşmadığınız zamanlar gerçekten hoşuma gidiyorsunuz " Emma bu imalı seks kokan cümleler karşısında söyleyecek bir şey bulamıyordu ve Vincent kızın bu haliyle gerçekten zevk alıyordu. Kız zekiydi ama bu konudaki bilgisizliği, tabuları yorum yapmasını engelliyordu. Emma sessiz kaldı.

"En azından sessiz kalmayı öğrenmeye başladınız. Bu da bir gelişme" dedi Vincent kahkahayla. Leon lordunu hiç bir zaman böyle keyifli görmediğini biliyordu. Lord bu kıza ilgi duyuyordu ve Leon bu durumdan hiç hoşnut değildi. Lordun kollarındaki kızın renkten renge girişini, çaresizce ona sokuluşunu izledi. Neden acı doluydu hiç bir fikri yoktu. Lordunu bu zaman kadar hep korumuş, kollamış, saygı duymuştu. Adaletine güvenirdi. Leon kabul etmek istemiyordu ama Emma'ya ilgi duyuyordu.

Emma ağaçların arasından kuleleri görünen kaleyi gördüğünde içini bir huzursuzluk kaplamış, sanki bir daha o kaleden dışarı çıkamayacak gibi bir hisle doldu. Kaleye yaklaştıkça Emma şaşkınlıkla etrafı seyretmeye başladı. Kale surlarını gördüğünde Emma gözlerine inanamadı. O böylesine yüksek kale surlarını atalarının çizdiği resimlerden hatırlıyordu. Emma iyice meraklanmış, kalenin içini görmek için sabırsızlanıyordu.

"Bu surlar?" dedi ve bu bir soruydu.

"Kalenin içinde iki küçük köy var. Kale halkı çoğalınca içerideki alanı değerlendirdik" dedi Vincent. Emma öyle heyecanlanmıştı ki adama dönüp "Şaka yapıyor olmalısınız! Bir kalenin için iki köy nasıl sığar bu imkansız" dedi. Vincent onun bu doğal çocuksu halinin çok tatlı olduğunu düşündü. Gözleri dudaklarına kaydı ve onu öpme isteğiyle doldu. Dudaklarını ve tadını hissetmek istemesine karşın kendini tuttu çünkü kıza her yakınlığı, onurunu kırmasına ve insanların ona ucuz bir tavır takınmasına yol açacaktı. En azından bunu göz önünde yapmamalıydı...

"Hayır, şaka yapmıyorum" diye gülümsedi. Emma onu ilk kez samimi bir şekilde gülerken gördü. Genç adamla iki saniyenin içinde iyi anlaşır olmuştu. Önüne döndü ve eski mesafeli halini aldı. Babasının katiliyle bırak gülmeyi sohbet bile etmemeliydi. Vicdan azabıyla doldu.

Vincent "Kalenin içinde gezebilirsin" dedi duruca.

"Beni hapis tutmayacak mısınız?"

"Tabii ki hayır sana misafir olduğunu söylemiştim" dedi Vincent. Emma böyle bir cevap beklemiyordu. Yine heyecanla "Bu harika" dedi bir çocuk gibi. Emma içten içe buradan kaçabileceği yolların olduğunu biliyordu. Kaçma planları yaparken Vincent onun güldüğünde daha bir güzel olduğunu düşündü. Her ne kadar dıştan belli etmiyor olsa bile kızın ondan korkmaz, patavatsız, kadınlığını kullanmayışı, daha doğrusu kadınlığının farkında olmayışı hoşuna gitmişti. Ona kadınlığı öğretmek zevkli olabilirdi tabii kızın bunu istemesi gerekliydi... Dudaklarının kıvrılmasına izin verdi. Atını kale girişine sürdü ve elleri önlerinde birleşmiş yaşlıları gördüğünde memnuniyetsizce kalenin merdivenlerinde durdu. Atından indi ve Emma'yı belinden tutup indirdi. Yaşlılar onu selamladı ve "Lordum sağlık içinde evinize döndüğünüze çok sevindik" dedi yaşlıların sözcüsü olduğu belli olan adam.

"Teşekkür ederim. Bir sorun var mı?"

"Herşey bıraktığınız gibi Lordum. Kuzey bölgesinde bazı ayaklanmalar olmuş, malum Lorenler topraklarımızdan gittikten sonra kalan mallar rahatsızlık verecek kadar fazla"

"Kimse toprakları ve geriye ne kaldıysa sahiplenme gibi bir hataya düşmesin. Leydi Emma bu sorunları çözmemizde bize yardım etmek için burada. Truro ve Bristol arasında tekrar barışı sağlayabileceğimize inanıyorum. Olmazsa zaten Truro Bristol'e katılır" dedi küstahça.

Emma gözlerini kısmış, elleri yumruk olmuş şekilde "Bunun gerçekleşmemesi için dua edeceğim" dediğinde yaşlılar ağızları bir karış açık ona bakıyorlardı. Vincent ona bir

adım attığında Emma korkuyla geri çekildi.

"Duyamadım Leydim?" dedi Vincent dişlerinin arasında ama Emma nefretle "Barış için elimden ne geliyorsa yapmaya hazırım, söylemek istediğim buydu" dedi ama bu söylediğinin inandırıcı olmadığı ses tonundan belliydi. Sanki senin ölümünü görmek zevk verecek diyor gibiydi. Yaşlılar genç kadının cüretiyle şok olmuştu. Selam verip ayrılırken Vincent Emma'yı kolundan tuttuğu gibi kalenin içine soktu. Herkes merakla onları seyrediyor kimse bir anını bile kaçırmıyordu. Vincent onu çalışma odasına kadar sürükledi ve büyük demir kapıyı öyle bir hızda kapattı ki bütün kale sallandı.

Emma nefes nefese kalmıştı. Vincent kolunu öyle kuvvetli sıktı ki kesin moraracaktı. Gür sesiyle öyle bir bağırdı ki Emma sesiyle adeta buz kesti.

"Sen handa dersini almadın sanırım" diye kükrediğinde Emma gözlerini kapatmış titriyordu.

"Ben bir Lorenliyim ve benim topraklarımı ele geçireceğinizi söylüyorsunuz. Buna nasıl kayıtsız kalabilirim"

"Bir erkek gibi hemde saygısız bir erkek gibi cevap veremezsin. Sen bir kadınsın ve kadınlığını bileceksin!" diye kükredi Vincent ve kolunu biraz daha sıktığında Emma acıyla inledi.

"Bir daha başkasının yanında bana bir erkek gibi saygısızlık yaparsan, senin kim olduğuna ve onuruna bakmam sana kadın olmanın ne olduğunu öğretirim" dedi Vincent. Emma dehşetle ona baktığında "bunu yapamazsın"

"Zevkle yaparım. Bunu istemiyorsan çeneni tutmayı öğren... Eğer bana itaat etmezsen benim olmak istediğini düşüneceğim" dedi Vincent.

Emma şok olmuştu ve kıpkırmızıydı. Emma yükselip, inen göğsüne ve korkudan titreyen bedeni ona isyan etmek istiyor ama korkuyla susuyordu. Bakışlarını kaçırdığında Vincent ihtiyaç gibi onu daha çok kendine çekti ve "Susmayı öğrenecek ve bakışlarını yumuşatacaksınız Leydim. Yoksa size yapacaklarımı o fazla gelen zekânız bile hayal edemez" Emma dişlerinin arasından "Er geç öldüğünüzü görecek ve huzura ereceğim" dedi nefretle.

Vincent için onun bu kadar nefret dolu olması bir şey ifade etmiyordu ama her söylediğinde neden rahatsız olmuştu.

"Benden nefret eden ilk insan siz değilsiniz Leydim. Şimdi gidin ve odanıza yerleşin. Ayak altında olmanız sizin açınızdan iyi olmaz. Söylediklerimi unutmayın kalede sorun

istemiyorum" dedi ve kapıyı açıp onu sertçe kapıya doğru itti ve "Oscar, İsabel'e söyle Leydi Emma'ya odasını göstersin" diye kükredi.

Emma, yine bir o kadar aşağılanmış bir o kadar değersiz hissetti. Bu zamana kadar el bebek gül bebek büyümüştü. Artık Lorende herkesin onun şımarıklıklarına sevdikleri için katlandığını biliyordu. Burada hiç seveni yoktu ve aksine canını yakma heveslisi bir Lord vardı. Oskarın arkasından bir sığıntı gibi yürüdü. Oskar koridorda karşıdan gelen kadına "İsabel Leydi Emma'ın odası hazır mı?" dediğinde hizmetçi resmi bir selamla kızı selamladı ama selamlamasa daha iyiydi. Bakışları o kadar düşmancaydı ki Emma bir anlam veremedi. Fazla takılmadı çünkü aklı kaba saba onu aciz hissettiren Lordtaydı.

Vincent kapıya doğru ittiği kızın gözlerinde anlıkta olsa ilk defa korku görmüştü ama içeri Oskar'ın girmesiyle Emma yine sırtını dikleştirmiş ve çıkmıştı. Nefesini bıraktı ve pes edip çalışma masasının arkasına geçti. Evraklara göz gezdirmek istedi ama aklı buna izin vermiyor vahşi Leydiyi düşlüyordu. Kıza ne zaman yakınlaşsa ya da kokusunu duysa onca kızgınlığına rağmen gece öptüğü dudakları bir kere daha öpmek ve tadına varmak için kendiyle mücadele ediyordu. Neden diğer kadınlar gibi uysal, hanım ve korkak değildi ki... Handa yüzüne yediği tokat ya da Steve'in ona attığı yumruk bile akıllanmasını sağlamamıştı.

"Kalede kendini öldürtmezse iyi" dedi gülümseyerek krala mektup yazmaya başladı. Mektubu geciktirmek yanlış anlaşılmalara sebebiyet verir ve haksız konuma düşmesini sağlardı. Olanı biteni bütün gerçekliğiyle anlattı ve Leydi Emma'ın misafiri olduğunu söylemeyi ihmal etmedi. Mührünü basıp kapıdaki yaverine mektubu iletmesi için verdi.

Ağrıları inanılmaz derecede onu zorluyordu ve tek isteği uzanmaktı. Çalışma odasından çıktığında karşısında Leon ve kalenin doktorunu gördüğünde hiç şaşırmadı.

"Efendim..." dedi Doktor saygıyla eğildi. Vincent "Tamam odama çıkalım" dedi çünkü Leon'un onu muayene olmadan rahat bırakmayacağını biliyordu.

Doktor muayenesini tamamladığında Vincent "Leon sen kal" dedi. Doktor ona gerekli ilaçları ve nedenlerini açıkladı ve bir dahaki ilaç saatinde görüşmek üzere diyerek ayrıldı.

"Senden Loren kalesinde olup bitenleri gözlemlemeni istiyorum. Lord Frederich öldüyse orasını bir şekilde topraklarımıza katmalıyız. Başka bir lordu daha çekemem"

"Ya ölmediyse..." dedi Leon.

"İki ay bekleyeceğiz... öldüyse Truro'yu kimseye bırakmam" dedi Vincent.

"Leydi Emma ile ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

"Hiç bir fikrim yok. Konuşulmayacak kadar asi... Normal bir kadın olsa onu korumama alır ve nasıl mutluysa öyle yaşamasını sağlarım. Ama her arkamı döndüğümde beni öldürmek isteyen bir kadınla ne yaparım düşünmeliyim"

"Efendim kalede..."

"... kale de ne?"

"Sonuçta biz daha buraya varmadan onun sizi yaraladığını ve az daha öldüreceği haberi yayılmış, ona rahat vermeyeceklerdir"

"Sen daha çok kale halkı için endişelen bence" diye kahkaha attı. Leon ister istemez güldü ve "Lordum uzun zamandır sizin böyle güldüğünüzü görmemiştim" dedi ve tam çıkacaktı ki...

"Leon senden ricam ona göz kulak ol. Tabii kaçmasını engelle yoksa elimden bir kaza çıkacak" dedi ve işlerini bitirip odasına çekildi. Yorgunlukla uyuya kalmadan önce acılarını dindirmek için bir şişe şarabı kafasını dikti ve sızdı.

Leon odadan çıktığında koridorun sonundaki odaya uçarak gitti. Kapıyı tıklattı ve içeriden ses gelmeyince tekrar tıklattı. Koşarak birinin kapıya doğru geldiğini duydu ve tabi Emma nefes nefese kapıyı açtı ve "Evet!" dedi heyecanla.

"Leydim benim Leon"

"Evet!" dedi Emma yüzünü bile göstermemiş bir şeyler karıştırdığı belliydi. Leon gülümsemekten kendini alamadı. Bu kız gerçekten yaramaz bir çocuk gibiydi.

"Leydim, belirtmek isterim ki kale içinde güvenliğinizden ben sorumluyum. Yapmak istediğiniz her ne olursa bir emriniz yeter"

"Teşekkür ederim. Bu günlük odamda kalmak istiyorum. Yarın sabah bana kaleyi gezdirmenizden onur duyarım" dedi Emma.

"Peki Leydim" dedi Leon ve yüzünü görememenin üzüntüsüyle kapıdan ayrıldı. Emma o gider gitmez aralık kapıyı hızla kapattı. Üzerinde ince iç elbisesi ve onun yine iç çamaşırları yoktu. Dünden beri kendini çok kirli hissetmişti ve gelen hizmetçiye kıyafetlerinin temizlenmesi gerektiğini söylediğinde kadın onu duymamış gibi odadan çıkıp gitmişti.

Banyosunda küçük şişelerde güzel kokulu esans ve sabun yağlarını gördüğünde

dayanamadı ve soyundu. Çamaşırlarını hızla yıkadı ve şöminenin önüne serdi. Sabaha kurumalıydı ki giyebilsin... Elbisesini yıkayama cesaret edemedi çünkü kurumazsa başka giyecek bir şeyi yoktu.

Odası gayet şık ve rahattı. Kocaman bir küvet paravanla yatak odasından ayrılmıştı. Yatağı iki kişinin sığabileceğinden çok büyüktü ve yumuşacıktı. Devasa şömine yatağın hemen karşısında hiç sönmeyecek gibi yanıyor içerisi sıcacıktı. Emma bir ara banyo yapmak istedi. Etrafta şöminenin ateşinde su ısıtacak bir kazan aradı ama bulamadı. Ona verdikleri oda hizmetçisi ya sağırdı ya da Emma'yı hiç sevmemişti. Çaresizce banyoyu yarına ertelemek zorunda kaldı. Yarın bir kazan isteyebilir ve kendi başının çaresine bakabilirdi. Sabunladığı bezle bütün bedenini sildi ve iç etekliğiyle yatağın içine girdi. Uykuya dalması sanileyerini aldı. Beli halen ağrıyordu ve gözleri kapanırken gözünün önüne bal rengi gözler ve onu öpen dudaklar belirmekte gecikmedi. İstekle kıvrıldığını bilmeden yatağın içinde döndü durdu.

Vincent sabah gözlerini duyduğu su sesiyle açtı. Marry üzerinde yok denebilecek iç çamaşırlarıyla küveti sıcak suyla dolduruyordu. Kadının yüzündeki arzulu tebessüm görülmeye değerdi.

"Banyo yapmak istediğimi söylediğimi hatırlamıyorum" dedi Vincent yatağın içinde gerinirken acıyan yaralarına aldırmadı. Marry yüzüne yerleştirdiği en sevimli gülümsemesiyle yatağa yanına uzandı ve genç adamdan izin ister gibi "Günaydın Lordum"

"Soru sordum kadın!" diye kükrediğinde Marry telaşla "Lordum zorlu geçen yolculuğun etkilerinin suyla akıp gitmesini ister diye düşündüm"

"Düşünmek kadın işi değildir Marry"

"Sizin için üzülmek benim işim ama Lordum" dedi ve adamın elini alıp kadınlığına götürdü. Vincent sıcak bir o kadar istekli kadını kırmadı. Kadının onun geceliğini çıkarmasına izin verdi. Marry onun karnındaki ve omzundaki kanlı sargıları görünce "Lordum!" dedi üzüntüyle.

"İşine bak!" dedi Vincent. Marry ona değen erkeklikle gayet memnun bir şekilde "Böyle hazır olduğunuzu bilseydim dün geceden yanınıza gelirdim Lordum" dedi kıkırdayarak. Yatakta uzanan adamın üzerine çıktı ve ellerine sığmayan erkekliği okşamaya başladı.

Vincent "güzel..." diye inledi. Marry biraz oyalandı ve kıvama gelen genç adamla hızla aşağı doğru eğildi ve küçük biçimli ağzını adamla doldurdu. Vincent inliyor, kadının çok

becerikli olduğunu kabul ediyordu. Son ana kadar kadının ona yaptıklarının zevkini çıkardı ve kadından kendini kurtardı.

Yatağın üzerinde dizlerinin üzerinde doğruldu ve "Dön!" diye kükredi. Hazırdı ve uzatmaya gerek görmedi. Kadın kıkırdayarak dudaklarını yaladı ve adamın ağzında bıraktığı lezzetli tadı yutkundu. Sonra emrine itaat ederek kalçalarını adama doğru döndü. Vincent avuçladığı kalçaları aralayıp erkekliğini yerleştirdiğinde derin bir nefes aldı ve hızla hareket etmeye başladı. Kadın hiç utanmazca çığlık atıyor, darbeleri karşılıyor çok zevk aldığı her halinden belliydi. Vincent o bağardıkça daha çok hızlandı. Gökyüzündeki şehvet cennetinden yere düştüğünde karnındaki bir dikiş yine kanıyordu.

"Lanet olası Emma Glanger" dedi yatağa kendini bırakıp nefes nefese aldığı pamuğu yarasına bastırdı. Marry "Lordum! Gerçekten sizi öldürmek isteyen o küçük kız mı?" diye sorduğunda Vincent "Git! Kadın" diye kükredi. Mary korkuyla üzerine aldığı örtüyle kapıdan çıktı.

"Küçük kız!" diye attığı kahkahalar odanın içinde sessizliğe karıştı. Çıplak bedeniyle kalkıp üzerine geceliğini giydi ve pencerenin önünden orman manzarısını izlemeye koyuldu. Aşağıda kale çalışanlarını getiren arabayı gördüğünde dikkatini Steve çekti. Elinde küçük denmeyecek bir bıçak tırnaklarıyla oynuyordu. Vincent yine onun haline sinir oldu. O sırada kalenin merdivenlerinden inen Emma ve Leon'u gördü....

Emma sabah kalkıp mis kokan yıkadığı çamaşırlarını giymişti. Sonra elbisesine baktı. Yolda bayağı buruşmuş ve ona göre kirlenmişti ama başka elbisesi olmadığı için giymekten başka çaresi yoktu. İç elbisesinin göğüs dekoltesini kapatmasına bugünlük izin vermedi. Giyindi ve saçlarını açık bırakmaya karar erdi. Sonuçta gezmeye gidiyordu ve yanında onunla yürüyecek yakışıklı bir şövalye olacaktı. Aynada kendine baktı ve elbisesinin dekoltesinin fazla olduğunu bilsede oralı olmadı. Leon gelip kapıyı tıklattığında Emma hızla kapıyı açtı. Leon şaşırmıştı.

"Günaydın Leydim. Umarım erken gelmedim" dedi Leon.

"Tam tersi, kahvaltı yaptınız mı?"

"Hayır, leydim"

"Güzel o zaman bana köydeki ekmek fırınından bir şeyler alabilirsiniz"

"Benedic'in ekmeklerinin çok hoşunuza gideceğine eminim" dedi Leon. Kızın gülen gözleri onu mutlulukla doldurdu.

Emma "Ben hazırım" dedi ve eteğini toparlayıp yürümeye başladı. Leon onun bu çocuksu hallerine şaşırıyordu. Normalinde onun yaşında genç bir bayan ağır bir o kadar cazibesini kullanmaya çalışırdı ki iyi bir koca bulsun. Gerçi yanındaki güzelliğin buna ihtiyacı yoktu ama erkek tavırları takınması gerçekten can sıkıcıydı.

Koridorun ortasına varmışlardı ki bir kapı açıldı ve kapıdan çıkan kadınla birlikte durmak zorunda kaldılar. Emma ile göz göze gelen kumral mavi gözlü kadının üzerinde geceliği elinde elbisesi vardı. Kendi Emma'ya göre kötü bir durumda yakalanmıştı ama o merakla Emma'ya bakıyordu. Leon hoşnutsuzluğunu belli ederek kafasını çevirdi ve kadın hiç bir şey söylemeden hızla uzaklaştı. Emma kadın merdivenlerden inerken merakla Leon'a bakıyordu ama Leon sessiz kaldı. Emma'da kim olduğunu sormadı.

Emma merakla geçtiği kale koridorlarını izliyor, açık kapılardan içerilere bakmayı ihmal etmiyordu. Karşılaştıkları herkesin suratı asık ve ona kötü kötü bakıyorlardı ve o daha bu bakışların ne anlama geldiğini anlamamıştı. Dışarı çıktıklarında Pazar yerine gidecek olan mutfak çalışanları at arabalarına dolmuş bekliyorlardı. O sırada Steve merdivenlerin başında elinde bir bıçak tırnaklarını kurcalıyordu. Emma onunla göz göze geldiğinde buz gibi oldu. Tabii hiç birisinin pencereyi açmış onları izleyen Vincent'tan haberi yoktu.

Steve alaylı bir şekilde yürüyerek yanlarına geldi ve "Bu vahşinin zindanda olması gerekmiyor mu?" dedi. Arabadaki yirmi kadar insan nefretle Emma'ya bakıyorlardı. Leon "Lordum siz kendi işinize bakın. Leydi Emma burada bir misafir" dedi.

"Misafir olmadığını ben ona uygun bir dille aktarmıştım. Akıllanmadığı belli, salına salına kalede dolaştığına göre" dedi.

Emma Leon'a fırsat bırakmadan "Sizinde burnunuza yediğiniz kayadan sonra sanırım beyninize hava kaçtı? Bristol'ün Lordu ne zamandan beri siz oldunuz da kimsenin haberi yok. Yoksa lordunuzun verdiği emirleri mi sorguluyorsunuz?" dediğinde Leon gülmemek için öksürmeye başlamıştı.

Bu kız gerçekten zekiydi. Alfred kapının önünde durmuş gözlerini kapatan kaşlarının altından olanları seyrediyordu. Kızın cesareti biraz aptalcaydı ama kullandığı kelimeler gerçekten zekiceydi.

"Seni küçük..." dedi Steve tam Emma'ya doğru geliyordu ki Leon önüne geçti ve onun duyabileceği şekilde "Aklın yetmiyor, kaba kuvvete başvuruyorsun. Lord bu sefer seni affetmez. Leydi Emma'dan uzak dur" dedi.

Steve elindeki bıçağı Emma'ya doğru fırlattı. Bıçak arkasındaki tahta sütuna

saplandığında Emma nefes alamamıştı ama gözlerini bile kırpmadı. Vincent tam kalenin camından bağıracaktı ki Emma'ın bıçağa doğru ilerleyip çıkarmasıyla durdu. Emma bıçağı ne Steve'e geri verdi ne de onun düşündüğü gibi fırlattı.

"Bu bir gün size iade etmek suretiyle bende kalsın" dedi ve eteğini kaldırıp botunun içine soktu. Arabadakiler ve buna Steve'de dahil olmak üzere hepsi şaşkındı.

Pencereden onları seyretmekte olan Vincent şok olmuştu. Bu kızın kadınlıkla bir ilgisi yoktu. Leon sinirle Steve'e baktı ve "Leydim gidelim mi?" dedi. Emma Steve'i selamladı ve yürümeye başladı.

Onlar uzaklaştıktan sonra Vincent yıkanmayı falan bırakıp yaverine kükredi.

"Çabuk bana Steve'i çağır!"

Steve bu kıza dersini vermeye kararlıydı. İtibarını erkeklik gururunu iki günde iki paralık etmişti. Böylesi bir kadının nefes alması bile günahtı. Oskar koşarak yanına geldiğinde o mutfağa giriyordu.

"Efendim Lordum sizi çağırıyor" dedi. Steve "tamam" diyerek Oskar'ın arkasına takıldı. Kapıyı açıp Vincent'ın odasına girdi ve saygıyla lordunu selamladı.

"Emredin lordum" dediğinde.

"Emma'dan uzak dur" dedi Vincent koltuğa oturmuş çizmelerini giyiyordu.

"Ama Lordum!"

"Sen ne zamandan beri küçük bir kadınla uğraşır oldun? Yok ilginimi çekiyor diyorsan seni onunla evlendirmek işime gelir" dedi Vincent.

"Lordum beni kadın katili etmeyi planlıyor sanırım" dediğinde Vincent "Dikkat et Steve, sinek küçüktür ama mide bulandırır. Düşmanını hafife almamayı yaralarıma bakıp öğrenebilirsin"

"O sizi gafil avladı" dedi Steve.

"Hayır, o kadın olmasının yanında çok zeki ve inan bana senden daha iyi kılıç ve ok kullandığı kesin. Şimdi git ve emirlerime uy" dedi Vincent. Steve sinirle odadan çıkarken Vincent kendi söylediklerini düşünüyordu. Emma gerçekten saygıyı hak eden bir kadındı ve Vincent bir eş olarak olmasa bile onunla evlenecek adamın gerçekten şanslı olduğunu düşündü ve odasından çıktı. Tabii sorunlar başlamıştı. Yanına koşarak bir şövalye geldi.

"Efendim! Köyde handa kavga çıkmış ve bir Lorenli ölmüş ve hanın içinde birilerini hapsetmişler"

"Lorenliler burayı terk etmedi mi?"

"Efendim tam konuya vakıf değilim"

"Atımı hazırlasınlar" dedi Vincent. Birinin ölmesi demek onun kurallarının çiğnenmesi demekti. Sinirle kaleden çıktı.

Kan ve Aşk 17

"Atımı hazırlasınlar" dedi Vincent. Birinin ölmesi demek onun kurallarının çiğnenmesi demekti. Sinirle kaleden çıktı.

***

Leon biraz yürüdükten sonra ortamdaki gerilimi azaltmak amaçlı "Steve arkasını kollasa iyi olur sanırım" dedi gülümseyerek. Emma gülümsemekle yetindi. Yürüdüğü taştan yollar gerçekten muntazam bir işçilik eseriydi. Az önce olanları unutmak isterce kendini etrafı seyretmeye verdi. Sokaklar at arabasıyla geçecek kadar büyük ve atların rahatsız olmayacağı kadar yumuşak bir taşla döşenmişti. Yol kenarları ağaçlar türlü çiçeklerle bezenmişti. Kendi kalesi ve Loren halkının aksine Bristol ve Edessalar varlık içinde yüzüyordu. İçi acıyarak bir gün bu toprakların Truro'ya katılmasını diledi. İçinden "umarım Frederich iyi haberlerle döner ve halkımızı refaha kavuşturur" diye dua etti. Köyün içine girdikçe Emma bakışlardan rahatsız olmaya başladı. Leon bunu farketmemesini dilemişti ama bu imkânsızdı. Emma bakışlar yüzünden neredeyse ağlayacak hale gelmişti. Böyle bir düşmanlık beklemiyordu. Bu halk Lordlarının babasını öldürdüğünü bilmiyorlar mıydı? Savaşı başlatan, barışı bozan o değildi ki...

Yüzü asılmış kaleden çıktığı için neredeyse pişman olmuştu. "Dönebiliriz" dedi Leon"la göz göze gelmemeye çalışarak. Ne kadar güçlü görünmeye çalışsada o genç bir kadındı

ve haketmediği bakışlar gururunu kırıyordu.

"Neden? Korkmanıza gerek yok ben yanınızdayım" dedi Leon

"Benimle görünmek sizi zora sokabilir Lordum. Dolaşmak bir hataydı" dedi Emma.

"Benim için insanların ne düşündükleri hiç bir zaman önemli olmadı" dedi ve ona fırını gösterdi. Fırının çevresi yeşil sarmaşıklarla çevrilmiş adeta yeşil bir bitki kümesini andırıyordu. Emma "Bacası olan bir ağaç gibi" dedi gülümseyerek. Biraz olsun bu şirin yerle keyfi yerine gelmişti.

Leon "Ekmeklerin yanısıra poğaça ve börekleri mükemmeldir" dedi. Emma olanları ve bakışları unutmaya çalışarak gülümsedi ve Leon'la birlikte dükkâna girdi.

Her zaman yüzü gülen Benedic'in suratı asıktı.

"Selam Benedic" dedi Leon. Emma gülümsüyor karşısındaki kadının çok şeker bir kadın olduğunu düşünüyordu.

"Selam Lordum" dedi Benedic. Sinirle Emma'ya baktığında kızın yüzündeki gülümseme silindi.

"Ekmek ve poğaçalarının tadını..." dedi ve Leon kadının tok sesiyle susmak zorunda kaldı.

"Lordum yarın yalnız gelin. Bugün ekmeklerim bitti" dedi ve selam vererek dükkanın arkasına geçti. Leon sinirlenmişti. Tam ekmekçi kadına bir şey söyleyecekti ki Emma "geri dönsek iyi olur, ben yoruldum" dedi ve arkasını dönüp dükkândan çıktı.

Hızlanmış hiç bir yere bakmadan yürümeye devam ediyordu. O sırada handan gelen gürültüler Leon'un dikkatini çekti. Emma ile göz göze geldiklerinde "Leydim lütfen burada beni bekleyin" dedi ve Leon hızla hana girdi. Emma merakla han kapısını izliyor ve bir yardımı olup olmayacağını düşünüyordu. Hanın içinden kırılan dökülen ve ara ara duyulan bağrışlar gerçekten sinir bozucuydu. Leon'u göremiyor nedense onun için endişelenmeye başlamıştı.

Biraz zaman geçtiğinde handan gelen gürültüler kesilmiş ama halen Leon ortalıkta yoktu. Emma dayanamadı ve gözünü karartıp hanın içine girdi. Dört adam ki bunlar gerçekten iri adamlardı Leon'u diz çöktürmüş elinden kılıcını almışlardı. Emma onu bu halde görmeyi beklemiyordu. Emma ona dikilen gözlerle geriye doğru adım attı ama adamlardan biri kapının ağzında olduğunu fark etmedi. Sırtı kaya gibi bir şeye çarpmıştı arkasını döndüğünde saçı sakalı birbirine karışmış adamla yüz yüze geldi.

"Yolunumu kaybettin güvercin" dedi adam.

"Ben burayı fırın sanmıştım" dedi Emma. Çıkacak ve koşarak kaleye gidecek haber verecekti. Adam ve diğer dört kişi kahkahayla gülmeye başladılar. Handaki herkes donmuş onları izliyordu. Emma yerde yatan ölü adamı sonradan fark etti.

"Onun nesi var?" dedi yerdeki adamı göstererek.

"O pis bir Lorenli ve şu an eşek cennetinde" dediğinde Emma buz gibi oldu. Leon onu tanıdığını belli etmek istemiyordu.

Emma'ın gözü kararmış babasının, halkının intikamıyla dolmuştu. Adamdan biraz uzaklaşıp Leon'un kılıcının durduğu masaya doğru geldi.

"Yani sırf Lorenli diye öldü öyle mi? Peki bu adam kim asil gibi" dedi. Üzerinde ki hancı kadının verdiği ikinci sınıf elbiseye ilk defa minnettardı.

"Bu Leon Lordun şovalyesi, onu korumak istedi. Köyden çıkana kadar ona ihtiyacımız var. Yoksa hapse gireriz" dedi. O anda Emma kılıcı masadan almasıyla Leon'un boynundaki kılıcı tutan adamın koluna geçirmesi bir oldu. Adam acıyla elinden kılıcı düşürdü. Sonrası çorap söküğü gibiydi. Leon'un ayağa kalkması ve Emma'ın ona kılıcı fırlatması bir oldu. Emma botunun içindeki bıçağı ne zaman adamın bacağına saplamıştı hiçbir fikri yoktu. Sonrasında bacak arasına geçirdiği tekmeyle adamın eğilmesini sağlamış ve kafasını hızla dizine doğru indirmişti. Koca adam yere yığılırken o da dizini tutarak poposunun üzerine düştü. Yerde dizinin acısıyla kıvranırken kapıdan gelen güneş ışığına döndüğünde dehşetle ona bakan Vincent'ı görmesi bir oldu. Tabii herkes donmuştu. İçeri askerler dolarken Vincent uçarak Emma'ın yanına geldi. Onu yerden sökerce aldı ve hanın mutfak tarafındaki kapıdan hızla içeri soktu. Öfkesi o kadar yoğundu ki Emma korkuyla titredi. Kızın boğazına sarılması ve ayaklarını yerden kesmesi bir oldu. "Sana benim insanlarıma zarar vermemeni söylemiştim" dediğinde Emma nefes alamıyordu.

Gözlerini kapattı ve çırpınmayı kesti. Artık gücü tükendiğinde adamın ellerine sarılan ellerini gevşetti ve ölmeyi, kurtulmayı ve annesinin onu cennetine kabul etmesini diledi. O sırada hızla kapı açıldı ve Leon bir dizinin üzerine çöktü ve "efendim Leydi Emma benim hayatımı kurtardı. Bütün suç benim" dediğinde Vincent elini kızın boğazından çekmeden aptalca Leon'a baktı. Ellerini boğazından çektiğinde Emma dizlerinin üzerine yere düştü. Bilinci kaybolmak üzereydi. Leon hızla olanları anlattı.

"Çık dışarı!" diye kükredi Vincent. Leon çaresizce dışarı çıktı.

Emma yerde nefes almaya çalışıyor. Gözlerinden istemsizce yaşlar dökülüyordu.

Vincent onu kucakladığında ona direnecek gücü yoktu. Onu hanın merdivenlerinden yukarı çıkardı ve tekmeyle açtığı bir odaya soktu. Yatağın üzerine onu uzatırken Emma korkuyla yatağın diğer ucuna kaçıp dizlerini kendine doğru çekti. O kadar nefessiz kalmıştı ki Leon'un ne dediğini bile hatırlamıyordu.

"Ben ...gerçekten söz veriyorum birdaha..." dedi korkuyla öksürdü. Adamın onu buraya getiriş sebebini yanlış anlamıştı ve deli gibi yalvarıyordu "Lütfen ben sözünüzden dışarı çıkmayacağım. Kimseyle kavgada etmem... köyede gelmem... lütfen. Odamdan dışarı çıkmam" dedi çaresizce. Vincent "Sen ne saçmalıyorsun" dedi ve ona uzandığında Emma "Bana dokunmayın lütfen! ben sizin kadınınız olmak istemiyorum... ben... istemiyorum" dedi hıçkırıkları arasında. Vincent dehşetle ayağa kalktı.

"Tanrım!" dedi suçlulukla. Emma halen öksürüyor boğazı şimdiden morarmış perişan haldeydi. Titriyordu. "Sakin ol sana bir şey yapmayacağım" dedi. Onu odaya dinlenmesi ve kendine gelmesi için çıkarmıştı. Tabii Emma'ın o kadar canını yakmıştı ki, demin koca adamı bıçaklayan yere yıkan kızdan eser yoktu. O on dakika önceyle tezat yatağın içinde korkuyla titreyen küçük bir kızdı. Vincent yatağın diğer tarafına doğru geldi ve Emma'ın yanına oturdu. Emma ateşten kaçan bir kuş kadar ürkekti. Vincent onun bu yaşadıklarının hiç birisini hak etmediğini düşündü. Bir kadın ruhunda bu kadar cesaret nasıl barınabilirdi ki...

"İyiysen kaleye dönelim" dedi ayağa kalkmış sinirden kuduruyordu ama bu sefer siniri kendineydi. Artık amacına ulaşmış onun bundan sonra uslu duracağı kesindi. Peki niye kendini kötü hissediyordu? Emma kaleye dönelim demesiyle başını kaldırdı ve tamam anlamında salladı, gözyaşlarını koluna sildi ve ayağa kalktı. Dizi o kadar acıyordu ki üzerine basamıyordu. Koca adamın kafasını dizine geçirmişti. Vincent ona döndüğünde Emma bir adım geri attı. Vincent geldi ve onun sandalyeye oturmasını sağladı. Eteğini kaldırırken Emma elini tuttu.

"İzin ver" dedi Vincent. Emma çaresizce elini çekti. Vincent etegini ve iç eteğini kaldırdığında dizini gördü. Dizi neredeyse ezik denecek şekilde morarmıştı.

"Aptal kadın! Niye burnunu her şeye sokuyorsun?" dediğinde Emma gözlerini kaçırdı. Eteğini kapatıp onu kucağına aldı.

"Ben yürüyebilirim" dedi Emma.

"Kapat çeneni!" dedi Vincent ve söylenmeye başladı. "Niye normal kadınlar gibi korkuların yok! Haline bak! Kendine zarar vermekten başka bir şeye yaramıyor" dedi ve hanın merdivenlerinden aşağı indi. Sabah tek parça halindeki kızın bedeninde yeni morluklar oluşmuştu ve boğazındaki çürük onun suçuydu. İki ayda bu cesareti ve erkek

tavırları yüzünden ölmez sağ kalırsa Vincent şükredecekti. Askerler onu görünce hızla handan dışarı çıktı. Vincent kollarındaki tükenmiş kızı ata yerleştirdi ve hızla ata bindi. Emma yine onun kollarında atın üzerindeydi.

"Siz gidin" diye kükrediğinde Leon ve askerler hızla uzaklaştı. O yavaş yavaş atını kaleye sürmeye başladı. Emma'ın bütün bedeninin acıdığına emindi ve hiç sesi çıkmıyordu.

"Canın çok yanıyor mu?" diye sorduğunda Emma "Hayır efendim" dedi. Vincent şaşırdı. "Efendim mi?"

"Lordum diyecektim" dedi Emma korkuyla. Gözünden bir damla yaş süzüldü. Terbiye edilmek bu olsa gerekti. Gerda çenesini tutmayıp kadın gibi davranmazsa bir gün birinin onu terbiye edeceğini söylemişti. Küçük yüreği acıyla doldu. Artık boynuzu kırılmış yeni yetme bir ceylan gibiydi. Bir haftada hırpalanmaktan yorulmuştu.

Vincent gömleğindeki ıslaklığı fark edince kızın yüzünü kendine çevirdiğinde Emma gözlerini kaçırdı ama bir şey söylemedi. Onu gördüğünden bu yana ilk defa ağlıyordu. Kaleye vardığında Leon kapıda endişeyle onu bekliyordu. Vincent attan ineceği sırada Leon çoktan Emma'yı kucağına almıştı bile. Üstelik Emma kollarını Leon'un boynuna doladı.

Vincent bir çok kere onu kucağına almıştı ve Emma böyle bir samimiyet göstermemişti. İçi hırs dolu öfkeyle doldu. Leon "Efendim izninizle doktoru çağırttım" dedi.

"İyi etmişsin, dizi ve boynu gerçekten kötü" dedi Vincent. Leon hızla içeri girdiğinde Vincent handa olanlarla ilgilenmek için zindana iniyordu.

Leon kızı yatağına yatırdı ve "Özürdilerim ve aynı zamanda teşekkür ederim" dediğinde Emma sesini çıkarmadı. Doktor yanlarında beklerken Leon onun konuşmak istemediğini anlamıştı. "Bir ihtiyacınız olursa hiç çekinmeyin" dedi ve kızı selamlayarak dışarı çıktı.

Doktor "Leydim sizi muayene edelim. Hizmetçiniz..." dedi ve sustu çünkü odada kimse yoktu.

Emma "İki dakika müsaade ederseniz ben hazır olurum" dedi. Başka ne diyecekti ki... Oda hizmetçisinin buraya hiç uğramadığını mı?

Doktor kapının önüne çıktı ve beklemeye başladı. O sırada Vincent hırsla odasına çıkmak için merdivenleri hızla çıktı. Tam odasına girecekti ki Emma'ın odasının kapısının önündeki doktoru gördü.

"Neler oluyor neden buradasın?" dediğinde Doktor onun ellerindeki kanı gördü.

Vincent'ın zindan ziyareti gayet verimli geçmişti ve bütün hırsını handa olay çıkaran adamlardan almıştı.

"Lordum leydim..." dedi ve sonra sustu. Vincent neden hızla Emma'ın odasına daldı hiçbir fikri yoktu. Emma elbisesini sabah neşeyle bağlamaya çalışmıştı ve düğüm olmasına aldırmamıştı. Şimdi gözlerinden süzülen yaşlar boynundaki acıyla birleşmiş sırtındaki ipe uzanmış uğraşırken hıçkırmaya başladı. Gözyaşları arasında kapıyı açıp içeri giren adamı bile fark etmedi. Vincent sırtına ulaşmaya çalaşan kızın hıçkırıklarıyla yerinde öylece durdu. Bir süre ne yaptığını anlamaya çalıştı sonra usulca geldi ve "leydim izin verin" dediğinde Emma korkuyla sıçradı. Hızla adama dönüp bir adım geri çekildi. Yüzü ağlamaktan al al olmuş burnu kıpkırmızıydı. Bu görüntüye ters öpülesi dudakları yine çekiciliğini belli ederken "Lordum ben... yapabilirim" diyebildi. Vincent usulca elini tuttu ve kızın arkasını dönmesini sağladı. İpler gerçekten dolanmıştı. "Hizmetçiniz nerede leydim?" dediğinde Emma ona cevap vermezse sinirleneceğini biliyordu. "İşi var sanırım" dedi Emma. Vincent elbisesinin iplerini çözdükten sonra iyice gevşemesini sağladı. Emma'ın ondan uzaklaşmasına izin vermedi. "Hatasını telafi etmeme izin verin" dedi. Emma gözlerine bakıp hemen bakışlarını çekti. Öyle canı yanıyordu ki bir kere daha adamın ona kötü davranmasını kaldıramazdı. Sessiz kaldı. Vincent omuzlarından elbiseyi aşağı doğru çekerken Emma bir erkek tarafından ilk defa bu şekilde soyuluyordu. Vincent gözlerini gözlerinden çekmedi. Elbisesi ayaklarının dibine düştüğünde Vincent onun saçlarına uzandı ve sanki kendi toplamış gibi tokalarını çıkarmaya başladı. Emma gözlerine bakıyor adamın yüzünde görmediği yumuşak yüz hatlarıyla karşılaşıyordu. O Emma'ya tanıştığından bu yana hep öfkeyle bakardı. Saçları omuzlarına dökülürken Vincent elinin tersiyle ipek saçlarını okşadı ve "Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı leydim?" dediğinde Emma cevap veremedi. Başını hayır anlamında sağa sola salladığında acıyla inleyip boğazını tuttu. Vincent bir kere daha kendine lanet okudu. Saçlarında gezinen elleri boynunda siyahlaşmaya başlayan el izlerine dokunduğunda "lütfen artık beni sinirlendirmemeyi öğrenin" dedi. Emma gözünden bir damla yaş akmasını engelleyemedi. Vincent onu kollarına alıp bütün acılarını dindirmek ister gibi sarıldı. Dün kanlı bıçaklı olduğu kıza böyle merhamet beslemesine anlam veremiyordu. Kulağına eğildi ve içinden geleni fısıldadı "Yeni Emma'yı hiç sevmedim" dedi ve onun toprakla karışmış kokusunun ciğerlerine dolmasına izin verip uzaklaştı. Emma ne dediğini anlamamıştı. Kendi kendine "Hangi Emma?" dediysede bunu dışa vurmadı. Sessizliğe gömülmeli ve iki ay sabretmeliydi. Çenesini tutamamak zarar görmesini sağlıyordu. Vincent onu usulca kucağına aldığında Emma yine titriyordu. Karşı çıkmak istedi ama yine kendini frenledi. Boynundaki ve dizindeki acı gerçekten onu zorluyordu. Vincent onu yatağa yavaşça bıraktı ve "hizmetçiniz birazdan yanınızda olur" dedi ve üzerini örtüp odadan çıktı. Doktora sinirle "Gir" dedi ve tekrar aşağı indi. Kendi kalesinde kendi emirleri

dinlenmiyordu. Öfkesi bütün kaleyi sardığında herkes oradan oraya koşturmaya başladı. Kızının dadısı ve kaleyi yöneten Matrice'i çağırdı.

"Matrice ne zamandan beri benim emirlerim bu kalede dikkate alınmıyor"

"Efendim sorun nedir?" dedi elleri göğsünde birleşmiş başı öndeydi.

"Leydi Emma'ın hizmetçisi nerede? Başkasını gönder. Bir daha böyle bir şey ne görmek ne duymak istiyorum" dedi. Matrice eğilerek çıktığında hizmetçi başına olayı aktardı. Tabii bilmediği onun gibi herkesin Lordlarını öldürmek isteyen kıza nefret duyduğuydu.

Emma doktorun içmesini söylediği acı şurubu yutkundu ve doktorun yardımıyla dizine sürdüğü kremin nahoş kokusuyla nefesini tuttu. Boynu içinde dizine sürdüğü kremi ona verdiğinde Emma "kokusuna dayanabileceğimi sanmıyorum" dedi kibarca. Doktor "acılarınızı alacak ama"

"Kıpırdamayacağım, uzanacağım söz veriyorum. Lütfen onu sürmemi istemeyin" dedi Emma. Doktor onu selamlayarak çıktığında gözyaşları tekrar akmaya başladı.

Yatağına bir çocuk gibi büzüştü ve kaldığı yerden hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam etti... Ağlıyor kendi kendine acıyarak söyleniyordu. Düştüğü yaşadığı bu durum hep o Lord bozuntusunun suçuydu.

***

Leon iki hafta kadar Emma'yı odasından çıkarmaya çalışmış ama başarısız olmuştu. Son üç gündür yanına uğramamış ve vicdan azabıyla onu görmek için Emma'ın odasına ilerliyordu ki "Pişttt Leon!" diye bir çocuk sesiyle durdu ve gülümsedi.

"Heyyy Leon! Lord Edessa şatoda değilmiş doğru mu?" dedi kafasını duvardan yarım çıkarmış sadece gözleri ve gözlerini kapatan siyah kakülleri görünen küçük kız.

"Evet Elie, Lordum kalede değil ama bugün dönüyor" dedi Leon sırıtarak. Küçük kız kafası görünen duvarda bir an kayboldu ve küçük elbisenin içinde cılız bedeni belirdi. Elini kolunu sallayarak Leon'un yanına geldi. Sanki hiç bir şey yokmuş gibi küçük elini adamın avucuna yerleştirdi ve kafasını yukarı kaldırıp devasa olarak nitelediği adama "Hadi o zaman pikniğe gidelim bana söz vermiştin" dedi.

"İyi de hava çok soğuk. Ayrıca benim işlerim var"

"Peki, burada ne arıyorsun?"

Kız siyah kaküllerini ağzından çıkan bir nefesle havaya kaldırdı ve bal rengi gözlerini devirip büyük bir Leydi edasıyla sıkıldığını belli etti. Kimse ona altı yaşında demezdi. Elie yaşından önce büyümüş, bilmiş bir kızdı. Elbisesinin ağırlığını oflayarak kaldırdı ve "burada ne arıyorsun beni duymadın mı?" dedi şımarıkça.

"Bir misafirimiz var ve ben onun iyi olup olmadığına bakmaya geldim. Seni onunla tanıştırmamı ister misin?" dediğinde Elie merakla kafasını aşağı yukarı salladı. Leon Emma'yı belki Elie'yi kullanarak odadan çıkarabileceğini düşündü ve elini uzatıp tutmasını bekledi. Elie büyük bir keyifle elini tuttu ve yürümeye başladı. Leon fırsat buldukça Elie ile vakit geçirirdi. Bütün çocuklar Leon'u severdi ama Elie farklıydı. Leon onu kaybettiği ailesi yerine koymuştu ve Elie gerçekten kendini sevdirmesini iyi biliyordu. Emma'ın kapısına geldiklerinde Leon "O bir canavar hazır mısın?" dedi sesini kısıp küçük kızı korkutarak. Leon şövalye olabilirdi ama yaşının getirisi Elie'yle daha iyi iletişim kurabiliyordu.

"Hayır değilim. Ben gidiyorum" dedi Elie korkuyla.

"Şaka yaptım" dedi Leon elini sıkı sıkı tutup gitmesine izin vermedi.

Emma iki haftadır bu odanın dışına çıkmıyordu ve artık ağlayacak gözyaşları kalmamıştı. Öğlen saat bir gibi yatağın içinden çıkmış ve günlerdir üzerinde olan elbisesine bakıp suratını buruşturmuştu. Bir kaç kez yatak çarşaflarını değiştirmeye gelen suratsız kadına elbisesinin yıkanması gerektiğini söylemiş ama kadın oralı olmamıştı.

Bütün gün odanın içinde sıkılıp bir duvardan bir duvara yürüyordu ve elbisesini kendi yıkıyabileceğini düşündü. Tabii bu kadar zahmetli olabileceğini düşünmemişti.

Banyo küvetini şöminenin üstünde ısıttığı sıcak suyla doldurdu ve elbisesini içine attı. Üzerinde içliği ve iç çamaşırlarından başka bir şey yoktu. Elbiseyi yıkarken saçı başı dağılmış psikolojisinin iyi olduğu söylenemezdi. Köyü dolaşmaya çıktığı ilk gün olanlardan dersini almıştı. Ne lord ne de Edessalıların bakışlara bir daha katlanmak istemedi ve odasından çıkmadı. Leon ona en azından kalenin içinde dolaşmasını söylediğinde Emma itiraz etti. Kale içininde köyden bir farkı yoktu. Yemek getiren kadın tepsiyi masaya vurup çıkıyor, yemekler berbattı. İki haftadır doğru dürüst bir yemek yiyememişti. Oda hizmetçisi günde bir kere gelip etrafı inceliyor hiçbir şeyi ellemeden çekip gidiyordu. Temizlikçi geliyor alay eder gibi cam pervazının tozunu alıp çıkıyordu. Bunun yanında banyo suyu kirli ve soğuk geliyordu. Birkaç kere bir şey söyleyecek oldu ama onu yok farzedip duymazlığa geldiklerinde Emma vazgeçti. Kapısı çaldığında yine o

suratsız hizmetçi geldi sandı.

Girin demeden "Evet!" dedi.

"Leydim benim Leon. Nasıl olduğunuzu merak ettim."

"Ben iyiyim ama şu an müsait değilim" dedi Emma. O sırada Leon'un biriyle fısıldaştığını duydu ve merakla kapıyı açtı ve bedenini göstermeden kafasını uzattı. O kafasını uzattığında Elie ağzı bir karış açık uzun sarı saçların sahibi yeşil gözlü kadına bakıyordu. Emma'da merakla kıza bakıyor kızı birine benzetiyordu ama kime benzettiğini çıkaramıyordu.

"Leydim sizi Elie'yle tanıştırmak isterim" dedi Leon.

"Sen ufaklık gir içeri. Lordum özür dilerim ama sizi içeri davet etmek için pek uygun değilim" dedi ve küçük kızı elbisesinin yakasından sokup içeri çekti. Leon Emma'ın bu erkekvari hareketlerine alışmıştı. Tabii Elie kendini birden odada bulduğunda ne olduğunu şaşırdı. Onun tanıdığı hiç bir kadın böyle kaba ve sert kelimeler kullanmazdı. O kullandığında ya ceza alır ya da seni Lorda söyleyeceğiz diye tehdit edilirdi. Emma kapıyı kapattı ve elini ince beline koydu. "Yorulmuşum" dedi ve elini küçük kıza uzatıp "Merhaba, benim adım Emma. Senin adın ne?" dedi sırıtarak.

Elie görgü kuralları çerçevesinde elini tuttu ve eğilerek "Elie efendim" dedi. Emma "Elie ben çamaşır yıkıyorum. Sende yıkamak ister misin?" dedi Emma.

"Niye siz yıkıyorsunuz ki?"

"Sanırım aşağıda sular az kalmış" dedi aptalca. Küçücük kıza ne diyebilirdi ki... Tabii Elie bunu yutmadı ama sessiz kaldı.

"Hadi bana yardım et" dedi Emma ve küvetin başına geçip elbisenin bir ucunu ona verdi. Elie ne yapacağını bilmez su damlayan elbisenin ucunu küçük elleriyle tuttu. Emma elbiseyi kıvırmaya başladı ve "Elie sıkı tut. Biz şu an bir sıkma takımıyız" dediğinde Elie kıkırdamaya başladı. Emma elbiseyi sıktıkça sular küvetin içine değil etrafa yayılıyordu. Karşısında melek gibi geceliğin içinde hiç utanmayan kadın o kadar eğlenceliydiki Elie saati bile unuttu.

Emma bir ara elbisenin kollarıyla kendini boğmaya çalıştığında Elie gülmekten bayılacağını zannetti. Bu kadın hiç tanıdığı kadınlara benzemiyordu. Elbiseyi sıkmak etrafı kurulamak onları yormuş koltuğa oturduklarında katıla katıla gülüyorlardı.

Elie çoktandır böyle eğlenmediğini düşündü. "Artık gitmeliyim" dedi ama gitmeyi hiç istemiyordu.

"Neden yemeğe burada kalmıyorsun? Tabii annenden izin almalısın"

"Dadımdan izin almam gerekiyor yoksa kaleyi ayağa kaldırır"

"Neden annen uzakta mı?"

"O ben küçükken ölmüş" dediğinde Emma kendine kızdı. Duruca "Özürdilerim bilmiyordum. Hem biliyor musun bende annemi hiç tanımadım ve beni dadım Gerda büyüttü."

"Gerçekten mi?"

"Evet, onun babamla evlenmesi için ağlardım ama babam hep kahkaha atar olmayacağını söylerdi" Emma babasını hatırladığında gözleri dolmuş ama küçük kızla konuşmaya devam etmişti.

"O zaman gidip izin al ve birlikte yemek yiyelim olmaz mı?" dedi Emma. Elie "Tamam hemen dönerim" dedi ve koşarak odadan çıktı. Emma bu siyah saçlı, bal renkli bilmiş kızı sevmişti. En azından o ve Leon kalenin diğer insanları gibi ona kötü davranmıyordu. Emma için işkence ile başlayan elbise yıkama işi, Elie'in gelişiyle eğlenceli bir hal almıştı. O gittiğinde kalkıp saçlarını taradı ve bir elbise gibi iç etekliğini düzeltti. Madem elbisenini yıkamıştı odasınıda kendi temizleyebilirdi. Odayı toplamaya başladı ve "Geri dönersem kıyafetlerimi hiç hor kullanmayacağım söz veriyorum" dedi kendine gülerek. Sonra etrafı toplamayı bırakıp masa hazırlığına girişti. Madem misafiri vardı masayı hazırlasa iyi olurdu. Yemek masasının üzerine güzel bir örtü serdi. Şöminenin üzerindeki mumlardan birini masanın ortasına koydu ve suratsız hizmetçinin iğrenç yapılan yemekleri getirmesini bekledi.

Elie bütün kalede Matrice'i aramış onu mutfakta bulmuştu. Nefes nefese koşarak dadısının önünde durdu. Matrice çoktandır onu böyle heyecanlı görmemişti. Matrice onu baştan aşağı süzdü ve kızın etek uçlarının ıslak olduğunu gördü ama görmemezliğe geldi. Yine bir işler karıştırdığı belliydi.

"Matrice! Matrice! Ben bu gece bir yemek daveti aldım gidebilir miyim?" dedi heyecanla. Matrice küçük kızın söylediği bu cümleyle gülümsedi. O sırada Marry içeri girmişti ve elini beline koyup "Elie bugün yine derse gelmedin" dedi hesap sorar gibi.

Elie, Mary'i hiç sevmezdi çünkü Mary yalnız kaldığında ona kötü davranıyordu ve küçük kız bunu saklıyordu ve sessiz kaldı. Matrice "Marry şu an farkındaysan leydi Elie ile özel bir şey paylaşıyorum" dedi.

"Lordum onun okula gelmediğini öğrendiğinde bakalım onu koruyabilecek misin

Matrice" dedi ve poposunu sallayarak uzaklaştı. Matrice sanki bir şey olmamış gibi "Ne diyorduk? Hangi yakışıklı seni yemeğe davet etti Leon mu?" dedi kıkırdayarak.

"Hayır, onunla yarın pikniğe gideceğim. Bu akşam Leydi Emma ile yemek yiyeceğim. O çok eğlenceli. Harika biri! O kadar çok güldüm ki... Biliyor musun küvetin içinde elbisesini yıkadı. Bende yardım ettim. Bana artık sıkma ekibinde olduğumu ve bu ekibe kolay kolay kimsenin giremeyeceğini söyledi" Dediğinde Matrice aptalca kıza bakıyordu.

"Küvette mi? Elbise mi?" diye hayretle Elie'ye baktı.

Elie "Ups! Söylememem gereken bir şey mi söyledim" dedi.

"Hayır tatlım şu Leydi Emma ile tanışmak isterim" dedi Matrice. Kızın Lordunu öldürmek istemesinden dolayı herkes gibi kızgındı ve onu ziyaret etme ve ihtiyaçlarını sorma gereği bile duymamıştı. Onun Lordu okla vurması ve bıçakladığını bilmek onu sinirlendirmişti. Leydi Emma misafirlik adı altında burada tutsaktı ve her Edessalı gibi Matrice'te ona öfke duyuyordu.

Şimdi kimseyi beğenmeyen, sevmeyen ve aylardır yüzü gülmeyen Elie gelmiş heyecanla ondan Leydi Emma ile yemek yemek için izin istiyordu. Matrice doğduğu gün kucağına aldığı Elie'in hevesini kırmak istemedi. Hem bu küvette elbise yıkamak neyin nesi merak etmişti.

Birlikte koridorda Leydi Emma'ın odasına yürüyorlardı ve Elie'in ağlamaklı sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı.

"Ama lütfen elbisesini küvette yıkadığını söylediğimi ona söyleme olur mu?" dedi Elie masumca. "Neden korkuyorsun?"

"Beni ispiyoncu olarak tanır ve konuşmaz. Ben onunla iyi arkadaş olmak istiyorum" dediğinde Matrice iyice şaşkındı. Elie gerçekten babasını öldürmek isteyen canavar ruhlu kadından hoşlanmıştı.

"Tamam söylemem" dedi. Kapıya geldiklerinde Elie kendini tutamayarak hızla kapıya vurdu. Emma sırıtarak sesini kalınlaştırdı ve "Kim oooo güzeller güzeli cadı kadının inine girmeye çalışannn?" diye boğuk bir sesle seslendiğinde Elie iki eliyle ağzını kapatmış kıkırdıyordu. Matrice şaşkındı. Bu nasıl bir kadındı?

Elie "Benim leydim Elie" diye seslendi içi kıpır kıpır yerinde duramıyor Matrice onun bu halleriyle gülümsüyordu. Emma hızla kapıyı açtı ama kapıda kimse yoktu. "Giiiiirrr bakaaaalımmm" dedi yine kalın sesiyle. Elie içeri girdiğinde Emma üzerine atladı ve

onu gıdıklamaya başladı. Üzerinde içini gösteren içlik elbisesi ve savrulan sarı saçlarıyla çığlık çığlığa bağırıyordu. Elie'in ondan aşağı kalır yanı yoktu. Tam kapıyı kapatacaktı ki kapıda bir gölge hissetti ve korkuyla durdu. Matrice ellerini önünde birleştirmiş şaşkınlıkla karşısındaki güzelliğe bakıyordu.

Kan ve Aşk 18

"Leydim iyi geceler" dedi Matrice. Emma bir an karşısında Gerda'yı gördüğünü sandı. Ona benzemiyor ama aynı duruşu sergiliyordu. Emma doğruldu ve saçlarını düzeltip sesini düzeltti ve "Size de" dedi.

"Özürdilerim Leydim. Elie izin isteyince onun iyi olduğundan emin olmak istedim"

"Anlayamadım?" dedi Emma.

"Sonuçta Elie bizim kıymetlimiz ve Lordum ona bir şey olursa..." dediğinde Emma'ın yüzü bembeyaz olmuştu. Lord'un ismini bırak gölgesi bile artık onu çok korkutuyordu. Buna katlanmayacaktı...

"Ah Tanrım!Şimdi kime benzediğini buldum. Sen o barbarın kızısın!" dediğinde Matrice ve Elie "Barbar mı?" demekten kendilerini alamadılar.

Onlar ağızları açık Emma'ya bakarken "Siz şimdi ona zarar verip vermeyeceğimi kontrol etmek için mi buradasınız?" dedi sinirle.

"Ben..." dedi Matrice ve Emma hiddetle "Çıkın ikinizde. Daha fazla aşağılama ne duymak ne de görmek istemiyorum... çıkın odamdan" dedi sertçe.

Matrice ne olduğunu şaşırmış, Elie ağlamamak için zor duruyordu. Emma kapıyı açtı ve "Hadi!" dedi kapıyı tutarken.

O sırada Vincent yorgunlukla merdivenleri birer birer çıkıyordu ki gürültüleri ve kızının ağlamasını duydu. Ağlama seslerinin Emma'ın odasından geldiğini anladı. Kızının Emma'ın odasında ne işi vardı. Hızlandı ve ağlamaklı kızının haykırışıyla yerine mıhlandı.

Matrice tam kapıdan çıkacaktı ki Elie'in haykırarak ağlamasıyla yerine çivilendi. Onu kollarına alıp avutmaya çalıştı ama Elie çoktan ondan kurtulup Emma'ın eteğine yapışmıştı.

"Lütfen ben seninle arkadaş olmak istiyorum. Gerçekten... hem bende Lord Edessa'yı hiç sevmem" dediğinde Emma, Matrice'ten daha şaşkındı. Tabii dışarıda ondan daha şaşkın ve üzgün duyduklarıyla dumura uğramış Vincent vardı...

Küçük bir kız nasıl babasını sevmezdi? Emma "Anlamadım?" dedi ve eğilip küçük kızın gözyaşlarını sildi ve "Ağlama lütfen. Ben seni üzmek istemedim. Ben sanmıştım ki..."

"Ne sanmıştın. Elbiseni küvette yıkadığını söyledim mi sandın?" Emma gülmemek için zor durdu ve "Tabii ki hayır! Elbisemin beni boğduğunu söylemediysen gerisi önemli değil" dediğinde Elie ağlamayı bırakmış katıla katıla gülüyordu.

Matrice, karşısında gördüğü güzeller güzeli kızın Lordu öldürmek isteyen kadınla aynı kişi olup olmadığını çoktan sorgulamaya girmişti. Matrice "Leydim akşam yemeğinde bende size katılabilir miyim?" dedi gülümseyerek.

"Tabii neden olmasın masamız çok büyük" dedi Emma gülerek. Matrice kapıyı kapattığında Vincent'ın kulaklarında tek bir şey vardı. "Bende Lord Edessa'yı hiç sevmem" içi burkularak odasına geçti.

Elie, hayran hayran Emma'ın gözünün içine bakıyor, onu hiç rahat bırakmıyordu. Emma'ın bundan şikâyetçi olduğu söylenemezdi. Islak elbise şöminenin karşısında sandalyenin üzerine giydirilmişti.

"Leydim yemek gelene kadar giyinmenize yardım etmek isterim" dedi Matrice.

"Olmaz" dedi Emma kıkırdayarak.

"Merak etmeyin yıllarca Leydi giydirdim"

"Bunun sizinle bir alakası yok çünkü elbisemin kuruması lazım" dediğinde Matrice kendinden utanmıştı.

"Ben kale çalışanları adına sizden özürdilerim" dedi Matrice ve hızla açılan kapıyla yerinden sıçradı. İçeri mutfak çalışanı Clare girdi. Ne görgü kurallarını uygulamış, ne Emma'ya selam vermişti. Kapıyı çalma nezaketi bile göstermemişti.

Elinde tahta tabağın içinde ne olduğu belli olmayan bir çorba ve diğer tahta tabakta lapa bir pilav vardı. Ve birde kaşık. Matrice kapının sağında oturuyor Clare onu görmüyordu. "Leydim akşam yemeğiniz" dedi ve alayla tepsiyi masaya atarca koydu ve

alayla selamlayarak arkasını döndü ve Matrice'le göz göze geldi.

Clare yaptığından memnun bir şekilde salına salına Matrice'e gülümsedi ve çıktı. Emma gülümsemeye çalışarak "Evet yemek geldi" dedi. Elie olan bitenden habersiz masaya geldi ve "bu da ne?" dedi.

Emma "yemek, sana ne gibi göründü?" dedi ve parmağını havaya kaldırıp "Yaratıcı ol Elie" dedi kıkırdayarak.

Elie "Çamur" dedi ama Emma "Yaratıcı ol dedim iğrenç değil" diye homurdandı.

Matrice "Efendim izninizle ben yapmam gereken bir şeyi hatırladım" dedi ve selam vererek çıktı.

Öyle öfkeliydiki sanırım mutfağa uçarak inmiş olabilirdi. Clare ve Marry oturmuş kıkırdaşıyorlar, Clare Marry'e tahta tabağı ve yemeğin kötülüğünü anlatıyordu. Matrice'i görünce ikisi de susmuş tedirgin olmuşlardı. Matrice buranın en yetkilisiydi ve biri işten çıkacak ya da girecekse bu onun izni alınarak yapılırdı.

"Clare bir daha böyle bir rezalet görürsem seni kaleden gönderirim haberin olsun" dedi karşısına dikilip. Clare kadının ciddiyetini anlamamıştı. Aklınca Mary'in hareketlerine özeniyor onun gibi olmaya çalışıyordu. İnandığı şeyi savunurca "Ben lordumu öldürmeye çalışmış bir fahişeye ancak bu kadar hizmet edebilirim" dediğinde Matrice tokadı suratına geçirdi.

Clare ne olduğunu şaşırmıştı ve Mary oturduğu yerde gerilmişti.

"Umarım bu tokat seni kendine getirir. Çünkü getirmezse kalenin dışında bir handa sarhoşlara hizmet etmek zorunda kalacaksın. O bir leydi ve gün gelir senin bu yaptıklarını sana ödetir. Bunu o küçük aklın hiç mi düşünemedi?" diye bağırdı Matrice.

Marry tedirgin ama kendinden emin bir sesle "Nasıl ödetecek çok merak ettim doğrusu"

"Fazla merak iyi değildir Marry. Bu arada Elie'e kötü davrandığını görür ve hissedersem bu senin içinde geçerli. Seni de buradan göndermem zor olmaz" dedi ve arkasına bile bakmadan çıktı. Clare korkmuş ve bu ona ders olmuştu. Tabii Marry'in güvendiği Lordun yatağını paylaşmasıydı. Matrice o sinirle oda hizmetçilerinin olduğu kata indi.

"Bana Leydi Emma'ın oda hizmetçisi kim onu söyleyin" diye bağırdı. Kızlardan bir "Benim" dedi ve önce çıktı. Matrice gelip kızın kulağına eğildi ve "Beni duyuyor musun" diye bağırdı.

Kızın kulağı acımıştı. "Tabii ki duyuyorum. Neden duymuyayım ki?"

"O halde eşyalarını toparla ve kaleden ayrıl. İki haftadır bir elbiseyi yıkayamadıysan burada işin yok" dedi Matrice.

"...ama o?" diye isyan etti kız.

"Bu kalede kime hizmet ettiğinizin bir önemi yoktur. Lordum yapılacak, hizmet edilecek diyorsa edersiniz. Siz kendi kafanıza göre hizmet vermiyorsanız kovulursunuz. Hepiniz için geçerli bu kuralı unutmayın. Şimdi defol!" dedi ve hizmetçilerin başındaki kadına "Sende kendine gel ve çalışanlarını uyar, yoksa seninde gideceğin onun yanı" diyerek oradan ayrıldı.

Matrice bir fırtına gibi esiyordu ve son durağı kaleye geldiğini öğrendiği Lordun yanıydı. Vincent halen duyduklarının etkisinde koltuğa çöküp kalmış kızıyla arasında aşılmaz duvarları düşünüyordu.

Matrice saygıyla eğildi ve "Efemdim hoş geldiniz, bu saatte sizi rahatsız ediyorum"

"Gir Matrice, sanırım konu Elie, o nasıl?"

"Olduğundan daha iyi, ben size haber vermek istedim. Kendisi Leydi Emma ile arkadaş olmuş durumda"

"Kendi gibi bir deli buldu sonunda" dedi Vincent acıyla gülümseyerek.

"Malum Leydi Emma'ın burada bulunuş nedenleri belli ama ben Elie'i bu güne kadar hiç böyle görmemiştim. O kadar mutlu ki..."

"Leydi Emma anlatılanlar kadar kötü biri değil. Benim babasını öldürdüğümü düşünüyor. Kızgın olup intikam istemesi için iyi bir neden"

"Ona güvenebiliriz yani" dedi Matrice.

"Ona bir bak Matrice. Sen deneyimli birisin"

Matrice rahatlamıştı. Tam çıkacaktı ki... Vincent "Beni hiç sevmeyecek değil mi?" dedi duruca. Matrice Elie'den bahsettiğini biliyordu ama karşısındaki lorda iyi bir baba olmadığını söyleyemezdi.

"Büyüdüğünde sizi anlayacaktır Lordum" diyebildi. Aslında büyüdükçe duvarlar daha aşılmaz oluyordu ve Vincent bunun bilincindeydi.

Lorda selam verip çıktı. Yapması gerekenleri bitirdiğinde saat gecenin on biri olmuştu.

Gidip Elie'yi almalı ve onu yatırmalıydı. Matrice leydinin kapısını çaldı ve girin demesini bekledi ama ses gelmedi. Kapıyı dinlemeye başladı ama ses mes yoktu. Kapıyı tekrar çaldı ama ne açan ne de girin diyen olmadı.

Matrice "Leydi Emma!" dedi sesli ama usulca. Yine ses gelmedi. Matrice kapıyı araladı ve tam içeri girecekti ki Vincent'ın sert sesi duyuldu.

"Matrice neler oluyor?" dedi genç adam. Hızla yanına gitti.

Matrice "Lordum ben... Elie'yi alacaktım" dedi ama Vincent aralanmış kapıdan içeri baktığında şok oldu. İstemsizce kapıyı usulca itti ve gördüğünün doğru olup olmadığına bakmak istedi.

Elie, Emma'ın kollarında sanki pamuklara sarılmış gibi uyuyordu. Emma'ın da hiç rahatsız bir hali yoktu. Belkide hayatında görüp göreceği masumluğun tablosu bu olsa gerekti. Bir anne kız gibi... Birbirlerinin acılarını giderir gibi sarılıyorlardı.

Vincent Emma'ın bu zamana kadar zekasına, onu cezb eden güzelliğine ve onu deli eden koca çenesine takılmıştı ama kızın böylesine merhamet dolu olup öldürmeye çalıştığı adamın çocuğuna kol kanat gerebileceğini düşünmemişti. Matrice "Ben Elie'i alıyım" dedi telaşla

Vincent elini kaldırdı ve "Bırak kalsın, o çok huzurlu görünüyor"

"Bir anneye ihtiyacı var"

"Sen varsın"

"Beni anne olarak hiç bir zaman görmedi" dedi Matrice. Vincent acıyla doldu. Elie onun herzaman için vicdanı olmuş ama elinden birşey gelmiyor, onunla iletişime girmek için nereden başlayacağını bir türlü bulamıyordu. Şu vahşi leydi ne yaptıysa Elie daha bir gün bile olmadan onun kollarında uyumuştu. Hoş Vincent'ta onun kollarında uyumak isterdi ama gülümseyerek çıkacaktı ki.. Elie kıpırdanıp küçük elini kızın yüzüne koydu ve Emma sanki çok doğal bir şey gibi yanağındaki elini alıp boynunun altına yerleştirdi. Vincent bu manzarayı ve Emma'ın yastığa yayılmış altın sarısı saçlarını takip eden kusursuz yüzünü seyretti. Orada ne kadar kaldığini bilmeden usulca kapının önünde onu bekleyen Matrice'in yanına geldi. Kapıyı kapattı ve "Bu odanın dağınıklığı da ne?" dedi sinirle.

"Lordum bende olanlara yeni vakıf oldum. Yarın herşey istediğiniz gibi olacak. Sorun çözüldü" dedi Matrice tedirgince.

"Söylediklerinden hiç bir şey anlamıyorum. Düzgün konuş Matrice kalemde neler

oluyor?"

Koridorda yürüyorlar Matrice her şeyi anlatmaya başlamıştı. Tabii özürdilemeyi ihmal etmedi. "Demek küvette elbisesini yıkamış" dedi kahkahayla. Matrice yıllardır tanıdığı adamı böyle gülerken görmemişti.

"Efendim Elie'i bu ara okula göndermek yerine Leydi Emma ile zaman geçirmesini tavsiye ediyorum. Onu görmelisiniz bir hazine bulmuş gibi."

"Benden nefret eden iki kadının anlaşmasından doğal bir şey olamaz. Buna şaşırmak anlamsız. Zaten derslerden kaçıyor sanırım." dedi Vincent.

"Evet Marry'le araları pek iyi sayılmaz"

"Tamam senin kontrolünde olsun"

"Yarın Sör Leon onu pikniğe götürecek" dedi Matrice. Bu bir haber vermeydi.

"Biliyorum Leon haber verdi. Hatta benide davet etti. Sen?"

"Benim gitmeme gerek yok sanırım. Leydi Emma yanlarında olacaktır. Geçirdiği bu zor günlerden sonra hava almak ona iyi gelebilir" dedi Matrice.

Vincent sesini çıkarmadı ve Matrice selam vererek yanından ayrıldı. Düşünmesi gereken onca politika, kral ve çözülmeyen loren sorunu varken o Emma'ın odadan çıkmadığını öğrenmiş kafası buna takılmıştı. Gerçekten onu korkutmuş ama bundan hiç memnun değildi. Bir çok gece onu, bakışlarını, dudaklarını düşünür bulmuştu kendini...

Sonra kızının onun koynunda uyuduğu an belirdi aklında. Gülümsedi ve "Nerede uyuyacağını biliyor" dedi ve odasına çıktı. Banyosunun hazırlanmasını istedi ve ayaklarının onu bilinçsizce Emma'ın odasına çekti. Usulca kapıyı araladı ve içeri girdi. Mumların çoğu sönmüş oda iyice karanlığa teslim olmuştu. Elie Emma'ya sarılmış minik ayağı Emma'ın karnına geliyordu. Emma'ın geceliği yukarı doğru sıyrılmış pürüssüz bacakları meydandaydı. Vincent yatağın kenarındaki koltuğa oturdu ve paha biçilmez manzarayı seyretti. İkisi birbirlerine sarılmış melek gibiydiler. Vincent bu vahşi leydinin neyinden etkileniyordu hiç bir fikri yoktu. Ondan nefretini her fırsatta belli eden, koca çeneli bir kızdı işte. Evet, korkuyla ona itaat etmişti ama güzellik göreceliydi ve Vincent güzelliğin yanında itaat eden kadınları severdi. Şimdi bu sinirine dokunup onun ilgisini çeken kadın, kızını ele geçirmişti. Elie ara ara yatağın içinde dönüyordu ve sanki hazine bulmuş gibi Emma'ya sokuluyordu. Emma hiç kıpırdamıyor uyanık olduğu zamanların aksine sakin bir o kadar hareketsizdi.

Bir saat kadar onları seyrederek huzur buldu ve odasına döndü. Her banyosunda

olduğu gibi Marry yarı çıplak halde oradaydı.

"Banyo zamanlarım sende alışkanlık oldu Marry" dedi yüzünde hiç bir tepki yoktu

"Lordum günlerdir yoktunuz" dedi Marry kıkırdayarak.

"Yani?" dedi Vincent.

"Sizi hergün arzulamak benim için azap Lordum" dedi ve genç adamın gömleğine uzandı. Vincent onu soymasına izin verdi. Yorgundu ve ne kadar kabul etmese de Emma'yı arzuluyordu. Onun hayalinden sıyrılmaya çalışır gibi sıkıntıyla kendini sunan kadında bedenini şehvete bıraktı.

Vincent sabah gözlerini açtığında vakit epey geç olmuştu ve Marry halen yanındaydı. Onun uyanık olduğunu anlamış ama yanında kalabilmek için oyun yaptığını biliyordu. Ahırda kum şilteyi yumruklamayalı bir iki hafta olmuştu. Banyoyu sonraya bırakıp üzerine gömleğini ve pantolonunu giydi. Çizmelerini üzerine geçirdiğinde hazırdı. Dün gece Mary bile onun huzursuzluğunu gidermesine yardımcı olamamıştı. Kızının söyledikleri kulaklarında yankılanıyordu. Neden peki bu konuyla kafası böyle meşgul oluyordu hiç bir fikri yoktu. Kalenin merdivenlerinden indi ve tam ahırların olduğu tarafa geçmişti ki Emma ile Elie'yi gördü. Elie onun elinden tutmuş olmadığı kadar mutlu görünüyordu. Vincent onlar gözden kaybolana kadar arkalarından baktı. İçinde anlatılmaz bir öfke patlaması yaşıyordu. Emma kaleye geldikten sonra Vincent kendi iç dünyasında sorgular olmuştu. Hırçınlığı, sivri dilinin yanında masumiyeti kifayetsiz kalıyordu. Yıllardır on dakikalık bir zevkin hatası olarak gördüğü kızının gönlünü kazanan Emma onun vicdanıyla oynuyordu. Elie'nin Emma'ya baktığı gibi kendinede sevgiyle bakmasını istedi. Vincent bu düşüncelerden kurtulmalı, Emma ve Elie'yle aklını boşa çalıştırmamalıydı. Öyle de oldu...

Akşama kadar toplanan vergilerin dağılımını yapıp durdu. Gecenin on biri olmuş halen yemek yememişti. Canı olduğundan daha sıkkındı. Uyumanın ona iyi geleceğini düşündü ve odasına çıkmak için merdivenlere ulaştı. Tam oda kapısının olduğu koridora girmişti ki Emma'ın oda kapısından fırlatılan sarhoş şekilde Steve'i gördü. Kafasından kan sızıyor ayakta duracak hali yoktu. Vincent şoktaydı. Tabii öfkelenmesi saniyeler aldı.öfke krizi geçirmek üzereydi. Hızla oraya doğru yürüdü.

Vincent koridora yığılmış Steve'e baktı. Gözlerini açacak, burnunun ucunu görecek hali yoktu. Kapının önünde Emma eli belinde öyle sinirliydi ki Vincent Steve'i öldürmediği için dua etti.

Emma Vincent'ı görmemişti "Seni pis domuz! Bir daha sefere seni öldürür cesedini

camdan atarım" dediğinde gözleri Vincent'la buluştu. Korkuyla bir adım geri attı. Eli ayağı buz kesmişti. Vincent ona neler yapacaktı düşündükçe titremeye başladı.

Vincent'ın sesi kaleyi inletti. Nöbetçiler gelip Steve'i alıp götürürken Emma'ın yüzünde renk kalmamıştı.

Vincent üzerinde yine şeffaf geceliği olan kızın odasına girip arkasından kapıyı kapattığında Emma korkuyla "Ben...ona vurmak istemedim... Gerçekten ..." dedi ve masanın arkasına geçti. Titriyor ama savaşmadan ona teslim olmayacaktı.

Emma ve gözünden bir yaş akmasını engelleyemedi. Kırgın ve sinirleri bozulmuştu.

"Yanıma gel Emma" dedi sertçe. Emma karşı çıkar gibi sağa sola kafasını salladı. Ne yapacağını bilmiyordu. Karşısında başkası olsa ona bütün kuvvetiyle saldırırdı. Adamın gözlerine baktıkça ilk anda verdiği savaşmadan ölmeyeceğim mantığı mum gibi sönüyordu. Ayakları ondan habersiz masanın arkasından çıktı. Yinede aralarında mesafe bıraktı. Vincent iki adımda aralarındaki mesafeyi kapattı ve onu kollarına aldı. Emma gözlerini kapatıp ona zarar vermemesi için dua etmeye başlamıştı. İçinde başına gelecekleri kabullenmeyi yaşadı. Genç adam yüzünü görmek için çenesinden tutup yüzüne doğru kaldırdı ve "Benimle kal" dedi.

Emma onu dudaklarına hapsetmesini beklerken ne dediğini anlamadı. Gözlerini araladı ve "Anla..madım?" dedi

"Benim odamda kalmanı istiyorum"

"Bu... bu... emir mi? " dedi her tarafı buz kesmişti. Adam karşısına geçmiş ona yatağına isteyerek girmesini emrediyordu.

"Burada korktuğun belli, benim odamda rahat eder ve huzurla kalabilirsin" dediğinde artık Emma kendini tutamaz hale gelmişti.

"Ben sizin yatağınızda huzurlu olabileceğimi sanmıyorum" dedi yüzü kızarmış genç adamdan kendini kurtarmış odada sanki yer yarılsa içine girsem diyerek dolanıyordu. Vincent gülümsemekten kendini alamadı.

Emma genç adama bakamıyor yüzü kırmızının her rengine bürünüyordu. Vincent bir süre onu seyretti ve önüne geçtiğinde Emma ona çarptı. Vincent onu tekrar kollarına aldığında yüzü gülüyordu ve Emma ona oldukça şirin gelmişti.

Kan ve Aşk 19

"Yalnış anladın. Yatağımı değil odamı paylaşmaktan bahsettim" dedi. Emma uzun boylu adamın yüzünü görebilmek için kafasını kaldırdı ve "Anlamadım?" dedi.

"Odam yeterince geniş, benim odamın haricinde iki odası daha var. İstersen birine yerleşirsin. Ama illaki yanında, kollarımda uyumak istiyorsan..." dedi ve gözleri dudaklarına kaydığında Emma gözlerini kaçırdı. Kalbinin kuş gibi çırpınmasının yanında ona bir tekme atıp kollarından kurtulmayı öyle isterdi ki... Dilinin ucuna gelenleri yutkunarak "Ben istemiyorum" diyebildi.

"Ben teklif ettim. Kabul etmek ya da etmemek sana kalmış" dedi Vincent bir kadın ilk defa onu ikinci kere reddediyordu. Onu kollarından bıraktı ve kapıya ilerledi.

"Beni Loren'e gönderseniz. Olayların durulduğunu biliyorum"

"Sözümü yerine getirmek zorundayım iki ay..." dedi Vincent.

"Ama daha geleli bir ay bile olmadı" diye isyan etti Emma.

Vincent "Steve adına özürdilerim. Seni bir daha rahatsız etmeyecek. Sen burada olduğun sürece kaleye girmeyecek" dedi ve odadan çıktı. Emma sinirle eline geçirdiği bardağı kapıya doğru fırlattı. Tabii bardak duvarda parçalanıp yere saçıldı. Vincent onun kendini tuttuğunu ve hırçın yapısını bastırmak için çok uğraştığını biliyordu.

Emma sabahı da sabah etmişti. Sinirle bir oraya bir buraya odanın içinde deli danalar gibi dolaştı durdu. Artık buradan gitmenin vakti gelmişti. Geldiği günden bu yana Elie'in sayesinde kalenin heryerini öğrenmişti. Elie bütün nöbetçiler hakkında olduğundan fazla şey biliyordu. Kaç çocukları var, neleri severler, hatta ne zaman nöbet değiştirirler... Üzüleceği tek şey Elie'yi bırakmaktı çünkü küçük kızı gerçekten sevmişti. Bir lordun kızı olmasına rağmen piç muamelesi görüyordu. Ayrıca şu öğretmenim ayaklarındaki lordun yatağını süsleyen Mary ona kötü davranıyordu. Elie'i kafasından çıkarmalı ve yuvasına dönünce yapacaklarına odaklanmalıydı.

Elie neşeyle kapısını vurduğunda Emma gülümseyerek "Girin" dedi. Her sabah hiç aksatmadan kahvaltıyı neşe içinde ediyorlar sonra bütün günü beraber geçiriyorlardı.

Matrice bu durumdan ilk zamanlar tedirgin olsa da Lord'la konuştuktan sonra rahatlamıştı. Elie güldükçe mutlu oluyordu. Çocuğun yüzünün rengi yerine gelmiş,

hayat ışığını bulmuş gibiydi. Emma ona bir çok şey öğretiyordu. Tabii ondan öğrendiği erkekvari hareketleri Matrice görmezliğe geliyordu. Elie o geldiğinden beri hastalanmıyor, mızmızlık etmiyordu.

Kapı çalındığında Emma ve Elie kahvaltılarını ediyor, yumurtalarını birbirlerine tokuşturmak üzereydiler. Emma gelenin Matrice olduğunu sandı. Onun odasına başka kim gelirdi ki...

Elie'in kulağına eğildi ve "Onu korkutalım mı?" diye sordu. Elie heyecanla başını salladı. Hızla masadan kalkıp kapının arkasına geçtiler. Emma narin bir o kadar nazik bir şekilde "Girin" dedi. Kapı aralandı ve Emma eliyle bir, iki, üç diye sayıp hızla "bööööö!" diye bağırdılar ama iki kızın yerine çivilenip yüzlerindeki kanın çekilmesi bir oldu. Karşılarında Vincent taş yutmuş gibi onlara bakıyordu.

"Siz ikiniz ne halt ediyorsunuz?" dediğinde iki kız korkudan selam bile veremediler. Ava gidip avlanmak bu olsa gerekti.

"Özürdileriz lordum, sizi Matrice sandık" dedi Elie. Vincent oyun oynadıklarını anladığında gülümsememek için kendini zor tuttu.

"Elie sabah sabah Leydi Emma'yı rahatsız etmiyorsun değil mi?" dediğinde Elie hayır anlamında başını salladı. Emma "lordum Elie bana iyi bir arkadaş, rahatsızlık vermiyor" dedi gözlerini kaçırarak.

"Size iyi günler o zaman hanımlar" dedi Vincent ve geldiği gibi kapıdan çıktı. Emma ve Lord çok bir araya gelmiyordu. Emma ondan olabildiğince uzak duruyor, gördüğünde yolunu değiştiriyor denilebilirdi. Ondan ürkmesi, korkması doğaldı ama içinde adlandıramadığı birşey vardı ve Emma bunun ne olduğunu bilmek dahi istemiyordu. Yarın evinde olacağını düşünüp içini rahatlattı. Hoş orada başına neler gelecekti hiç bir fikri yoktu ama orası eviydi. En azından Gerda vardı. Bütün günü Elie'yle birlikte kalenin etrafında bir kere daha gözlem yaparak geçirdi. Burada kaldıkça Elie ona daha fazla bağlanacak ve içinde canlı tutmaya çalıştığı intikam ateşi sönecekti. Sönecekti çünkü Vincent'a karşı anlayamadığı bir sempati duyuyordu. O barbar bir o kadar kaba olabilirdi ama o kadar farklıydı ki... Emma onun bir bakışıyla kalbinin sıkıştığını ve nedense onu öptüğü anları düşlediğini fark etmişti. Gitmeli ve buna bir son vermeliydi.

El ayak çekildikten sonra üzerini giyindi ve Matrice'in ona verdiği siyah uzun kalın pelerini üzerine geçirdi. Kapısını açtı ve sessiz karanlık koridorda kimseyi görmediğine memnun oldu. Aşağı inmek bir o kadar kolay oldu. Uzun koridorları geçip kapıya ulaştığında karanlıkta bekledi en zoru buradaki nöbetçileri geçmekti. Kaldıkları yer kalenin kalbi gibiydi ve nöbetçiler burada şovalyelerden sonra gelen korumalardı. Tek

bir şansı vardı ve bu şans yemek getiren kızın onları oyalamasıydı ve istediği oldu. Ana binanın çıkışından nöbetçiler kızla ilgilenirken süzülerek çıktığında kalbi duracak gibiydi. Geçmesi gereken üç kapı daha vardı. Kale adeta matruşka gibiydi. Dış merdivenlere ulaştığında on dakika orada bekledi. Fırsatı yakaladığında ana kalenin köye açılan son kapısına gelmişti ve burada nöbetçinin diğer nöbetçiyle yer değiştirmesini bekledi. Adam ayrılır ayrılmaz hızla merdivenlerden aşağı indi.

Hızla kapıya doğru ilerledi ve tam köye çıkan kalenin son çıkışından çıkacaktı ki arkasından "Emma!" diye seslenen kişiyle sıçradı. Korkuyla döndüğünde Elie'yle karşı karşıyaydı.

"Tanrım! Elie senin burada ne işin var?"

"Gidiyorsun değil mi? Beni bırakıyorsun"

"Elie üzgünüm. Ben burada kalamam. Kalmak istemiyorum"

"O zaman benide yanında götür burada kimsem yok"

"Bu babana haksızlık olmaz mı? Seni ne kadar sevdiğini anlamış olmalısın. O çabalıyor" dedi ve sıkıntıyla nöbetçinin geliş yönüne baktı. Bir an önce ayrılmazsa nöbetçi gelecek ve onları yakalayacaktı.

"Hadi Elie lütfen odana git. Söz veriyorum herşey düzelince seni görmeye geleceğim"

"Yalan söylüyorsun!" diye bağırdı Elie. Emma iyice paniklemişti "Elie lütfen bağırma ve odana dön! Anla artık burayı sevmiyorum! Buradaki hiç bir şeyi sevmiyorum" diye bağırdığında küçük kız gözleri dolmuş ona bakıyordu. Emma onun bu haliyle söylediklerine pişman olmuştu. Tam "Elie..." dedi ki kız arkasını dönüp kaleye doğru koşmaya başladı. Emma onun kırıldığını biliyordu. Gitmekle kalmak arasında bir iki saniye düşündü ve gitmeye karar verdi. Köy meydanına çıkan kapıdan çıktı. Meydanın hemen yanında duran askerlerin atlarının bulunduğu ahıra gitti. Uyanık olan bir tane ata bindi ve köy meydanından hızla kalenin dış surlarına doğru sürmeye başladı. Tam çıkışa ilerlemişti ki kalenin kapısında birini gördü. Kim olduğunu anlaması zor olmadı çünkü beyaz atın üzerinde iri cüssesi gecenin karanlığında bile ben buradayım diyordu.

Vincent şok olmuş bir şekilde karşısında duruyordu. Emma "Lanet olsun!" diyerek atını tam ters yöne çevirdi. O atına hız verirken Vincent'ın arkasından geldiğine emindi. İkinci plan olarak kalenin kuzeyinde bulunan köyün büyükbaş hayvanlarını soktukları küçük kapıdan çıkmak vardı. Atı hızla o çıkışa doğru sürmeye başladı. Vincent arkasında o önde karanlık ıssız sokaklarda at sürüyorlardı. Emma yakalanırsa başına gelebilecekleri tahmin edebiliyordu ve yakalanmamalıydı.

Vincent yorgun argın kaleye dönmüş tek derdi yatağına uzanmaktı. Aşağı bölgede iki ailenin arasındaki anlaşmazlığı düzeltmek için bir mahkeme kurmuş ve iki gün orada kalmak zorunda kalmıştı. Aklında Elie ve Emma vardı. Askerleri dış kapıda ondan ayrılmış o salına salına kaleye doğru at sürüyordu ki bir atın üzerinde siyah pelerinin içinde altın sarısı saçları dalgalanan Emma'yı ilk hayal sandı. Sonra hayali dört nala ondan uzaklaştığında onun gerçek olduğunu anladı ve peşine düştü.

Hırsla at sürüyor bir yandan kendine "Bilmeliydim! Bende hata ona bu kadar güvenmek hataydı" diye kendine söyleniyordu. Vincent Emma'ın bilinçli olarak at sürmesinden bir planı olduğunu anlamıştı. O büyüdüğü kalenin heryerini ondan daha iyi bilirdi ve nereye gittiğini biliyordu. Atını diğer sokağa doğru soktu ve hızla köyün kuzeyine indi. Emma arkasına baktığında Vincent'ı atlattığına şaşırmıştı. Aklı onun asla vazgeçmeyeceğini biliyordu ama heyecandan ve kaçmanın vermiş olduğu telaştan pek sağlıklı düşündüğü söylenemezdi. Köyün çitlerle kaplanmış kapısını gördüğünde başardığını zannetti. Truro'yu ve Gerda'yı görecek olmanın verdiği heyecanla daha bir hızlandı.

Tabi aniden beyaz atıyla Vincent önüne çıkana kadar. Emma durmakta zorlanmıştı ve duramayınca atını şaha kaldırmak zorunda kaldı. Tabii atın sırtından düşmesi bir oldu. Yerde acıyla belini tutuyor kalçasının moraracağı kesindi. "Lanet olsun!" dedi acıyla. Vincent atından inme gereği bile duymadı.

"İy geceler Leydim!" dedi. Emma öfkeyle ona baktı ama acısından ve başına geleceklerden dolayı sustu. Vincent hızla atından indi ve yerdeki kadını kolundan tuttu ve ayağa kaldırdı. Emma kolundan tutup çeken adamın onu bir kuş gibi yerden kaldırışıyla şok oldu. Yine o barbar adam geri gelmiş canını yakıyordu.

"Kaçmaya çalıştığına inanamıyorum" dedi Vincent

"Bende şansıma inanamıyorum" dedi Emma sinirle.

"Sanırım eski Emma geri döndü" dedi Vincent.

"Hiç gitmemişti ki! Bırak beni lanet olası! Gitmek istiyorum!" diye çırpınmaya var gücüyle elinden kurtulmaya çalışıyordu. Vincent onu "Dur kadın!" diye öyle bir sarstıki Emma can acısıyla hareketsiz kaldı. Vincent onu sinirle kucakladı ve kendi atına bindirdi. Hızla arkasına atladı ve kollarıyla canını acıta acıta kendine hapsetti. Küçük beden acıyla sessizliğe gömüldü ama gözyaşlarının aktığı belliydi. Hızla kaleye geldi ve attan indi ve Emma'yı indirdi. Ağzını bıçak açmıyor dişlerini sıktığı her halinden belliydi. Kızı kolundan tutup kalenin içine soktu. Gecenin bir yarısı olmuş etrafta fazla kişi yoktu.

Hızla merdivenlerden çıktıklarında Vincent kendi odasının kapısına yöneldiğinde Emma "Ben odamı biliyorum" dedi panikle. Vincent hiç bir şey söylemeden odasının kapısını açtı ve kızı içeri itti. Emma gözlerine bakıyor adamın ne yapmak istediğini anlamaya çalışıyordu. Vincent "nasıl kalenin o kadar dışına çıkmayı başardın?" dedi sinirle. Emma sessiz kaldı.

Vincent "konuş yoksa daha çok sinirleneceğim"

Emma'ın ürkek yanı cesaret dolu yanıyla savaşıyordu o yüzden "Sinirlenmen umurumda değil" diye ağzının içinde söylendi. Tabii genç adam o kadar sinirliydi ki ne zaman gelip Emma'yı saçından tutup yatağa fırlattı bilmiyordu. Avaz avaz bağırarak "Söyle Emma! Bu kalenin güvenliğini birinden yardım almadan aşman imkansız, bana ihanet eden kim?" Emma yatağa fırlatılmasıyla "Kibrin o kadar büyük ki kendini bir şey sanıyorsun. Kalende senin gibi bir sürü aptalla dolu, bana kimse yardım etmedi!" diye bağırdı.

Duyduğu hakaret Vincent'ı iyice çileden çıkardı "Aptal haa!" diyerek Vincent yatağa doğru gelirken Emma çoktan yataktan kalkmış kapıya koşmuştu. Tabii kapıdan çıkamadan Vincent onu belinden tutup göğsüne hapsetti. Emma çırpınıyor, neresine gelirse tekmeliyordu. "Bırak beni lanet olası! Senden korkmuyorum. Bir gün cesedini görecek ve huzura ereceğim bırak beni!" diye bağırırken Vincent çoktan onu duvara yapıştırmış ve bedeniyle duvar arasına sıkıştırmıştı. Emma halen çırpınıyor eli kolu tekmeleri genç adamın bedeninde hiç bir etki yaratmıyordu. Vincent onu hareketsiz hale getirdiğinde çenesini eliyle tutup bütün gücüyle sıktı. Emma acıyla inledi.

"Söyle!" diye emretti Vincent elini çenesine biraz daha bastırarak. Emma'ın gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Acıyla pes etti.

"Hepsinin nöbet saatleri, değişim vakitleri, molalarını takip ettim. Düzenli ve takip edilebilir bir sistemleri var" dedi. Vincent şok olmuştu.

"Buna inammamı bekleme"

"Sadece, kalendeki bütün askerlerin beş para etmez... buna inan"

"Devam et!" dedi Vincent halen onu duvara sıkıştırmış rahat bırakmıyordu.

"Mesela ön kule kapısındaki adamın iki çocuğu var sabah ona dokuz gibi kahvaltı getiriyor adam onlar gelmeden kendine çay almak için mutfağa beş dakikalık bir zaman ayırıyor ve nöbet yerini terk ediyor... Ayrıca üçlü kuledeki her asker saatte bir değişiyor. Yürüme mesafesinde bazen bekledikleri alan boş kalıyor. Sonra dış kapılardaki askerler en acemi olanlar birbirlerini tanımıyorlar bile. Bazen kimin duracağı için kavga edip

birbirlerine kapris yaparak kale girişini boş bıraktıkları bile oluyor ve ..." dediğinde Vincent çenesini bırakmış şaşkınlık ve sinirle dişlerini sıkıyordu.

"Bunca şeyi bu kadar az zaman içinde mi gözlemledin?"

"Bana kaleni ele geçirmem için bir ay ver" dedi alayla. Vincent iyice delirmişti. Karşısındaki küçük kız onu, askerlerini, bu zamana kadar uyguladığı bütün sistemle dalga geçiyordu.

"Sen benimle daga mı geçiyorsun?"

"Nihayet anlayabildiniz"

"O zaman izin ver bende senin anladığın dilden anlatayım" dediğinde Emma'ın dudaklarına bakıyor bir şekilde kendini tutmaya çalışıyordu. Tabii Emma'ın susmaz çenesi iş başındaydı. "Sizinle anlaşabileceğim bir insan dili olduğunu sanmıyorum" dediğine pişman olması gecikmemiş ama çok geçti.

"Anlaşılır dilimle seni tanıştırmak isterim" dedi ve sırıtarak ona bakarken Emma kuş gibi çırpınmaya başladı. Bir yandan çırpınıyor bir yandan bağırıyordu "Benden uzak dur seni barbar! Asla senin olmam!"

Vincent aslında aklında kalan tadından biraz istemişti ama 'asla' kelimesi içinde bir yerleri ateşledi... Dudaklarına uzanıp bedeni arasında kalan kadını nefesini kesene kadar kendine hapsetti. Tadı öyle güzeldi ki... çırpınışlarını bile algılayamayacak kadar büyülenmişti. Dudaklarının tenine değmesi bile genç adamı kadında kaybolma arzusunu tetikliyordu. Onu tek hamlede kucağına aldı ve yatağa götürdü. Genç kadının ondan kaçma çabaları onu bedeninin altına almasıyla duruldu.

Genç adamın elleri elbisenin ipine kaymıştı ve Emma iyice panik yapmaya başladı. "Dur lütfen bunu yapamazsın!" diye var gücüyle karşı çıkmaya başladı. Genç adam düşlediği dudakları ağzının içinde sertçe kaybetti. İhtiraslı bir o kadar açlıkla öpüyordu. Tadı hatırladığından daha güzeldi. Kızın çırpınışlarını elleriyle savuştururken bacakları bacaklarını esir almıştı. Emma çırpındıkça canı yanıyor ama vazgeçmiyordu. Tabii Vincent'ında vazgeçmek gibi bir niyeti yoktu. Emma vazgeçene kadar dudaklarından ayrılmadı. Canını yaka yaka birazda bilerek dudaklarını kendine esir etti. Genç kız çırpınmayı bırakıp elleri gücünü yitirip adamın kollarında hareketsiz kalmaya başladıkça Vincent öpüşlerini hafifletti. Dudaklarında bütün tecrübesini kullanmaya başladı. Elleri göğüs hizasındaki elbise düğmelerini ustalıkla açıyor Emma ona değen kora dönmüş dudakların o çırpınmayı kestikten sonra bir başka öptüğünün farkındaydı. Daha bir istekli daha bir sahiplenici öpüyordu. Canı yanıyor adamın dişleri dudaklarına

geçtikçe karnındaki ağrı şiddetleniyordu. Emma ağlamaklı "lütfen yapma!" dedi nefes nefese... Vincent sertçe onu döndürdü ve sırtını kendi göğsüne dayadı. Kulağına eğildi ve "İster isteyerek, ister zorla. Canını yakmak hoşuma gitmez" dediğinde kendine inanamıyordu ama duygularına isteklerine yenik düştüğü kesindi.

"Yapma istemiyorum!" dedi korkuyla Emma göğsünün altında yukarı doğru ilerleyen elini tuttu.

"Artık çok geç" dedi Vincent ve sertçe elini çekip elbisenin üzerinden göğsünü buldu. Emma gözleri utançla kapanırken adamın bir eli göğsünde bir eli sırtındaki elbisenin ipleriyle uğraşıyordu. Dudakları kadının boynunda kadifemsi bir naziklikte dokunuşlarla süslerken Emma "Ben dersimi aldım lütfen bırak!" dedi bir kere daha. Çırpınmaktan yorulmuş artık pes etmek üzereydi. Titriyor genç adamın öpüşlerinde kaybolmamaya çalışıyordu.

"Lütfen...yapma bırak!" dedi birkere daha gözlerinden süzülen yaşlarla

"Ben senin her bırak dediğinde geri çekilecek oyuncağın değilim" dedi Vincent ve iplerini çözdüğü elbiseyi omuzlarından sıyırdı. Emma iç etekliği ve göğüslerini örten iç çamaşırıyla kaldı.

Genç adam onu kendine döndürüp istekle süzerken saçlarına uzandı düşmek üzere olan bağı sökercesine aldı. Karşısında beyaz teni dolgun göğüsleri ve ince beliyle masumluğunun şeytanı bile baştan çıkaracak güzellikteki kıza baktı. "Çok güzelsin" dedi ve kendi gömleğine uzanıp düğmelerini açma sabrını bile göstermedi. İki düğmeyi açtı ve sonra sırtından çekip bedeninden sıyırdı.

Emma üzerindeki tek kalkanı beyaz elbiseye sarılmıştı. Vincent onun ipini usulca açtı ve genç kadının ellerini elbiseden uzaklaştırıp omuzlarından sıyırdı. Emma sonkez yataktan kaçmak için doğruldu ama Vincent onun bileğinden yakaladı "Canının yanmasından başka bir işe yaramaz..." dedi. Emma yanan şöminenin önündeki yatakta sıcaktan bayılması gerekirken ayazda kalmış gibi titriyordu. Hipnotize olmuş gibi genç adamın gözlerine bakıp canını yakmaması için yalvarmak istedi ama yapmadı. Ona bu fırsatı vermeyecekti.

Vincent "Ağlama..." dedi ve üzerine uzanıp dudaklarını buldu. İri bedeni aslanın avını yakaladığı gibi onu sarmıştı. Dudakları öyle güzel öpüyordu ki Emma'ın titremesi geçmiş gibiydi. Adamın elleri saçlarını okşuyor, iri bedeni onu hiç rahatsız etmiyordu. Adamın eli iç çamaşırına kaydığında Emma korkuyla sıçradı.

Vincent "şişşş sakin ol" dedi ve elini tutan eli alıp dudaklarına götürdü ve ufak ufak

elinden başlayarak koltuk altına kadar öptü. Genç kızın bütün bedeni öpüşlerle yanmaya başlamıştı.

Emma "Yapma lütfen!" dediğinde genç adamın onu dinlemeyeceğini biliyordu. Karşı çıkmak, çırpınmak isteği yok olup uçmuştu. Vincent bir süre çıplak sırtında gezen ellerinin iç çamaşırını çıkarmasını sağladığında genç kızın elleriyle örtmeye çalıştığı göğüslerine hayran kaldı. Ellerini çekmeye çalıştığında genç kızla göz göze geldi. Yaşlı gözleri yapmaması için yalvarıyordu ama Vincent onu öyle arzuluyordu ki..

"Çek elini" dedi sertçe. Emma elini usulca çekerken utançla kıpkırmızı olmuştu. Dudakları boynundan yol çizip göğüslerini bulduğunda Emma kendinde değildi. İstemiyor ama bedeni adeta ona ihanet ediyor gibi adamın altında kıvrılıyordu. Vincent ona baktığında kaçan bakışlarla "Kaçırma gözlerini benim olmak o kadar kötü sayılmaz" dedi istekle. Ve kendini iç çamaşırından kurtardı. Emma neler olup bittiğini anlamadan kendi iç çamaşırıda çoktan odanın bir kösesine fırlatılmıştı. Çırılçıplak babasını öldüren adamın kollarında biraz sonra ilkini yaşacakatı. İsyan etmekle güzel öpüşler arasında sıkışmış gibiydi.

Emma "Ben... ben istemiyorum" dedi ve kollarını itmeye başladığında "Yine çok konuşmaya başladın kadın! Sus ve zevkini çıkar" dedi ve dudaklarını buldu.

Sonrası Emma için tül perdenin arkasından seyredilen bir film gibiydi.

Vincent sanki şişelerce şarap içmiş gibiydi. Büyülenmiş kızın onu istememesi, ilki oluşu, düşmanlıkları bile umurunda olmamıştı. Ona yaptıklarıyla istemesini sağlamış yarını düşünemiyordu. Emma'ın masumluğunun bencilce onun olmasını istedi. Sonuna kadar gitmek onun altında zevkle kıvrılmasını seyretmek tek derdi olmuştu. Kızın itirazları, gözyaşları, yataktan kaçmaya çalışması hiç bir işe yaramamıştı. Bedeni adeta kızın bedeninin derinliklerine girebilmek için deliriyordu.

Emma gözünden süzülen yaşla "Yeter lütfen!" dediğinde Vincent ağzının içinin dolduran kadının tadının yüz yıllık şaraplardan bile güzel olduğunu düşündü. Emma yapmaması için yalvarıp adamın siyah saçlarını çekiştirip durması bile bir işe yaramadı.Vincent dudaklarını yalayarak dizlerinin üzerinde doğrulduğunda vakit kaybetmeden kızın üzerine uzandı. "Korkma!" dedi ve usulca bacaklarının arasına süzüldü.

Gözyaşlarının aktığı yanaklarını öpmeye başladı. Sıcaklığı yakalamak ister gibi hafifçe kendini kıza itti. Emma kasılmış bütün gücüyle genç adamı itmek istemişti ama ona göre çok ağırdı. "Şişşş tamam...off çok güzelsin" dedi. Kadının sıkı kalçaları öyle muhteşemdi ki... Ona kıyamıyor ama artık geri dönmek için çok geçti. Bir kere daha

Emma'ın acı dolu çığlığı odayı doldurdu. Bu sefer Vincent durmadı usul usul onu iyice doldurdu. Hiç bir kadında bu acemi kızdan almadığı zevki tadıyordu.

"Geçti! Hadi biraz gevşe... beni hisset!" dedi ve minik minik hareketlenmeye başladı" Emma "senden nefret ediyorum" dediğinde Vincent kendini biraz daha bastırdı ve genç kadının ağzından çıkan iniltiyle onun zevk almaya başladığını hissetti. Hareketlerine hız verdiğinde Emma'ya sunduğu yeni duygularla tanıştığını biliyor onu izlemek inanılmaz zevk veriyordu. Kadında tükenmek nedir bilmedi.... Emma yay gibi bedeni genç adamın altında yok olurken içini dolduran erkekliğin ve ilkinin bu kadar güzel olabileceğini düşünmemişti. Ne olduğu, kim olduğu, kiminle seviştiğinin o an için bir önemi yoktu... Sadece cennetin yasak meyvasının hazzını duydu...

Vincent kendini ve Emma'yı tüketip yatağa uzandığında Emma utançla örtüyü üzerine çekti ve arkasını döndü. Gözyaşları kendi ruhuna ihanetiyle akıyordu. Babasının katilinin yatağında ve ondan ölesiye zevk almaktan suçluydu. Artık ondan ve lorenden geriye hiç bir şey kalmamıştı...

Vincent yaptığından pişman olmamakla birlikte kızın büyüsünden kurtulamıyordu. Gözyaşlarının aktığını biliyordu. Nefes alamıyordu çünkü içinde neden çağladığını bilmeyen bir şelale halen gürlüyordu. Kendini hiç bu kadar iyi zinde ve memnun hissetmeyeli neredeyse bir ömür olmuştu. Yatağındaki küçük kadın ona neler yapıyordu.... Hızla kalktı ve giyinip çıktığında serin havanın ona iyi geleceğini biliyordu. Yaşadığı dakikaların etkisinden halen kurtulamamıştı. Ona kalsa şimdi odasına girer hiç sevişmemiş gibi Emma'ın bedeninde bir kere daha zevki bulurdu ama bunu ona yapamayacağını biliyordu. Evet Emma'ın herşeyini elinden almıştı. Onurunu, masumluğunu, hayallerini ... ama niye mutluydu ve pişmanlık duymuyordu ve neden hiç bir fikri yoktu. Çalışma odasına girdi ve sabaha kadar odasına dönmedi.

Emma'ın gözyaşları ne zaman durmuş ve ne zaman uykuya dalmıştı hiç bir fikri yoktu.

Sabah gözlerini aşağıdan gelen gürültülerle açtı. Korkuyla yatakta doğrulduğunda üzerine çarşafı alması bir oldu. Vincent'ın sesi kaleyi inletiyordu. Onun gür ürkütücü sesinden başka kalede tek bir çıt sesi dahi duyulmuyordu. Niye bağırdığını anlayamamıştı. Odaya gelebileceğini düşündüğünde utançla yerinden fırladı ve hızla üzerine geceliğini geçirdi. Şömine halen yanıyor ve söndürülmemek adına özen gösterildiği kesindi. Gece yorgunlukla hangi ara uyumuştu hatırlamaya çalıştı. Odasına gidip sıcak suyun içine girme isteğiyle doldu. Etrafa saçılan eşyalarını toparladı ve yatakta bıraktığı masumluğunu fark etmeden odasına geçti....

Vincent delirmek üzereydi. Küçücük bir kadın çok övündüğü askerlerini bir aptal yerine koymuştu. Kalede bağırışları yüzünden herkes bir köşeye sinmişti. Merdivenlerden

inerken öyle bir bağırıyordu ki Emma ilk önce odada kalmayı düşündü ama sonra hızla çıkıp kendi odasına geçti. Sonuçta adam istediğini almıştı ve artık onu rahat bırakırdı...

Vincent deli gibi bağırıyor kalede tam tabirle terör estiriyordu.

"Bana bütün üst düzey askerleri toplayın. Leon'u bulun. Biri gidip bütün nöbetçi askerleri toparlasın yarım saate hepsini kalenin önünde istiyorum" dediğinde Oskar panikle eğildi.

Çalışma odasına girdi ve demir kapıyı öyle bir çarparak kapattıki kale duvarlarının sıvalarının yerinden oynadığı kesindi. Sabahı zor etmiş uyuklayan nöbetçiyi görünce sinirleri iyice yerinden oynamıştı. Kahvaltı bile etmemişti ama sakinleşmesi gerekiyordu. Kendine bir bardak içki doldurup kafasına diktiğinde verdiği sıcaklık bile onu sakinleştiremedi.

Kapısı çalınıp açıldığında karşısında Leon ve dört şövalyesi duruyordu.

"Lordum emredin!" dedi Leon. Vincent bardağında kalan son içkiyide kafasına dikip bitirdi. İlk Emma'yı yakaladığını söyleyecek oldu ama vazgeçti. Bu ona karşı herkesin daha fazla düşmanlık beslemesinden başka bir işe yaramazdı.

"Bir haftadır güvenlikle ilgili şüphelerimi gidermek için gözlem yapıyorum ve bana bu gece saraya girip ve çıktığım sırada beni gören nöbetçileri getirin. Tabii gördülerse..."

"Efendim mutlaka görmüşlerdir siz olduğunuzu bildikleri..."

"Git ve bana beni kim gördüyse getir!" diye bağırdığında hepsi susmuştu. Bağırışları en az yarım saat sürdü. Haklı olduğu ve çok sinirli olduğu için kimsenin sesi çıkmadı.

Gerçekler gün ışığıyla aklında belirdiğinde Vincent'ın aklında yatağındaki Emma'dan başka bir şey yoktu. Düşünmek istemiyor işlere kafasını veriyor ama kendini durmuş yine onu düşünürken buluyordu. Derin bir nefes alıp yerinden kalktı ve odasına çıktı. Uyuduğunu sanarak usulca kapıyı açtı ve boş yatağın başında öylece durdu. Kızın masumluğu yatağın ortasında ona bırakılmış bir hediye gibiydi. Vincent kendini dün geceden beri ilk defa suçlu hissetti. Çarşafı yataktan sökerce çıkardı ve güzelce katlayıp dolaba kaldırdı.

Geceden kalma Emma'ın kokusu üzerine sinmiş ama o hiç rahatsız olmamıştı. Oysa her kadının koynundan çıktığında ilk yaptığı kendini arındırmak olurdu. Acıyla güldü... Belki de kızın saflığı onu böyle benimsemesini sağlamıştı. Derin derin soludu ve odasından çıkıp Emma'ın odasının kapısında durdu. Kapıyı çaldı ama içerden ses gelmedi. Vincent hızla içeri girdiğinde Emma üzerinde ince geceliği elinde fırçası ıslak

saçlarıyla banyodan çıktı ve karşısında gördüğü adamla donup kaldı.

Vincent onun sabahları nasıl bu kadar güzel olabileceğini düşündü. Odaya yayılan bin bir çiçek kokusu Emma kokuyordu. Tanrım bu kız nasılda onu kendine çekiyordu.

Emma'ın yüzü kırmızının tonlarına büründü. Ne diyeceğini ne yapacağını bilemedi., Kalbi neredeyse ayaklarında atacak kadar hızlanmış eli ayağı donmuş gibiydi.

"Günaydın Emma" dedi Vincent. Adamın gece onu kandıran ses tonunu duymak onu daha bir çıkmaza soktu. Telaşla üzerine yine en yakındaki çarşafı alıp örttü. Hali komikti artık saklayacak neyi kalmıştı ki... Sonra aptalca etrafı toplamaya başladı.

"Günaydın" dedi duruca.

"Neden buradasın?"

"Nerede olmalıydım?"

"Artık benimle kalacaksın" dediğinde Emma elini masaya uzatmıştı ve şaşkınlıkla öyle kaldı.

"An...la ...madım" dedi

"Artık benim odamda uyuyacak ve orada kalacaksın neyini anlamadın?"

"İstediğinizi aldın.... Bu da ne demek? Bu...bu.. utanç verici" dediğinde Vincent ona doğru geldi. Emma ilk defa ondan kaçmadı. Vincent ondan kaçmamasına şaşırmıştı. Genç kadın titremeye başlamış, gözleri dolmuştu. Neden babasının katili ona zorla sahip olmasına karşın onu heyecanlandırıyordu. Bu olmamalıydı .... olamazdı... Ondan nefret etmeli, öldürme isteğiyle dolu olmalıydı... Gözlerinden süzülen bir damla yaşı Vincent eliyle nazikçe sildi.

"Leydim bugün eşyalaranızı benim odama taşıttırın. Akşam sizi orada görmek istiyorum. Ben gerekli düzenlemeleri yaptırırım" dedi ve çıktı. Emma'ın gözlerinin parlaklığı gitmiş gibiydi ve Vincent'ın yüzüne hiç bakmamıştı. Oysa Emma nefretle bakarken bile gözlerindeki canlılık belli olurdu...

Vincent gözlerindeki parlaklığın yok olmasının kendi suçu olduğunu biliyordu. Deli gibi onu tekrar kollarına almayı düşlesede Emma'ya dokunmayacaktı...

Emma bütün gün odasından çıkmadı. Ne üzerini giyindi ne de getirilen yemekleri yedi. Saat yedi gibi mumları söndürüp yatağına uzandı. Bedeni halen gece yaşadıklarının etkisiyle sızlıyordu. Tuhaftı... seks ayrı bir dünya gibiydi. İnsan acı çekerken nasıl zevk

alabilirdi ki... Bunun cevabı yoktu...

Rahatsızca düşüncelerinden kurtuldu... Kararlıydı... onun odasına gidip kaledeki yaşayanlara rezil olmaya hiç niyeti yoktu. Zaten kendini yeterince aşağılanmış ve kirlenmiş hissediyordu. Genç adamın yüzüne bakamıyor kendini onun malı, bir parçası gibi hissediyordu. En acı olanı geleceği düşünmekti... Elbet onun yatağına girdiği duyulacak ve alay konusu olacaktı. Bundan sonra kendi halkı bile ondan nefret etmeseler bile ona değer vermeyecek ve acıyarak bakacaklardı.

Belki herşey bitince bir manastıra kapanır ve huzuru bulurdu... Bedeni gece olanları düşündükçe rahatsızca kıpırdandı... Gözlerini kapattığı her saniye adamın teninde dolaşan dudaklarını düşlüyordu. O kadar güzel ve nazik öpmüştü ki... Emma'ın yine yüzü kızardı...

Vincent'ın emriyle odasındaki kullanılmayan oda bütün gün Emma için hazırlatılmış ve şöminesi kullanıma açılmıştı. Oskar çalışma odasına selam vererek girdiğinde Vincent saatin akşam olduğunun farkına vardı. Yemeği kaçırmıştı.

"Efendim odanızda istediğiniz her şey gerçekleşti"

"Leydi Emma'ın bir isteği oldu mu?"

"Efendim onu bütün gün görmedim" dediğinde Vincent gözlerini kapattı. Neden bu kadın onu hiç dinlemiyordu ki... Sinirle kalktı ve hızla yukarı çıktı. Kapısını sert olmasa bile hızla açtığında onu şöminenin yanan ateşi karşıladı. Yatağın başına geldi. Emma bir melek gibi uyuyordu. Vincent gülümsedi ve onu usulca kucağına aldı. Genç kız rahatsızca kıpırdandı ama kendini kucağına yerleştirdi ve yüzünü boynuna gömdüğünde Vincent artık dünya değiştirebilirdi. Onu kendi dairesinde hazırlanmış odaya getirdi ve yatağının içine yatırdı. Emma memnuniyetsizce yatakta döndü. Vincent üzerini örttü ve elbiseleriyle yanına uzandı. Bir süre onu seyretti... Yaşının en fazla yirmi olduğunu düşündü. Emma ona göre çok genç ve hayata bir o kadar yabancıydı. Kalkıp odasına geçti ve kıyafetlerinden kurtulup erken bir saat olmasına aldırmadan gözlerini kapadı...

Emma yine gürültülerle gözünü açtığında bir gariplik sezdi. Gün ışımış başı çatlıyordu. O ne zaman çok uyusa başı kopacak kadar çok ağrırdı. Gözleri iyice açıldığında kendi odasında olmadığını anladı. Burayı hiç görmemişti. Aptalca etrafa baktığında gelen çığlıklarla yerinden fırladı. Elie'in çığlığı....

Yataktan nasıl fırladı ve kapıdan çıktı bir firki yoktu. Tabii karşısında pantolonunu giymiş üzeri çıplak Vincent'ı gördüğünde donup kaldı.

O sırada ağlama sesi tekrar duyuldu. Emma "Elie!" dedi neden onun için endişelenmişti hiç bir fikri yoktu. Kaçmaya çalıştığı günden bu yana onu görmüyordu. Hızla kapıyı açtığında üzerindeki ince geceliğe aldırmadı. Tabii kimin odasında olduğuna da...

Matrice Elie'yi zaptedemiyordu. Elie krize girmiş gibi "Bana yalan söyledin Matrice! Bak gitmiş işte! Şöminesi bile yanmıyor... Eşyaları yok! Bırak beni bende buradan gideceğim... Sevmiyorum burayı... istemiyorum!"

Matrice "Elie lütfen bağırma!Şimdi lord seni duyacak!" diyerek onu tutmaya çalışıyor ama Elie çırpınıp duruyordu. Emma kapıdan çıkarken Vincent gayet soğuk kanlı bir şekilde "Bekle!" dedi ve odasına gidip üzerine sabahlığını getirdiğinde Emma kıpkırmızı oldu. Kollarını geçirdi ve hızla dışarı çıktığında Elie koşarak uzaklaşıyordu.

"Elie!" diye seslendiğinde Matrice ve Elie hızla dönüp ona baktılar. Tabii ikisi de şok oldu. Çünkü Emma üzerinde sabahlık Lordun odasından çıkmıştı. Matrine selam vererek uzaklaşırken neden çok mutluydu hiç bir fikri yoktu. Lordun Emma'ya karşı kayıtsız kalmayacağını biliyordu ama o evlilik düşünmüştü. Yine içi öfkeyle doldu. Bir kadından daha istediklerini alacak ve arkasını dönüp bir daha yüzüne bakmayacaktı. Emma için üzüldü...

Elie merakla Emma'ın yanına geldi. Emma kapıyı kapattı ve kızın önünde diz çöktü.

"Günaydın yer elması niye ağlıyor ve sabahın köründe bağırıyorsun?"

"Sen gitmedin mi?" dedi Elie gözyaşlarını siliyor sakinleşmişti.

"Doğruyu mu? Yoksa yalan mı duymak istersin?"

"Doğruyu?"

Emma kulağına "Lord beni yakaladı ve şimdi odasına hapsetti" diye kıkırdadı.

"Ama mutlusun... şimdi üzgün olman gerekmiyor mu?" dedi Elie. Emma içindeki fırtınaları bastırdı. Bir çocuğa ki... bu mutsuz bir çocuktu nasıl anlatabilirdi..

"Ben ne olursa olsun mutlu olmayı seçiyorum. Senin gibi her fırsatta içimdeki perileri öldürmüyorum"

"Anlamadım"

"Çocukların içlerinde bir sürü peri yaşar... Bu periler sadece gözyaşlarımızla bizden ayrılır... Çocuklar ağladıkça periler akar gider.... Büyüyüncede peri gibi güzel olamazlar"

"Gerçekten mi?" dedi.

"Yalan söyleyen Dante gibi olsun" dedi Emma kıkırdayarak.

"Dante kim?"

"Lorendeki baş psikopos" dedi Emma. Elie ona sarıldı ve "Kara lord seni iyi ki yakalamış" dedi. Emma'ın gözleri doldu ama kızın mutluluğunu bozmadı. "Hadi git artık. Ben giyindikten sonra seninle aşağıda buluşuruz" dedi. Elie neşeyle seke seke uzaklaşırken Emma kapıyı açıp içeri girmekten başka çaresinin olmadığını biliyordu. Usulca aralık kapıdan içiri girdi ve Vincent'la burun buruna geldi. Kendini toparlayıp yanından geçip odasına girdi ve hızla kapıyı kapattı. Vincent tedirgin olmuştu. Gece yaşadıklarından sonra Elie'ye kötü davranmasını bekledi ama Emma tam tersi hiç birşey olmamış gibi davrandı. Bu nasıl bir kadındı halen anlamış değildi...

Kan ve Aşk 20

Bir hafta sonra

Emma utancından görünmez olmayı istesede bunun imkansız olduğunu bilecek kadar büyümüştü. Kalede herkesin meraklı bakışlarını üzerinde hissediyor belki de ona öyle geliyordu. İlk günlerdeki gibi yine odasına kapanmış ama bu sefer yanında ona arkadaşlık eden Elie vardı. Tabii niye eskisi gibi gezmediklerini ve devamlı odada kaldıklarını sorup duruyordu.

"Hava soğuk ben üşüyorum Elie" dedi Emma.

"Ama köye küçük bir lunapark gelmiş"

"Matrice seni götürebilir"

"İşi olduğunu söyledi. Lütfen Emma ben seninle gitmek istiyorum" dediğinde Emma onun bal rengi gözlerine kıyamadı. "Pekala ama fazla kalamayız."

"Tamam" dedi ve boynuna atılıp onu koltuğa devirdi. Emma kahkahalarla "Leydim bu hareketi babanız Lord Edessa'ya iletmek zorundayım" diyerek Matrice"i taklit ederken

aralık kapıdan onları seyreden Vincent'ı fark etmemişlerdi. Emma odasından çıkmıyor Vincent gerek işlerinden gerekse ondan uzak durma kararından sonra onunla pek karşılaşmıyordu. Emma'ya karşı pişmanlık olmasa bile suçluluk duyuyordu. Hele ki kızına karşı davranışlarından sonra...

"Hadi çabuk gidelim" dedi Elie ayağa kalkmış zıplıyordu.

"Matrice'e haber verelim" dedi Emma.

"O zaman ben gider hemencik haber verir seni aşağıda beklerim olur mu?"

"Anlaştık, pelerinini unutma hava serin" diye bağırdı Emma kapıdan çıkan kıza. Elie hızla kapıdan çıkarken Vincent'ı fark etmedi. O da bu odaya girip çıkmayı sevmiyordu ama Emma burada kalıyordu. Halen nedenini pek anlamamıştı ama kaçtığı için olduğunu biliyordu.

"Elie!" dedi Vincent. Elie eli kapının kulbunda dondu. Hemen büyük bir kadın gibi ellerini eteğinin önünde birleştirdi ve selam verip "İyi günler Lordum" dedi. Vincent kızın yüzündeki ani solgunluğu fark ettiğinde sinir oldu.

"Acelen var sanırım"

"Evet efendim"

"Sebebini sorabilir miyim?"

"Emma ile köydeki lunaparka gideceğiz efendim" dedi. Gitmek için yerinde duramıyordu. "Dikkatli olun" dedi Vincent. Elie sarsakça bir selam verdi ve kapıdan uçarak çıktı.

Bütün kalede Matrice'i aradı. Koşuyor geç kalmak istemiyordu. Öyle heyecanlıydı ki... Aklına mutfağın kileri geldi. Matrice sayım yapıyor olabilirdi... Hızla kilere girdiğinde şok oldu. Mary bir adamın kollarındaydı. Elie, ağzı açık kaşları havaya kalkmış onlara bakarken Mary onu görünce şok oldu. Tabi Elie kaçma vaktinin geldiğini biliyordu. Hızla koşmaya başladı. Mary'in onu yakalamasını istemiyordu. Kale girişine gelmeden yakalanacağını anladı ve uzun koridorda fazla eşyaların olduğu küçük depoya girdi. Mary deli gibi koşuyar tek amacı onu gören kızı bulup gözünü korkutmaktı. Emma aşağı inmiş kale girişinde Elie'yi bekliyordu. Bu kız nerede kalmıştı hiç bir fikri yoktu.

Tam yukarı çıkıp ona bakacaktı ki koridordan gelen fısıltılar duydu. Fısıltıların arasından kesik kesik inleme sesleri geliyordu.

İçinden bir ses gitme diye bağırırken Emma yine dayanamadı ve uzun koridora girdi.

Biraz ilerleyince Mary'i arkası dönük duvara yapışmış bir şekilde gördü. Ne yaptığını anlamaya çalışırken Elie'in inleme sesiyle şok oldu. Koşarak onlara yaklaştığında Mary'in Elie'in saçlarını eline dolamış ona bir şeyler söylüyor küçük kız korkuyla gözlerini patlatmış inliyordu.

"Sen bırak onu!" diye bağırdığında Mary korkuyla sıçradı ama kendini toparlaması uzun sürmedi.

"Sen kim oluyorsunda bana emir veriyorsun?" dedi Mary. Elie'yi bıraktı ve "Sen küçük hanım bekle" dedi.

Emma "Elie lütfen odana git ve beni bekle" dedi. Elie tabii ki Emma'ın sözünü dinledi ve koşarak uzaklaştı.

"Lordunun kızına böyle kötü davranamazsın"

"Gözlerim yaşardı... Küçük Loren'li kızımız şimdide bize akıl mı veriyor" Emma dişlerini sıkıyordu. "Bir daha ona kötü davranırsan bende sana kötü davranırım" dediğinde Lorenli Emma geri gelmişti. Tabii Mary'in unuttuğu karşısındaki kızın Lordu bile öldürmeye yaklaştığıydı.

Marry kahkahalar eşliğinde yanına kadar sokuldu ve "Çok korktum" diyerek onunda Elie gibi saçlarına yapışabileceğini düşündü. Tabi bu çok büyük hataydı. Ne zaman Emma onun kolunu kıvırıp yüzünü duvara çarpmıştı hiç bir fikri yoktu. Emma arkadan gelen gür sesle yerine mıhlandı.

"Emma!" Vincent donmuş ve tek gördüğü Emma'ın bir canavar gibi Mary'i duvara çarptığıydı. Marry, Vincent'ı görünce yere düşerek yüzünü kapatıp ağlamaya başladığında Emma ağzı açık onu seyrediyordu. Vincent Emma'yı kolundan sürükleyip odasına çıkarırken yine canını yakıyordu. Emma buz gibi olmuş yine başına gelecekleri biliyordu.

Vincent onu odaya itip kapıyı kapattı.

Emma'ın yüzü yine kıpkırmızıydı.

"Bu sefer bana dokunursan yemin ederim seni uykunda öldürürüm" dedi. Elleri yumruk olmuş gayet ciddiydi.

"Yaa!" dedi Vincent alayla ve "Ben gözlerine bakarak ölmeyi tercih ederim oysa" dedi ve ona doğru bir adım attı.

"Beni rahat bırak!" diye haykırdı Emma.

"Sana bir kadın gibi davranmanı söylüyorum ama sen her fırsatta birilerine zarar veriyorsun"

"Sanada fırsat doğuyor değil mi?" dediğinde Vincent buz gibi oldu. Onu kollarına alıp canını yaktığını acıyla inlediğinde fark etti. Ondan uzaklaştı ve "Yine dilin fazla uzadı"

"Sahip olduğum herşeyi yerle bir edip elimden aldın!"

"Her şeyi mi? Emin misin?" dedi Vincent'ın elleri yumruk olmuş karşılıklı birbirlerine bakıyorlardı. Emma ağlamak üzereydi ama adamın karşısında gözyaşlarına yenilmeyecekti.

"Senin ne kadar onursuz bir adam olduğundan emin olduğum kadar" dediğinde yüzüne yediği tokatla kendini yerde buldu. Yanağı cayır cayır yanıyordu ve gözyaşları artık istemsizce dökülüyordu. Vincent onu yerden kaldırdı. "Onursuz mu?" gözü kararmış kendini kaybetmek üzereydi "Senin..." dedi ve Matrice'in çaresizce seslenişiyle durdu... Matrice sesini duyurabilmek ve onu engellemek adına haykırdı "Lordum....!"

"Çık dışarı Matrice!" dediğinde, dış kapının önünde titreyen Elie koşarak ayaklarının önünde diz çöktü. "Lordum hepsi benim hatam! Emma beni koruyordu... lütfen onu affedin. Emma beni koruyordu Lordum... ben kilere girmek istemedim... Orada olduklarını bilmiyordum Lordum lütfen..." diye haykırıyordu. Vincent, Emma'yı bırakıp kızına uzandı ve "Elie kimden bahsediyorsun?"

"Mary, onu gördüm diye çok kızdı"

"Kızdı mı?" dediğinde Matrice "Efendim size daha önce söylemek istedim fakat..." dedi.

"Konuş matrice!" diye kükrediğinde "Elie'ye bir kaç kere vururken yakaladım. Sanırım Leydim, Mary'i Elie'in saçını çekerken görmüş" dediğinde Vincent, Emma'ya bakıyordu. Bu kıza bu kadar mahcup olmak zorunda mıydı? Handa yaşananlar bir kere daha tekrarlanır gibi oldu.

"Gerekeni yap!" dedi ve kızının belkide ilk defa yanağını okşadı ve "Sen benim kızımsın Elie! Neden gelip bana söylemiyorsun?" dediğinde Elie Emma'ya bakıyordu. Emma ondan gözlerini kaçırdı.

"Birdaha söylerim" dedi ve "Emma gidelim mi?" dedi aklınca onu babasından kurtaracaktı.

"Emma biraz sonra sana katılır. Onunla konuşmalıyım" dedi Vincent. Elie korkuyla

Emma'ya baktı ve ayaklarını sürüye sürüye çıktı. Vincent ne diyeceğini bilmiyordu.

"Neden bana söylemedin?"

"Söyleyecek bir şey yok" dedi Emma odasına gidecekti ki Vincent önüne geçti. Çenesinden tutup yüzünü kendine doğru çevirdi ve "Senin iznin olmadan artık sana dokunmayacağım. Bu sözüme güvenebilirsin" dedi. Emma gözlerini kaçırdı ve odasına girip kapıyı yüzüne kapattı.

Matrice o gün aşağı inmeyen Emma'dan Elie'yi uzak tuttu. Emma bütün gün odasından çıkmadı. Yüzünde Vincent'ın parmak izleri, kimseyi görmek istemiyordu. Matrice büyük bir zevkle Mary'e saraydan ayrılması için iki gün süre verdi. Tabii Mary buna inanmayıp Vincent'ın çalışma odasına girme cesaretinde bulunduğunda yaptığı en büyük yalnıştı. Vincent dişlerini sıkıp onu çalışma odasından dışarı fırlattığında "Senin ne kalemde ne yatağımda artık işin yok" dediğinde Mary gözleri yaşlı yerdeydi.

Elie ağlıyor ama Matrice onun Emma'ın yanına çıkmasına izin vermiyordu. "Ama biz ikimiz panayıra gidecektik. Belki beni bekliyordur Matrice lütfen" dedi Elie ağlayarak.

"Bence bugün panayırın unutsan iyi edersin. Emma senin yüzünden çok zor durumda kaldı"

"Benim yüzümden mi?"

"O zaman gidip ondan özürdilesem iyi olur" dedi ve Matrice'in bağırmasına aldırmadan koşarak yukarı çıktı. Babasının odasında olmaması için dua etti.

Kapının önünde durdu ve yüzünü eteklerini düzeltti ve kapıyı çaldı ve ses gelmeyince usulca kolu kıvırdı ve içeri süzüldü. Vakit öğleni bulmuş daha panayır için vakit vardı. Parmak uçlarında Emma'ın oda kapısı gitti ve kapıyı tıklattı. Emma yatağında uzanmış gözyaşlarıyla uyumaya çalışıyordu. Gelen tıkırtıdan onun Elie olduğunu anlamıştı.

Ayağa kalkıp aynada gözyaşlarını sildi ve kapıyı öyle bir hızda açtı ki küçük kız yere yapıştı.

"Selam yer elması" dedi Emma.

"Emma ama popom acıdı" dedi Elie.

"Leydim küçük hanımlar asla popo kelimesini kullanmazlar" dedi Emma. Neden küçük kızın iç dünyasını karartacaktı ki... Buna hakkı yoktu... zaten küçük kız anne, baba sevgisi olmadan kalede bir başına yaşamaya çalışıyordu. Kendi sıkıntılarını derinler gömdü ve gülümsedi. Elie yerden kalkıp onun elini tuttu ve koltuğa oturmasını sağladı.

Kızaran yanağında minik elini gezdirdi ve "Acıyor mu?" dedi gözlerine yaşlar birikmiş dudakları titriyordu.

"Hayır!" dedi Emma.

"Ondan nefret ediyorum" dedi Elie.

"O senin baban Elie. Bunu isteyerek yapmadığını biliyorum. O sadece yalnış anladı" dedi Emma.

"O herzaman herşeyi yalnış anlar" dedi Elie. Emma ne diyebilirdi ki... "Tamam hadi bunları boşver" dedi ve birlikte bütün günü odasında geçirmek için yine küçük kızı ikna etti. Elie o gece onun yanında uyuduğunda Matrice gece yarısı onu almaya çekinerek geldi. Vincent o Elie'yi kucaklamış götürüyorken odasına giriyordu. Matrice "Özürdilerim efendim" diyerek çıktığında Emma onun yüzüne bakmadan kapısını kapattı ve odasına girdi.

Vincent "Ne bekliyordun ki" dedi sinirle. Bu zamana kadar hiç bir kadına el kaldırmamıştı ve iki kere aynı hataya düşüp rezil olduğuda ilkleri arasındaydı. Emma onun dengesini iyice bozmuştu. İki ayın bitmesine üç hafta vardı ve bu durumun daha önce sonuçlanacağını düşünüyordu çünkü casuslardan aldığı bilgilere göre Frederich dönüş yolundaydı.

Sıkıntıyla banyosunun hazırlanmasını istedi. Emma onun neredeyse her gün banyo yaptığını biliyordu. O banyo yaparken kendini küçük odanın içinde çıkmazda hissediyordu. Yaşadığı kabus olarak adlandırdığı gece aklına geliyor yüzü kıpkırmızı oluveriyordu.

Buradan gidince bunları aklından silecek ve bir daha asla düşünmeyecekti. Kendini halkına ve babasının ölüsüne ihanet etmiş hissetti. Hırsla yatağına yattı ve gözlerini kapattı.

Ertesi Gün Vincent çalışma odasında her zamanki gibi evraklara gömülmüş çalışıyordu. Oskar içeri girdi ve "Efendim ziyaretçileriniz var" dedi.

"Kim?"

"Loren şövalyelerinden Travis ve Leydi Emma'ın dadısı"

"Dadısı mı?" Vincent şaşırmıştı çünkü gelenin Frederich tarafından gönderilen bir ulak olduğunu düşünmüştü.

"Tamam al içeri" dedi Vincent ve ayağa kalktı. Kapıdan giren sarışın mavi gözlü adam

gerçekten onun kadar olmasa bile iriydi. Adamın yüzü öyle yakışıklıydı ki bütün kadınların onun için sıraya girebilecekleri bir gerçekti. Vincent onu hatırladı. O Emma'yı köyde tutsak aldığında öne atılan askerin ta kendisiydi.

Gerda'ın ağzı karşısında gördüğü devasa adamla bir karış açılmıştı. O lordu yaşlı ve göbekli olarak bekliyordu ama karşısında bir tanrı gibi dikilen siyah saçlı bal renkli gözlü adam duruyordu. Travis başıyla ufak bir selam verirken Gerda saygıyla eğildi. Vincent "Hoşgeldiniz" dedi ve oturmaları için koltukları gösterdi. Travis ayakta kalırken Gerda gösterilen yere eğreti olarak oturdu.

"Ben Loren'li Travis, bu hanım Leydi Emma'ın dadısı Gerda. Leydi Emma ile görüşmek için buradayız" dediğinde Vincent böyle bir şey bekliyordu.

"Onun iyi olup olmadığını bilmek istiyorsunuz" dedi Vincent. Travis yumruklarını sıkmış onca yaşadığı acıya rağmen sakin kalmaya çalışıyordu. Gerda onun bir terslik çıkarmaması için "Lordum Emma elimde büyüdü. Onun özlemiyle buradayım. Onu görmeme izin verin. Uygun görürseniz yanında kalmak ve ona hizmet etmek isterim" dediğinde Vincent düşünceli görünüyordu.

"Onu görebilirsiniz, kendisi isterse burada kalabilir ve misafirimiz olabilirsiniz" dedi Vincent

"Ne zaman onu görebiliriz?" dedi Travis dişlerinin arasından.

"Kendi odasında dinleniyor sanırım" dedi ve kapıda bekleyen Oskar'a "Leydi Emma'ya ziyaretçileri olduğunu haber ver" dedi. Emma ve Elie odasında elleri yüzleri boya içinde kağıtları kesiyor onlarla bir gemi yapmaya uğraşıyorlardı. Emma "Elie şunu düzgün tut" dedi kıkırdayarak. Elie elindeki siyah boyayı bilmeden yanağına sürdüğünde Emma Matrice'in onu yıkarken söyleneceği halini düşünüp kıkırdadı.

O sırada kapı çaldı ve "Leydim benim Oskar izniniz olursa birşey söylemek istiyorum"

"Girin lütfen" dedi Emma. Orta yaşlardaki adam odanın halini görünce şok oldu. Tabii bir şey söylemedi. "

"Efendim, Lordum ziyaretçileriniz olduğunu iletmemi istedi"

"Kim?" dedi Emma merakla. "Loren'den gelen iki kişi leydim" dediğinde Emma neredeyse çığlık atacaktı. Nasıl ayağa kalktı ve heyecanla aynaya koştu bilemedi. Elie aptalca onu seyrediyor onu tanıdığında beri hiç bu kadar mutlu görmemişti.

"Kim geldi ki?" dedi merakla.

"Frederich beni almaya gelmiştir. Biliyordum Elie evime dönüyorum" diye uçarak kapıdan çıktığında Oskar bile şaşırmıştı. Elie gözyaşlarıyla yatağın üzerinde kala kaldı.

Emma neredeyse aşağı uçarak indi. Oskar ona yetişemedi bile. Emma onların bahçe katında olduğunu öğrendiğinde uçarak bahçeye çıktı. İlk Travis'le göz göze geldi. Koşarak onun kucağına atladığında Gerda gözyaşlarını tutamıyordu. Travis onun sarı saçlarını burnunu gömdü ve uzun bir süre onu bırakmadı. Emma'da bırakmasını istemiyordu ki...

"Emma!" dedi yaralı bir sesle. Emma gözleri dolmuş ondan kendini çektiğinde halen Travis'in kollarındaydı.

"Hoşgeldiniz" dedi Emma. Travis yüzünü ellerinin arasına aldı ve "Emma iyi misin?" dedi alnına dudaklarını yaslamış onsuz kaldığı geceler kendine söz verdiği gibi artık hareketlerini kısıtlamayacak ve Emma'dan uzak durmayacaktı.

"İyiyim. Beni almaya mı geldiniz" dedi heyecanla. "Lanet olsun ki hayır! Frederich yolda ama ne zaman burada olur bilmiyoruz"

Emma hüsrana uğrasada mutluydu. Travis'e bir kere daha sarıldı ve "Olsun beni unutmadınız ya" dedi ve ondan kopup Gerda'ya sarıldı.

Vincent çalışma odasındaki pencerenin önünde Travis ve Gerda'yı izliyordu. Emma koşarak gelirken Vincent onun Gerda'ya sarılması için dua edecek durumdaydı. Çünkü Travis'in gözlerinde Emma'yı sahiplendiğini daha ilk onu gördüğünde anlamıştı. Tabii Emma gelip bütün mutluluğuyla Travis'e sarıldığında elleri yumruk olmuş neden ciğerlerine oksijen gitmiyor bilmiyordu. Travis'in gözündeki nefretin aşktan kaynaklandığını anlamıştı. Adam onu sonsuz aşkını kucaklar gibi kucaklamış ve alnına dudaklarını bastırdığında Vincent Emma'ın buna izin verişine sinirlenmişti. Saçlarına gömdüğü burnun Emma'ın eşsiz kokusunu duymak için olduğunu biliyordu. Daha fazla bu işkenceye katlanamayacaktı. Sinirle pencerenin önünde çekildi ve masasına oturdu.

Emma gözyaşlarıyla "Gerda seni çok özledim" diyerek sarıldığında "Benim küçüğüm ağlamayı öğrenmiş" diyerek o da ağlamaya başladı. Travis iki kadının haline gülümsüyordu. Sarılma faslı bittiğinde, birlikte kamelyaya oturmuşlardı. Tabii ilk heyecan Emma "Loren nasıl? Herşey yolunda mı? Maaşları nasıl ödüyorsunuz? Askerler benim hakkımda ne düşünüyor? Umarım yaşlılar Frederich'in emri olduğunu biliyordur" diye nefes almadan konuşurken Travis "Emma sen nasılsın?" diye sorduğunda bütün herşey anlamını yitirmişti. Yüzü kızarmış bakışlarını kaçırıp "Ben iyiyim" dediğinde Travis üzerindeki rengi solmuş elbiseye baktı.

"Nasıl iyi olacaksın ki?" diye isyanla ayağa kalktı. Arkasını dönmüş yaşadığı eziyet kat kat artmıştı. Emma gelip ilk defa onun elini tuttu ve "Az kaldı üç hafta" dedi. Travis "Sana iyi davranıyorlar mı?" diye sorduğunda Emma "Tabii ki, hatta bir arkadaş bile edindim" dediğinde "Elie!" dediğinde küçük kız çalıların arasından utanarak çıktı.

Gerda karşısındaki kömür karası ve bal rengi gözlere sahip kıza baktı. Elie tam bir leydi gibi selam verdi. Bakışları hayran hayran Travis'e bakıyordu. Emma kıkırdayarak "Bir hayranın daha oldu" dedi. Tabii Elie hemen ortama ayak uydurdu. Travis'le Elie sohbet ederken Gerda "Burada kalmak istiyorum" dediğinde Emma'ın yüzünün rengi soldu.

"Bu...bu... olmaz" diyiverdi.

"Neden? Senin odanda kalabilirim" dedi Gerda onun bu teklifi uçarak kabul edeceğini düşünüyordu.

"Olmaz! Zaten az bir zaman kaldı" dedi Emma panikle yüzü kızarmış, gözlerini kaçırıyordu. Gerda "Ulu tanrım!" dediğinde Emma susması için gözlerinin içine baktı. Gerda hıçkırıklarını bastırdı ve "Lordum biraz yürümemizde sakınca var mı?" dedi. "Buyrun leydim ben burada olacağım" dedi. Emma ve Gerda bahçeye indiklerinde Gerda gözyaşlarını siliyordu. "Anlat" dedi Gerda metanetle.

"Ben...konuşmak istemiyorum Gerda... elbet bu duyulacak ve ben onurumu kaybetmiş biri olarak kaleye döneceğim"

"Bu senin suçun değil"

"Benim suçum... çenemi tutup bir kadın gibi davranabilseydim... o zaman belki başıma bunlar gelmezdi"

"Sana kötü davranıyor mu?"

"Hayır! O..." dedi ve sustu. Vincent hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu. Duygularını kendide bilmiyordu ki... tek bildiği adamın onu etkilediğiydi.

Gerda "Canını yakıyor mu?" dediğinde Emma utançla gözlerini kaçırdı.

"Ben...konuşmak istemiyorum... bir daha asla olmayacak zaten"

"Bir kere mi oldu?"

"Evet şimdi onun dairesinde ama başka bir odada kalıyorum"

"Zavallı küçüğüm"

"Travis'e söyleme..."

"Böyle bir şeyi ondan saklayamazsın"

"Ben saklamak istemiyorum. Kaleye döndüğümde benimle evlenemeyeceğini kendim söylemek istiyorum"

"Onun seni her halinle kabul edeceğine eminim"

"Ben kabul edebilecek miyim? Herkes ona ve bana acıyarak bakacak... Lord Edessa'ın artığı Leydi Emma... " dedi Emma gözyaşlarıyla.

Gerda ona ne diyeceğini bilemedi. Bunu sonraya bırakmaya karar verdi. O sırada Travis yanlarına gelmiş sadece Emma'ın gözyaşlarını görmüştü. O onu tanırdı Emma ağlamayı sevmezdi. Çıkmazda olduğu öyle belliydi ki... Onun acılarını yok etmek istercesine kollarına alıp göğsüne bastırdı.

"Lütfen her zaman yanında olacağımı bil. Sen benim her zaman küçük erkek prensesim olacaksın" dedi ve derin bir nefes alıp dizlerinin üzerine çöktü. Emma şaşkındı.

"Emma belki hayal ettiğin bir evlilik teklifi değil ama kötü günler bittiğinde karım olup hayatımı paylaşmanı istiyorum" dedi. Emma artık ağlamıyor hıçkırıyordu. Travis gözünde bir kat daha büyümüştü.

"Seni seviyorum Emma. Şimdi cevap verme" dedi ve ayağa kalkıp onu kollarına aldı. Çenesini kendine çevirip dudaklarına uzandı. Emma gözyaşlarıyla ona uzanan dudaklara karşı çıkmadı ama onu öpen dudaklarda neyin eksik olduğunu artık biliyordu.

Travis onun kokusunu içine çekerek ayrıldı ve "hepsi geçecek ve ben sana bütün herşeyi unutturacağım" dedi gülümseyerek. Tabii onları izleyen ve sinir krizi geçirmek üzere olan Vincent'tan haberleri yoktu. Birlikte neredeyse üç dört saat geçirmişler ve Emma onların burada kalmaması için ikna etmişti. Onları yolculamadan önce abisinin mührünü onlarla Loren'e göndermek istedi. Odasına çıktığında kapıyı açıp içeri girdi ve Vincent'ı loş odanın içinde tekli koltukta otururken gördüğünde şaşırdı. Normalinde onun bu saatte burada ne aradığını merak etti ama sormadı. Odasına geçti ve mührü alıp tam kapıdan çıkacaktı ki... Genç adamın soğuk bir o kadar, öfke dolu sesiyle durdu.

"Nereye?"

"Aşağı" dedi Emma ama adamın gür sesiyle adeta yerine çakıldı.

"Sana nereye diye sordum!" diye kükrediğinde Emma onun neden sinirli olduğunu

anlamadı ama Travis'in duymasından korkup "Gerda ve Travis'i yolculamaya iniyorum" dedi ve hızla çıktı. İçinden bin bir küfür savuruyordu. Yine neye kızmıştıda ona bağırmıştı hiçbir fikri yoktu. Neden o bağırdığında ya da ona öfkeyle baktığında içi eziliyordu? Neden ağlama isteğiyle doluyordu? Ona karşı çıkmaktan neden ödü patlıyordu? Sırf onunla birlikte olduğu için mi? Kafasında bin bir soru aşağı indi ve atların yanındaki Travis'e sarıldı. Onunla gitmeyi ve onun kollarına sığınmayı o kadar istedi ki... İçindeki bütün acıları onun yanında unutabilir, duru bir hayat geçirebilirdi. Sevilmek gerçekten güzeldi... Bir ay öncesine kadar aşık olmayı düşlerken şimdi bir saatlik bir huzur için ölebilirdi...

Travis, kollarındaki kızı tam bırakacaktı ki... kalenin kapısında dikilen Vincent'ı gördü. Emma'ın çenesini yukarı kaldırdı ve dudaklarına uzandı. Bu Emma benim demekti .... Oysa nereden bilecekti ki ... Emma çoktan Lordun olmuştu. Gerda korkuyla doldu. İki erkeğin arasındaki çekişmenin Emma'ya zarar vermemesini diledi.

Travis "Üç hafta sonra seni almaya geleceğim" dedi. Emma gözyaşlarını silen adama sadece tamam anlamında başını salladı. Gerda'ya sarıldı. Dadısı kulağına " Kapının önünde duran adam sana karşı boş değil kızım... bunu bir düşün" dedi Emma o anda kapının önünde yüzündeki öfkeyle ona bakan genç adama baktı.

Travis atına bindi ve uzanıp Emma'ın saçlarını karıştırıp "Görüşürüz leydim" dedi. Emma gülümsedi ve atları gözden kaybolunca kadar kalenin önünden ayrılmadı. Arkasını döndüğünde Vincent kapıda yoktu. Elie'yi bulup onunla Travis hakkında konuşabileceğini düşünerek gülümsedi. Tam içeri girmek için merdivenlere yönelmişti ki Vincent atının üzerinde önünde durdu. Elini uzattı ve "Hadi gel!" dedi. Emma aptalca ona bakıyor elini uzatmamıştı.

"Ben Elie'yi bulmalıyım" dedi.

"Elini ver Emma!"

"Ben ata binmek istemiyorum" dedi Emma kale kapısına yürürken Vincent önüne geçti.

"Seni zorla bindirmeme ne dersin?" dedi Vincent dişlerinin arasından. Emma etrafa baktığında utançla başını eğdi. Elini uzattığında Vincent onu kolayca önüne çekti. Emma yan oturmuş hemen inecek gibi duruyordu.

"Yolumuz uzun, düzgün otur" dedi ve kızın eteğini toplayıp atı iki bacağının arasına almasını sağladı ve onu kendine yasladı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Banyo yapmak ister misin" diye sordu.

"An..la..madım" dedi Emma.

"Neyini anlamadın? Banyo diyorum" dedi Vincent.

"Evet ama ben ..." dedi ve öylece sustu. Onu nereye götüreceği hakkında en ufak bir fikri yoktu.

"Biraz sabretmen gerekecek" dediğinde Emma onu anlamaya çalışmadı. Vincent ona daha bir yakın ve sahiplenici duruyor kızın kollarında rahat etmesini sağlıyordu. Emma'ın elbisesi kararmakta olan hava için ince kalıyordu. Vincent arkasına uzanıp kalın pelerinini yine kıza sardı. Emma ondan uzak durmaya çalışıyor ama Vincent buna izin vermiyordu.

Kan ve Aşk 21

Vincent çocukluğundan beri ormanın içindeki yaraları iyileştirdiği söylenen sıcak su kaynağında gider ve dinlenirdi. Oraya o haricinde kimsenin girmesi yasaktı. Hızla atını sıcak su kaynağına sürdü. Yarım saatlik bir yolculuktan sonra ormana girdiklerinde Emma tedirgin olmuştu hava kararmıştı ve ormanda ne işleri vardı bilmiyordu. Tabii sesini çıkaramıyordu.

Vincent karanlıkta ilerlerken küçük bir yeri işaret etti. "İşte!" dedi. Emma ilk ne olduğunu seçemediği dumanlar yükselen yere baktı. Yaklaştıkça yeşillerin arasında kalmış küçük üzerinden dumanlar yükselen sıcak su kaynağını gördü. Küçük bir şelalenin bitiminde kalan bu göl büyüleyiciydi. Ay tepede yükselmiş gölü bir mum gibi aydınlatır olmuştu.

Emma İlk defa bu büyüklükte bir sıcak su kaynağı görüyordu. Gözlerine inanamadı. Yeşilliğin ortasında toprağa gömülmüş bir kazan gibiydi. Vincent indi ve onu kucağına aldı. Kaynağın yanına getirdi.

Atından getirdiği malzemeleri indirirken Emma kamp eşyalarına bakıyordu. "Burada mı kalacaksınız?" dedi şaşkınlıkla.

"Kalacağız!"

"Ben kalmak istemiyorum"

"Sana kalmak isteyip istemediğini sorduğumu hatırlamıyorum" dediğinde Emma sinirle gidip bir kayanın üzerine oturdu. Vincent ateşi yakıp yere uyuyacakları yeri ayarladı. Ateşin üzerine küçük bir kulplu bir kazan yerleştirdi.

"Yemek hazır gel hadi" dediğinde Emma "Ben aç değilim" dedi. Vincent, Travis'le Emma'yı o halde gördüğünden beri kendini tutuyordu. Sinirle oturduğu yerden kalktı ve yanına geldi ve onu kucaklayıp ateşin yanına getirip serdiği battaniyenin üzerine fırlattı.

"Sözümü ikiletme Emma" dedi hırlayarak. Emma'ın canı yanmış yine gözleri dolmuştu. Eteklerini toparladı ve dizlerini çenesinin altına çekti. Kollarını dizlerine doladı ve ateşi seyretmeye başladı. Canının yanması umurunda olmazken adamın kaba davranışları onu öyle derinden etkiliyordu ki... Bu adam karşısına çıktığından beri ne çok ağlar olmuştu.

Vincent tabağa koyduğu yemeği ona uzattığında Emma sesini çıkarmadan tabağı aldı. Kucağına koyup yemeğe başladı. Vincent tabağı o kadar çok doldurmuştu ki Emma bitiremedi. Vincent kendi yemeğini bitirip tabağını kaldırdı ve ateşe odun attı. Yanına gelip "Sanırım doydun" dediğinde Emma evet anlamında başını salladı. Tabağı elinden aldı ve diğer tabağın yanına bıraktı. Sonra üzerindeki kalın ceketi çıkarmaya başladı. Emma ne yaptığına bakıyor Vincent soyunuyordu. Emma aptalca onu seyrederken genç adam gömleğinden kurtulduğunda Emma utançla başını çevirdi. Onun yanına geldiğini fark etmedi.

"Emma hadi!" dedi Vincent ve Emma kafasını kaldırdığında onun kaslı bir o kadar ay ışığında parlayan bedeniyle karşılaştı. Bu adam hiç üşümez miydi? Emma giyinikken bile titriyordu.

"Anlamadım" dedi ürkekçe.

"Soyun hadi su çok güzeldir" dediğinde

Emma bir ona bir de suya baktı "Ben...ben" dediğinde Vincent onu çoktan kaldırmış elbisesinin iplerini açıyordu.

"Ben istemiyorum" dedi bir adım geriye doğru adım attığında "Yine sana sorduğumu hatırlamıyorum. Su bize iyi gelecek" dedi Vincent.

"Bize mi?" dedi Emma aptalca. Yine yüzündeki bütün renk çekilmişti.

"Bu kadar yolu sadece senin için gelmedik küçük hanım. Hadi soyun"

"ama..." dediğinde Vincent ona uzandı. Emma çoktan bir adım geri atmış ama yakalanmıştı. Vincent onu döndürüp elbisenin bağlarına uzandı ve ustaca çözdü. Bollaşan elbisenin omuzlarından aşağı çektiğinde Emma iç etekliğiyle kaldı. "Ben korkuyorum" dedi Emma. Titriyor gecenin serini iyice kendini belli ediyordu.

"Ben yanında olacağım" dedi Vincent. Bulduğu her bahaneyi savuşturan adama sinirle baktı. Yine zekâsını kullandı "Ben yüzme bilmiyorum sorun orada" dedi memnuniyetle.

Vincent "Sen yüzme bilmiyorsun öyle mi?" dedi şaşkınlıkla.

"Evet bilmiyorum" dedi Emma.

"O zaman yapacak bir şey yok benimle gireceksin"

"Ne!" diye dehşetle arkasını döndü ve kaçamadan yine yakalandı.

"Çıkar" dedi.

"Bu utanç verici..."

"Tamam, iç çamaşırlarını çıkar ve elbisenle gir o zaman"

"Çok soğuk üşüyorum"

"Birazdan ısınacaksın" dedi ve kendini pantolonundan ve çizmelerinden kurtardı. Şortunu çıkardığında Emma hızla arkasını döndü. Vincent onun bu haline kahkahayla gülmek istedi ama kendini tuttu. Arkasından gelip onu kucağına aldığında Emma elleriyle yüzünü kapatmıştı. Yüzme biliyorum diye çığlık atmak istedi ama bu sonu olurdu. Söylediği yalanı açığa çıkaramazdı.

Adeta dili tutulmuş o laf yetiştiren kızdan eser yoktu. Vincent onu kendiyle birlikte suya soktuğunda Emma sıcak suyla çığlık attı. Su bütün kemiklerini ısıtırcasına bedinini sararken Emma "çok sıcak" diye bir kere daha isyanla çığlık attı. Farkında olmadan genç adamın bedenine sokulmuş gerçekten yanıyordu. Üzerindeki ince içlik onu örtmüyor, suyun içinde hiçbir işe yaramıyor ama o farkında değildi.

"Mucize olmalı bir göl nasıl bu kadar sıcak olabilir" dediğinde Vincent gülümsedi. Emma onun bu yakınlığıyla kendini çekti ama ondan ayrılmadı. Fazla çekilirse Vincent yüzme bildiğini anlar ve ne yapardı Tanrı bilirdi. Vincent saçlarını tutan bez parçasına uzandı ve usulca çıkardı. Saçları iyice suya gömüldüğünde Emma suya başını sokup çıkardı, soğuktan kızaran yüzü daha iyiydi. Vincent hayranlıkla onu seyrediyor , Emma

olabildiğince ondan uzak duruyordu. Vincent eliyle dudaklarına uzanıp başparmağını okşarcasına üzerinde gezdirdi. "Bir daha dudaklarını kimsenin dudaklarında görmek istemiyorum"

Sesi bir o kadar tehtidkar ve öfkeliydi. Tabii Emma bu sefer susmadı "Bu seni ilgilendirmez" dediğinde Vincent "Ben kadınımı kimseyle paylaşmam" diye sertçe onu kendine çekti. Emma "Ben senin kadınının değilim" diye adeta öfkeyle tısladı. Vincent onu sertçe erkekliğine bastırdı ki Emma nefes alamadı. "İçinde hissettiğin bendim Emma ve inan bana sana yaklaşana yazık olur" dedi canının yanmasına aldırmadan. Emma yine kırılmış bir o kadar aşağılanmış hissetti. Tabii bu onun daha saldırgan olmasını sağlıyordu. "Üç hafta bununla baş edebilirim. Sonuçta hiçbir Edessa'lı ilgimi çekmiyor" dedi alayla.

"Seni bırakacağımı nereden çıkardın" dediğinde Emma dehşetle ona bakıyordu.

"Beni üç hafta sonra burada hiçbir kuvvet tutamaz. Öleceğimi bilsem yine kaçarım"

"Kendine çok güveniyorsun Emma" dedi ve dudaklarına eğildiğinde Emma "Bana söz vermiştin... istemeden..." dedi ama sesi adamın dudaklarında tükendi. Genç adam onu belinden kavrayıp kollarını göğsünde hapsetmişti. Emma onu itiyor ama genç adamın aldırdığı yoktu. Nefesi kesilip dudaklarından koptuğunda "fikrimi değiştirdim" dedi.

"Hayır!" diye isyan etti Emma ve kollarından kurtulmaya çalıştı ama bu adamın onu daha bir sarmasını sağladı. Çırpındıkça çaresizliğe batıyor gibiydi. Adamın çıplak tenini hissetmek nefesini kesiyor ama kabullenmek istemiyordu. Vincent "uslu dur! Benden kurtuluşun yok !"

"Sen sözünü tutmayan bir yalancısın" diye isyan etti Emma.

"Haklısın" dedi Vincent ve dudaklarını boynuna kaydırırken bir eliyle kalçalarını kavradı. Emma ondan uzaklaşmaya çalıştı ama Vincent onu bırakmadı.

"Kaçma benden" dediğinde Emma ne yapacağını bilmiyordu. Yine adamın öpüşleriyle kafası karışmaya başlamış, yine herşey bir perdenin arkasında kalmaya başlamıştı.

Vincent onun kafasının karıştığını anlayabiliyordu. Usul bir o kadar narin bir şekilde dudaklarına uzanırken "Bir daha benden başkası sana dokunmayacak" dedi dudaklarını özümsedi. Emma öpüşlerinde kaybolmuş onu öpen adama karşı çıkmak istemiyordu. O kadar güzel öpüyordu ki... Vincent onu gölün sığ tarafına çekmiş ayaklarının yere basmasını sağlamıştı. Eline dolanan ince elbise onu sinir ettiğinde uzandı ve bir çırpıda omuzlarından aşağı çektiğinde Emma ne olduğunu anlayamadan geceliği suyun üzerinde yüzmeye başladı. Utançla adama sokulup kendini saklamaya

çalışıyım derken onu daha bir zevke ittiğinin farkında değildi. Konuşamıyor adama karşı bile gelemiyordu. Vincent kalçalarından onu kendine çekti ve bacaklarını beline doladığında Emma kıpkırmızıydı.

"Utanma" dedi Vincent. "lütfen! Dur " dedi Emma çaresizce.

"İstiyorum" dedi ve dudaklarını buldu. Açlıkla kadının kızaran dolgun dudaklarını öpmeye başladığında deneyimi Emma'yı yine esir almıştı. Emma onu kendinden uzaklaştırmaya çalışıyordu."Karşı çıkman seni kurtarmayacak" dediğinde Emma

"Ben size yetemem. İsteklerinizi karşılamam imkansız"

"Kadınlığı öğrenecek bana boyun eğeceksin. Zamanla sana öğreteceğime eminim" Emma sıcacık suyun içinde adamın güçlü kollarında titriyordu.

"Yapma lütfen" dedi çaresizce. Vincent onu göl kıyısına yaslamış bacaklarını aralayıp üzerindeydi. Erkekliği cennet kapılarında dolanıyor Emma istekle kıvranmaya başlamıştı. Emma "lütfen yapmayalım" dedi yine gözlerinden yaşlar süzülürken istekleriyle vicdanı arasında bocalıyordu. Vincent'ın erkekliği her yerindeydi. Genç adam kendini kadınına ittiğinde Emma nefes alamamış onun bedenine deli gibi sarılmıştı. "Off çok güzelsin" dedi Vincent ve dudaklarına uzanıp onu eritircesine öpmeye başladı. Emma artık kendini bırakmış ilkinden daha güzel olan birleşmenin utancıyla doluyordu. Vincent suyla medcezir oluşturan bedeninin altındaki kadına her istediğini verdi. Onun bilgisiz bedeninde keşfetmediği hücresini bırakmadı. Gökyüzüne çıkardığı kadını tüketip içinde ulaşabildiği heryere ulaştı ve insanlığına yenildi. Bir süre onun üzerinde dudaklarında dolandı. "Benimsin ve bundan sonra benden başkası sana elini süremez" dedi ve onu kucağına alıp sudan çıkardı. Hazırladığı yatağın içinde kendiyle birlikte girmesini sağladı. Emma'ın hiçbir şeye itiraz edecek ne gücü ne aklı kalmıştı. Onu saran bedenin sıcağına sokuldu. Vincent üzerlerini kalın ayı postuyla örttü. Onu kollarına aldığında Emma utançtan yüzünü boynuna gömmüş yine gözyaşları akıyordu. Genç adam ondan uzaklaşıp gözyaşlarının aktığı pınarlarını öptüğünde Emma neden daha iyi hissediyordu bilmiyordu. Ateşin karşısında genç adamın koyunda dışarıda ve gecenin ayazına karşın sıcacıktı. İkiside uyumuyor ama konuşmuyorlardı. Emma yüzünü yine adamın boynuna gömmüş bu kendinden, Vincent'tan kaçtığı bir liman olmuştu.

"Üşüyor musun?" dedi Vincent. Emma "Hayır anlamında başını salladığında dudakları adamın tenine değiyordu.

"Bana alışıyorsun" dedi genç adam gülümseyerek. Genç kadın sesini çıkarmadı. Ne diyebilirdi ki... "Sessizliğini sevmiyorum" dedi Vincent. Onun yüzünü boynundan

çıkardı ve gözlerine baktı. Emma "Fazla konuşunca kızıyorsun" dedi sesi ağlamaktan boğuklaşmış burnu kıpkırmızıydı.

"Yapma dediğimi yaptığında kızıyorum. Çok konuştuğunda değil" diye düzeltti Vincent gülerek. Genç adamı ilk defa mutlulukla gülerken görüyordu.

"Kaleye dönecek miyiz?" dedi Emma.

"İstiyor musun?" dediğinde Emma hayır anlamında başını salladı. Kollarında olmayı ve bütün her şeyi anlıkta olsa unutmayı seçmek daha kolay geldi. Dudaklarına uzandığında Emma karşı çıkmıyordu ama genç adama pek karşılık verdiği söylenemezdi. Vincent onun tarafından sevilmeyi istediği gerçeğiyle yüzleşiyor aklına Travis geldikçe öfkeyle doluyordu.

"Onu seviyor musun?" dedi dudaklarından kopmuş gözlerinin en derinlerinde gerçeği görmek istiyordu.

"Kimi?" dedi Emma öpüşlerinin arasında gelen bu soruyu anlamamıştı.

"Travis" dedi Vincent sinirle.

"Bunu konuşacağım en son kişi sen olmalısın" dedi Emma.

"Bilmeliyim"

"Beni üzmek sana zevk veriyor olmalı. Kollarındayım ve sen bana başka bir erkeği sevip sevmediğimi soruyorsun"

"İsteyerek kollarımda olduğun söylenemez"

"Suçunu biliyorsun yani" dediğinde Vincent gülüyordu. Emma yüzünü yine boynuna gömdü ve sırıttı.

"Hadi söyle bana onu seviyor musun?"

"Onunla evleneceğim ve bana iyi bir koca olacak" dediğinde Vincent kolunu sıkmış canını yakıyordu. "Sana benden başka kimse elini süremez diyorum sen gözüme baka baka evleneceğim diyorsun"

"O zaman sorma!" dediğinde gözleri yine akmaya başlamıştı. Vincent onu sararken "sadece soruma cevap ver Emma" dediğinde Emma "sevmiyorum... artık kimseyi sevemem!" diye haykırdı. Vincent dudaklarını bulduğunda Emma onu deli gibi öpmeye başladı. İstekle cevap veriyor Vincent acemi dudakların öpüşlerinde mest oluyordu. Ondan uzaklaşıp gözlerine baktığında Emma "yarın yine senden nefret edeceğim ama

bu gece..." dediğinde Vincent daha fazla konuşmasına izin vermedi. Dudaklarını ağzında kaybederken bacaklarının arasına girmişti bile... Sabaha kadar uyumamış ve birdaha onları üzecek gerçeklerden konuşmamışlardı. Vincent Emma'da defalarca hayat buldu. Emma tam bir aşık gibi genç adama kendini verdi. Sabah güneş ormanın içine dolmaya başlamış genç adamın gözleri kapalıydı. Vincent yorgunlukla uyuyakalmış Emma uyuyamamıştı. Usulca kalkıp göle girdi. Sıcak su bedenini yakarken o gölün keyfini çıkarıyordu. Vincent'ı göremiyordu ve yüzmesini bilmesine kızacağını bile bile suya girmişti. Onun bağırmasından korkup tam çıkacaktı ki karşısında adem çıplaklığında elleri göğsünde birleşmiş adamı gördüğünde suyun sıcağına rağmen ürperdiğini hissetti.

"Günaydın leydim" dedi sırıtıyor ama gözlerinde Emma'ın bilmediği bir bakış hakimdi.

"Günaydın" dedi Emma onun bedeninden bakışlarını çekerek. Gece defalarca onun olmuş ama yine de ondan utanıyor, bedenine bakamıyordu.

"Sanırım yüzmek iyi geldi" dediğinde Emma "Bende çıkıyordum" dedi ama nasıl çıkacağını bilemedi. Vincent göle girerken gözleri gözlerinden ayrılmamış Emma korkuyla geri geri gidiyordu. Vincent ona doğru yüzdü ve onu kollarına aldığında

"Demek yüzemiyorsun"

"öğrendim" dedi Emma. Vincent kahkahayla gülmeye başladığında Emma "hadi çıkalım" dedi. Kollarında yine huzursuzlanmıştı.

"Ne?" dedi Vincent. Emma gözlerini kaçırdığında adamın istekli hali karşısında şaşkındı "Hayır!" dedi kıkırdayarak.

"Neden ama?"

"Çünkü... Çünkü..." dedi ama söyleyecek bir şey bulamadı. Vincent kalçalarından onu kaldırdı ve kendine yerleştirirken Emma zevkle inledi ve "Sen... Gerçekten tam bir barbarsın" dedi ve bir kere daha kendini genç adama bıraktı.

Kaleye dönüşleri bir o kadar suskun geçti. Emma atın üzerinde genç adamın kollarında, durgunlaşmış iyice sessizliğe bürünmüştü. Kalenin girişinde bir hareketlenme olduğunu gören Vincent atına hız verdi.

Yaklaştıkça askerlerin yerde yatan bir adamın başında olduğunu gördü. Yaklaştıkça kalabalık dağıldı. Emma yerde yatan kişiyi gördüğünde çığlık atması bir oldu. "Travis" dedi Attan inmeye çalıştı ama Vincent onu bırakmadı.

"Bırak beni!" diye hırsla bağırdı.

"Kapat çeneni!" diye canını yaktığında Emma acıyla inledi. Vincent attan indiğinde Emma çoktan inmiş Travis'in yanına gitmişti. Travis öyle feci şekilde dövülmüştü ki yüzü gözü kan içindeydi.

Vincent "Çekilin" dediğinde bütün askerler geri çekildi. Emma gözyaşlarıyla kafasını kucağına koydu. "Tanrım! Lütfen ölme! Lütfen..." dediğinde Vincent "Doktor çağırın" dedi. Travis öldüresiye dayak yemişti. Doktor geldiğinde "içeri taşımaları gerektiğini söyledi ve Vincent onay verdi" Emma tam onun ardından gidecekti ki Vincent sinirle onun koluna yapıştı. "Sen nereye?"

"Bırak beni! Bunların hepsi senin suçun... Hayatıma dair ne varsa mahfettin!" dedi ve kolunu sertçe çekti ve "Yukarı çık! Yoksa seni onunla zindana gömerim" dediğinde Emma ciddi olduğunu biliyordu. Kendi için değil Travis için endişeleniyordu ve onu dinlemekten başka çaresi yoktu. Gözyaşlarıyla odaya çıktı. Deli gibi dönüp durdu. Dayanamadı ve Matrice'i bulmaya karar verdi. Onun kalede olup biten herşeyden haberi olurdu.

Tam kapıyı açmıştı ki Vincent karşısında duruyordu.

"Nereye?" dedi sertçe. Aşk dolu bakışları gitmiş yerine bir o kadar soğuk Lord geri gelmişti. "Matrice'in yanına" demesi inandırıcı olmadı. Vincent ona doğru adım attığında Emma geri çekilmek zorunda kaldı.

"Travis'in yanına gitmeme izin ver" dedi Emma. Gözleri dolmuş yalvaracak kadar çaresizdi.

"Hayır! Onun yanında işin yok!"

"Lütfen ona birşey olursa..." dedi ve sustu.

".... ne?" dedi Vincent kıskançlıktan kendini kaybetmek üzereydi.

"Ona bir şey olursa kendimi gerçekten affetmem. Lütfen!"

"Seni onun yakınında olmanı istemiyorum"

"Ben onunla beraber büyüdüm. Ondan bana zarar gelmez" dedi Emma neden açıklama yapıyordu bilmiyordu. Tek istediği Travis'i görmekti.

"O sana aşık! Lanet olası herif senin için ölümü göze almış... ne yapmamı bekliyorsun? Zindana kapatılacak ve Frederich'le pazarlık konusu olacak" dedi Vincent.

"Bunu yapamazsın!" diye haykırdığında Emma gözyaşlarını tutamıyordu.

"Beni daha kazançlı duruma getirdi. Aslında ona teşekkür etmeliyim" dedi Vincent. Emma kahroluyordu. Gece kollarında olduğu adam şimdi çıkarları için suçsuz birini gözünü kırpmadan kullanıyordu. Onu kullandığı gibi...

"Lütfen onun gitmesine izin ver daha kazançlı çıkmanı sağlayabilirim" dedi Emma. Vincent ne diyeceğini merak etmişti.

"Nasıl?"

"Eğer onu bırakırsan ne istersen yaparım. Onun suçu sadece sadakatle Loren'e bağlı olmak. Zindana kapatılmayı ve onur kırıcı pazarlık konusu olmayı haketmiyor"

"Vincent her istediğimi bir şekilde yapıyorsun zaten" dedi. Sesindeki arzu elle tutulacak cinstendi.

"Ben surat asmam, senin olurken gözyaşlarım akmaz, mutlu olmaya çalışabilirim..."

"Ona bu kadar çok mu değer veriyorsun?"

"Ne dememi bekliyorsun? Sana onu sevmediğimi söylemiştim"

"O zaman ne?" diye haykırdı.

"Eğer burada olmasaydım bende onunla mutlu olabilirdim... belki şimdi evlenmiş olurduk... ona karşı suçluyum ümit verdim... ama şimdi" dedi ve gözyaşlarının akmasına izin verdi. Derin bir nefes alıp "... artık bana kimsenin dokunmasına izin vermeyeceğim" dediğinde Vincent şaşkındı. Onu kollarına aldığında "Bu benim içinde geçerli mi?" dedi arzu soluyarak.

"Eğer onu serbest bırakırsan her istediğini yapacağım" dedi Emma ve genç adamın dudaklarına uzandı. Onu bütün kadınlığıyla öperken Vincent bir kadına hayır demenin zorluğunu yaşıyordu ve hayır demedi. Nefesleri düzensizleşmiş birbirlerini arzularken Emma "anlaştığımıza göre onu görebilir miyim?" dedi Emma.

"Dün burayı gülümseyerek terk eden adam, neden bugün tek başına buraya saldıracak kadar delirip geri döndü sence?"

Emma gözlerini kaçırdığında yüzü kıpkırmızıydı.

"Gerda ona aramızda geçenleri söylemiş olmalı. Onu görmeme izin ver, ona açıklamalıyım" dediğinde Vincent dişlerini sıkarak "Aramızdakiler sadece beni ilgilendirir. Benimsin bunu kafana sok... kimseye hesap vermeyeceksin"

"Ben kavga etmek istemiyorum. Olayı çözdüğümüze göre onu görebilirim değil mi?"

Vincent "Onu serberst bırakacağımı söyledim. Görüşebileceğini değil" dediğinde Emma sinirle ondan uzaklaşmaya çalıştı ama Vincent izin vermedi.

"Şimdi uslu uslu otur ve dışarı çıkma" dedi ve odadan çıktı. Emma sinirle bütün gün Travis'i görebilmek için bir yol aradı ama Vincent buna izin vermedi. Akşama doğru kapısı çalındığında hızla kapıyı açtı karşısında Leon duruyordu.

"Leon!" dedi Emma çaresizce. Leon onun suçu olmadığını biliyor ama Lordun odasında kalmaya başladıktan sonra ondan uzak duruyordu. En azından kendi duyguları için...

"Beni çağırtmışsınız" dedi.

"Evet ben... Şu Loren'li asker... Onun nasıl olduğunu öğrenmeliyim lütfen bana yardım et"

"Doktor hayati tehlikesi olmadığını söyledi. Onu almaya gelmeleri için Loren'e ulak gönderildi leydim" dediğinde Emma biraz olsun rahatlamıştı.

"Kendinde mi peki?"

"Evet" dedi Leon.

"Ona bir mektup iletebilir misin?"

"Tabii" dedi Leon. Emma önceden yazdığı verebileceğini düşündüğü mektubu Leon'a uzattı. Leon selam verip çıktığında koridorun sonunda onu bekleyen Vincent'a mektubu uzattı.

Leon yanından ayrılırken selam verdi ve uzaklaştı. O Emma'ya ilgi duyan bir asker olabilirdi ama vatanına hiçbir şekilde ihanet etmezdi. Vincent mektubu açarken göreceklerine kendini hazırladı.

Derin bir nefes aldı ve kendini ihanete karşı hazırladı....

Travis

Her zaman koca bir aptaldın... Bunu kanıtlamış oldun. Neden buradasın anlamış değilim ve bilmekte istemiyorum. Senin şahsi düşüncelerinden dolayı iki halkı savaşa sürükleyebilecek konuda bu kadar tedbirsiz davrandığını düşünmek gerçekten beni üzdü. Artık huzur istiyorum. Loren'e dönünce manastır bana dilediğim huzuru verecek, bundan sonra halkın için en iyisini yapman dileğimdir...

Emma...

Vincent okuduklarıyla mutlu oldu, şaşırdı ve rahatladı... Manastır mı? Onun gibi yaşama sevinciyle dolu biri diri diri o mezarlığa nasıl gömülebilirdi. Mektubu bir hizmetliyle Travis'e gönderdi. Tek isteği Emma'yı kollarına almak onun üzüntüsünü gidermekti. Dairesine girdiğinde Emma'yı göremedi. Kaşla göz arasında nereye gitmişti bu kadın... Bu kadın gerçekten onu sinirlendirmeyi iyi biliyordu. Şimdi kollarında ona sarılıp uyuması gerekirken öfkeyle kalede onu aramaya başlamıştı. İlk Travis'in yanına gitti nöbetçiler gelmediğini söyledi. Sonra gidebileceği her yere baktı ama Emma yoktu. Travis buradayken kaçma aptallığını göstermezdi. Sonra Matrice'le karşılaştı. Kadın telaşlıydı.

"Matrice Leydi nerede biliyor musun? Senin neyin var?"

"Leydi Emma Elie'in yanında ... iki gündür ateşi var ama doktor bir şeyi olmadığını söylüyor"

"O zaman ateşi niye var?" dedi Vincent sinirle.

"Bilmiyorum efendim. Doktorda bilmiyor" dedi kadın gözleri dolmuş ,ellerini ovuşturuyordu. Vincent hızla onun odasına gittiğinde Emma küçük kızı soymuş her tarafına ıslak bezler yerleştiriyordu. Vincent kapıdan baktı ama içeri girmedi. Emma onu gördüğünde "Neden kapıda duruyorsun?" diye sormaktan kendini alamadı. Vincent kurallara göre yetiştirilmiş bir adamdı. Emma sinir oldu yanına gelip "O senin kızın, büyüdüğünde sevgini vermek için çok geç olacak" dedi ve onu kolundan tutup yatağının başına getirdi. Elie gözleri kapalı yüzü kızarmış baygın gibi yatıyordu.

Vincent onu öyle kıpırdamadan görünce içinden bir parça koptuğunu hissetti. "Başka bir doktor getirelim" dedi çaresizce.

"Bence bir şeyi yok... sanırım onu ihmal ettim" dedi Emma.

"Ne yani üzüldüğü için mi hasta?"

"Sanırım" dedi Emma. O sırada Elie gözlerini açmış "Susadım" dediğinde Emma "Yer elması susamış" diyerek onun oturmasını sağladı. Elie, Emma'ın sesini duyunca gözlerini daha iyi bir açtı. Sonra odasında Lordu görünce iyice şok oldu. Vincent onun şaşkınlığını anlayabiliyordu. "Günaydın küçük hanım" dedi akşam olmasına rağmen

"Günaydın Lordum" dedi Elie. Emma doktora haber verdi. Doktor onu tekrar muayene etti ve ateşinin olduğunu ama bilincinde ya da herhangi bir yerinde sorun olmadığını dile getirdi.

Vincent yarım saat kadar yanlarında oyalanmış Emma'ın ona bir anne şevkatiyle

yaklaştığına birebir şahit olmuştu. Elie tam onlar odadan çıkacaktı ki "Emma bu gece benimle uyuyabilir misin?" diye sordu. Emma Vincent'la göz göze geldiğinde bundan hiç hoşnut olmadığını gördü. "Neden sen bizim odamızda kalmıyorsun?" dedi aniden. Vincent duyduklarına inanmamıştı. Emma bizim odamız demişti. Bu yüreğinin derinliklerini sıcacık yapmıştı. Sonra "Lordum, Elie çok güçsüz onu kucağınızda odamıza taşıyabilir misiniz?" diye sorduğunda Elie kadar Vincent'ta şaşkındı. Elie babasının gözlerine baktı ve onu kucağına almasına izin verdi. Vincent kızını kucakladığında onunla ilk defa bu kadar yakındı. Birlikte dairesine geldiklerinde Elie'yi Emma'ın yatağına yatırdılar. Emma "Çok özel misafirimize kendi ellerimle çorba içirmek isterim" dedi ve Matrice'in getirdiği tepsiyi yatağın üzerine koydu. Vincent odasındaki çalışma masasından kadınları izliyor ama evraklarla ilgileniyor gibiydi. Matrice dışarı çıktığında Emma'ın odasından kıkırdamalarla o da gülümsüyor içi neşe doluyordu. Gece saat sekiz gibi sesler kesildiğinde Vincent bir çok işini bitirmiş boynu tutulmuş bir şekilde masadan kalktı. Usulca odaya girdiğinde Emma'ın kollarında uyuyakalmış Elie'yi gördü.

Emma "nihayet uyudu çok inatçı bir kızınız var" dedi. Emma Elie'in yanında sanki her şeyi bir kenara bırakıp onun için yaşıyor gibiydi. Vincent "Beni de uyutmanı istesem" dediğinde Emma gözlerini kaçırdı ve usulca yataktan kalktı. Vincent onu kollarına aldı ve kokusu duyma isteğiyle burnunu çiçek kokularının en güzeli kokan saçlarına gömdü. Yine kollarında utanan kız geri dönmüş gözlerini kaçırıyordu. Vincent "ne istersem" dedi gülümseyerek. Emma utançla başını salladı. Deli gibi çarpan kalbini söz verdim diyerek avutabilirdi. Vincent onu kucağına aldığında sığınak saydığı boynuna yüzünü gömdü. Birkaç mumun ışığına bırakılmış odaya girdiklerinde Vincent "Gece uyumadın yorgun olmalısın" dedi ve onu kollarında bırakıp elbisesinin iplerine uzandı. Gözlerindeki arzu belli oluyor kıza bir köle gibi hizmet ediyordu. Emma "Elie gelebilir" dedi fısıltıyla. Vincent en son iç çamaşırına uzandı ve dolgun göğüsleri özgürlüğe kavuşturdu. "Bir şey yapmayacağım tenini hissetmek istiyorum" dedi ve kendi geceliğini kızın çıplak bedenine geçirdi. Emma ona bir şey söylemeden üzerindeki gömleğe uzandı ve düğmelerini titreyen elleriyle açmaya başladı. Vincent onu seyrediyor, omuzlarından sıyrılan gömleği çıkarmasında ona yardım ediyordu.

"Uysalken hiç vahşi bir kedi gibi durmuyorsun" dedi dudaklarına uzandı. Emma dudaklarında adamın tadını almış glümserken "Sizde sevişirken hiç barbar gibi durmuyorsunuz lordum" dediğinde Vincent onu kucaklamış çoktan kendiyle birlikte yatağa uzatmıştı. Emma onda kaybolmayı beklerken, Vincent ona sarılmakla yetindi. Emma beklentiyle kıpır kıpır ama ona isteğini belli edemiyordu bile... Bu iri adam neden onunla sevişmiyordu ki...

Vincent uykuya tam uykuya dalıyordu, Emma'ın kollarında kıpır kıpır olmasıyla

gözlerini açıyordu. "Rahat edemedin sanırım" dedi mırıltıyla.

"Bu gecelik beni kaşındırıyor" dedi Emma ve yatakta doğruldu ve üzerinden geceliği çıkarıp sırtını adamın göğsüne dayadı ve hınzırca gülümsedi. Vincent'ın bütün uykusu dağılmış tenine değen çıplak beden bütün hazlarını uyandırmıştı. Eli bir süre bel oyuğunda gezmiş yorgun olduğunu bildiği genç kızı rahat bırakmak istemişti. Tabii bel kavisinden dolgun kalçalarına uzandığında herşey aklından uçup gitti.

Dudakları boynunda, sırtında dolaşırken elleri çoktan kalçalarını kavramış kendine çekiyordu. Emma istekle ona doğru dönüp dudaklarını bulduğunda Vincent onun bu arzulu haliyle daha bir aşka geldi. Dudakları bütün bedenini benliğine hapsederce teninde gezdi. Kadınlığını onu yalvartana kadar en sevdiği şarap misali kana kana içti. Emma artık genç adamın olmak için delirecek gibiydi. Vincent bacaklarının arasına süzüldü ama ona istediğini vermedi. "Söyle Emma beni istediğini duymaya ihtiyacım var"

"Belli etmiyor muyum?" dedi ve kalçasını erkekliğine doğru yukarı kaldırdı. Vincent istekle inlediğinde kendini kadınının içine bıraktı. Emma onu dolduran yoğunluğu zevkle karşıladı. "Bana kadınlığı öğreteceğim demiştin sen iyi bir öğretmensin" dedi gözleri yarı açık şehvete yolculuk yaparken "Benim olmayı öğrendin Emma benim kadınım olmayı" dedi Vincent ve dudaklarını buldu.

Kan ve Aşk 22

Yine sabahın ilk ışıkları yorgun bedenlerine vururken Vincent kollarında uyuyan kadını seyrediyordu. Onunla vakit geçirdikçe içinin aydınlandığı kesindi. Emma elini attığı her şeyi bir mucizeyle iyi yönde etkiliyordu. Usulca kalkıp üzerini giyindi ve ahıra gidip içinde biriken mutluluğu yumruklarına döktü. Bunu yapmasaydı yine genç kadının bedeninde var olma arzusuna yenilecekti. Emma'ın narin bedeni arzu dolu olsa da yorgundu son sevişmelerinde neredeyse uyuyakalmıştı.

Emma gözlerini açtığında bedeninin her yanı ağrıyla kavruluyordu. Tabii yüzündeki mutlu tebessümün aşırı doygunluk olduğunu biliyordu. Vincent'ın yanında olacağını düşünmüştü ama pencereden vuran ışığı gördüğünde hızla bedenini çarşafa sardı ve

pencereye gittiğinde öğleden sonra olduğunu anlaması uzun sürmedi. Neredeyse bütün gün uyumuştu. Aynı hızda odasına gittiğinde Elie'inde odada olmadığını anlaması uzun sürmedi. Tam kıyafetlerini toparlıyordu ki Matrice elinde kovalar içeri girdi. Yanında iki oda hizmetçisi onlarında ellerinde sıcak su kovaları vardı. Emma donup kaldı o banyo istememişti ki...

"Günaydın Leydim" dedi Matrice yüzündeki gülümseme gerçekten görülmeye değerdi.

"Banyo yapmak isteyebileceğinizi düşündüm" dedi ve şöminenin önündeki küveti suyla doldurmaya başladı. Emma utançla "Ben kendim halledebilirim" dediğinde Matrice hizmetlilere "Siz çıkın" dedi.

Gülümseyerek Emma'ın yanına geldi ve bir anne edasıyla "Utanmanı gerektirecek bir şey yok, lordumu hiç böyle mutlu görmemiştim. Lütfen yardım etmeme izin verin leydim" dedi ve çarşafı üzerinden alıp onun küvete girmesini sağladı. Bedenindeki gecenin izlerini görmezliğe gelip onun yıkanmasına yardım etti. Emma küvetten çıktığında şöminenin önünde saçlarını tarıyor, Matrice etrafı toparlıyordu. Kapı çalındığında Matrice gülümseyerek kapıdan hizmetliğin getirdiği kumaşa sarılı pakedi aldı ve "Bu sizin leydim, özürdilerim uzun sürdü. Lordum önceden emir vermişti ama kumaşlar yolda gümrüğe takılmış. Devamı siz giyindikten sonra odanıza yerleşecek" dedi. Emma kumaş pakedi açtığında gözlerinin renginde taftadan yapılmış bir elbiseyle karşılaştı. Elbise güzel olmasının yanı sıra oldukça can alıcıydı. Matrice heyecanla "Saçlarınızı kurutalım. Sonra giyinmenize yardım edeyim" dedi ve tarağı elinden alıp koltuğa oturmasını sağladı.

Vincent sabah içindeki enerjiyi ahırda tüketebildiği kadar tüketmiş Emma'yı uyandırmamak adına kalenin hamamında banyo yapmıştı. Matrice'e Emma'yı uyandırmama talimatı verip, yaşlılarla toplantıya girdiği halde fazla aklını veremediği bir gerçekti. Saat altı olmuş Emma'yı görmek için deliriyordu. Bu istekli haline şaşırıyordu.

Tam hevesle yukarı çıkacaktı ki...

"Efendim İngiltere Kralından bir ulak sizi görmek istiyor" dedi yaveri. Vincent beklediği mektubun geldiğini anlamıştı.

"Çalışma odama al" dedi ve hızla odasına geçti. Ulak saygıyla eğildi ve "Kralım size saygı ve sevgilerini gönderdi" diyerek kraliyet mühürlü parşomeni ona uzattı.

Vincent parşomeni hızla açtı. Okuduklarından sonra öfkeyle ayağa kalktı. "Çıkabilirsin Kralıma Londra'ya onu ziyarete gelmekten onur duyacağımı ilet" dedi. Kağıt elinde

buruşurken kapı çalındı ve içeri Matrice girdi. Yüzü gülüyor niyeti lorduna haber vermekti.

"Söyle Matrice"

"Leydi Emma için verdiğiniz emirleriniz yerine getirildi" dediğinde Vincent'ın sinirli olduğunu anlayıp selam verip çıktı.

Vincent elindeki parşomeni bir kere daha açıp hırsla okudu.

Lord Edessa

Lord Frederich sizinle benim huzurumda görüşeceğiniz bir toplantı talebiyle dönüş yolculuğunda olduğunu bildirdi. Bu tarafımdan uygun görüldü. Sizden ricam iyi niyetinizi gösterip kız kardeşi Leydi Emma'yı daha fazla evinden mahrum bırakmamanız. Leydi Emma'ın Londra seyahatinde ağabeyine eşlik etmesi bu anlaşmanın barışçıl olmasını sağlayacaktır.

Sizi en kısa zamanda huzuruma istiyorum...

Parşömeni sinirle yırtıp duvara fırlattığında Kral'ın ne planladığını bilmiyordu. Neden Emma'yı londraya istiyordu? Bir kadının barış ve savaş anlaşmasında ne işi olurdu? Sorular beyninde dönüp duruyor, eli kolu bağlanmış bir haldeydi. Emma'yı bırakmayı istemiyordu ve şimdi onu Truro'ya göndermekten başka bir çaresi yoktu.

Sıkıntılarını gidermek isterce dairesine çıktı. Kapıyı açıp içeri girdiğinde Emma ve Elie masaya oturmuş çay içiyorlar Elie kurabiye yiyordu. Ateşinin düştüğü gülen yüzünden belliydi. Gözü Emma'ya ve yeni elbisesine kaydığında onun güzelliğiyle bir kere daha büyülendi. Elbisenin dekoltesi fazla hoşuna gitmezken Emma'ın gülen gözleri, gözleriyle buluşup yerini utangaçlığa bıraktı. Yüzü pembeleşmiş gözlerini kaçırmıştı. Bir kadın nasıl onu böyle büyüleyip nasıl böyle utangaçlığını koruyabiliyordu bu onu hayrete düşürüyordu.

"Afiyet olsun" dediğinde Elie boğazına takılan kurabiyeyi zor yuttu. Babasının dairesinde olmaktan hiç memnun değildi. "Teşekkür ederiz" dedi Emma. Vincent "Ben çalışıyor olacağım, siz keyfinize bakın" dedi ve dairenin bir ucundaki çalışma masasına geçti. Elie, Emma'ya fısıldıyor Emma gülmesini engellemek adına dudaklarını ısırıyordu. Vincent bir süre sonra sadece onları seyretmeye başladı. Belki de hayatında göreceği en güzel resim ikisinin aynı çerçevenin içinde bulunan aksiydi. Elie ve Emma izin isteyip bahçeye indiklerinde Vincent'ın sıkıntılı hali aşağı bölgede çıkan bir yangınla iyice artmıştı. Hemen yola çıktı. Gidip halkının yanında olmalıydı.

Emma onun şovalyelerle hızla çıkışını görmüş ama kimseye bir şey soramamıştı. Bütün gece nerede uyuması gerektiğini düşünüp durdu ve sonra kendi yatağında uyumaya karar verdi. Bir ara gidip Elie'yi almak istedi. Bu bahanenin arkasına sığınıp kollarında uyuyabilirdi. Tabii vicdanı yine onu rahatsız etti ve ona göre doğru olanı yaptı.

Vincent çıkan kavgada kolundan yaralanmıştı. Emma odanın dışından gelen gürültüleri duyduğunda bir şeyler olduğunu anlaması uzun sürmedi. Üzerine battaniyeyi alıp kapıyı ürkekçe araladı. Doktor Vincent'ın kolunu dikiyordu. Vincent onu gördü ve "Çıkın" dedi adamlarına. Doktor işini bitirdi ve kolunu temizleyip sardıktan sonra çıktı. O çıkar çıkmaz Emma hızla yanına geldi. Endişesi yüzüne yansımıştı.

"İyi misin?" dedi şevkatli elleri alnına dokunup geri çekerken yarasının olduğu yere parmakları kaydı.

Vincent şaşkındı ve bu şaşkınlığını bitirmek için ona uzandı ve kollarına alıp yatağa uzanmasını sağladı. "Sevinmelisin yaramın ölümcül olduğu söylendi" dedi alayla.

"Bu çizik mi? O zaman benim açtıklarımla şimdiye ölmen gerekiyordu" dedi Emma gülümsemesini bastırarak. Vincent dudaklarına uzandı ve dudaklarını ağzının içinde özümseyerek inledi.

"Seni her dakika altıma almak istemek gerçekten çok güzel" dediğinde Emma utançla dolmuştu.

"Uslu dur! Yaralısın"

"Bu arada Travis dün gece Loren'e doğru yola çıktı" dediğinde Emma gözlerini kaçırmıştı. "O zaman anlaşma bitti" dedi Emma muzipçe.

"Anlamadım?" dedi Vincent sesi bozulmuş yüzü asılmıştı.

"Sözünde durmayan biri olarak benimde durmamı bekleyemezsin. Şimdi çek o koca ellerini" dedi Emma. Vincent sinirle onu kendine çekti ve öfkeyle bedeninin altındaki kadına "Seni benden kimse alamaz... sen bile" dediğinde elleri Emma'ın kasıklarındaydı. "Benim olacak ve her istediğimi yapıp itaat edeceksin"

"Zorba yanını hiç sevmiyorum" dedi Emma bacaklarını aralamış elini istekle karşıladığında Vincent "Sen..." dedi ve dudaklarına uzandı. Dili kadının tadını özümserken Emma geceliğinden kurtuldu. Genç adamın erkekliğine kendini yerleştirdi ve dans edercesine içini doldurmasına izin verdi. Vincent doğrulup onu kucakladığında "Demek sevdiğin yanlarım var" dedi inleyerek. Elleri ince belinde gel gitleri yaşayan narin bedeni kendine bastırıyordu. Her bastırması kadının ağzından zevk iniltileri

olarak ona dönerken Emma "Seni hissetmek çok güzel" dedi. Emma'yı öyle istiyordu ki bu açlığı nasıl bitirecek? nasıl ona doyacak?... Sorularının cevabı yoktu. Vincent artık biliyordu... Emma'ya doyamıyordu... ve doymayada hiç niyeti yoktu.

Sabahın ilk ışıkları yorgun bedenleri aydınlatırken yine aşkla uykaya daldılar...

Güneş doğmuş Vincent gözlerini Elie'in fısıltılarıyla açtı.

"Akşam görüşürüz olmaz mı?" dedi Emma. Elie ağlamaklı "Zaten akşamları seni göremiyorum" dedi Elie.

Emma pes etti ve "Tamam bekle pelerini mi alıp geliyorum" dedi ve Vincent'ın uyandığını fark etmedi. Hızla pelerini alıp, kızın elini tuttu ve çıktı. Vincent sabahki sevişmelerini düşünerek keyiflenmişti. Emma artık ona tam bağlılık gösteriyordu. Peki ya buradan gidince ne olacaktı? Travis gözünün önüne geldiğinde sıkıntıyla doldu. Akşam yemeğine kadar iki kızdan ses çıkmadı.

Akşam Elie suratını asmış yemek salonuna ilerlerken Emma "Hadi ama neden aç kalıyorsun? Yemekler bir harika" dedi.

"Sıkılınca ağzım hiç açılmıyor" dediğinde yemek salonuna girdiler. Emma masada yerini alırken Elie karşısına oturdu. Birlikte Vincent'ı beklemeye başladılar. Vincent son bir haftadır ikisiyle akşam yemeklerini yiyor ve bir şekilde kızına ulaşmaya çalışıyordu ama bunda başarılı olduğu söylenemezdi. Elie sorduğu sorulara kısa ve öz cevaplar veriyor sohbeti kısa tutuyordu.

"Vincent yemek salonuna girdiğinde Emma'ın üzerinde mavi bir elbise vardı ve bir melek gibi duruyordu. Vincent içinden geldiği gibi gelip onun boynuna bir öpücük kondurup kokladığında Emma kıpkırmızıydı. Vincent aynı şekilde geldi ve Elie'in alnına küçük bir öpücük kondurdu. Elie ağzı bir karış açık ona bakarken Vincent çenesini parmağıyla kapatmasını sağladı.

"Ne var? Kızımı öpemez miyim?" dedi gülerek. Emma mutlulukla Elie'ye baktı ve yerine oturan genç adamı incelemeye başladı. Yeni traş olduğu her halinden belliydi. Ondan yayılan sabun kokusu harikaydı. İstemsizce derin bir nefes aldı. Genç adamın ıslak siyah saçları alnına dökülmüş bir o kadar kışkırtıcıydı. Emma saçlarını parmak aralarında hissetmek istedi. Yeni traş olmuş tenini incelerken sakallarının bacaklarına sürtüğünde oluşan zevki düşündüğünde yine kızarmıştı. O ne zaman bu kadar seks canlısı bir kadın olmuştu.

Vincent kızaran yanaklarını fark ettiğinde "sanırım sıcak oldu " dedi alayla. "Burası gerçekten iyi ısınmış" diyebildi. Adamın gözlerine bakmıyor, kendi kendine kızarma

Emma! Diyip duruyordu. Görevli yemekleri servis ettiğinde Vincent "afiyet olsun" dedi. Birlikte yemek yiyorlar ama ortamda her yemekte olduğu gibi anlamsız bir sessizlik vardı.

Emma ara ara küçük kıza bakıyor Elie'in gülmeyen yüzüyle üzülüyordu. Vincent yemeğini yiyor bu sessizlikten o da kızlar kadar rahatsızdı. Emma, Elie ona baktığı bir anda dil çıkardığında tek isteği kızın neşesinin yerine gelmesiydi ama Vincent'a yakalandı. Emma yakalanmanın etkisiyle kırmızılaşan yüzüyle baş etmeye çalışırken Elie kıkırdadı. Tabii ikisini de şok eden Vincent'ın kahkahalarıydı.

İki kız birbirine bakıp şaşkın bir şekilde Vincent'a baktıktan sonra tabaklarıyla uğraşmaya başladılar. Vincent "Sizinle daha fazla vakit geçirmeye başlasam iyi olacak. Etrafımda eğlenen çok kişi yok" dediğinde Emma Elie'in bu durumdan hiç memnun olmadığını gözlerinden anlamıştı

Emma küçük kızın ne kadar sevgiye muhtaç ve yalnız olduğunu onunla geçirdiği zamanlar boyunca anlamıştı. Kızın baba sevgisine ihtiyaç duyduğu o kadar belliydi ki... Anne sevgisini hiç bilmeyen bu kız için bu barbar adamla kızının yakınlaşmasını sağlayabileceğini düşündü. Ona bakan kıza göz kırptı ve "Sizi aramıza kabul edebilmemiz için bazı şartlarımızı yerine getirmeniz gerekecek. Tabii bağırmak, kızmak hatta homurdanmak bile klubümüze kabul edilmemenizi sağlayabilir ki kabul edilseniz bile bütün resmi sıfatlarınızı klüp üyeleriyle faliyetlerde bulunurken unutmalısınız. Bizim klübümüzde herkes eşit" diye konuşmasını bitirip bardağından bir yudum şarap aldı. Vincent ve Elie aptalca ona bakıyordu.

Emma Elie'e bakıp "Sayın üyem siz ne diyorsunuz. Sevgili babanız bağırmaz, somurtmaz ve bir barbar olmayı bırakırsa klübümüze girebilir mi?"

Elie aptalca evet anlamında istekle kafasını salladığında Vincent gerçekten şaşkındı. Emma'ın neyin peşinde olduğunu pek anlamamıştı ama Elie karşısında meraklı bir o kadar memnun bir şekilde onun olumlu bir şey söylemesini bekliyordu. Ona ulaşmak için bunu kullanmalıydı.

"Klübünüz ilgimi çekti doğrusu şartlarınız nedir?" dedi Vincent.

"Klübe girme isteğindesiniz ve bu bizim gibi saygın klüp üyeleri için gurur verici. Doğru anladığımı belirtmek için soruyorum. Klübe girme ön şartlarını kabul ediyorsunuz öyle mi? Bağırmak, somurtmak ve Lord olmak yok... Olabilecekleriniz kardeş, arkadaş, sırdaş gibi sıfatların önüne geçemez"

"Her olumlu sıfat kabul edilebilir yani" dedi Vincent muzipçe. Emma tereddütle "Evet"

dedi.

Ön şartlarınızı kabul ediyorum" dedi Vincent sırıtarak. Halinden memnun olduğunu gizlemiyordu. Emma bakışlarında başka bir anlam gördü niye kalbi deli gibi atıyor adama baktıkça alev alev yanıyordu. Aklında gece kollarında olacağı belirdi ve yine bütün boğazı kurumuş kalbi deli gibi çarpıyordu.

Elie heyecanla konuşulanları dinliyor yüzünde başka bir mutluluk vardı. Yemeğini kaşıklıyor, Emma ve babasına sırıtıyordu. Emma, Elie'e "Şartlarımızı sen açıklamak ister misin?" diye sorduğunda küçük kız sanki önceden planlamış gibi "Pazartesi günleri bizim köyü gezme günümüz olsun, Salı piknik yapabiliriz. Çarşamba..." dediğinde Vincent "Bir şey sorabiliryim sayın üyem" dedi sertçe. Emma nefesini tuttu ve bağıracak diye çok korktu.

Elie çekinerek "tabii" dedi.

"Ya o gün faliyetlere katılamazsak? Çünkü günlük işlerimiz bizi bazen kısıtlayabilir" dediğinde Emma "O zaman faliyetlere katılamayan üyeler telafi olarak akşam yemeğinden sonra bir şeyler bulabilir"

"Mesela?" dedi Vincent.

"Santraç, kitap okumak ya da Elie'in vereceği bir ceza olabilir" dedi Emma. Vincent "Yeni üyelerin talepleri dikkate alınıyor mu?"

"Tabii, bütün üyelerin eşit olduğunu söylemiştim" dedi Emma memnuniyetsizce. Çünkü Vincent'ın olaya böyle katılabileceğini düşünmemişti. Elie yemeğini hevesle bitirdi. Emma "yemek için teşekkür ederim" dedi kalkmak istediğini belirtme amaçlı Elie "bende seninle gelebilir miyim?" dedi kuzu gibi bakarak.

"bence yeni üyemizle vakit geçirip şartları konuşabilirsin" dedi Emma. Elie babasının yüzüne baktı ve "O zaman seninde bizimle kalman gerekmiyor mu?" dediğinde Emma çıkmaza düşmüştü.

"bir şartla" dedi. Elie merakla Emma'ya baktı. Emma " Balık tutarken Leon'la yaptığın resimleri göstermeni rica edeceğim" dedi Emma. Elie "hemen alıp geliyorum" dedi ve heyecanla yerinden kalktı ve koşarak salondan çıktı.

Vincent kızıyla yıllardır bir köprü kuramamış ama Emma'ın on dakika içinde yaptığı mucize olarak tanımladığı şey için minnettardı.

"Teşekkür ederim" dedi duruca. Emma ne demek istediğini anlamıştı ve "Elie için" dedi.

"Bu söylediğin klüp kurallarına uymuyor ama"

"Bu kızınla senin için geçerli, benim için değil" dedi Emma bakışlarını kaçırarak.

"Zaten seninle arkadaş olmak istemiyorum" dedi ve yerinden kalkıp genç kadının sandalyesinin arkasında durdu. Elleri boynunu ipek dokunuşlarla süslerken Emma'ın gözleri kapanmış ellerinde eriyordu.

"Olumlu her sıfatı kabul ettin"

"Evet" dedi sesi titreyerek. Vincent eğildi ve dudaklarını çıplak kalan boynunda gezdirmeye başladı. "Nasıl sıfatları sana layık gördüğümü gece söyleyeceğim" dediğinde Emma ruhunu teslim etmek üzerindeydi. Elie koşarak içeri girdiğinde Vincent ondan uzaklaştı. Elinde bir sürü kağıt vardı.

Vincent kızının neşesiyle gülümsedi ve "Hanımlar çay içerek bunlara bakabiliriz" dediğinde Emma halen kendine gelememişti. Elie heyecanla koltuğa geçerken "Ben bir şey sormak istiyorum" dedi Emma'ya bakarak "Evet" dedi Emma tekli koltuğa oturmuş oldukça rahatsız ama yüzü gülümsüyordu.

"Klüpte sıfatlar geçerli olmadığına göre birbirimize nasıl sesleneceğiz" dediğinde Vincent Emma'ın bu oyunla gittikçe çıkmaza düşmesini zevkle izliyordu.

Emma konuyu Elie'in lehine çevirerek "Lordum yerine baba diyebilirsin. Bana zaten Emma diyebileceğini biliyorsun." dedi. Elie bu zamana kadar Vincent'a baba dememişti. Elie karşısında bacak bacak üstüne atmış gözlerine bakan devasa adama baktı ve yutkundu. Vincent gülümsüyordu ve onayladığı herhalinden belliydi.

"Olur" dedi acabada kalmış bir şekilde. Vincent bir kere daha Emma'ın zekasını kullanışına hayran kaldı.

"Siz bana ne diyeceksiniz?" diye sordu Elie memnuniyetle.

"Söylememi istediğin bir şey var mı?"

"Düşünmek istiyorum" dedi Elie ve heyecanla "Lord Edessa..." dedi ve sustu ve derin bir nefes alıp "Babam sana ne diyecek? Sen ona ne diyeceksin?" diye sordu heyecanla. Tabii Emma ve Vincent'ta birbirine baktı. Vincent Emma'ın haline artık katıla katıla gülüyordu.

"Lordum buna siz cevap verin" yine kızarmış onunla eğlenen adama öfkesini saklamaya çalışıyordu. "Eğer senin bir talebin yoksa sana Emma demek istiyorum. Sende bana Vincent diyebilirsin. Tabii başka sevgi dolu bir sey bulabilirim diyorsan onu

bilemem" dedi sırıtarak. Emma kıpkırmızı olmuştu. Ne olursa olsun ona samimi davranmak istemiyordu. Onun ne sevgilisi, ne de başka bir şeyiydi. Son günlerde gitme tarihi yaklaştıkça içinde bir yerlerde bir şeyler ölüyordu.

Kendini toparlayabildiği kadar toparladı ve "size daha uygun bir sevgi sıfatı bulabileceğimi sanmıyorum. İsminiz benim için daha uygun" dedi. Kasılmış ve bulduğu oyun bayağı onu zorlayacağa benziyordu.

Elie "Leon'da klube katılmak ister belki" dedi heyecanla. Vincent'ın asılan yüzünü gören Emma "Tatlım bu aralar yeni üyemizle ilgilenmek ve onu klübe alıştırmakla çok meşgul olacağız. Leon ileriki zamanlarda bize katılırsa Lord..." dedi ve dişlerinin arasında "...Vincent'ta bize yardım edebilir" dedi. Elie mutlulukla "Tamam" dedi ve eline aldığı kağıt parçalarını Emma'ya göstermeye başladı. Emma "Lord..." dedi ve susup ".... Vincent gelip yakından bakmak ister misiniz? Elie'in yaptığı resimler mükemmel" dedi gülerek.

Vincent yerinden kalktı ve kızların oturduğu üçlü koltuğa geldi ve Emma'ın yanına oturdu. Kızının yaptığı resimleri gösterişini ilgiyle izliyordu. Elie heyecanla "Görmelisiniz baba, Emma Leon'dan daha çok balık tuttu"

"Şanslıydım çünkü bugün benim..." dedi ve sustu. İçi burkulmuş önceki doğum günü aklında belirmişti. Babası ona kocaman bir pasta yaptırmış ve birlikte yemişlerdi.

"... Bugün ne?" dedi Vincent.

"önemi yok" dedi Emma hüzünle.

"Klüp üyelerinden bir şey saklamak kurallara aykırı sanırım" dedi Vincent. Elie merakla ona bakıyordu. "Bugün benim doğum günüm" dedi Emma. Vincent ve Elie şaşırmıştı.

"Ne? Benimde doğduğum bir gün olması normal değil mi?" dedi sıkıntıyla. Elie "Oldukça yaşlanmış görünüyorsun" dedi Elie masumca.

Vincent ve Emma gülerken Elie kalkıp babasının yanına geçti. Vincent'ın kulağına eğildiğinde genç adam şaşkındı.Kızından bu zamana kadar böyle bir sıcaklık görmemişti. Tamam bu ilk önceleri onun hatasıydı ama telafi etmek istediğinde Elie aralarına aşılmaz duvarlar örmüştü.

Küçük kız fısır fısır bir şeyler söyledi ve koşarak salondan uzaklaştı.

Emma "Ne dedi?" diye merakla sorduğunda genç adam yanında oturan kıza eğilip muzipçe "Sana doğum günü hediyeni verebilmem için bizi yalnız bırakacağını söyledi" dediğinde bir nefes kadar yaklaşmıştı. Emma ne olduğunu anlamadan Vincent elini

tuttu ve gözlerini gözlerinden çekmeden "Mutlu yıllar" diyerek elini dudaklarına götürdü. Emma onun gibi barbar bir adamdan böyle bir incelik beklemiyordu. Şaşırmış yine yüzü yanıyordu. Emma zamanla Vincent'ın saygısını kazanıyordu. Gözünde krala mektup yazan cüretkar kadınlıktan, vahşiliğe sonrasında seksi bir kadına ve sonrasında utangaç bir o kadar hayat tecrübesi olmayan bir bakireye ve dönüşmüştü. Son zamanlarda Vincent onun iyilik dolu yüreğiyle tanışmıştı. Kızıyla vakit geçiriyor bir nevi onu hayata döndürmüş gibiydi. Bu gece olanlarsa mucize gibiydi. Elie ile onun arasını düzeltecek bir oyun tezgahlamış ve işe yaramıştı. Vincent ona minnettardı.

"Te..şekkür ederim" dediğinde Vincent halen elini tutuyordu. Emma elini çekti ve hızla ayağa kalktı. Duygusallıktan uzak durmalıydı. Yatakta ona karşı koyamıyordu ve onunla vakit geçirdikçe duygusal yönden ona bağlanmaya başlamıştı.

"Bugün yorucu bir gündü" dedi ve kapı açılıp içeri heyecanla Elie girdi. Arkasında Matrice elinde kocaman doğum günü pastası duruyordu.

"Tanrım" dedi Emma gülümseyerek. Elie onun kucağına atladı ve "Mutlu yıllar Emma" dedi.

"Teşekkür ederim yer elması" dedi Emma. Elie yüzüne bakıp kahkahalarla gülmeye başladı. "Buldum evet bana yer elması diyebilirsiniz" dediğinde üçü birlikte masaya geçti.

Vincent tekrar "mutlu yıllar" dediğinde Emma ile göz göze gelmekle yetindiler. Elie elindeki koca mumu pastanın üzerine batırdı ve koşarak şömineden ateş alıp geldi ve mumu yaktı. "Hadi bir dilek tut" dedi heyecanla.

Emma o kadar mutlu olmuştu ki... Gözlerini kapattı ve içinden herkesin mutlu olmasını diledi. Kendi içinde evine dönmeyi... Elie "Ne diledin Emma" dedi heyecanla.

"Mutlu olmayı ve evime dönmeyi diledim" dediğinde Elie sinirle ondan uzaklaştı. Vincent'ın yüzündeki renk gitmiş, yüzünden hiçbir ifade okunmuyordu.

"Elie ne oldu?" dedi Emma. Küçük kız ona kızgınlıkla baktı ve koşarak odayı terk etti. Vincent "Elie!" diye bağırdı ve "Ne oldu şimdi?" dedi şaşkınlıkla.

Emma "Ben bu kadar etkileneceğini düşünmemiştim. Bugün ona zamanı gelince evime döneceğimi söyledim. Anladığını sanmıştım ama sanırım hazmetmesi biraz sürecek"

Vincent yumruklarını sıkmış kızından bir farkı yoktu. "Bu kadar çok mu dönmek istiyorsun?" dedi sinirle.

"Evimi özlemem suç mu? Burada ne konumda..." dedi ve Vincent daha fazla

konuşmasına izin vermedi.

"İyi dileğin gerçekleşti. Hazırlan yarın Truro'ya dönüyorsun" dediğinde Emma buz gibi oldu. Vincent sinirle salonu terk etti. Emma yerine çivilenmişti. Ne düşüneceğini bilemedi. Şaşkındı. Buraya geldiğinden beri dönmeyi istiyor ama bunu beklemiyordu.

Koltuğa çöktü ve neden gözyaşları akıyordu biliyordu. Ne olursa olsun Vincent'ın onu sevmesini ve sahip çıkmasını istiyordu. Ona başkasının el süremeyeceğini söylediğinde içi umutla dolmuştu. Umutlanmakta ne kadar aptaldı. Bu hiçbir zaman olacak bir şey değildi. Onun yatağını süslemiş ve zevklerini paylaşmıştı o kadar...

Evet, gitmeli ve hayatına kaldığı yerden devam etmeliydi... Tabii geriye ne hayatı kaldıysa...

Saatler geçtikçe hüzün daha bir onu sardı. Vincent'ın yatağına uzanmış son gecesini, bütün kırgınlığına rağmen onun kollarında geçirmeyi istemişti ama genç adam o gece odasına gelmedi. Sabah kapı çaldığında Emma uyanmış, bekliyordu. İçinde ne babasının ölümü ne de Truro vardı, Suçluluk duygusu gidecek olmanın hüznüyle arka planda kalmış kapıdakinin Vincent olması için dua ediyordu. Ona sarılıp hiçbir yere gitmesine izin vermemesini söyleyecek ve Emma gözyaşlarıyla ona sarılacaktı...

Kapıdaki yaveri görünce şok oldu.

"Efendim hazırsanız yola çıkabiliriz"

"Anlamadım" dedi Emma.

"Size iki şovalye ve ben eşlik edeceğim"

"Ama ben..." dedi ve içini saran kırgınlıkla sustu. Elie'yi görmek ve sonkez onunla vedalaşmayı istedi ama Matrice bile onu yolculamaya gelmemişti. Vazgeçti ve Pelerinini aldı ve odaya baktı. Ağlamayacaktı."Gidebiliriz" dedi. Burada geçirdiği her şeyi unutacaktı. Umutları yok olmuş, kendini buraya geldiğinden daha çok aşağılanmış hissetti. Aşkı bulduğu kaleye sonkez baktı ve atını mahmuzladı. Onu seyreden Vincent'tan habersiz yüreği bir kere daha kabullenişi yaşadı...

Bir hafta sonra Truro, Loren kalesi

"Onu kahvaltıya beklediğimi söylemedin mi Gerda?"

"Söyledim lordum. Aç olmadığını söyledi" dediğinde Frederich sinirle ayağa kalktı. Gerda "Lordum ona zaman verin, yaşadıkları..." dedi ve sustu.

"Bana anlatmıyor Gerda, yüz kere sordum"

"Dedikodular canını sıkıyor"

"Dedikodu yapanı ona laf söyleyenlerin dilini keserim. Ona söyle manastra falan gidemez. Diri diri mezara girmesine izin veremem" dedi Frederich. Geldiğinden beri bir sürü sorunla başetmeye çalışıyor ama bir yararı olmadığını bilecek kadar gerçekçiydi. Bir aylık gezide elde ettiği koca bir hiçti...

Bunun yanında sevdiği kardeşinin onurunu kaybetmiş olması da ayrı bir olaydı ki onu yaralayanda en çok bu olmuştu. Emma'ın kaleye dönüşü sessiz sedasız oldu. Onu gören Gerda neredeyse düşüp bayılıyordu. Sonrasında zaten odasından fazla dışarı çıkmadı. Travis onu görmek istedi ama o Gerda ile haber gönderip görüşmeyi reddetti.

Gerda Frederich'i sakinleştirdikten sonra Emma'ın yanına çıktı. Emma bir haftadır geldiği günden buyana yaptığı tek şeyi yapıyordu. Uyumak...

Gerda sinirle mumları yaktı ve "Emma merak ediyorum gece nasıl uyuyacaksın?" dedi ve getirdiği yemek tepsisini masaya koydu.

"Lordum senin için çok üzülüyor. Onu buraya çıkmaması için zor tuttum. Lütfen artık dünyaya dön"

"Dante yarın beni almaya gelecek" dediğinde Gerda elinde yerden aldığı çarşaf donup kalmıştı.

"Bunu yapamazsın!" diye adeta kükredi. Emma sanki ona bağırmamış gibi yatağından kalktı ve masanın başına geçip yemeğini yemeğe başladı.

Gerda o panikle yanına geldi ve "Manastıra kapanamazsın"

"Neden?"

"Emma sen aklınımı yitirdin? Neden? Buna gerek yok!"

"Söyle Gerda bundan sonra ne yapacağım? İnsanların acaba başına ne geldi bakışlarına katlanmak istemiyorum ki başıma neler geldiğini biliyoruz. En acısı da ben her zerresinden zevk aldım. Babamı öldüren adamın beni buraya göndermemesi için dua ettim ama buradayım. Söyle bana Gerda, ben manastırı haketmiyor muyum?" dediğinde gözyaşları akmaya başlamıştı.

Gerda ona sarıldığında Emma hıçkırmaya başladı.

"Haketmiyorsun... Sen aşık olmuş ve senden deneyimli bir adamın kollarında

mutluluğu bulmuşsun hepsi bu..."

"O adam babamı öldürdü ve ben ona kapılıp bu gerçeği görmezlikten geldim. Cehennemde yanmalıyım..."

"Aşkı kimde bulacağımızı biz seçemeyiz. Ne yapacağına gelince Travis'le evlenip mutlu olacaksın hepsi bu..."

"Yapamam! Onun yüzüne nasıl bakarım..."

"O senin Edessa lorduna olan aşkını bilmiyor... Bilmek zorunda değil"

"İstemiyorum Gerda..." dedi Emma ağlayarak... içinden ben Vincent'ı istiyorum diye haykırmak geçsede bağıramayacağını biliyordu.

Gerda o uyuyana kadar yanında kaldı ve sonra manastır meselesini çözmek için Frederich'in yanına gitti.

"Lordum size birşey söylemeliyim" dedi. O sırada Frederich gayet neşeli görünüyordu.

"Lordum yarın Dante buraya geliyormuş" dedi Gerda.

"İyi gelsin" dedi Frederich.

"Efendim Emma'yı manastara götürmek için geliyormuş" dediğinde Frederich'in sesi kaleyi inletmişti. "Bu kız aklını mı kaçırdı?" dedi ve hızla kardeşinin odasına girdi. Emma hızla açılan kapıyla uykusundan sıçradı. Frederich'i görünce tekrar başını yastığa koydu.

"Sen lordunu böyle mi karşılıyorsun. Erkekten bozma!" diye bağırdığında Emma gayet donuk bir şekilde "Emredin lordum" dedi.

Frederich geldi ve yatağa atlayıp zıplamaya başladı. Koca adam ve hatta koskoca Loren Lordundan beklenilmeyecek bir şeydi. Tabii Emma onun bu hareketlerine alışıktı.

"Bak elimdeki bu parşömene... bu bizim Kralın huzuruna çıkma belgemiz. Senide davet ediyor. Oraya gidecek ve bizim için asker, para ve ne gerekiyorsa yardımı alıp geri geleceğiz"

"Bunların hepsi senin hayalin mi?" dedi Emma alayla.

Frederich Emma'dan üç yaş büyüktü ve her zaman iki kardeş birbirine destek olmuştu.

"Emma yarın Danteyi astırmamı ister misin?" dediğinde "öyle birşey yapmazsın"

"O zaman onunla gitmeyi unut. Evlenmek istemiyorsan evlenme... seni kimse evlenmek için zorlamıyor ama benimle Londraya geliyorsun o kadar"

"Benim Londra'da ne işim var?" dedi Emma kafasını kaldırmış aptalca bakıyordu.

"Tam anlamış değilim ama sanırım seni barış elçisi olduğunu düşünüyor olabilir" dedi Frederich.

Dönme dolaplar dönüyor, herkes bu çarkın içinde kendine yer edinmeye çalışıyordu. Kral kendi planına göre elindeki küçük taşla bir sürü kuş avlayacaktı. Vincent'ın nasıl saygın bir çevreye sahip olduğunu bilir onu her zaman yakınında ve dostu olarak tutmayı tercih ederdi. Aklı başında olan birisi Vincent'ı düşman edinmezdi. Tabii Kralı hariç...

On gün sonra Londra...

Vincent Londra'ya geleli bir gün olmuştu. Hazırlanmış ve siyah takımını süsleyecek beyaz flarını boğazına geçirmiş içi kıpır kıpırdı. Emma'yı görebilmek adına Bu maskeli balo'ya gitmek zorundaydı. Emma ve Frederich bugün Londra'ya ulaşmıştı. Emma'ın Londra'ya gelişini yaveri ona bildirdiğinde Vincent'ın keyfi biraz olsun yerine gelmişti. Emma'yı bu kadar özleyeceğini bilse onu Truro'ya göndermez herşeyi olacağına bırakırdı.

Emma Bristol'den ayrıldığından bu yana içinde oluşan fırtınalar dinmek bilmiyordu. Emma o gece dileğini söylediğinde Vincent öfkeyle onu göndermeye karar vermişti. Daha ilk dakikada pişman olmuş ama kararından vazgeçememişti. Sevdiği kadın atının üzerinde Edessa kalesinden ayrılırken ona hoşçakal demeye bile cesaret edememişti. Yüzüne bakacak ve göndermekten vazgecekti. Atının üzerinde kaleye dönüp bakması gözlerinin önüne gelince içi pişmanlıkla doldu.

Sonraki günler daha bir sancılı geçti. Emma gittikten sonra kaleye ölü toprağı serpilmiş gibiydi. Elie yine içine kapanmış, Matrice'ten başka kimseyle konuşmuyor, eski haline dönmüştü. Babası ona klüp oyunuyla yaklaşmaya çalışmış ama klüp kapandı diyerek kestirip atmıştı. Bir aya yakındır sevdiği kokusunu özlediği kadından uzaktı... Bugün onu en azından görebilecekti...

Yüzüne yayılan gülümsemeyle siyah maskesini taktı ve odasından çıktı.

.....

"Daha yeni geldik ve sen benden bütün gece hiç istemediğim bir baloda ayakta dikilmemi istiyorsun öyle mi?" diye sinirle bağırdı Emma.

"Sen eskiden bu kadar huysuz değildin! Londra'ya gelmek için babamla kavga eder dururdun. Buradayız işte tadını çıkarmayı dene" dedi Frederich. Ona eskiden olduğu gibi davranıyordu çünkü eski haline dönmesini umut ediyordu. Emma'ya öncesinden daha anlayışlı, daha merhamet doluydu. Her ne olursa olsun, başına ne gelirse gelsin o onun sevdiği deli dolu kız kardeşiydi ve onun mutluluğu için elinden ne geliyorsa yapacaktı.

Gelip kollarını göğsünde birleştirmiş mutsuzca oturan kız kardeşinin önünde dikildi ve ellerinden tutup onu ayağa kaldırdı.

"Emma acı çektiğini biliyorum ama bu sen değilsin. Sen güçlü, kendine güvenen, zekasıyla kimsenin başedemediği bir Lorensin. Evlenmek istemiyorsan manastıra gitmene gerek yok. İstersen bende hiç evlenmem. Seninle el ele yaşlanır bu kaleyi son Loren'ler olarak yönetebiliriz. Bizden sonra ne olursa olsun... Ne dersin?"

"Aptallaşma Fred!" diye gülümsedi Emma ve ağabeyine sarıldı.

"Evlenecek ve küçük küçük Loren'ler yapacaksın ve bende onları çok seveceğim"

"O halde huysuz leydi! Gidip Loren topraklarını kurtarsak iyi olur"

"Beni yalnız bırakmayacaksın değil mi?" dedi Emma.

"Tabii ki bırakmayacağım. O hatayı bir kere yaptım" dedi Frederich.

"Hadi çıkalım, o zaman" dedi Emma. Frederich'in tavırları sayesinde biraz olsun nefes alıyor, sevgiyle yaraları iyileşmeye başlamıştı. Tabii geceleri onun için zor geçiyordu. Rüyalarında aşık olduğu adamın kollarında uyumak gerçekten çok acıydı.

Koca balo salonunu dolduran Kral'ın davetlilerinin konuştuğu tek bir konu vardı. İngiltere'in iki büyük hanedanlığının barışmak için Kral sayesinde bir araya gelmesiydi. Tabii bunda Vincent'ın etkisi büyüktü. Gerek barındırdığı güç, gerekse İngiltere'yi kralın haricinde yöneten kilise ve yaşlıların ona olan sempatisi bu barışma ritüelinin cazip hale gelmesini sağlıyordu.

Balo salonunun kapısına geldiklerinde Frederich maskesini yüzüne geçirdi.

"Bu maskelere dua ediyorum" dedi Emma yüzündeki kırmızı tüy maskeyi düzeltti.

"Harika görünüyorsun Leydim" dedi Frederich.

"Sizde Lordum" dedi Emma. Frederich haklıydı... O güçlü bir o kadar kendine güvenen biriydi ve içindeki fırtınaları kimseye göstermesi gerekmiyordu. Vincent'ın burada

olacağını bilmek bedeninin titremesine yol açıyor ama o kalbine ondan kurtulduğunu söyleyip duruyordu. Uşaklar tarafından açılan kapıdan içeri girdiklerinde Emma şok oldu. İlk defa baloya katılıyordu ve bu kadar büyük bir salon ve bu kadar kalabalık bir ortam beklemiyordu.

"Beni sakın bırakma! Burada kaybolurum" dedi tedirginlikle. Ağabeyinin koluna iyice yapıştı.

"Emma korkma!" dedi Frederich. Kalabalık ilk onu korkutsada ilerledikçe insanların kendi halinde olması ona anlaşılmaz bir rahatlık sağlamıştı. Kalabalığın arasında ilerledikçe Emma fark ediliyor tabii kim olduğu merak edilmeye ve fısıltılar duyulmaya başlamıştı. Frederich "Leydim dans edelim" dedi alayla.

Emma "Neden olmasın? Size eşlik etmekten onur duyarım" dedi ve sırıtarak piste ilerledi. Frederich onun keyfini yerine getiriyor ama Emma her gördüğü iri yarı esmer adamı Vincent zannedip anlaşılamaz bir şekilde titriyordu. Onu görmek isteyen yanı, gururu kırılmış istemeyen yanıyla savaşıyordu.

Emma "Fred, nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun anlamıyorum"

"Tamam, işler istediğim gibi gitmedi. İstediğim desteği bulup dönmedim. Seni istemediğin durumlara soktum. Suçluyum... ölmeliyim" dediğinde Emma neredeyse yüzüne bir yumruk atacaktı.

"Beni sinirlendirmeyi iyi biliyorsun"

"Hayır seni hayata döndürmeyi iyi biliyorum" dedi Frederich ve açıklamaya başladı. "Dinle Emma ben acemice davrandım ama şimdi biliyorum ki bu barış öyle ya da böyle olmak zorunda. Savaş kimsenin işine gelmez. Kralın bana istediğimiz yardımı sağlayacağını düşünüyorum. Sonuçta bizim madenlerimizden kömür ihtiyaçlarını sağlıyorlar"

"Bilemiyorum" dedi Emma aklına pek yatmamıştı ama dua etmekten başka bir şey aklına gelmiyordu. Yorulmuş dıştan ne kadar belli etmesede aşağılanmayı, dedikoduları ve en önemlisi aşkının acısını yaşamak için huzur istiyordu.

Balo tüm hızıyla sürüyordu. Kapı girişlerinde kimsenin ünvanı sorulmuyor, anons edilmiyordu. Bu baloyu daha bir gizemli hale getiriyordu. Vincent sıkıntıyla bir kenara çekilmiş içkisini yudumluyordu. Gözleri Emma'yı görebilmek adına kimseyle ilgilenmiyordu. Geleli iki saat olmuş sinir katsayısı yükseliyordu. Emma'yı görebilmek adına kralı selamlamaya bile gitmemişti. Bir an önce onu görmeli ve özlemini gidermeliydi.

Elindeki kadehi kafasına dikmiş geçen garsondan bir tane daha alıyordu ki yerine mıhlandı. İçkiyi almaktan vazgeçip emin olmak için piste yaklaştı. Kalabalığın arasından öne doğru çıktı. Onu tanıması zor olmadı ama Emma kırmızı taftadan elbisenin içinde muhteşem duruyordu. Vincent yine abartılı bulduğu dekoltesini süzüp gülümsedi. Onu gerçekten kendi kurallarına alıştırmakta zorlanacaktı ama umurunda değildi. Onun ışığını, merhametini, hırçınlığını özlemişti... Ona nasıl ulaşacağını düşünürken müzik değişmişti. Pistte dans edenler eş değiştirerek ahenkle dönmeye başladıklarında bu Emma'ya ulaşmak için pahabiçilemez bir fırsattı.

Vincent yanına baktı ve ona hayranlıkla bakan sarı yaldızlı maske takan bir kadına aniden "Leydim dans" dedi ve cevabını beklemeden kadını piste çekti.

Sabırla Emma'ın kollarına gelmesini bekledi ve müzik bitmeden ikinci turda Emma kollarındaydı. Gözü Frederich'te olan Emma kaç kişinin kollarını gezmiş bilmiyordu. Sıkılmış müziğin bitmesini bekliyordu. Dans ettiği adam onun belini çok samimi kavramış elini olduğundan fazla sahiplenici bir şekilde tutuyordu. Emma rahatsızlıkla elini çeker gibi yaptı ve Vincent "Uslu durun Leydim!" dediğinde Emma Vincent tutmasa yere yapışacaktı.

Emma'ın ayakları dans ediyor ama geriye kalan herşey durmuştu. Adamın yüzüne bakıyor, Siyah maskenin ardındaki adamın o olduğunu biliyordu. Emma dansı bırakamayacağını biliyordu. O titremeye başlamış ne diyeceğini düşünürken Vincent "Çok güzel görünüyorsun, sanırım benim için" dedi istekle. Emma "Hayal dünyasında yaşamak demek bu olsa gerek" dedi. Vincent ona kızamıyordu bile.

Kırmızı, yeşil gözlerini kapatan tüyden maskesi dolgun kırmızı dudaklarıyla inanılmaz görünüyordu. "Rüyalarımı süslediğiniz bir gerçek" dedi Vincent. O sırada müzik değişmiş herkes eşiyle dans etmeye başlamıştı. Frederich kollarında dans eden esmer güzeliyle terasa doğru yürürken bir gözü Emma'ya kaydı. Genç kız biriyle dans ediyordu ve Frederich bunu önemsemedi.

"Ben yoruldum" dedi neden kalbi yine kuş olmuş ona doğru uçuyordu? O geceler boyu ağlamış ve kendini terbiye etmemiş miydi?

"Seni özledim" dedi Vincent. Emma onu tanıyordu. Bu hayır demekti ama kalbi acıyordu. Yatağını süslediği adam ona özledim diyor o kırgınlığına rağmen onun etkisine girmekten kendini alamıyordu.Vincent yeşil gözlere kilitlenmişti. Emma bütün ruhuyla ona akan benliğini kontrol almaya çalıştı. Duygularını bir kenara bırakmalı ve arta kalan gurununu bu adama ezdirmemeliydi.

"Seni iyi gördüm" dedi Vincent. Emma kollarında süzülürken gözlerine bakıyor ama

sessizdi. Kızın sessizliği onu tedirgin etti.

"İyiyim Lord Edessa" dedi Emma.

"Şimdi Lord Edessa mı oldum?"

"Daha önce ne olmuştunuz ki?" dediğinde Vincent onun sivri dilinin tenine battığını hissetti.

"Sana ne olduğumu yalnız kaldığımızda hatırlatmak isterim" dedi yumuşakça.

"Hatırlatmanıza gerek yok. Zevklerinizi yaşadığınız bir tutsak olduğumu unutmaya çalışıyorum" dediğinde Vincent onu kendine çekip canını yakmaktan çekinmedi. Emma canının acısıyla gözlerini kapattı. İsyanla "Daha ne istiyorsun?" dedi gözleri dolmuş ağlamamak için zor duruyordu.

"Hiç, sadace sana hiçbir şeyin değişmediğini hatırlatmak istedim"

"Siz sanırım kalenizden çıkmayalı epey oldu, artık tutsağınız değilim. Ayrıca hiçbir şeyiniz değilim"

"Kraldan ve buradaki aç kurtlardan uzak duracaksın Emma yoksa inan bana burayı senin başına yıkarım. Sadece kral değil, hiçbir erkeğin yüzünde sana karşı gülümseme görürsem buradan başlar Loren'i gelir alır senide oraya gömerim. O zaman zevklerimin tutsağı olursun işte!"

"Sen beni ne sanıyorsun? Senin yatağına girdim diye mi bütün bu söylediklerin? Benden artık uzak dur! Canımı yakıp durma! " dediğinde Vincent onu yalnış anladığını biliyordu. Emma'ın yüzü kızarmış ama en azından ondan hırsını çıkarıyordu.

"Tebrik ederim lordum. Bana gerçekten kadın olmayı öğrettiniz. Artık yatağınızda öğrendiklerimi istediğimi elde etmek adına kullanabileceğim" dedi acımasızca.

Vincent "Seni öldürürüm" dedi dişlerinin arasından. Emma artık gözyaşlarını tutamıyordu. "Sen beni zaten öldürdün lanet olası! Artık benden uzak dur! Senden korkmuyorum"

"Korkmalısın Emma" dedi ve tam onu salondan çıkartmaya hazırlanıyordu ki Kral'ın yaveri önünde saygıyla eğildi. "Lordum izninizle bir dakikanızı rica edeceğim" dediğinde Vincent yaverle uzaklaşmadan önce Emma'ya dönüp "dediklerime uy yoksa, seni elimden kral bile kurtaramaz" dedi ve uzaklaştı. Ona aşkını itiraf etmeyi düşünürken yine tehditler savurmuştu. Aklı haklı olduğunu dile getiriyor, vicdanı kendine küfürler savuruyordu. Onu bu dünyada sinirlendirebilen ve canavarlaştıran bir

tek Emma vardı...

Emma Londra'ya olan yolculuğunda Vincent hakkında bilmediği bir sürü şey öğrenmişti. Vincent'ın seni elimden kral bile kurtaramaz demesinin boşuna olmadığını bilecek kadar bilgi sahibi olmuştu. Kral'ın yaveri yolculuklarında bizzat onlara eşlik etmişti ve Frederich'e Vincent'la iyi geçinmesini onun kral kadar büyük bir nüfusa sahip olduğunu, savaştan çok politikanın karlı olacağını anlatıp durmuştu.

Vincent kralın bir saat sonra onu huzuruna çağırdığını öğrenen Vincent uzaktan uzağa Emma'yı seyrediyordu. Frederich arkası dönük birileriyle konuşuyor Emma oturduğu sandalyede öylece parmaklarıyla oynuyordu. O güçlü görüntüsünün arkasında masum bir o kadar kırılgan biri olduğunu kimsenin anlamamasını diledi. Vincent'ın aşkı bencil bir o kadar ben odaklıydı. Emma'yı gözlerden bile kıskanacak kadar ruhuyla ona bağlanmıştı. Kendini tutamadı ve ona doğru yürümeye başladı. Tam o Emma'ya ulaşmıştı ki genç kızın yanına biri yanaştı. Maskesinden kim olduğu anlaşılmıyordu ama İskoç eteğinden onun Lord Clarens olduğunu anladı. Emma yanına yanaşan adama gülümsemeye çalıştı.

Clarens "Leydim bana sizinle dans etme şansını verirseniz. Balonun en şanslı adamı olacağım" kesin dedi. Emma direk "Şu an dans etme niyetinde değilim. Üzgünüm" dedi. Normal bir beyefendi kızın reddetmesiyle selam verir ve uzaklaşırdı. Tabii Clarens gibi yüzsüz bir adam değil.

"Neden leydim?" diye sorduğu kaba soruyla Emma sinirlenmişti. Tam sinirle birşey diyecekti ki cevap Vincent'tan geldi.

"Çünkü leydi Emma benden başka kimseyle dans edemez Lord Clarens" dedi tehdit dolu bi sesle. Emma duyduğu sesle çivi yutmuş gibi olmuştu. Clarens'in şaşkın bakışları arasında Frederich olaya dahil oldu.

"Kardeşimden uzak durun Lord" dedi Frederich. Emma aralarında kalmış dili tutulmuş bu işkencenin bitmesi için dua ediyordu.

"Onu benden kimse uzak tutamaz" dedi Vincent dişlerinin arasında. Yumruklar sıkılmış tam bir skandal yaşanmaktaydı. Emma ayağa kalktı ve "Lütfen buna bir son verin! Halkınızı düşünün!" dedi gözyaşlarıyla.

Frederich Emma'yla birlikte uzaklaşırken, Vincent öfke nöbeti geçiriyordu. Biran önce Emma üzerinde sözü geçen herkesi öldürmeyi düşündü. O zaman ona kalacak ve sevdiği kadını ondan kimse uzaklaştıramayacaktı. Sinirle Kral'ın yanına geçti. Kral tahtında oturmuş baloyu seyrediyor, yanında iki üç güzelle keyfi yerindeydi.

Eğilerek kralını selamladı ve samimi bir şekilde güldü. Kral ayağa kalkıp "Gözlerim seni arıyordu Edessa, kendinden beni mahrum ediyorsun" dedi kahkahayla. Tahtın yanında duran üç güzel kadın hayranlık dolu bakışları Vincent'ın üzerinde dolanıyor Kral hiçte rahatsız görünmüyordu. Oysa koca göbeği ve kısa boyuyla Vincent'ın yanında gerçekten komik bir hali vardı.

"Size rahatsızlık vermek istemedim kralım." Dedi ve kızlara bakarak "Çünkü sizin nasıl yoğun olduğunuzu biliyorum." Dediğinde Kral kahkaha atıyordu.

"Hadi şu sorunu çözelim ve keyfimize bakalım" dedi ve yaverine "Loren lordunu diğer salona çağırın" diyerek Vincent'la beraber yürümeye başladı.

"Haklısınız Kralım bu mevzu uzakdıkça çıkmaz bir hal alacak" dedi Vincent. Birlikte boş salona girdiklerinde Kral masanın başına oturdu ve Vincent'a sağ tarafındaki yeri gösterdi. Vincent masaya oturdu ve ceketinin düğmesini açtı.

"Senin barış yanlısı olduğunu ve halkını düşündüğünü biliyorum, bana yazdığınız mektuptan bu yana olumlu gelişmeler beni çok memnun etti. Emrimi dinleyip Leydi Emma'yı evine göndermeniz gerçekten takdir edilecek bir davranıştı"

"Kralım sözleriniz her zaman benim için bir emirdir" dedi Vincent. O sırada Frederich ve Emma içeri girdi saygıyla kralı selamladılar. Kral büyülenmiş gibi Emma'ya bakıyor gözlerini alamıyordu. Vincent dişlerini sıkıyor vakur duruşunu korumaya çalışıyordu. Kralın ne kadar çapkın olduğunu ve kancayı taktığı kadını elde etmek için konumunu kullandığını biliyordu. Bakışları hiç hoşuna gitmedi.

"Hoşgeldiniz" dedi Kral. Frederich'in öldürücü bakışları Vincent'ı buldu ve krala dönerek "Sağlığınıza duacıyız kralım" dedi ve gösterdiği yere ilk önce Emma'ın oturmasını sağladı. Sonra Vincent'ın karşısına oturdu.

Kral "Yeryüzünde böyle bir güzelliğin olabileceğini İncil yazıyor muydu?" dediğinde Frederich Vincent kadar çıkmazdaydı. Bu neydi şimdi? Emma'ın yüzündeki kan çekilmiş kralın neden böyle bir konuşma içine girdiğini anlayamamıştı.

Emma oturduğu yerde eteklerini sıkıyor parmaklarına kan gitmiyordu. Onu kralın söylediklerinden çok Vincent'ın bakışlarının derinliği üşütüyordu.

Bir şey söylemesi gerekliydi ve "Beni şımartıyorsunuz kralım" dedi ve bakışlarını önüne sabitledi. Frederich "Kralım kardeşim zor günleri sizin sayenizde atlattı. Size teşekkürlerimi sunmama izin verin" dedi.

"Suçlanan hanedanlık olarak ilk söz senin Vincent" dedi Kral. Vincent "Suçlamaları

kabul etmediğimi söylememe gerek yok. Eğer savaşmak niyetinde olsaydım şuan Truro hâkimiyetim altına girmiş olurdu ve biz burada konuşuyor olmazdık" diye konuşurken Frederich gayet soğukkanlı bir biçimde.

"Böyle bir onursuzluğu kabul etmenizi beklemiyoruz zaten" dedi alayla. Vincent derin bir nefes aldı ve sanki o hiç konuşmamış gibi devam etti.

"Sonuç itibariyle Truro kralımın korumasında ancak, kralımın verdiği süre bitti. Halkıma yapılan haksızlığı ve tarafıma yapılan saygısızlığı unutacak değilim. Bunun yanında iki halkın savaşmak istemediğini söylemek isterim.

Barış sağlandığı takdirde Truro'nun boşalan hazine kasası tarafımdan doldurulacak. Askerlerin maaşları ödenecek ve halkın Loren kalesine olan vergilerini ben ödemeyi kabul ediyorum. Loren lordu kendini toparlayıp yönetime hakim olana kadar her türlü desteği kralımın gözetimi altında vermek niyetindeyim. Ayrıca her iki tarafın sürülen halkı yaşamak istedikleri yerlere aynı şekilde geri dönecek" dediğinde Kral kadar Frederich'te şaşkındı.

"Vincent sanki suçunu kabul eder gibi bir halin var" dedi Kral.

"Beni yanlış anladınız kralım. Er ya da geç Lord Glanger'ı öldüren ve adımı lekeleyenleri bulacak ve suçsuzluğumu ispat edeceğim"

"Peki bunca şeyi neden yapıyorsun?"

"Truro'yu ele geçirip topraklarıma geçirmek istememenin tek şartı Leydi Emma"

"Açık konuşun Lord Edessa!" dedi Frederich sertçe. Emma kırmızılaşmış yer yarılsada içine girsem diye uğraşacak durumdaydı.

"Leydi Emma eşim olarak yanımda yer alacak barış için tek şartım bu! Yoksa Truro Bristol topraklarına katılmaya hazırlansa iyi olur" dedi. Frederich sinirle ayağa kalktı ve "Cüretimi bağışlayın kralım ama kardeşim hiçbir şekilde pazarlık konusu olamaz, halkımın her bireyi ölecek dahi olsa bunu kabul etmeyeceğim" dediğinde konu çıkmaza girmek üzereydi.

Kral düşünceli bir şekilde ayağa kalktığında Emma ve Vincent saygıyla eğilerek yerlerinden kalkmışlardı. Kral eliyle yüzünü ovalayarak Emma'ın yanına geldi ve "Söyle bana Leydi Emma neden güzel yüzünü bu zamana kadar benden esirgedin. Lord Edessa'ın seninle evlenmek istemesi gayet doğal, kim bilir belki seni ondan daha iyi himaye edebilirim. Ne dersin?" dedi genç kızın gözlerinin içine bakarak.

Sonra lordlarına döndü ve "Bu gece bu kadar yeter" dedi ve Emma'ın koluna girmesini

sağladı ve "Leydim benimle dans etmenizi rica edeceğim. Bu kasvetli lordların havasını üzerimden ancak sizin ince belinizi sardığımda atabileceğim" dediğinde Frederich ve Vincent çaresizce onun arkasından bakakaldı. Emma'ın kulakları uğulduyor neye şaşıracağını bilmiyordu. Vincent'ın onu bir mal gibi pazarlık konusu yapmasına mı? Evlenmek istemesine mi? Yoksa Kralın ona imalıda olsa metresi olmasını istemesine mi? Titriyor bayılmamak için zor duruyordu. Kralın kolunda balo salonuna girdiğinde herkes yerlere kadar eğildi. Bir işaretiyle müzik başladı ve kral pistin ortasında onun ince belini sardı ve dans etmeye başladı. Emma gözlerine bakamıyor utançtan ziyade midesi alt üst olmuştu. Seyrelmiş saçlarından görünen kelliği parlıyor bu katlanılmaz bir görüntüydü. Alnı boncuk boncuk terlemiş dansın ritmine hantal bedeniyle ayak uydurmakta zorlanıyordu. Emma onun hamamböceği karası kaşlarına bakmaya bile katlanamıyordu ki al al olmuş yanaklarına baksın. Gözleri mavinin hangi tonuydu bilmiyordu bile... Bütün bedeni işkenceyle gerilmişti. Adamın bakışları onu resmen soyuyor üzerinde bin bir fantazi kuruyor gibi açık ve netti. Midesi kasılmış kusmak üzereydi. İçinden Lanet olası şişko! Dedi. Bu erkeklerin sorunu neydi? Dünyanın merkezi herşey bir kadının bacakları arasında dönmek zorunda mıydı? Kral gözlerini kaçıran kızdan bir cevap almadan kararını vermeyecekti kız gerçekten eşsiz bir güzelliğe sahipti ve onun tadına bakmak için can atmaya başlamıştı bile.

Emma kralın aç bakışlarına karşı yapabileceği bir şey olmadığının farkındaydı. Vincent'ın acı çekeceğini bilse bu teklifi kabul eder ve onun üzüntüden kahroluşunu izlemek büyük keyif verirdi ama kralın metresi olmayı kabul edemezdi. Kral "Babanızın katiline evet diyecek misiniz Leydim? Himayeme girmenizi istiyorum. Size istediklerinizi vermeme izin vermelisiniz" dedi istekle. Sesi hırıltılı çıkmıştı ve Emma ilk defa bir erkekten bu kadar nefret etmişti.

"Kralım onur duyarım fakat kirlenen ruhum ancak manastırda arınabilir." dediğinde Kral aptalca ona bakıyordu. Hangi kral böyle bir reddedilme yaşayabilirdi ki...

"Ruhunuzu kirleten her neyse onu ellerimle parçalamak isterim"

"O zaman beni parçalamanız gerekecek efendim. Ruhumun kirlenmesi benim suçum" dediğinde Kral kadının aklının gerçekten iyi çalıştığını düşündü.

"Lord Edessa'ın teklifine ne diyorsunuz?"

"Onu öldürmem için iyi bir fırsat olduğunu düşünüyorum" dediğinde kralın kahkaha atması şaşırtıcıydı. Kral reddedilmenin siniriyle bir daha onunla konuşmadı. Müzik bittiğinde ondan uzaklaştı ve elini dudaklarına götürüp "Umarım teklifimin size ve halkınıza nasıl bir fayda sağlayacağını düşünürsünüz" dedi. Emma saygıyla eğildi ve kralın uzaklaşmasını bekledi.

Frederich toplantı salonundan tam çıkacaktı ki Vincent "Lord Glanger, sizinle konuşmalıyız" dedi.

Frederich gerçekten Emma'ya benziyordu. Aynı yüz hatları ve aynı çelimsiz bir beden...

"Lord Edessa sizinle konuşacak hiçbir ortak noktamız yok."

"O zaman sevdiğimiz kadın krala yem olacak demektir" dediğinde Frederich şok olmuş bir şekilde ona baktı.

Frederich yumruklarını sıkıp "Sen hangi sevgiden bahsediyorsun? Onurunu ayaklar altına aldın. Kardeşim insan içine çıkamıyor. Senin yatağını paylaştığını bilmediğimi mi sanıyorsun"

"Hatalarımı düzeltmeme izin ver" dedi Vincent.

"Babamın katiliyle evlenmeyi kardeşim kabul etmeyecektir ki bunu hiçbir şekilde ondan istemeyeceğim"

"Lanet olası çocuk! Kral onu kendine metres yapacak! Onu...onu seviyorum" dediğinde Frederich buz kesmişti. Vincent'ın haklı olduğunu biliyordu.

Kafası karmakarışıktı ve Vincent devam etti "Babanızı öldürenleri er geç bulacağım" Frederich sinirle kapıdan çıkıp gitti. Kafası gerçekten karışmıştı. Balo salonuna girdiğinde koca pistte kral ve Emma dans ediyor. Erkekler onun yerini almak için sıraya çoktan girmişlerdi. Kadınlar yelpazelerinin ardından çoktan dedikodu kazanını kaynatmaya başlamışlardı. Emma bu dedikoduları hak etmiyordu. Vincent bir şekilde onu onurlandırmıştı. İstediği her kadınla evlenebilecek biriydi ve Frederich biliyordu ki Edessa'ya karşı savaşı her şekilde kaybederdi. Ne askerin maaşını verebilmişti ne de içinde bulunduğu mali kriz için gereken yardımı bulamadan geri dönmüştü. Kral Emma'dan uzaklaştığında kardeşini yalnız bırakmamak adına yanına gitti ve koluna girmesini sağladı.

"Neler oldu?" diye sordu. Emma dişlerinin arasında "Ben odama çıkıyorum. Yalnız kalınca ilk işim seni tekmelemek olacak"

"Niye?" dedi Frederich isyanla.

"Beni buraya bunun için mi getirdin?"

"Bundan haberim yoktu. O koca şişkonun sana asılabileceğini düşünmemiştim bile. Korkma bir yolunu bulacağız"

"Korkmuyorum. Sende ikisinden birini seçmek zorunda olduğumu biliyorsun" dedi ve kardeşinin kolundan çıkıp hızla çıkışa doğru yürüdü. Frederich salonun ortasında öylece kalakaldı. Kızkardeşi onca acıya rağmen ondan daha sağlıklı düşünüyordu. O ne krala ne lord Edessa'ya evet dememeyi düşünürken Emma daha gerçekçiydi. Emma başına gelenlere inanmıyordu. Ağlama isteğini bastırarak ona ayrılmış odaya girdi. Deli gibi odanın içinde dönüp durdu ve hırsla kendini yatağa attı. Hıçkırıkları dinmek bilmedi.

Vincent kudurmuş bir köpek gibi baloya birdaha dönmedi. Kralı öldürüp sonra burayı ateşe verip tam bir kaos yaratabilirdi. Belli mi olurdu belki kral olur ve o zaman bütün sorunlar ortadan kalkardı. Sinirle bir at hazırlanmasını söyledi ve sarayın dışına çıktı. Köhne bir handa midesi içkiyi kabul etmeyene kadar içti...içti...içti...

Kan ve Aşk 23

İki gündür herkes sancılı bir bekleyişe girmişti. Gerginlik tırmanıyor Kraldan bir ses çıkmıyordu. Vincent artık bu beklemeye bir son vermek için kralın huzuruna çıkmak için haber gönderdi. Tabii kral onu hemen kabul etti.

"Kralım rahatsız ettiğim için özürdilerim. Sizi sonsuza kadar beklerim fakat Londra'ın havasının beni her zaman rahatsız ettiğini siz daha iyi bilirsiniz" dedi Vincent

Kral "Bilirim sevgili dostum. Yoksa şimdi sağ kolum olarak yanımda olurdun ve bu beni çok memnun ederdi" dedi.

"Beni onurlandırıyorsunuz" diyerek saygıyla eğildi Vincent.

"Görüşme isteğini aldığımda Lor Glanger'a haber gönderdim. Kendisi bekleme salonunda özel bir şey söylemeyeceksen onuda konuşmaya dahil etmek isterim" dedi Kral.

"Onunda burada olması daha iyi olur kralım" dedi Vincent. Emma ve Frederich içeri girdiğinde Vincent özlemle Emma'ya baktı. Emma ne kadar ona bakmak istemese de göz göze geldi ve bakışlarını hemen kaçırdı.

"Bugün bir karar vermek istiyorum. Lord Glanger ve Lord Vincent kararıma uyacak ve hiçbir sorgulamaya girmeyeceksiniz" dedi Kral ve devam etti. "Söyle Vincent Leydi Emma konusunda kararlı mısın? Onunla evlenme fikrin halen geçerli mi? Lord Frederich taraftar değil. Leydi Emma'da evlenmeyi kabul etmiyor"

"O zaman kimseyi dinlemeyecek ve döner dönmez savaş hazırlıklarına başlayacağım. Zaten orayı almak bir iki ayımı alır. Öyle ya da böyle leydi Emma ister eşim olarak ya da adını siz koyun ne olursa olsun himayem altına girecek. Bundan sonra ona benden başka hiçbir erkek himaye edemez" dediğinde Kral sinirle ayağa kalkmıştı. Frederich saldırmamak için zor duruyor, Emma onun koluna yapışmıştı.

"Bunlar keskin konuşmalar ve hoşuma gitmediğini belirtirim"

"Sizi kırmak ya da gücendirmek gibi bir niyetim yok kralım. Ha sizin himayeniz ha benim himayem. Ben her zaman onayınızla hareket ederim. Amacımız Truro'yu ayakta tutmak değil mi?" dediğinde Kral yumuşamıştı. Tabii Emma'dan vazgeçmesi gerektiğini biliyordu. Bir kadın için Vincent gibi bir düşman edinemezdi.

"Lord Glanger, bu konu uzamadan halletmek şart oldu. Siz ve Truro bu anlaşmadan karlı çıkacaksınız. Halkınız eskisi gibi refaha kavuşacak ki bu Lord Edessa'ın cömertliğinden kaynaklanıyor. Bunun yanında çıkan dedikodular ve söylemleri ne kadar duymak istemesek bile kızkardeşinizin adı lekelenmemiş olacak. Ben evliliğe onay veriyorum" dediğinde Frederich "Bu..." dediğinde Emma kulağına "Kabul etmekten başka çaremiz yok derken gözlerinden süzülen yaşı silmeye çalışmadı bile.

"Siz nasıl emrederseniz kralım" dedi ama sesi bitikti.

"Düğün Edessa kalesinde olacak ve ben bizzat katılacağım. Leydi Emma'ın hazırlanması için ona bir ay süre veriyorum. Bir ay içinde Lord Edessa verdiği sözleri yerine getirecek. Bundan sonra Edessa ve Loren kardeş hanedanlıktır. Birbirinizle akraba olduğunuza göre sizi ayrı hanedanlıklar olarak görmeyeceğim" dediğinde ayağa kalktı. Hepsi kralı selamladı ve kral odadan çıktığında Frederich nefretle Vincent'a baktı. Vincent ise Emma'ya bakıyordu. Şimdi onunla yalnız kalıp onunla konuşmayı deli gibi istedi ama bunun imkânsızlığı Frederich'in gidelim demesiyle belli oldu. Emma hiç bir şey söylemeden Frederich'le birlikte ayrıldı.

Frederich koridorda yürürken öfkesi yüzüne yansımış adeta patlamak üzere bir bombaydı. "Eve dönüyoruz" dedi sinirle.

"Dönelim ama seninle bu şekilde yolculuk etmek istemiyorum"

"Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?" dedi Frederich. Oysa Emma'ın içindeki

fırtınalardan haberi olsa onunla birlikte o fırtınada boğulur giderdi.

"Ne yapmamı bekliyorsun? İstediğimiz oldu. Halkımız rahat edecek en önemlisi sen halen Loren Lordu olarak kalabileceksin"

"Ama sen..."

"Öyle ya da böyle bir şekilde adım temizlenmiş oldu. Tabii mal gibi pazarlık konusu edilmemi saymazsak, Lord Edessa'ın bizim için yaptıklarını göz ardı edemezsin. Ben onu savunmuyorum ama bundan sonra çocukluğu bir yana bırakıp onunla iyi geçinmek zorundasın. En azından kendini toparlayana kadar"

"Sen inanılmazsın... İstersen düğün tarihini uzatabilirim"

"Gerek yok, bekleneni geciktirmeyecek"

"Emma kabul ettim ama istersen seni buradan kaçırırım... Hiçbir şey umurumda olmaz" dediğinde Emma'ın oda kapısına gelmişlerdi.

"Bunu istemiyorum. Artık Bristol'de bir Loren var. Bence korkması gereken o... " dedi gülümsemeye çalışarak. Sonra kardeşinden ayrıldı ve odasına geçti. Kapıyı açıp içeri girdi ve kapıya yaslandı. Kaç saattir içinde biriktirdiği gözyaşları akmaya başladı ve yere çöktü. Anlaşma her koşulda Loren'in lehineydi. Emma Frederich'in henüz yeterli olmadığını görüyor onun duygularıyla hareket ettiğini biliyordu. Başka biri olsa bu anlaşmaya balıklama atlardı ama o Frederich, Emma ne derse yapacak durumdaydı işte bu yüzden kardeşine anlaşmanın iyi yanlarını anlatmış ve soğukanlılığını korumuştu.

İçindeki kırgınlık gittikçe büyümüştü. Vincent onu seviyor olsaydı... Seninle işim bitti der gibi Truro'ya postalamaz onu yanında tutardı. Seviyor olsaydı... Bir yolunu bulur ona söyler ve rızasını almaya çalışırdı. Emma o zaman her şeyi belki bir kenara bırakabilir ona evet diyebilirdi... Seviyor olsaydı onu bir mal gibi pazarlık konusu yapmazdı.

Vincent onu sevmiyordu... Çıkarları doğrultusunda kullanmış ve elde etmişti ve bu Emma'ın canını yakıyordu. Bütün günü odasında geçirdi ve gece erkenden yattı. Hizmetçisiyle rahatsızlığını bildirdi ve akşam yemeğine inmedi. Uykuları bölük börçük ve kabus doluydu. Bir kolundan kral çekiştirirken, bir kolundan Vincent çekiştiriyordu. İşin kötü yanı Emma Vincent'a doğru gitmek istediğinde Vincent onu krala doğru itiyordu. Sabah gözlerini açtığında yataktan çıkmak istemedi. Neden herşey onun başına gelmek zorundaydı bunun sorgulamasına girmişti. Canı kıpırdamak dahi istemiyordu. Güzel bir çocukluk mutlu bir genç kızlık geçirmişti. Herşey babasının ölümüyle kötüleşmişti ama bir yerde hata yapmış olmalıydı. Hata onun ikilemi gibi

olmuştu. Vincent'a karşı çıkmak mı hataydı? Yoksa boyun eğmek mi? Bunun bir cevabı yoktu. İçindeki kırgınlığı avuturca yatağında kaldı. Öğleden sonra hizmetçisi tekrar içeri girdi. Bu sefer elinde bir paket vardı. Hizmetçi kızı hiç sevmemişti ama kız gerçekten iyi çalışıyordu. Kalıcı olmayacağı için üstünde durmuyor kızın olmadık yere kıkırdamalarını es geçebiliyordu.

Kız yüzünde aptal bir sırıtışla yatağın başında durdu ve "Bu sizin leydim" dedi.

"O nedir? Kim gönderdi?" dedi Emma merakla.

"Bu mühür krala ait leydim" dediğinde kız daha bir kıkırdar olmuştu. Emma sinirle yerinden kalktı ve mührü gördüğünde sinirini korkuya dönüştü. Okumak istemiyor, elleri titriyordu. Eğer onu odasına falan çağırıyorsa koşarak Vincent'a gitmeye karar verdi. Sonra bu düşüncesi için utanç duydu. Ağabeyine değil Vincent'a sığınmak istemişti. Elleri titreyerek mührü açtı ve kağıdı okumaya başladı.

" Size layık gördüğüm bu değersiz elbiseyi giymeniz... en azından sizi kaybetmiş olmamın acısına iyi gelecek... Belki nişanınızın ilan edildiği bu gece sizin sayenizde renklenir..." dedi.

"Ne nişanı?" dedi aptalca.

"Efendim bütün gün buradan çıkmadınız. Akşam sizin nişanınız için balo salonu hazırlanıyor" dedi hizmetçi hevesle.

"Niye benim haberim yok!"

"Sabah söylemek için geldim ama beni dinlemediniz" dediğinde bu sefer gülmüyordu. Hizmetçi kızın merakla onu seyretmesi üzere "Çık dışarı!" diye kükredi. Kız bozuldu ve selam vererek odadan çıktı.

"Pis şişko! Utanmıyor..." dedi ve ne yapması gerektiğini düşünmeye başladı. Odanın içinde deli gibi dönüp duruyorken kapısı çaldı. Sinirle elindeki notu bırakmadan kapıya yürüdü ve açtığında karşısında Vincent duruyordu.

Dünya bir anda aklından silindi ve savunmasız Emma geri geldi. Off bal rengi gözleri yine ona aşkla bakıyordu ve Emma bu bal rengi gözlerdeki sıcaklığı sevdiğini kendine itiraf etmek istemiyordu.

Vincent şaşkınlıkla ona bakan kadınla birlikte kendini odaya soktu ve kapıyı kilitledi. Emma kapının kilitlenmesiyle "Sen...sen.. ne yapıyorsun?" dedi sesinin titremesine aldırmadan.

"Sevgili nişanlımı ziyaret ediyorum" dedi Vincent ve onu kollarına aldı. Sarayın içinde gezerken ayakları onu buraya getirmişti. Yeni yetme delikanlılar gibi onu görmek istiyor kokusunu duyup biraz olsun özlemini giderme ihtiyacı duyuyordu. Sadece güzel yüzünü seyretmek bile ona yetecekti.

"Çabuk ellerini çek, yoksa bağırırım"

"Ne diye bağıracaksın çok merak ettim" dedi Vincent. Bakışlarındaki sevgi belli oluyor Emma yine o bakışların ruhuna inip onu etkilemesiyle nar gibi kızarıyordu. O diyecek bir şeyler bulmaya çabalarken "Seni deli gibi özlediğimi fark etmiyor musun? Tabii fark edemezsin yüzüme bile bakmıyorsun" dediğinde sesi sitemkardı. Emma içinin sıcacık olduğunu hissetti. Yine yelkenleri suya indirecektiki üzüntüleri ağlamaları alklına geldi.

"Yüzünü görmek istemediğim için olabilir mi?" dedi Emma sertçe. Canı yanmıştı ve onunda canı yansın istiyordu. Vincent bu cümleyle buz gibi oldu.

"Emma yeter!" dedi sertçe ve kızı kollarından bıraktı.

"Ne yeter? Beni mal gibi satın almış olmana mı? Yoksa yatağını tekrar süslemek zorunda kalacağıma mı?"

"Ben seni satın almadım ben onurunu kurtardım? Böyle olmak zorundaydı" dediğinde Emma isyanla "Onurumu sana yapma diye yalvarırken düşünmemiştin... Sana onurumu kurtar diyen olmadı!" diye bağırdı.

"Sana kayıtsız kalamadığım doğru! Hatalıyım ama senin için yaptıklarımı görmüyor musun?"

"Sağol, kalenin kasasını doldurdun" diye geri bağırdı Emma.

"Bunu ne için yaptığımı anlayacak kadar zekisin. Bu kadar kör olamazsın"

"Evet kör değilim. Evliliğin gerçekleşeceğini biliyorum. Evlendikten sonra manastra gitmeme izin vermeni istiyorum" dediğine kendi bile şaşırmıştı. Kelimeler ağzından nasıl çıktı halen şoktaydı. Gururunu kurtarmak adına söylemişti ve karşısında şok olmuş adam ona kırgın ve bir o kadar hüsrana uğramış şekilde bakıyordu.

"Benden bu kadar mı nefret ediyorsun?" dedi Vincent sesi soğuk bir o kadar ifadesizdi. Emma ne evet diyebildi ne de hayır diyebildi. Tabii Vincent bunu evet olarak aldı.

"Evlilik gerçekleşecek artık kaçarın yok. Manastra gitmen söz konusu dahi olamaz. Nefretinin bu kadar büyük olduğunu anlamamam benim hatam. Bundan sonra buna göre davranacağım" dedi. Emma böyle bir şey beklemiyordu. Genç adamın yüzündeki

hüsranı hiçbir zaman görmemişti. Genç adamın sıcacık yaz güneşini andıran bal rengi gözleri anında kara kışlara dönmüştü. Vincent kapıyı çekip çıktığında Emma'nın gözünden bir kere daha yaşlar süzüldü. Kıpırdayamıyor Vincent'a haksızlık ettiğini biliyordu.

Vincent koridorda pimi çekilmiş bomba gibi ilerliyor artık eve dönme zamanının geldiğini biliyordu. Maksadı Emma buradan ayrılana kadar onunla kalmak belki de birkaç saati beraber geçirmekti ama artık bir anlamı yoktu.

Emma'ın onu sevmediğini ama biraz olsun istediğini sanmıştı. Onun için aptal plan yapıp kendinden ödün vermişti. Onun için koskoca İngiltere kralına meydan okumuş ama şimdi avuçlarında koca bir hiç vardı. Sinirle odasına girmeden önce kapıdaki yaverine "Hazırlan bugün eve dönüyoruz" dedi ama yaver aptalca ona baktı.

"Ne var oskar?"

"Efendim bildiğinizi sanıyordum. Kralın yaveri sizi göremedi sanırım"

"Neyi?"

"Bu akşam ki baloda nişanınız açıklanacak"

"Yok, artık!" dedi sinirle yumruklarını sıkmış cinler adeta tepesinde dans ediyordu. Yaver ne yapacağını bilemişti "Sanırım kalıyoruz" dedi.

"Evet, nişanlanmam gerekiyor" dedi ve sinirle odasına girip kapıyı kapattı. Öfkeyle odada yıkabileceği herşeyi kırıp döktü. Oskar kapının önünde içeri girmekle girmemek arasında kaldı ve mantığına en yakın şeyi yaptı. Girmedi. Vincent deli gibi odanın içinde turluyor bir yanı Emma'ya hak verirken, diğer yanı onun yanına gidip dersini vermek için kıvranıyordu. Birde bu nişan işi çıkmıştı. Kral gerçekten onun sinirine dokunmaya başlamıştı.

Eline fırsat geçtiği savaşın ilk yıllarında yaşlıların dediğini yapmadığı için ilk defa pişmandı. Kralı pek sevmese bile soyuna ihanet etmemeyi seçti ve onu devirmek yerine ona destek verdi. Kral bunun herzaman bilincinde kaldı ve Vincent'ı hiç bir konuda hiç bir şekilde sıkmadı. Eğlenmeyi ve kadınları seven kral, bahane bulduğu an bir balo düzenlerdi ki Vincent'ın nişanını duyurmak büyük bir olaydı. O Londra'da bütün kadınların dilindeki efsaneydi ve bekârlıktan bir yıldız daha kayıp evliliğin acı kollarına düşüyordu. Herkes baloda kralın kollarında dans eden Lorenli Leydi Emma'yı kralın metresi olacak diye beklerken o yakışıklı, kadınların ağzının suyunu akıtacak düşmanı Lord Edessa ile nişanlanıyordu. Davetin amacı barışı kutlayıp nişanı ilan etmekti. Nişan gerek Londra gerekse sosyete çevrelerinde çok büyük yankı uyandırdığı

kesindi.

Kral hazırlıklar için ilk küçük bir davet düşünmüştü ama öğlen olmadan gelen katılım talepleriyle küçük davet bir baloya dönüşmüştü. Kral inatçı biriydi. Nişanı duyuracağını söylediği andan itibaren dedikodu kazanından Emma'ın Lord Edessa'ın yatağını paylaştığı bilgisini alınca bir o kadar şaşırdı çünkü ne Emma ne de Vincent bunu belli etmiyorlardı. Kendine pay çıkarıp şansını bir kere daha denemek istedi. Belki Emma bir gecesini ona ayırabilirdi. Hazırlattığı krem rengi elbiseyi hizmetçileriyle ona gönderdi. Ama kızdan sadece teşekkür geldi. O da yaveriyle gönderilen bir mesajdı. Ne bir not ne de başka bir şey gelmedi.

Kral kahkahalarla güldü ve en azından akşamki baloda göz ziyafeti çekebileceğini düşündü. Öğleden sonra saat dört gibi Emma ruhu çekilmiş gibi yatağın üzerinde oturuyor, üç dört tane hizmetçi odanın içinde koşturup duruyordu. Hizmetçilerden biri karşısında durdu ve "efendim geç kalacaksınız. Makyajınızı yapalım" dedi. Emma tuvalet aynasının önüne oturdu. Kız kızaran burnunu ve ağlamaklı gözlerini kapatacak usta bir makyaj yaptı. Sonra saçları tarandı ve elbiseye uygun olarak bukle bukle yapılan saçları küçük bir taçla tutturuldu.

En son elbisesini giyip iki hizmetçinin belindeki iplere asılmasıyla Emma kendine geldi. "Nefes alamiyorum" dediğinde kızlar kıkırdamakla yetindi. O bollaştırın demek istemişti ama kimsenin umurunda olmadı. Sarı parlak payetlerin krem rengi parlak kumaşın üzerine serpiştirilmişti. El işçiliğini belli eden değerli taşlar göğüs dekoltesini süslüyordu. Emma rahatsızlıkla göğüs çatalına baktı. Bu elbise oldukça seksiydi. Elbiseyi çekiştirdi ama göğüsleri milim kapanmadı.

İç elbisesine uzandı ama belini öyle sıkmışlardı ki elbise resmen tenine yapışmıştı. En son hizmetçiler tarlatanını giydirdiler. Son olarak parfümü sıkıldı ve hizmetliler gururla yarattıkları esere baktı.

İyi işlenmiş bir inciye benzemişti.

"Harika oldunuz leydim"

Göğsünü tutarak "Şunu biraz..." dedi ama yaşlı olan "İmkansız" dediğinde kaderine razı oldu. Kapı çaldığında gelenin Frederich olduğunu sanıyordu. Hizmetlilerden biri kapıyı açtı. Herkes saygıyla eğilirken Emma halen elbiseyi çekiştirip duruyordu.

"Fred buradan biran önce gitmeliyiz yoksa kral..." dedi sustu. Şaşkınlıkla karşısındaki adama baktı.Vincent hakim yaka altın düğmeli frak takımıyla karşısında ona hayran bir o kadar merakla bakıyordu.

"Yoksa kral ne?" dedi sertçe. Emma artık ona itaat etmesi gerektiğini biliyordu. O hem lordu ve aynı zamanda kocası olacaktı. Saygıyla eğildiğinde Vincent'te şaşırdı.

"Sizi lord Glanger sandım efendim" dedi Emma. Vincent eğilmiş başı önde kızın yanına gitti ve hizmetlilere "Çıkın!" diye kükredi. Hizmetliler çıktığında güzelliğinden gözlerini çekerek "Emma lütfen en azından seni korumama izin ver. Benden bir şey saklama olur mu? Bunu bana olan hırsını kenara bırakıp yapabilir misin?" dedi istekle.

Emma yumuşak sese hayır diyemezdi. Zaten dünkü soğuk bakışları içine işlemişti. "Evet" dedi.

"Söyle bana!" dedi Vincet yumuşak bir sesle.

"Kızmayacaksınız ama" dedi Emma pazarlık yapar gibi.

"Kral..." dedi ve gözlerinin içine baktı ve ona usulca sokuldu. Vincent'ın kollarındayken genç adamın daha uysal olduğunu biliyordu. Vincent kendine verdiği onca söze rağmen kollarına yanaşan kadını sardı.

"Bana bu elbiseyle bir not gönderdi" dediğinde genç adamın bütün kasları kasılmış Emma'yı bile daha sıkı sarmıştı. "Adi herif!" diye tısladı.

"Niye üzerinde peki?" dedi sinirle.

"Giymezsem saygısızlık olurdu" dedi.

"Bu gece yanımdan bir metre bile ayrılmayacaksın" dedi Vincent dişlerini sıkmış herşey birbirine girmişti.

"Hani yüzünü bile görmeyecektim?" dedi Emma gülümsemesini başını öne eğmesiyle saklamıştı.

"O Edessa kalesi için geçerli. Ayrıca benim olduğun gerçeğini değiştirmez" dedi ve onu kollarından bıraktı. Vincent ona bakan meraklı yeşil gözleri süsleyen gül dudaklar için ölebilirdi ama kendini geri çekti ve "Gidelim" dedi.

Emma şaşkındı Vincent değişmişti... Yine sahiplenici, yine hayran bakışlı, yine dediğim dedikti ama onu her gördüğü yerde koklayan, sehvetini belli adam yok olmuş gibiydi. Beklenti içinde dudaklarını süzen adamın, onu öpeceğini düşünüp hevesle beklemişti ama o "gidelim" demişti. Sersemce ondan uzaklaşan adamı seyretti. Vincent "Hadi!" dediğinde uzattığı koluna girdi. Balo salon kapısına geldiklerinde Vincent "Açın" dedi.

"Loren'li Leydi Emma ve Edessa Lordu Vincent" dedi yaver ve bütün gözler onların

üzerine toplantı. Etrafta birbiriyle güzellik ve üstünlük yarışına giren jet sosyete vardı. Hepsinin meraklı bir o kadar kıskanç bakışları ikisinin üzerinde dolaşıyor, yürürken göz göze geldikleri başlarıyla selam veriyordu. Emma kadınların yüzündeki sevgisiz bakışlara dik dik cevap verirken, her yaştan adamın hayran bakışlarından gözünü kaçırıyordu. Sinirlendiği şey kadınların Vincent'a her tür gülücüğü göndermesiydi. Bir kere daha şu zerafet derslerini almadığı için kendine lanet etti.

Şimdi çok geçti. O derslerin getirisini burada uygulamalı, kollarındaki adamın ondan başka bir kadınla ilgilenmemesini sağlamalıydı. İyice dengesizleşmeye başlamıştı. Adamı kendinden uzaklaştırmak isterken, onu nasıl elinde tutucağını düşünmek gerçekten şaka gibiydi.

"Eğer bir kadınla dahi dans ettiğini görürsem, seni rezil ederim" dediğinde Vincent kaşlarını kaldırmış aptalca ona bakıyordu. Nihayetinde gülümsedi ve "Neden bütün gece kollarımda olmaktan sıkılmayacak mısın?"

"Kendi söylediklerin benim içinde geçerli. Sadakat ve bağlılık istiyorsan, sende göstermelisin. Ben burada etrafta gördüğün salon kadınlarından değilim. Kocamı hiç bir kadınla paylaşmayacağım"

"Hem yüzümü göstermeyeceğim, hem sana sadık kalacağım öyle mi?"

"Aynen öyle, yoksa bende kalmam" dedi Emma. Söylediklerine inanamıyordu. Neden bu konuşmaya girmişti onuda bilmiyordu ama hissettikleri buydu. Onlar kendi aşk savaşlarında kaybolmuşken Kral Vincent'ın kolundaki güzelliği süzüyordu.

Kral Emma'yı elbisesini içinde hayal ettiğinden daha güzel olduğunu görmüş iştahı kabarmıştı. Frederich Kralın yayındaydı. Anonsla kapıya baktığında kardeşini o iri adamın yanında ne kadar minik kaldığını düşündü. İçi ezildi ama çaresizdi. Vincent'ın yaveri Emma'ın baloya onunla katılacağını bildirdiğinde gidip Lord Edessa'ın ağzını burnunu dağıtmayı istemişti ama ne beden olarak ne de şu an itibariyle konum olarak bunu yapması imkansızdı. Emma'ın soğuk bir o kadar sağlam duruşundan güç aldı. Elbet iyi günler gelecek ve Frederich bunların hesabını soracaktı. Yanında iğrenç kahkahalar atan krala gülümsedi. Emma onların yanına doğru geliyordu ve etrafa sahte gülücükler saçıyordu.

"Balonun ışığı geliyor" dedi Kral ve "Ah Frederich kardeşinin böyle bir güzelliği olduğunu bilseydim. Şimdi sen benim yanımda sağ kolum, sol kolum, bütün uzuvlarım olarak dolaşır, sıkıntısız bir hayat sürerdin" dediğinde Frederich iyice delirmiş ama gülümsemeye çalışıyordu. Kral ondan bir cevap beklemeden çifte doğru yürüdü. Tabii arkasında yardakçıları, şakşakçıları onu yalnız bırakmadı. Emma ve Vincent'la karşı

karşıya geldiklerinde kral onlar saygıyla eğilirken "Mutluluğunuz daim olsun. Tanrı sizi erkek evlatlarla kutsasın" dedi. Bu nişanın onayı gibiydi. Emma kralın yüzüne bakmıyor Vincent'ın kolunu sanki ondan medet umar gibi sıkıyor farkında değildi. Vincent sakin olmasını sağlamak amaçlı diğer eliyle koluna yapışmış parmaklarını kendi parmaklarına kenetledi ve küçük eli ellerinde kaybetti. Kralın egosunu şişirmeli ve Emma'yı görüş alanından çekmesi gerekti. Bu en iyi şekilde yakalalıkla yapılırdı ama Vincent yalakalığını küçük mesajlarla süsledi.

"Sizin sağduyunuz sayesinde ben sevdiğim kadına ve barışa kavuştum kralım. Lord Glanger izin verirse müstakbel nişanlımla dans etmek isterim" dediğinde Frederich böyle bir saygıyı beklemiyordu. Gerçi kimse beklemiyordu ya... Kral artık Vincent'ın cümlelerinin içinde verdiği ince mesajları almaya başlamıştı. Vincent sağduyu kelimesiyle Emma'dan uzak durması uyarısında bulunuyordu. Sağduyudan uzaklaşmak, Vincent'la karşı karşıya gelmek demekti. Barışın şartı Emma'ydı ve o olmazsa Vincent herkesle savaşabilirdi. Frederich'ten izin alması demek, onunla ittifak kurar müttefik olur sana saldırabiliriz anlamına geliyordu. Kral zevk düşkünü, mirasyedi olabilirdi ama İngiltereyi yönetiyordu ve cümlelerdeki mesajları iyi alırdı ve anlardı. Gözlerinin içine baktı ve memnuniyetsizce el işareti yapıp dans etmelerine izin verdi.

Emma gözlerini Vincent'tan alamıyordu. Doğru mu duymuştu? ... Vincent sevdiğim kadın mı demişti? Yine sulugöz yanı kabarmaya başlamıştı. Yutkunarak ağlamasını bastırdı. Bu adama ne çabuk yeniliyor, onun kollarında bir mum gibi eriyordu. Çok iradesiz ve kendini çok sulugöz hissetti. Frederich'le göz göze geldiğinde gülümsemeye çalıştı. Ona karşı boynu bükük durup onun kendini kötü hissetmesini istemiyordu.

Frederich başıyla onay verdiğinde Vincent, Emma ile piste ilerledi. Onu kollarına aldı ve müziğin hoş tınısıyla salınmaya başladılar. Belini kavrayan iri elin sıcağı Emma'ın bedenini yakıyor ve içini ılık ılık kendinden bir sıcaklık veriyordu. Bu damarlarına yayılan saf adrenalindi. Emma'ın aklından herşey uçup gitmiş genç adamın kollarını düşler olmuştu. O ne zaman böyle istekli bir kadına dönüşmüştü. Herşey bu iri adamın suçuydu. O düşler ülkesine yolculuk yapmaya hazırlanıryordu ama Vincent Emma'ın yüzüne bakmıyor sadece dans ediyordu.

Emma ile göz göze gelmekten kaçıyor ona mesafesini koruyordu. Emma bu soğukluğun farkındaydı ve hiç hoşuna gitmemişti. Bu soğukluk onun eseriydi.

"Seni bütün gece kendime esir edeceğim için üzgünüm" dedi. Kolları arasındaki adama "Önemi yok zaten başka bir işimde yok" dedi Vincent alaylı bir o kadar umursamaz bir şekilde.

"Size bakan hayranlık dolu bakışlardan bir tanesi ya da bir kaç tanesi gecenizi

süsleyebilirdi oysa" dedi Emma.

"Gece uzun Leydim, siz benim için üzülmeyin" dediğinde Emma karnına bıçak sokulmuş gibi "Ne yani sen şimdi nişan gecemizde bir başka kadının koynuna gireceğini mi söylüyorsun?" dedi kaşları çatılmış yüksek olmasa bile sesi gerçekten delirmiş gibi çıkmıştı.

"Ne o yoksa siz mi bana eşlik edeceksiniz? Bu bir kutlamaysa tam anlamıyla kutlanmalı değil mi?"

"Sen gerçekten barbar, ruhsuz ve kabasın" dedi Emma. Müzik bittiğinde Vincent durdu ve genç kadına kolunu uzattı. Birlikte tebrikleri ve meraklı soruları yanıtlamaya başladılar. Gece Frederich ve kral için enteresan geçiyordu. Emma yavru kedi gibi Vincent'ın yanından ayrılmıyordu. Genç adam onu sohbetlere dahil ediyordu ve bir an olsun elini kolundan bırakmıyordu. Emma bir kere Frederich'le dans edebilmişti ve Frederich sinir krizi geçiriyordu. Öfkesini kardeşine yansıttı

"Çabuk alıştın" dediğinde Emma sinirle "Normal değil mi? Yatağından çıkmıştım" dedi hiddetle. Frederich kahrolmuştu. Emma "Özürdilerim, ben öyle söylemek istemedim. Kral yüzünden" diyerek ona açıkladığında Frederich "Seni benim koruyamamam çok acı" dedi bitik sesiyle.

"Kimse böyle olmasını istemezdi. Lütfen daha fazla birbirimizi üzmeyelim. Vincent her şeye rağmen iyi biri... ben artık babamın katilinin o olup olmadığını bilemiyorum" dediğinde Frederich "Travis'te bunu ifade edip duruyor"

"O zaman araştırmaya girsen iyi olur. Çocuklarını doğuracağım adamı babamın katili olarak tanıtmak istemiyorum" dediğinde Frederich şokla ona bakıyordu.

"Sen..." dedi.

"Hayır, hamile falan değilim" dedi Emma ama nedense hamile olsa herşeyin daha kolay olacağını düşündü. Vincent yatakta ona fırsat vermeden korunmayı kendi halledebileceğini söylemişti ve her birlikteliklerinde bebek mevzuna çok dikkat etmişti. Yoksa onun bebeklerini doğurmasını istemiyor muydu? Emma kendi kendine "Ben iyice kafayı yedim sanırım" dediğinde Frederich alayla "Tanrıya şükür!" dediğinde müzik bitmiş tabii Vincent yanlarına gelmişti. Frederich kardeşiyle ettiği dansın ardından onu izlemeye başladı. Bakışları yanında durduğu Lorda karşı hiç normal değildi. O Emma'yı tanırdı... O iri yarı esmer adama aşkla bakıyordu. İçi neden ferahlamıştı artık biliyordu... Gülümsedi ve gözüne bir kızılı kestirip onu yatağına atmak için atağa geçti.

Emma bunalmış "Benim lavaboya gitmem gerekiyor" dediğinde Vincent ona eşlik etti.

Geçen on dakikanın ardından Vincent meraklanmıştı. Bayanlar tarafında giren çıkan yoktu. Telaşla gözünü karartti ve içeri girdi. Emma aynanın önüne oturmuş öylece duruyordu.

"Emma?" dediğinde genç kadın uykudan uyanmış gibi hızla ayağa kalktı.

"Bir şey mi oldu?" dedi Vincent

"Kalabalık" dedi. Vincent bir iki dakika ne yapabilceğini tartıp biçti. Saat ilerlemiş gidenler gitmişti. Kalanlar ise kendini içkinin kollarına bırakmış bundan sonrası sadece kim kimim yatağına girecek mevzuydu.

Emma'yı elinden tuttu ve "Geç oldu, artık kalmamıza gerekyok" dedi ve tuvaletten çıkarıp çıkışa doğru götürdü. Emma onu nereye götüreceğini merak ediyordu ve kalbi çarpmaya başlamıştı. İçinden onun kollarında uyuyabileceğini düşündü ve heyecan doldu. Sanırım deliriyorum dedi kendine... Vincent ona olmadığı kadar mesafeliydi... ve Emma düşüncelerinin tam tersi geceyi geçirme planları yapıyordu.

Vincent oda kapısına geldiğinde "İyigeceler" dedi gözlerine bakarak.

Emma'da hüsrana uğramış bakışlarla onu süzdü ve "İyi geceler" dedi. Sonra aklına dans ettiklerinde adamın söyledikleri geldi. Geceyi başka bir kadının yatağında mı geçirecekti? Kadınlık gururu buna izin veremezdi. Zaten bu da genç adamın kollarında olma isteğinin bir bahanesiydi.

Kan ve Aşk 24

Vincent arkasını döndü ve tam gidecekken Emma haince "ya kral gelirse" dediğinde genç adam adeta yürüdüğü koridora çivilendi.

"Ne!" diye kükredi.

"Ya kral odama gelirse"

"Buna cesaret edemez" dedi Vincent.

"Neden? Onu seninle evlenecek olmam engellemedi"

"Ne yapmamı istiyorsun kapında nöbet mi tutayım?" dedi sinirle.

"Yanımda kalabilirsin" dediğinde gözlerini kaçırmış yüzü kıpkırmızıydı.

"Anlamadım"

"Sadece korkuyorum ve eğer yanımda kalmazsan uyuyamayacağım" dedi. İçten içe kıkırdıyordu.

"Tanrım! Sen gerçekten tam bir baş belasısın!" dedi Vincent ve onu elinden tutup yürümeye başladı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Benim odama"

"Niye ki?"

"Kral oraya gelmez, senin odana gelirse ki sarhoş olacaktır. Hedefi şaşırabilir" dediğinde Emma dudaklarını kenetlemiş gülüyordu.

"İyide benim..." dedi ve sustu. Geceliğini söyleyecekti ama vazgeçti.

"Odaya geldiklerinde Emma öylece duruyor etrafı inceliyordu. Derin bir nefesle odayı dolduran Vincent'ın kokusunu içine çekti. İçinde biriken patlamaya hazır bir mutluluk bombası vardı ve bu içindeki seksi kadını öne çıkarıyordu. Genç adam ona kendi entarisini uzattı.

"Bu beni kaşındırıyor biliyorsun"

"Yanımda çıplak yatamazsın" dedi Vincent sinirle. Emma bozulmuştu "İyi!" diye entariyi aldı. Hızla banyoya girdi ve soyunmaya çalıştı ama mümkün olmadı. Saçlarını açmış ama banyodan çıktığında halen elbise üzerindeydi. Vincent çoktan soyunmuş elini ayağını yıkamış, yarı çıplak bir halde yatağına uzanmıştı. Emma onun bedenine baktığında nefesinin kesildiğini fark etti.

"Yardım etmelisin" dedi Emma burnundan soluyarak. Vincent kalktı ve saçlarını sırtından çekti ve ipleri çözmeye başladı. Çözdü ve "Tamam" dedi ve geri uzandı. Emma ona sarılmasını beklerken arkasındaki hareketlenmeyle adamın yatağa uzandığını görünce şok oldu. Derin bir nefes aldı ve yanında soyunmaya başladı. Genç adama bakmıyor ama onu seyrettiğini hissedebiliyordu.

Önce omuzlarından indirdiği elbisenin ayak ucuna düşmesini sağladı. Sonra iç elbisesi bedeninden yavaşça çıkardı. İç çamaşırlarıyla kalmıştı. Utanıyor ama içindeki kadına

yeniliyordu. Sonra adamın uzandığı tarafın kıyısına uzandı ve kalçalarına değen saçlarını önüne çekti ve "Çıkaramıyorum"dedi. Vincent on dakikadır kendiyle savaş veriyor karşısında özlemini duyduğu bedenin soyunmasını seyrediyordu. O iç çamaşırına dokunduğu an bütün kalkanlarının düşeceğini emindi. Nefesini tuttu ve doğrulup parmak uçlarıyla kilide uzandı. Nefesi kurumuş ince belin ardından yatağa yayılan biçimli kalçalarda gezen gözlerini yummuştu. Açtı ve memnuniyetsizce "Tamam" diyerek yatağa tekrar uzandı. Emma yine bir şey elde edememişti. Ayağa kalktı ve kollarından süzülerek iç çamaşırını çıkardığında Vincent gözlerini kapattı. Emma delirmek üzeriydi ama yenilmeyecekti. Yatağın etrafından dolandı ve çarşafın altına girdi. "Senin odan buz gibi keşke benim odamda kalsaydık" dediğinde ayakların genç adamın ayaklarına yapıştırdı. Tabii Vincent bacaklarına yapışan ayakla irkildi "Sen gerçekten kaşınıyorsun" dedi sinirle ama gülümsemesine engel olamadı. Arkasını dönüp yanan bedenini sakinleştirmeye çalıştı. Bedeni adeta erkekliği gibi taşa dönüşmüştü ama mutluydu. Emma'ın ne yapmak istediğini bilmiyordu ama mutluydu işte... Emma ona arkasını dönen adamla şok gecirecek gibi oldu. Ağzı bir karış açık kalmış adamın pürüzsüz esmer sırt kaslarına bakıyordu.

Gözleri doldu ve o da sinirle arkasını döndü. Daha onu kandırmak için ne yapabilirdi bilmiyordu. Ucuz bir kadın gibi üstüne çıkamazdı ya...

Uyuyacak ve yarın sabah Frederich'le buradan gidecekti. Uyuması gerçekten zor oldu. Gözleri kapandığında saat on ikiyi geçmişti. Vincent Emma'ın derin nefeslerinden uyuduğunu anlamış ve ona doğru dönmüştü. Yanında sevdiği kadın çırılçıplakken uyuması imkansızdı. Kendine yenilip uyuyan kadını kollarına aldı ve saçlarını okşadı. Tek isteği kokusuyla huzur bulmaktı. Emma onu saran kollara sokuldu ve bedenini ona yasladı. Vincent tenine değen kadınla ürpermişti. Onu kollarına alması büyük hataydı. Yine içinde bir yerler alev alev yanıyor bu bedenine yansıyordu. Soğuk bir duş ona iyi gelecekti.

Tam kolunu kaldırmıştı ki... Emma'yla göz göze geldi. Nefesleri öyle yakındı ki... Emma usulca kendini yukarı doğru çekti ve adamın dudaklarını buldu. Özlem dolu günler onlara şehvet olarak geri döndü.

Bedenleri aşkla birleşirken Emma iri adamı ne kadar özlediğiyle yüzleşiyordu. Nefesi dudakları, onu saran bedeni gerçekten seviyordu. Bunun yanında gözlerini seviyordu. Bal rengi gözleri... Arzu dolu bakışlarını, sert bakışlarını, ona kızdığı zaman koyulaşan gözlerinin rengini seviyordu...

"Emma..." diye istekle kadını doldurduğunda Emma ona her şeyinle cevap veriyordu. Onda bitmek tükenmek bilmedi. Emma bir ara ondan uzaklaştığında "Canın mı yandı?"

dedi nefes nefese... Hayır! Bitsin istemiyorum" dedi gözlerini kaçırarak. Vincent "O zaman bitmez" dedi ve onu üzerine çekti. Avuçlarındaki kalçaları istekle kavrayıp bir kere daha kendine bastırdı ve ona istediğini verdi...

Bir ay sonra Edessa kalesi

"Elbet konuşacak ve bana bu işin arkasında kimin olduğunu söyleyeceksin. Benim vaktim bol" dedi ve adamın kanla yıkanmış gömleğini tutan ellerini gevşetti. Gevşetir gevşetmez adam bir çuval gibi yere yığıldı. Yerdeki adam aldığı darbelerle artık acıyı hissetmez haldeydi.

Vincent yüzüne sıçramış kanı elinin tersiyle sildi ve yumruk atmaktan uyuşan parmaklarına sarılı bez parçasını çıkartti. Bezin elinden kurtulmasıyla gevşeyen parmaklarını ovaladı. Yerde yatan adam acıyla karışık hırıltılı bir sesle "Kendi mezarını kazıyorsun Edessa" dedi. Vincent'ın soğuğu delen kahkahaları insanın kanını donduracak derinlikteydi. Tonlarca yumruk yemiş adam onun bu sesinden daha fazla etkilenmiş gibi tedirgince sürünerek duvar dibine gitti.

"Benim için kaygılanacak son kişi sensin. Bence kendini düşün"

"Yakında tarih olacaksın"

"Bu işten senin çıkarın olmadığını biliyorum. Kanına ihanetinin dışında, nasıl bir beklenti seni bu işe sokmuş olabilir"

"Ben bir iskoçum!" diye haykırırdı. Yularından kurtulmuş kuduz hayvanlar gibi ağzından kanlı köpükler çıkıyordu. Vincent üstüne gitmeye karar verdi ve sahte kahkahalar atmaya başladı.

"İskoç mu? Ne zamandan beri çocuklar annesinin kanından sayılır oldu" dedi aşağılarca.

"Ben bunları aşalı çok oldu" dedi Clarens tükürerek çünkü derinlerde hiç bitmeyecek İngiliz düşmanlığıyla doluydu. Clarens'ın babası bir İngiliz lorduydu. İngilterenin İskoçlara saldırılarından birinde annesini kapatması yapan babası bir süre sonra ondan sıkılıp iskoçya'ya göndermişti. Clarens bir piç olarak İskoçya'da annesiyle büyümüş, babası ölüm döşeğinde bir varise ihtiyaç duyup onu çağırtmıştı. Sancılı geçen gençlik yıllarının verdiği ezikliği yenmek için ünvanı ve mal varlığını kabul edip İngiltere'ye yerleşmişti.

"Ne olduğun beni hiç ilgilendirmiyor. Senden bu işi kimin tezgâhladığını öğrenmeden seni ne öldürür ne yaşatırım"

"Yokluğum anlaşılacak ve askerlerim senin ve bu övündüğün kalenin icabına bakacak" dedi. Sesi yorgunluğun dışında yediği dayağın etkisiyle hırıltılı çıkıyordu. Gözleri karşısındaki devasa adamdan korktuğunu belli etmemeye çalışsa da sesindeki titreşimler içinden çıkmak için çırpınan telaşını ele veriyordu. Vincent yüzüne yayılan sinsi bir gülümsemeyle "Clarens gerçekten çok aptalsın, o gece kendi ellerinle kalene gönderdiğin mektubu hatırlamadığını söyleme. Sarışın güzeli hatırladığına eminim. Mektubuna mührünü o basmıştı." dediğinde Clarens'ın yüzündeki tebessüm silinmişti.

"Beni tuzağa düşürdüğünü mü söylüyorsun?" dedi dehşet ve aynı oranda nefretle Vincet'a bakıyordu. Biraz cesareti ve gücü olsa imkansızlığını bile bile ona saldırırdı. Omuzları çökmeye başlamış, kalkanları iniyordu. Sessizliğe büründü. Çaresiz halini bu karşısındaki acımasız bir o kadar barbar adamın anladığına emindi... Geldiğinden beri ilk defa acabalar aklında belirdi. Eğer ona söylerse ne olurdu? Söylemezse olacaklar belliydi. Lord Edessa blöf yapacak bir adam değildi. Kan sızan kulağını acıyla çınladı ama o dik tutmaya çalıştığı bedenin jöle misali yere yığılmasını engelleyemedi. Bu yerde dayaktan ölmese bile yaraları gündün güne rutubetle daha kötüye gidecekti.

Vincent adamın yere yığılan bedeniyle aşırıya kaçtığını anlamıştı. Asla pişman değildi. Aylardır bir sürü insan onun ve arkasındaki güçler sayesinde ölmüştü. Tabii Clarens'ın ölmesi demek amacına ulaşamaması demekti. Bu istediği en son şeydi. Sesini normal bir tonda tutarak "Aynen öyle, seni tuzağa düşürdüm. Benimle işbirliği yapmazsan bu iş bittiğinde toprakların hakimiyetime geçecek ve sen burada çürüyeceksin" dedi.

Clarens'ı neredeyse bir aydır burada tutuyor onca dayağa rağmen konuşturamamıştı ama bugün sadece konuşarak bir şeyler yakalamaya başlamıştı. Taktikli oynamalı artık kaba kuvvet kullanmak yerine psikolojik baskıya geçiş yapmalıydı. Adamın bir varisi, ne bir sevdiği kadın ne de korkacak bir şeyi vardı. Vincent'ın yumrukları sıkıldı. Aklından geçen iki kelime duraksamasını sağladı...Sevdiğim kadın...

Acı ama gerçek... artık onun korkacak bir şeyi vardı. Artık hiç bir zaman Clarens kadar özgür olamayacaktı... Emma onun zayıf noktası olacak ve tehdit unsuru hale gelebilecekti. Kendi kendine bu düşünceleri kafasına hangi ara sokmuştu, paslı rutubetin ciğerleri parçaladığı böyle bir ortamda aklına Emma nasıl girebilmişti. Anlamsızca sırıttı...

Umursamaz bir şekilde yerde kıvranan adama arkasını döndü ve demir kapının dışında bekleyen nöbetçiye "Aç kapıyı" dedi. İçindeki öfke yerli yerinde duruyor Clarens'ı parçalara ayırmamak için kendini zor tutuyordu. O aklını hırsının önüne geçiremediği zamanlarda yaptığını yaptı. Çekip gidecek ve bu psikolojik savaşa devam edecekti. Yoksa adam elinde kalacak ve Vincent yine yenilmiş olacaktı. Nöbetçi korkuyla geri

çekildi ve saygıyla eğildi. Yüzü kireç beyazı, kaskından görünen kadakından adeta ter boşalmıştı.

Vincent kasten "İyi misin? Asker!" diye kükrediğinde toy delikanlının elindeki mızrağı düşürmemek için sıkı sıkı yapıştığını biliyordu. Acemi asker Vincent'ın adamı öldüresiye dövüşünü seyretmiş adeta şoka girmişti. Vincent tüyü bitmemiş askeri buraya nasıl verdiklerini düşündü. Sinirle "Doktoru çağır. Ölmesin" dedi ve zindanın merdivenlerini yorgunlukla çıkmaya başladı. Zindanın rutubetli havasından kalenin dış mihrabına çıktığında ciğerlerini temiz havayla doldurdu. Aklında her zaman ki gibi Emma vardı. Onun sıcacık bedeninden ve esip gürleyen kızgın bakışlarından mahrumdu. Onsuzlukla kavruluyor, onunla yatıyor onunla kalkıyordu... Kendini bir ara onun tarafından büyülenmiş olabileceğine bile inandırmıştı.

Londra'da Emma'yla geçirdikleri gecenin sabahı o uyurken yaveri onu sessizce uyandırmış ve arka kapılar ardında duyduklarını anlatmıştı. Genç adam bir şeylere ulaşmanın verdiği coşkuyla işin peşine düşmüştü. Yaveri Oskar'ın söyledikleri yenilir yutulur cinsten değildi. Vincent'ın aklı bunu kabul etmek istemedi. Sonra Lord Clarens'ın balodaki tavırlarıyla bağdaştırdığı işin peşine düştü. Bütün günü sıcağı sıcağına olayın ipuçlarını yakalamakla harcadı. Tabii sabah yatağında uyurken bıraktığı Emma'ın son günü olduğunu unuttu. Geri döndüğünde onun Londra'dan ayrıldığını öğrendi. En kısa zamanda Loren kalesine bir ziyarette bulunmalı, kendini affetirmeli olduğunu düşünerek işlerine yoğunlaştı. Tabii bu mümkün olmadı.

Aldığı duyumlar doğrultusunda çalışmaya başlamıştı. Her attığı adım onu biraz daha sonuca yaklaştırıyordu. Yaptığı kısa yolculuklar sonunda bitik vaziyette kaleye geliyor ve Emma'yı ziyaretini ertelemek zorunda kalıyordu. Haber göndermek istememişti çünkü bunun huysuz aşkına bir kıymeti olamayacağını biliyordu. Kaderine razı oldu ve onun düğün için Bristol'e gelmesine odaklandı. Belki o geldiğinde babasının katillerini ayaklarının önüne atar ve içinin rahat bir şeklide onunla evlenmesini sağlayabilirdi.

Yine bir yolculuğa çıkmış ve Lord Glanger'ı pusuya düşüren pelikan korsanlarından bir kaçıyla konuşmayı başarmıştı. Onlara parayı ödeyen adamın ismini almış artık istediğine bir adım daha yakındı. Elinde bir işim vardı ama onar göre kaleye eli boş dönmüştü. Kısa yolculukları her detayı her ipucunu değerlendiriyor, olabileceklerin önüne geçmeye çalışıyordu. Eğer suçsuzluğunu ispat edip, bu olayın arkasında duran şüphelendiği kişiyi ispat edebilirse İngiltere yerinden oynayacak ve bütün dengeler değişecekti.

Bunun yanında Frederich'i her detaydan haberdar etmiş hatta pelikan korsanlarını limanda sıkıştırmak için oraya ondan önce ulaşmasını sağlamıştı. Geçirdiği bir ay

Emma'yla ilişkisi haricinde oldukça verimli geçmişti. Frederich ondan öğrendiklerinden sonra ona daha sıcak davranıp güvenmeye başlamıştı. Frederich Vincent'ın gözünde ilk çocuksu görüntünün ardında zamanla iyi bir Lord profili çizmişti.

Dinliyor, anlıyor söylenilenleri eleğinden geçirip tahlil edebiliyordu. En iyi yanı Vincent'a saygılıydı. Hamamın hazırlanmasını söyledi ve hazırlanana kadar çalışma odasına geçmek için salona ilerledi. Eli yüzü kan içinde savaştan çıkmış gibiydi. Beyaz gömleğinin yakası karnına kadar açılmış, ter göğüs kafesinden süzülüyordu. Üzerine yapışan uzun çizmelerinin içindeki siyah paltalon sanki yerde yuvarlanmış gibi toz içindeydi. Kale girişinde bir hareketlenme dikkatini çekti ve o sırada Oskar ve Matrice'in çıkışa doğru aceleyle ilerlediklerini gördü. Merakla onları takip etti. Kalenin dışına açılan iki kanatlı kapıyı iki eliyle kavradı ve açtığında şok oldu.

Lord Glanger ve tebası yanında Emma'yla atlarından iniyorlardı. Emma atın üzerinde şok olmuş bir şekilde ona bakarken Vincent üzerinde sanki normal kıyafetleri varmış gibi yanlarına geldi. Kızın güzel yüzü dünyası aydınlanmıştı. Artık gelmiş ve onu buradan kimse onun izni olmadan çıkaramayacaktı. Gözlerini ondan zorla ayırdı. Frederich dahil hepsi merakla ona bakarken Emma attan bile inememiş genç adamın yaralı olup olmadığı endişesine kapılmıştı. Vincent Frederich'in önünde durdu ve "Hoşgeldiniz" dedi.

Frederich gayet samimi bir şekilde "Sanırım tam zamanında geldik" dedi.

"Geç bile kaldınız" dedi gülerek. Kalabalığa bakarak "Buyrun" dediğinde elli kadar kişi Vincent'ın önünde saygıyla eğildi.

Gerda ilk gördüğündeki şaşkınlığını yine korudu. Karşısındaki adamın hayal mi gerçek mi oluşunu sorgular haldeydi. Atından inmiş saygıyla eğilmişti. Zaten eğilmeyip ne yapabilirdi... İri adamdan yayılan otorite öyle yoğundu ki benim diyen kişiler istemsizce bu adamın önünde diz çökebilirdi. Karşısındaki adam gecenin siyahına saklanmış saçlarıyla güneşin kıskanıp kendinden bir parça verdiği gözlere sahipti. Ayın oğlu demek mi? Yoksa savaş tanrısı Ares mi? Diye geçirdi içiden. Genç adam saçı başı dağılmış, terin süzüldüğü göğüs kafesiyle tam bir barbar gibi duruyordu.

Hepsine bir kere daha bariton sesiyle "Edessa kalesini sizi ağırlamaktan onur duyar" dedi. Herkes selamını verip normal haline döndüğünde Max, Emma'ın inmesine yardım etmek için yanına geldi. "Leydim" dedi izin istediğini belli ederek.

Vincent "Leydim" dediğinde Max kenara çekildi. Vincent atın üzerinde meraklı bir o kadar soğuk gözlerle bakan sevdiği kadına özlemle süzdü. Yine ona suratını asmış kendini olabildiğince soğuk ve duygusuz göstermeye çalıştığı her halinden belliydi.

Vincent gülmemek için öksürüğünün arkasına saklandı. Eliyle burnunu kaşır gibi yaptı ve elinin kirine, kanına bakmadan ince beline uzandı. Emma şaşkınlığını atamadan genç adamın kollarında kendini buldu. Frederich'in hareketlenmesiyle, gelen kafile içeri girmeye başlamıştı.

Emma Vincent'ı görecek olmanın yansıması dudaklarını kemirmeye kale girişinde başlamıştı. Dudaklarını ısırmaktan canı yanmış ancak adamın kolları onu sardığında farkına varabilmişti.

Ondan böyle etkileniyor olmaktan nefret ediyordu. Tenine dokunduğunda nefesini yüzünde hissettiğinde hayır diyemiyor ancak uzaklaştığında sağlıklı düşünebilme fırsatı buluyordu. Adamın dengesiz bir o kadar zorba davranışlarına karşı ne hissettiğini bilmez durumdaydı. Biliyordu ki Vincent onu bir şekilde yine kandıracaktı. Peki, Emma o zaman ne hissedecekti. Onun dengesiz haline alışabilecek, bir sevip bir uzaklaşmasını ömür boyu kaldırabilecek miydi? Tabii ki hayır demişti iç sesi... Yine kendince kararlar almıştı. Bu kararlardan asla vazgeçmeyecek ve doğru bildiği yolda ilerleyecekti. Kendine tutamayacağı ama tutmak zorunda olduğu bir sürü söz vermişti. Adamın yumuşak bir o kadar cazibe yayan sesiyle kendine geldi.

"Leydim evinize hoş geldiniz" dedi Vincent. Gözlerindeki özlem dolu aşk parlamaya başlamış Emma yine karşısındaki adamın yörüngesine girmek üzereydi. Kollarında olmayı çok özlediğini içten içe kendine itiraf ettiği için kendine sinir oldu. Vincent için hissettiği duygular birkaç aydır vardı ve ona yabancıydı. Aniden hayatının merkezi olan adamın önünde yine o savunmasız ürkek Emma geri gelmişti. Şimdi kollarında yine herşey uçup gitmeden derin bir nefes aldı. Adamın toza karışmış kokusu ve kanın paslı kokusuyla kendini adamın kollarından kurtardı ve saygıyla eğildi ve "Lordum" dedi. Vincent gülmemek için dudaklarını ısırdı ve "Emma yine ne var? Buz tuttum" dedi. Onu kucaklayıp yalnız kalabilecekleri bir yere götürmemek için kendine zor tuttu. Ona babasının katillerine çok yaklaştığını anlatmak ve yüzündeki mutluluğu görmek istiyordu. Ama yapamazdı. Duygularına yenilmemeli, beklemeli ve kesinleşmeden ona ümit vermemeliydi.

"Emma sana karşı sabrımı tüketme!" dediğinde ağzından çıkan sert sözcüklere inanamadı ama geride almadı. Kadının yüzündeki hüsran dolu bakışlarla kendini daha kötü hissetti.

Emma yutkundu " Lordum lütfen bana verdiğiniz sözü tutun" dedi. Burnunu havaya kaldırmış kendinden taviz vermiyordu. Vincent buydu değişmeyecek onun tam anlamıyla kabullenmeyecekti. Sevdiğini söylemesi, onurunu kurtarması, zorunluğu evliliği örtmüyordu. Evlilikleri bir barış anlaşmasıydı. Hissettiği ezikliği dışa

vurmamalıydı.

Vincent isyanla "Şu halime bak yaralanmış mıyım diye merak edeceğine, yine şu sinir anında verilen sözlerden bahsediyorsun"

"O beni ucuz bir kadın..." diye haykırdı ve sustu. Başını öne eğdi ve itaatkar bir eş gibi "Benim ricamı, lordum olarak kırmayacağınıza eminim. Lütfen sözünüzü anımsayın ve tutun çünkü..." dedi o sırada Leon "Lordum" dediğinde susmak zorunda kaldı.

"Evet" dedi Vincent.

"Gelmelisiniz Lordum, beklediğimiz ulak geldi" dedi. O sırada Matrice yanlarına gelmişti ve Emma ona sarılmakla meşguldü. Arkasında merakla onları izleyen Gerda yanlarına yanaştı. Leon Vincent'a bir şeyler mırıldandı. Vincent, onu hiçe sayarak Matrice'le gülüşen Emma'ın soğuk davranışlarıyla yine krize girmek üzereydi. Kükrememek adına "Leydim siz yerleşin akşam yemeğinde görüşürüz" dedi ve hızla uzaklaştı. Matrice onun yerine özürdiler gibi baktığında Emma "Hiç değişmeyecek" dedi üzüntüyle.

"Sizin ehlileştireceğinize eminim" dedi Matrice kıkırdayarak. Emma üzüntüsünden sıyrıldı ve gülümsedi. Eğer Vincent bu kadar kalbini kırmamış olsa onu tanımak adına Matrice'ten yardım alabilirdi. Sonuçta yatağını paylaştığı adamı hiç tanımıyordu ama tanıma hevesi artık yerini kendi iç savaşına bırakmıştı. Genç adam onu birçok kere kırmış ve açıklama yapmaksızın kandırmıştı. Bir daha kanmak yok diyerek kendine verdiği sözleri tekrarladı.

"Gerda seni Matrice'le tanıştırmak isterim" dedi. Birbirlerine hiç benzemeyen kadınların tavırları o kadar benzerdi ki Emma ister istemez gülümsedi. Gerda ve Matrice birbirlerini süzdü. Artık bu kaleyi paylaşacak ve iyi geçinmek zorunda olduklarının bilincinde olan iki niyetli insandılar ve Emma buna güveniyordu. İki kadın birbirinin önünde başlarını eğdiler ve gülümsediler. "Gerda benim her şeyim. Matrice'te bu kalenin her şeyi iyi anlaşacağınızı umuyorum" dedi

Matrice "Size eski odanızı ayarladım efendim" dediğinde "İyi etmişsin orayı seviyorum" dedi gülerek ve etrafa baktığında kimseleri göremedi "Yer elması nerede?" dedi merakla.

"Kaprislerde" dedi Matrice. Emma kaleden gittiği gün o kadar kötü bir psikoloji içindeydi ki ona hoşçakal bile diyememişti. Hoş zaten Elie'de ortalarda görünmemişti. Onu özlediğini hissetti.

Elie öyle sevgiye aç ve güzel bir çocuktu ki Emma onda kendini buluyordu. Hiçbir çocuk

bu kalede soğuk duvarlar arasında sevgisizce büyümeyi hak etmiyordu. Burada kalacaksa Elie onun için bir amaç olabilir belkide yalnızlıklarının acısını birlikte yenebilirlerdi. "Tamam siz odaya geçin ben onu bulurum" dediğinde "Leydim odanıza yerleşsek" dedi Gerda memnuniyetsizce.

"Gerda, Matrice sana yardımcı olur" dedi ve koşarak yanlarından uzaklaştı. Tabii Gerda yetişdirdiği ve kızın uygunsuz hareketleriyle yerin dibine giriyordu. Kasım kasım kasıldı ve gülümsemeye çalıştı. Matrice sevgiyle "Kalenin neşesi yerine gelecek" dedi ve onun narince koluna girdi.

"Bence bir iki aya Lord Edessa onu zindana kapatacak" dediğinde kahkahalarla gülüyorlardı.

Emma koşarak ilk Elie'in odasına gitti. Küçük kızı orada bulamayınca teker teker en sevdiği yerlere baktı ama Elie yoktu. Bahçeyi, kale meydanını karış karış dolaştı.

Nefes nefese bakmadığı yer kalmamıştı ki sonra aklına hamamın yanındaki kiler geldi. Hızla aşağı indi ve tam kilerin kapısını açacaktı ki "Emma?" diyerek hamamdan belinde sarılı kumaş parçasıyla Vincent çıktı.

Kan ve Aşk 25

Emma saygıyla eğildi ve "Lordum" dedi bakışlarını kaçırarak. Yüzü asılmış burada olmasını nasıl açıklayacak onu düşünüyordu. Beyninde cümleleri kurarken Vincent ellerini çıplak göğsünde birleştirmiş baştan aşağı onu süzmekteydi. Şaşırmış ilk onu görmek için burada olduğunu düşünse de kızın şaşkın ifadesiyle bu fikri anında yok olmuştu. Geleli bir saat olmamıştı ve Emma bir şeylerin peşindeydi.

Onu kollarına alıp aralarındaki buzları eritebileceğini düşündü. Bir adım attığında Emma bir adım geri çekildi ve "Lordum lütfen!" dedi kırgınlıkla. Genç adamdan bakışlarını kaçırdı ve yere sabitledi. Genç adamın bedenine bakmıyordu çünkü yüzünün kızarmasını engelleyemiyordu. Bakmıyordu çünkü bedeninin ona ihanet edip Vincent'a evet diyeceğinin farkındaydı. Oysa onun kollarında dağın tepesinde güneş gören kar gibi erimeyi ölesiye isteyebilirdi... Aklında ya Sonra sorusu olmasa... Vincent aklı, ruhu ve elleri kadınını hissetmek isterken kaçıncı reddedilişi yaşıyordu artık

sayamıyordu. İçindeki hisler ona açıklama yapmak için canhıraş bir savaş verirken, barbar yanı kadınının ona her şekilde itaat etmesi gerektiğini bağırıyordu. Barbar tarafı ağır bastı.

"Sana evlilik gününe kadar süre veriyorum" dedi sertçe. Emma bu sözler üzerine kafasını yerden kaldırdı ve "Anlamadım?" dedi.

"Ben yanımda buz gibi bir kadın istemiyorum. Hareketlerini ya düzelt ya da ben seni istediğim hale getirmesini bilirim" dediğinde sinirle kıza bakıyordu.

"Evlenecek olmamız sizin bana eğitebilecek bir hayvan muamelesi yapacağınız anlamına gelmiyor. Barış anlaşması dahilinde benimle evleniyorsunuz. Lordum olarak saygımda kusur etmeyeceğime emin olabilirsiniz. Benimle her türlü isteğinizi yerinize getirebilirsiniz. Size engel olamayacağımı biliyorum. Tercih sizin. Ya verdiğiniz sözü tutar benden uzak durursunuz ya da her şekilde buz gibi bir kadınla evli kalırsınız" dedi ve eğilerek selamını verip hızla uzaklaştı. Emma kırgın olabilirdi bunu kabullenmişti ama sönmekte olan öfkesi yine alev alev yanıyordu. Koridorda merdivenleri koşarak odasına çıktı. Gözyaşlarını geceye saklamalıydı.

Sinirle kapıyı açtığında masada Matrice, Gerda'ın yanında hanım hanımcık oturan Elie'yi görünce Vincent aklından uçup gitti.

"Sen, yer elması niye bana burada olduğunu haber vermiyorsun? Bütün kalede seni aradım" diye kükredi. Gerda neredeyse yerin dibine geçecekti.

"Emma!" dedi azarlarca.

Elie burnunu havaya kaldırdı ve "Gerda seninle tanıştığıma çok sevindim. Ben gitsem iyi olacak" dedi ve sandalyesinden kalktığında Emma aptalca ona bakıyordu. Elie tam kapıya gelip açacaktı ki Emma kapının önüne geçti.

"Dur bakalım ben sana gidebilirsin demedim" dedi sinirle. Matrice dahil hepsi gerilmişti.

"Sizden izin almadım sevgili üvey anneciğim" dedi Elie.

"Bak sen! Demek öğrendin" dedi Emma.

"Evet ve bu hiç hoşuma gitmedi" dedi Elie. Bu sefer "Elie!" diye bağıran Matrice'ti.

"Hoşuna gitsede gitmesede artık buradayım"

"Sana anne demeyeceğim" dedi Elie ellerini göğsünde birleştirmiş kızgınlıkla ona

bakıyordu.

"Demene izin vermeyeceğim zaten"

"Gerçekten mi?" dedi Elie.

"Evet yer elması"

"Neden?" dedi Elie merakla

"Çünkü ben senin annen olmak istemiyorum" dedi Emma.

"Biliyorum, beni sevmiyorsun"

"Hayır, seni küçük aptal! Benim arkadaşım ve sırdaşım olmanı istiyorum" dedi ve küçük kızın önünde eğildi. Elie adeta havalara uçacak gibi bakıyordu.

Emma sevgiyle "Seni bırakıp gitmeyi hiç istemedim ama gitmek zorundaydım" dedi Emma.

"Neden zorundaydın?"

"Sana dönebilmek için gitmeli ve sorunları çözmeliydim"

"Çözdün mü?" dedi Elie.

"Evet ve eğer istersen temelli burada kalmak istiyorum"

"Ya istemezsem" dedi Elie.

"Bende geri giderim" dedi Emma. Elie boynuna sarıldı ve "Gitme hiç gitme!" dediğinde Gerda ve Matrice birbirlerine bakıp gözyaşlarını kuruluyorlardı. Emma biraz olsun Vincent'ın içinde yarattığı kasveti Elie'yle atmıştı. Elie ona bütün gün o yokken kalede ne kadar sıkıldığını anlattı. Tabii dudaklarını uzata uzata "Seni buradan gönderdiği için kara lorda hiç yüz vermedim" dediğinde Emma'ın surat şekli değişmişti. Dudaklarını büzdü ve "Demek bu yüzden bu kadar üzgündü" dedi oralı olmamış gibi. Elie "Kim üzgündü?" dedi hayretle. Cevabı biliyor ama inanamıyordu.

"Baban Elie... Baban.."

"Neden üzgün olsun ki..."

"Seni çok sevdiğini biliyor olmalısın seninle vakit geçirmek için çaba harcadığını görmüyor musun?"

"O beni sevmiyor"

"Kim söyledi?

"Ben biliyorum"

"Bence yalnış biliyorsun"

"Peki sen onu seviyor musun?"

"Belli değil mi? Onunla evlenmek için buradayım" dediğinde Elie düşünceliydi. Halen babasının onu sevdiğine inamamıyordu. Tabii Emma'yı babasını sevdiği için içten içe kıskanmıştı. Onlar sohbet ederken kapı çalındı ve içeri Oskar girdi

"Efendim yarım saat sonra yemek salonunda olmanız gerekiyor. Hatırlatmak istedim" dediğinde Matrice Elie'yi elinden tutmuş mırıl mırıl birşeyler söylüyordu.

Emma "Matrice, bu gece Elie'de bizimle yemek yiyecek" dedi.

Matrice "Leydim ama yemek çok kalabalık olacak" dedi şaşkınca.

"Daha iyi ya" dedi Emma gülerek.

"Peki efendim" dediğinde Elie'ye göz kırptı. Matrice ve Elie odadan çıktığında Gerda sinirle yanına geldi ve hırsını çıkarırca "Seni düzenbaz erkek leydi... Sen gerçekten iyi bir yalancısın" dedi sertçe. "Gerda niye bana kötü davranıyorsun? Yine ne yaptım?" dedi Emma arkasını döndü çünkü Gerda asla üzerindeki normal elbiseyle aşağı inmesine izin vermezdi. Onunla savaşamayacak kadar mutsuzdu. Gerda "Hadi Emma Yunan Tanrılarını aratmayacak bir adamla evleniyorsun. Onu sevdiğini söylemiyorum bile. Surat asıp durma"

"Haklısın yunan tanrısı gibi taştan bir kalbi var. Onun ruhu yok" dedi Emma üzüntüyle.

"Taş gerçekten taş!" dedi Gerda hınzır hınzır gülümserken....

"Gerda utanmalısın" dediğinde arkası dönük olduğu için şükretti çünkü genç adamın az önceki çıplak bedenini düşünmek yüzünü kıpkırmızıya boyamıştı. Gerda onu utandırmaya devam etti "Umarım sana yatakta nazik davranıyordur. Yoksa seni böcek gibi ezebilir... O kadar iri ki... " dedi kıkırdayarak.

"Ah hayır!Daha fazlasını duymak istemiyorum" dedi Emma utançla. Az evvel sinirle Vincent'a söylediklerini düşündü. Gayet iyi konuşmuştu ve bu konuşmanın üzerine ona yaklaşmayacağını düşündü. Sonuçta Vincent, sevişirken ölü gibi yatan bir kadın istemezdi.

Saçlarını at kuyruğu yaptıktan sonra topuz haline getirmek daha basit gelmiş Gerda'ın homur homur söylenmesine aldırmamıştı. Üzerine bulut mavisinin beyazına karışmış bir elbise giydi ve göğüs dekoltesinin oldukça kapalı olmasına dikkat etti. En son istediği şey beraber büyüdüğü insanların yanında Vincent'ın aşk dolu bakışlarla onu süzmesiydi. Gerda belini saran elbisenin iplerini bağladı ve "Evet hazırsın" dedi ve kapıyı çalan Oskar'a yemeğe inmek üzere olduklarını belirtti.

Emma salon girişinde Fredrerich'le karşılaştı. Tabii ona da sinirliydi. Ağabeyi bütün gün ne yanına gelmiş ne de onun iyi olup olmadığını sordurmuştu.

"Emma çok güzel görünüyorsun" dedi Frederich.

"Gerda yüzünden" dedi huysuzca.

"O zaman ona teşekkür etmeliyim. Bizi müstakbel eşinin karşısında utandırmadığı için"

"Seni rezil etmek için daha iyi planlarım var. Bütün gün neredeydin? Merak bile etmedin mi?"

"Vincent'la çalışma odasındaydık. Neredeyse hiç çıkmadık. Niye merak edecektim ki? Burası artık senin evin, beni, senin ziyaret etmen gerekti." dediğinde alayla Emma'ya bakıyordu.

"Bakıyorum da Vincent'la iyi anlaşır oldun..." dedi ve sinirle. Frederich bu konuşmadan zevk almış gibi son vuruşunu yapmak için kız kardeşinin kulağına doğru haince eğildi ve "Senin tavsiyene uydum. Leydi Edessa" dedi kasten ve hemen yanından ayrıldı. Vur kaç diye buna denirdi.

Emma bir çocuk gibi ayağını yere vurarak "Daha Edessa olmadım" dedi dişlerinin arasında ama Frederich'in bunu duymadığını adı gibi biliyordu. Bu erkeklere odun demek ağaçlara hakaretti. Hepsi ruhsuz işlerine geldiği gibi hareket eden ne olduğu belli olmayan varlıklardı.

Arkasından yürüyen Gerda'ın sesiyle kendine geldi. "Emma!"

Derin bir nefes aldı ve leydi tavırlarına bürünüp yemek masının yanına geldi. Bütün erkekler saygıyla kalkıp eğilerek ona selam verdi. Tabii Emma Vincent'ın önünde saygıyla eğildi. Genç adam güzel yüzüne kısa bir bakış attı. Yerinden kalkıp zarif şekilde sandalyesini çekti ve oturmasını sağladı. İnce uzun masasın devasa ziyafetlere alışık olduğu edilen hizmetten belliydi. Emma Vincent'ın sağında kalıyor karşısında Frederich, Zorax ve Dante vardı. Onun yanında Max ve karısı oturuyordu. Sonrasında yaşlılar heyeti ve bir kaç Loren asili vardı. Emma'ın yanındaki sandalye boştu ve

sonrasında Leon ve Edessa lordları ve Edessa baş psikoposu vardı. Sonrasında yaşlılar heyeti ve asiller bulunuyordu. Gerda, Emma'ın hemen arkasında ayakta duruyordu çünkü Emma onu masaya oturması için ikna edememişti. Emma'ın gözü ara ara hizmetlilere kayıyordu çünkü bakışlarından hâlâ düşmanlık seziyordu. Onu istemeyen bir halkın leydisi olmak gerçekten acı vericiydi.

Frederich'e bundan bahsettiğinde onu avutmanın mantıklı bir yolunu bulmuştu. Eğer sen olmasaydın senden nefret eden o halk savaşmak zorunda kalacaktı demişti. Emma bir nebze olsun rahatlamıştı ama buraya gelmek onu yine huzursuz etmişti.

Vincent "Leydim bu gece yine ışık saçıyorsunuz" dediğinde onu duyan bir tek Frederich'ti. Diğerleri kendi sohbetlerine dalmış Max'in kılıç anılarını dinliyorlardı.

"Size öyle geliyor Lordum, çalışma odanızın loş ortamı gözlerinizi yormuş olmalı" dediğinde Frederich öksürmeye başladı. Kız kardeşinin sivri dili yine formundaydı.

Vincent bir şey söylemeden Frederich ortamı yumuşatmak için "Biliyor musunuz Lord Edessa, Emma'ya kılıç kullanmayı Max öğretti" dediğinde Emma onun konuyu dağıtmaya çalıştığının farkındaydı ve Frederich bunu başarmıştı.

Vincent, ona hiç bakmayan Max'e gülümseyen Emma'ya baktı ve "Ok atmayı nereden öğrendiğini Leydi Emma'ya sormuştum ama cevap alamamıştım"

Frederich "Zorax" dediğinde Emma bu sefer Zorax'a bakıp gülümsüyordu. Vincent onun sanki ailenin küçük erkek kardeşi gibi sevildiğini masadaki ortamdan daha iyi anlamaya başlamıştı. Kimse bu kadının ne kadar güzel olduğunun farkında değil miydi?

"Leydim benden daha iyi ok atıyor bunu kanıtladı" dedi Zorax. Gururlu bir şekilde. "Teşekkür ederim... abartma lütfen" dedi Emma.

"Abartmıyorum Leydim, hatırlarsanız geçen sene panayırda birinci olmuştunuz ve bende katılmıştım" dedi.

"Şansım yaver gitmişti" dedi Emma. O sırada salonun kapısı açıldı ve Elie ve Matrice göründü. Elie yine halinden memnun görünmüyordu. Babasının yanında durduğunda masadaki bütün erkekler kalkıp onu selamladılar. Elie herkesi selamladı ve babasını selamladıktan sonra Emma'ın yanına oturdu. Matrice, Gerda'ın yanında yerini aldığında Emma ters ters onlara baktı. Vincent onun huzursuz olduğunu anlamıştı.

"Matrice, Sayın Gerda lütfen bize katılın" dediğinde Emma bir an olsun ona sevgiyle baktı. Gerda ve Matrice birbirlerine bakıp masanın sonuna geçtiler.

Emma, Elie'in kulağına "Çok güzel görünüyorsunuz leydim" diye fısıldadığında Elie "

Yemektek sonra saklanbaç oynayalım mı?" dediğinde Emma kıkırdıyordu.Vincent onları ne zaman bir arada görse kıkırdayıp birbirlerine sevgiyle bakmaları içini mutlulukla dolduruyordu.

Vincent, Frederich'le politik bir sohbete girmiş aşağı Truro'da bulunan madenlerin çıkarılması hakkında konuşuyordu.

"Köy halkı maden çıkarılmasını istemiyor. Bana zorluk çıkarmakta kararlılar işçileri oraya sokamıyorum bile. Gönlüm zor kullanmadan yana olmasa bile otoriteyi sarsmak istemiyorum. Sanırım bir kaç kişinin canı yanacak"

"Vincent benim anlayamadığım neden karşı çıktıkları? Sonuçta onların yararını olduklarını biliyorlar"

Emma yine çenesini tutamadı. Bir leydi alenen asla politika, ticaret konuşmaz, bunun yanında iki erkeğin hele ki lordların konuşmalarına sorulmadıkça cevap bile vermezdi.

"Belki de kendileri çıkarmak istiyordur. Sonuçta hasat iyi gitmedi. Halk parasız" dediğinde Vincent ve Frederich donmuş ona bakıyordu. Emma yalnış birşey yaptığını onların bakışlarıyla fark etti "Özür dilerim" dedi ve tabağına kafasını gömdü.

Vincent onun elini avucuna aldı ve "Seninle evleneceğim için çok şanslı olduğumu söylemiş miydim?" dedi.

Emma azarlanmayı beklerken dudaklarına giden teninin yanmasıyla kendine geldi. Yüzü kızarmış böyle bir iltifat hele ki Vincent'tan beklemiyordu. Neredeyse oracıkta eline değen dudaklara yapışıp tadını alma isteğiyle doldu. Yüzü yine kırmızının bütün tonlarına bürünmüştü. Frederich onların gözleri gözlerindeki hallerini göremeyecek kadar heyecanlanmıştı. "Ben bunu daha önce niye düşünemedim. Her iki taraf kazançlı olacak. Ayrıca işçi parası verip tanımadığım insanların limanlardan Truro'ya sokmak zorunda kalmayacağım. Pekala halktan çalışmak isteyen bir sürü insan çıkacaktır"

"Evet onlara çalışanların vergi indirimi olacağını söylediğinde daha istekli olacaklardır" dedi Vincent.

Yemek gayet neşeli bir şekilde devam ediyor tek sıkılan Elie'ydi. Emma ara ara ona bir şeyler fısıldıyor, Elie somurtarak oturuyodu. Yanında oturan Leon'da ona birşeyler söylüyor her zamanki gibi Elie'in Leon'a karşı yüzü gülüyordu. Leon, Emma'dan bir iki yaş büyüktü ve Elie Leon'la çok iyi anlaşıyordu. O küçük yaşına rağmen iri yapısıyla Vincent'ın takdirini kazanmış ve şövalyesi olmuştu.

Frederich, Vincent'a "Adamlarımın kaldıkları süre boyunca talim yapabilecekleri bir

yere ihtiyaçları var lordum. Sanırım bu sizin için bir sorun olmaz"

"Tabii ki yarın Leon gereken düzenlemeyi yapar" dedi Vincent. Max "Leydim yine bize katılacak mı?" dediğinde bir gaf yaptığını, karısının ona attığı tekmeyle anlamıştı.

"Yani şey..." dedi ve sustu. Emma önceden olsa "Seni ezip geçmek benim için zevk olacak" diye Max'e çıkışır ve kahkahalar havada uçardı ama artık o akıllı uslu olmalıydı. Elie heyecanla "Sen kılıç mı kullanıyorsun?" dediğinde sesinin yüksek çıktığının farkında değildi.

"Biraz" dedi Emma.

"Biraz mı?" diye tepki veren Vincent'tı. Masada herkes Emma'ın onuneredeyse öldüreceğini biliyordu ve ortam gerilmişti. Herkes Vincent'tan tersbir tepki bekliyordu. Emma bir gün bu konunun önüne çıkacağını bekliyorduevliliği tam bir hüsrandı. Sessiz kalmayı tercih etti. Kadınlık susmaktı.Kadınlık suçu olmadığı halde kabullenmekti. Kadınlık bir erkekten daha iyikılıç kullandığını kabul etmemekti...

Finaly

Oysa masaya yumruğunu vurup bir kadının erkekten tek farkının çocuk doğurmak olduğunu avaz avaz bağırmak istese de bunu yapamazdı.

Vincent gülümsedi ve "Çağ değişiyor ve kadınlar artık eskisi gibi erkeğin gölgesinde yaşamak istemiyorlar" dedi.

Frederich "Siz bu çağ atlamak hakkında ne düşünüyorsunuz?" dediğinde Vincent "Kılıç kullanan bir kadın kendimi güvende hissetmemi sağlıyor" dediğinde ilk kimse hiç birşey anlamasada sonra gülmeye başladılar. Emma iyi birşey mi kötü bir şey mi söylediğini anlamamıştı.

"Lordum ne demek istediğinizi anlamadım" dedi. Yüzündeki renk beyaza yakındı ve büyük ihtimal masaya yumruğunu vuracak ve evliliği iptal edip buradan gidecekti.

Vincent "Kılıcınla beni öldürmeye çalışmadıktan sonra istediğin kadar kullanabilir ve özgürce Elie'ye öğretebilirsin. Ayrıca senin gibi ok atabilirse çok iyi olur" dedi.

Emma ağzı açık ona bakarken Elie sevinçten masanın üzerine çıkmadığı kaldı. Ayağa kalkıp Emma'ya sarıldı. Emma kulağına kimse anlamadan "Bence babana sarılmalısın" dediğinde Elie o heyecanla direk Vincent'ın boynuna atıldı ve yanağına kocaman bir öpücük koyduğunda bu bir ilkti. Emma gülümserken Vincent şoktaydı. Elie ne yaptığının farkına vardığında bembeyaz oldu. "Özürdilerim lordum" dedi ve yerine oturduğunda herkes kahkahalarla gülüyordu.

Yaşlılar hariç... onların çoğu eskiden kalma kurallara ve kadınların sınırlarını korumalarından yanaydı. Tabii hüküm kimdeyse kanun oydu ve Vincent izin verdikten sonra diyecek birşeyleri kalmıyordu.

Yemek sonunda beyler ve yaşlılar küçük salona geçerken Emma odasına çıkmak istedi. Tabii Elie onu bırakmadı. Ona kalsa kılıç kullanmaya bu akşam başlamalarını söylerdi ama bu gece olmayacağını biliyordu. Çaylarını içtikten sonra "Emma! Bana söz vermiştin saklanbaç oynayacaktık, hadi saklanbaç oynayalım" dediğinde Matrice "Elie gecenin onu oldu" dedi itiraz ederce.

Emma küçük kızı kırmamak adına "Belki bu bize iyi gelir ama alt katlar yok. Üst katlarda oynayacağız" dedi ve koşarak çıktılar.

Gerda "Sanırım büyümesini beklemek zorunda kalacağız" dediğinde Matrice "Onun gibi bir hazineye sahip olduğu için lordum çok şanslı" dedi.

"Bilemiyorum, biz hep onun zarar görmesinden korktuk. Toplum kurallarına uyarak büyümedi. Malum sizde biliyorsunuz..."

"Sizi çok iyi anlıyorum. Elie annesi olsa bu kadar ona benzer"

"Bir tane daha Emma'yı kaldırabileceğimi sanmıyorum" dediğinde ikisi birden kahkaha atmaya başladılar.

"Lordumun çok başı ağrıyacak" dedi Matrice kahkahasını bitirerek.

"Araları yine iyi değil" dedi Gerda.

"Farkındayım üzülmeyin, aynı odada kaldıklarında düzelecektir. Lordum balayı için bir sürpriz hazırlatıyor" dedi ve anlatmaya başladı. Nefes nefese konuşması bittiğinde

"Tanrım bu Lord Edessa gerçekten çok romantik" dedi Gerda.

"Romantik mi? Tam bir barbar" dedi Matrice kahkahayla. İki kadın mutluluk içinde elindeki nakış işlemelerine daldılar.

Emma deli gibi her deliğe bakıyor ama Elie'yi bulamıyordu. Neredeyse beş dakikadır arıyor artık pes edecekti. Vincent toplantıyı yarıda kesip dinlenmeye çekilen Frederich'in gerçekten kız kardeşi gibi akıllı biri olduğunu düşünerek merdivenlere yöneldi. Hedeflerine ulaşmaya çok az kalmıştı ve zaman daralıyordu.

O sırada koridorda bir hareketlenme sezdi. Emma bütün kapıları açıyor olmadı... Odalara girip çıkıyordu. Sonra sinirle "seni elime bir geçirirsem" diye söylendi ve o sırada bir dolabın kapağını açtı ve "İşte seni buldum yer elması" dedi ve dolabının içine adeta kendini soktu. Çığlıklar yükselirken Vincent ilk olanlara anlam veremedi.

"Dur Emma! Gıdıklama şimdi bayılabilirim... Yendim seni!" diye kıkırtıyla çığlıklar yükseldi.

"Rüyanda görsen inanma. Buldum seni!" diye bağırdı Emma o sırada dolabın içine oturdu. Yorulmuştu neredeyse bir saattir küçük kızla saklanbaç oynuyordu.

Vincent dolabın önünde durdu ve saçı başı dağılmış yüzü kızarmış kızlara baktı. İkisi de donmuş dolabın içinde onu görünce kala kalmışlardı. Dolabın içinde kavanoz gibi dururken Vincent ikisine daha bir iriymiş gibi geldi. Genç adam gülmemek için zor tuttu. Ne diyeceğini bilemedi. Geceler boyu düşlediği seksi kadın bir çocuk gibi dolabın içine girmiş hiçte göz alıcı durmuyordu. Ayağındaki erkek botları zaten bir faciaydı. Elie "Benim gitmem gerek" diyerek adamın bacaklarının arasından sıyrıldı ve "İyi geceler lordum" dedi ve kelimenin tam anlamıyla sıvıştı. Emma sesini düzenledi ve çaktırmadan dağılan saçlarını toparlamaya çalıştı ama başarılı olamadı. Sonra "Lordum" diyerek ilk dizlerinin üzerine kalktı. Sonra eteğine basıp düşecekken Vincent onu tuttuğunda kollarındaydı.

"Teşekkür ederim" dedi Emma soğuk bir şekilde. Vincent "Bu halde kaleyi nasıl yöneteceksin çok merak ediyorum" dediğinde Emma kollarından kurtuldu.

"Size yöneteceğimi düşündüren ne?" dedi. Sert bakışlarına eklenen havaya kaldırdığı kaşlarıyla gerçekten çok aksi görünüyordu.

"Kalenin leydisi olarak yönetmen gerekecek. Tabii dolap içinden bu zor olacak" dedi alayla. "Yokluğumla varlığım bir olacağı için sorun olacağını sanmam Lordum, ayrıca Matrice gayet iyi idare ediyor"

"O zaman onunla evlenseydim" dedi Vincent.

"Bence iyi bir fikir ama sizin ruhsuzluğuna katlanabilir mi sormak lazım" dedi. Genç adam kaşını havaya kaldırdı ve anlaşılmaz bir sırıtışla Emma'ya doğru bir adım attı. Arkasında ki ellerini aklından izinsiz hareket etmemeleri için iyice kenetledi çünkü her

an Emma'yı omzuna atıp odasına götürebilirdi. Kulağına doğru eğildi ve "Senin çenene laf yetiştiremeyecek kadar yorgunum. İyi geceler leydim" dedi Emma'ın sağından geçip gitti.

Emma ona doğru adım atan adamın karşısında kıpırdamadan dururken kollarını düşler olmuştu. Ilık nefesi yüzüne çarptığında gözlerini kapatmıştı. Bekledi ama beklenilen gerçekleşmedi. Gözlerini açtığında Vincent'ın koridorda uzaklaşan iri cüssesine baka kaldı. Ayaklarını yere vurmuyor olması içindeki fırtınaları anlatmaya kifayetsiz kalacağındandı. İkilem iğrençti. Ondan uzak durmaya çalışırken, kollarını düşlemek tam bir işkenceydi.

Gerçi adamın bu onu umursamaz davranışları ve alaylı konuşmaları ondan uzak durmasını sağlıyor ama gözyaşlarının akmasını engellemiyordu. Yine içine dolan bütün gözyaşları boğazına dayanmış taşmak üzereydi. Vincent'la tanışmış olmak sanki onu bir ağlama duvarı haline getirmişti. Odasına girip sinirle kapıyı kapattığında Gerda hızla yanına geldi.

İyice sinirleri bozulmuş artık herşey birbirine girmişti. Aldığı kararlar, duyguları, beklentileri evrenin boşluğunda ağır çekim ondan uzaklaşıyordu. Kaçıp, buradan uzaklaşmak ona iyi gelebilirdi.

Onu gözyaşlarıyla gören Gerda "Emma, bu halin ne bir şey mi oldu?" dedi telaşla ellerinden tutup koltuğa oturmasını sağladı.

"Ben evlenmek falan istemiyorum. Eve dönmek istiyorum... " dedi ve Gerda'ya sarılıp haykırarak ağlamaya başladı. Kadının kolları ona hep anne sıcaklığını vermişti. Her başı sıkıştığında şevkati onu sakinleştirmiş adeta görünmez bir rahatlık sağlamıştı.

"Ağla kızım... bu son ağlamaların... Bu ağlamalarını unutacak ve mutlu olacaksın" dedi Gerda saçlarını okşuyor sakinleşmesi için bekliyordu.

"Burada sadece acı çekeceğim. O barbarın yanında mutsuz olacak ve ona hayır diyemediğim için hep kendimi suçlayacağım" dedi ve ağlayamaya devam etti. Gerda bir ara ona birşeyler söylemek istedi ama vazgeçti. Gerda yarım saatin ardından Emma'ın soyunmasına yardım etti. Emma boş bir çuval gibiydi. Ağlamak iyi gelmiş sanki düşünme yetisini elinden almıştı. Gerda geceliğini giyen kızın yatağa tırmanışını seyretti. Üzerini örttü ve mumları söndürdü. Sonra odasına geçti.

Emma gözlerini açtığında yatağında kıpır kıpır bir şeylerin hareket ettiğindi hissetti. Bu hareket eden şeyin ilk Vincent olabileceğini düşündü ama onun iri cüssesinin bu kadar seri hareket etmesi imkansızdı. Hem Emma onun kokusunu bir mil uzaktan tanırdı.

Merakla gözlerini açtığında ona sırıtan kocaman açılmış bal rengi gözlerle karşılaştı. "Günaydın Emma!"

"Elie saat kaç" dedi Emma sesinin nasıl çıktığına aldırmadan. Erken olduğunu biliyordu çünkü eğer uyanmakta gecikmiş olsaydı Gerda çoktan tepesine dikilmiş olurdu.

"Bilmiyorum. Kahvaltıdan önce kılıçla dövüşebileceğimizi düşündüm" dedi heyecanla.

Emma gözlerini kapatıp yorganın altına girdi. "Elie git uyu daha çok erken ya da gel beraber uyuyalım" dedi ve onu yorganın içine aldı. O sırada kapı açıldığında Gerda'ın sesi duyuldu.

"Emma sen halen uyuyor musun?" dediğinde Yorgan aniden çığlık çığlığa "Hayır!" diye açıldığında Gerda büyük ihtimal korkudan kalp krizi geçiriyordu.

Elie'nin bütün ısrarlarına rağmen Emma kılıç dersini kahvaltıdan sonraya bırakmaları gerektiğini söyledi. Aşağı inmeli ve resmi kalabalığın masasına yine bir leydi gibi davranmaya çalışmalıydı. Toz pembe elbisesini süsleyen krem rengi güpürleri düzeltti. Ve Elie'yi elinden tutup aşağı indi. "Ben kahvaltı ettim" dedi Elie huysuzca.

"Etmeseydin! Gelip benimle o sevmediğim sıkıcı ve suratsız insanların masasında beraber oturacaksın" dedi Emma.

"Babamı sevdiğini söylemiştin" dedi Elie kıkırdayarak. Kapıya geldiklerinde Emma kulağına eğildi ve "Baban hariç" dedi kıkırdayarak. O sırada arkalarından onları buza çevirecek bir ses duyuldu.

"Bayanlar Günaydın"

Emma ve Elie yerlerinden sıçrayıp arkalarınını döndüler. Vincent Elie'yi sevgi dolu bir gözle süzüp, bakışlarını Emma'ya çevirdi. Kızın yine bakışları yere sabitlenmiş ona bakmıyordu. Yeşil gözlerinin sıcağını özlemişti ve Emma bu sefer ondan uzak durmaya gerçekten kararlı görünüyordu.

Lordlarının önünde iki kız saygıyla eğildi ve Emma "Günaydın Lordum" dedi duruca. Sesinden hiç bir duygusu belli olmuyordu. Vincent öfke bile olsa ondan bir tepki duyma isteğiyle kavruldu. Dün gece onu kollarına alacakken söylediği sözcükler halen canını sıkıyordu.

"Gece rahat uyuyabildiniz mi?" dedi Vincent. Emma "Evet Lordum" derken Elie "Hayır" dedi heyecanla.

"Neden Elie? Canını sıkan bir şey mi oldu?" dedi Vincent

"Hayır lordum, kılıç öğrenecek olmam yüzünden uyuyamadım"

"Bir ara çalışmalarınızı seyretmek isterim" dediklerinde Emma'nın halen bakışları yerde sabitti. Vincent buna sinir oldu ama bunun acısını Emma'dan sonra çıkarmaya karar verdi. Kapı açılıp masaya geçtiklerinde herkes hazır onları bekliyorlardı. Hızlı bir kahvaltı olmuş Vincent yine Frederich'le masadan ayrılmıştı. Max, Vincent ve Frederich'in kalkmasını fırsat bilip Emma'ın yanına geldi ve formaliteden onu selamladı çünkü Edessa'lı bir kaç şövalye onları izliyordu.

"Leydim" dedi ve kulağına eğildi ve "Sana bir sürprizim var" dedi. Emma merakla ona "Ne?"

"Nasıl olsa çalışma alanına geleceksin değil mi? Orada gösteririm" dedi ve eğilerek uzaklaştı. Emma merakla dolmuştu. Elie'ye "Leydim kahvaltınız bittiyse kalkalım" dedi. Elie heyecanla ağzındaki lokmasını zorla yuttu ve "Hadi gidelim" dediğinde Emma gözlerini büyüttü "Önden buyrun leydim" dediğinde Emma gülmemek için kendini zor tuttu. İlk yukarı çıktılar çünkü Emma'ın kıyafeti kılıç kullanmak için hiç uygun değildi. Üzerine korsesiz uzuvlarını örten ve rahat etmesini sağlayan kıyafetlerinden giydi. Onlar tam kapıyı açtığında Gerda karşısında donup kalmıştı. Matrice'e aldırmadan "Emma bu ne hal?" dedi dehşetle.

"Elie'yle talim alanına gidiyoruz" dedi Emma ama Gerda önünden çekilmedi.

"Bana söz vermiştin ama burada artık Leydi gibi davranacaktın"

"Gibi mi?" dedi Matrice alayla.

"Malesef gibi diyorum çünkü ben bu kıza leydi olmayı öğretemedim" dedi Gerda.

Emma buraya geldiğinden beri ruhunu sıkıp buruşturup kenara atan duygularıyla iyice bunalmıştı. Evliliği için üzülüyor, Vincent'a olan duygularını örselemeye çalıştığı için bunalıyor, ona ters davranan hizmetlileri görmezden geliyordu ve şimdi Gerda....

"Leydi olmanın canı cehenneme! Biliyor musun Gerda bazen kaçıp gitme düşüncemi sen daha cazip hale getiriyorsun. O zaman arzuladığım huzura kavuşabilirim ne dersin? Belki bir çoban olurum ha!" dedi ve sinirle Elie'yi elinden tutup sürükleyerek koridorda koşturdu. Matrice ve Gerda birbirine bakmış Emma'dan böyle bir tepki beklemiyordu. Tabii Emma gibi onlarda koridorun sonunda görünmeyen Vincent'tan habersizdiler...

Vincent Emma'ın ona kapris yaptığını düşünmekle çok hata ettiğini artık biliyordu. İşleri biraz askıya almaya ve onunla vakit geçirmeye karar verdi. Tabii Emma buna izin verirse... Yoksa zorbalık yapmak zorunda kalacaktı.

Emma, Gerda'ya Matrice'in yanında çıkıştığı için vicdan azabı duydu ama artık iyice bunalmıştı. Kalenin arka tarafına geçtiklerinde Max ve Zorax'ı görüp yanlarına geçti. Diğer tarafta Edessa'lı bir kaç asker yine ona öfkeyle bakıyordu.

"Neyiniz var leydim?" dedi Max

"Hiç size Elie'yi getirdim. En azından gidene kadar ona temel bilgileri benden daha iyi öğretebilirsiniz" dedi Emma duruca.

Max ağzının içinde "Bir tane daha mı?" dediğinde Zorax uzaklaşmak üzereydi. Emma, Elie'yi Max'le bırakıp Zorax'ın peşinden koştu. "Zorax" dediğinde iri adam ona selam vererek durdu.

"Emredin Leydim!"

"Ben...ben Travis nasıl onu soracaktım"

"O iyi olacak Leydim"

"Ben kendimi suçlu hissediyorum. Şimdi onunla konuşmadığım için pişmanım"

"Leydim en doğru kararı verdi. Eğer onunla konuşsaydınız içinde ki umut asla sönmeyecekti"

"Emin misin?"

"Onu benim kadar sizde tanıyorsunuz"

"Evet o inatçı biri"

"Umarım bir gün beni affeder"

"Siz affedilecek bir şey yapmadınız. İki halktan bir sürü insanın ölmesini engellediniz"

"Öyle mi dersin?"

"Buna inanın leydim" dedi Zorax. Emma Max'in yanına dönerken içi Travis konusunda biraz olsun rahatlamıştı. Max eli arkasında Elie'ye bir şeyler anlatıp duruyordu. Emma yanlarına geldiğinde, Elie'in asılan suratından neler olduğunu anladı.

"Sanırım hemen eline koca bir demir kılıç alacağını düşündün" dedi. Max sırıtıyordu.

"Evet"

"Yanıldın" dedi Max. O sırada Leon yanlarına geldiğinde Elie'in yüzü aydınlandı. Leon,

Emma ve Elie'yi selamladı ve Max'i unutmadı.

Emma "Sayın Leon Elie'ye duruş ve kurallar hakkında bilgi vermek ister misiniz?" dediğinde Leon "memnuniyetle" dedi. Leon ve Elie bir kenarda çalışmaya başladıklarında Emma daha fazla dayanamadı "Hadi bana sürprizini göster" dedi. Max bir iki adım geri yürüdü ve bir kumaş parçasına sarılmış ince uzun bir paketle geri döndü.

"Bu nedir?" dedi Emma.

"Açın leydim" dedi Max gülümseyerek. Emma ipi çözdü ve kumaşı usulca çekiştirdiğinde "Tanrım bunu o gün kaybetmiştim!"

"Evet tesadüf onu buranın hurdalığında buldum. Sanırım kimsenin ilgisini çekmedi" dedi. Emma kılıcı havaya kaldırmış memnuniyetle boşluğa sallarken "Leydim, birlikte talim yapma zevkini bana uygun görür mü?" diyen Vincent'tan başkası değildi. Max ve Emma saygıyla selam verdi. Vincent yavaş adımlarla yanlarına geldi ve Emma'ın yerde duran bakışlarını sabitlediği çenesinden tutup ona bakmasını sağladı. Max "İzninizle lordum" diyerek yanlarından ayrıldı.

Havaya kalkan çenesiyle Emma bir iki saniye bal rengi gözlerle buluşan gözlerini genç adamdan kaçırdı.

Vincent "Bu daha ne kadar sürecek Emma?" dedi sesi yumuşamış onu kollarına almak arzusuyla doluyordu ama burası hiç uygun bir ortam değildi.

"Sizi anlayamadım Lordum" dedi Emma soğukça.

"Daha ne kadar benden uzak durmaya çalışacaksın?"

"Çalışmak?"

"Evet, kendini zorluyorsun. Tıpkı benim gibi" dedi Vincent. Emma'ın içi ezildi. Kendisi Vincent ona kaba ve bir o kadar umursamaz davrandığı için ondan uzak durmaya çalışırken onun uzak durmaya çabaladığını duymak ruhunu parçalara ayırmıştı.

"Şu düğün olsun çabalamak zorunda kalmayız Lordum. Kalede hayalet gibi olacağıma emin olabilirsiniz" dedi kızgınlıkla. Vincent sinirle yumuşakça tuttuğu çenesini öyle bir sıktı ki Emma acıyla geriye kaçtı ama çelik eller onu yakalayıp bedenine yasladığında gözleri dolmuş öfkeyle genç adama bakıyordu.

Vincent güya ona kendini affettirecekti ama ağzından çıkanlar yangına odun atmaktan başka bir şeye yaramazdı. "Yatağımda nasıl görünmez olacaksın çok merak ediyorum"

dedi hırsla. Emma "Görünmez olamasam bile ruhsuz ve kıpırdamaz olabilirim" dedi tıslayarak ve ellerini göğsüne dayayarak adamı hızla itti.

O sırada Frederich yine dehşetle onları izliyordu. Neredeyse koşturarak yanlarına geldi ve "Birlikte çalışmanız ne hoş" dedi ama iki kızgın boğa gibi birbirlerine bakan çiftin ona aldırdığı yoktu.

"Lord Edessa'da gidiyordu" dedi Emma. Aklında ne saygı, ne kocası olacağı ne de Leydilik kalmıştı.

Vincent sırıttı ve "Leydim yine bana yenilmekten mi korkuyor" dedi.

"Evet farkındaysanız titriyorum lordum" dedi Emma alayla. Frederich kenara çekilmek zorunda kalmıştı çünkü Emma ve Vincent daire çizmeye başlamıştı. Emma'ın elinde Max'in ona verdiği keskin ve bir o kadar hafif haftalar boyu çalıştığı kılıcı duruyordu. Leon "Lordum" dedi ve Vincent'a bir kılıç fırlattığında etraftaki meraklı gözler toplanmaya başlamıştı. Emma öfkeli bakışları hissettiğinde kendini çok kötü hissetti. Belki Vincent'ı yenerdi ya da yenemezdi ama ona kılıç kaldırması demek Vincent'ın otoritesini sarsardı.

"Sizinle dövüşmeyeceğim lordum. İzninizle" diyerek selam verdiğinde "Dövüşmeni istiyorum" diye kükredi Vincent. Emma yerdeki bakışlarını kaldırmadı.

"Kalenizde yeteri kadar düşmanım var lordum. Daha fazlasını edinmek için size kılıç kaldırmayacağım. Size yenildiğimi dövüşmeden kabul ediyorum" dedi Emma. Vincent duyduğu sözcüklerle buz gibi oldu.

Kadınına doğru adım attı ve selam vermek için göğsünde birleştirdiği kılıç tutan elini avucuna aldı "Sana topraklarımda düşmanlık besleyecek hiç bir Edessa'lı olamaz" dedi.

Emma sadece Vincent'ın duyacağı şekilde "Umurumda olduğunumu sanıyorsunuz Lordum?" dedi öfkeli bakışları genç adamı dehşete düşürmüştü. Emma "İzninizle" diyerek oradan uzaklaştığında Elie'de peşine takılıp gözden uzaklaştı. Frederich Vincent'ın yanına geldiğinde "İşiniz çok zor Lordum" dedi derin bir nefes vererek. Vincent Emma meselesini gece çözmeye bıraktı çünkü Emma tatlı bir şekilde ikna olacağa benzemiyordu.

Kale yaklaşan düğün için gittikçe kalabalık hale gelmişti. Londra'dan elit tabaka bu büyük düğüne ayrı bir ilgi gösteriyordu. Damadın Edessa lordu oluşu, Kral'ın düğüne bizzat katılacak olması ve en büyük etken Loren'in Leydisinin Kral'ı reddedip Edessa'lı lord'la evleniyor olmasıydı. Kale ve iki köy tıka basa yabancı insanlarla doluydu ve her akşam ayrı bir kutlama adı altında misafirleri oyalama amaçlı partiler düzenleniyordu.

Emma artık tanımadığı insanlara gülümsemekten ve rol yapmaktan yorulmuştu. Bazen kalabalıktan sıyrılıp erkenden odasına kaçıyordu. Bu gece kırmızı can alıcı bir gece kıyafeti giymiş saçları bukle bukle yapılmış aşırı dekoltesini örterek omuzlarına dökülüyordu. Gerda'ya sesini çıkaramıyordu çünkü o halen onu affetmiş değildi. Gerçi bunu genç kıza istediklerini yaptırmak için kullanıyordu yaa Emma'ın bundan haberi yoktu.

"Gerda bu elbise biraz abartı olmadı mı?" dedi sıkıntıyla. O sırada kapısı çaldı. Hizmetli kapıyı açtığında Vincent' ın iri cüssesi belirdi. Hepsi saygıyla eğildi. Vincent "Dışarı" dediğinde Gerda dahil hepsi hızla odayı boşaltti. Vincent genç kadını süzerken Emma yine ona bakmıyor elleri önünde birleşmiş, gayet itaatkar duruyordu.

"Güzelliğiniz göz kamaştırıyor leydim" dedi Vincent bir adım önünde duruyor ellerini arkasında birleştirmişti.

"Teşekkür ederim lordum" dedi Emma. Kalbi kuş olmuş uçacak gibi çarpıyordu. Yalnız kaldıklarında korkuya kapılıyordu. genç adamın onu kollarına alabilecek olma ihtimali onu panikletiyordu.

"Yine beni bütün gece strese sokacak bir kıyafet seçmişsin" dediğinde Emma "İnmeyebilirim lordum" dedi.

"Bu bana ceza gibi olur. Seni yanımdan ayırmayacağım için sorun yok" dedi.

"Peki lordum" dediğinde, Vincent sinirle onu kollarından tutup kendine çekti. Emma acıyla gözlerini kapattı ama ona direnmedi. Direnmesinin bir işe yaramadığını biliyordu. Kırgınlıklarını artık içine atmayı genç adama olan zaafını dizginlemeyi öğreniyordu da kalbinin kuşun kalbi gibi çarpmasına bir çare bulamamıştı. Vincent "Ben seninle ne yapacağım" dediğinde Emma sessiz kaldı. Genç adam buraya geldiğinden beri ilk defa ona sarılma fırsatını elde etmişti. Boğazı kurumuş, genç kadınının kokusu onu kendinden geçirirken Emma'ın küçük elleri göğsüne dayamış yaprak gibi titriyordu. "Seni özledim" dedi Vincent ama genç kızdan bir tepki alamadı. Yüzü kızarmış, gözleri halen ona bakmıyordu. Çenesini tutup yüzüne doğru kaldırdı ve acabada kalarak dudaklarını dudaklarına değdirdi. Emma ona hayır demenin zorluğunu bir çok kere ruhunda hissetmiş ve aşık olduğu adama yenilmişti. Bu yenilgi ona daha fazla gözyaşıyla dönmüştü. Şimdi dayanmalı ve onu kendinden uzak tutmak için özlemini bastırmalıydı.

"Sana evlenene kadar dokunmak istemiyordum ama..." dediğinde Emma'ın gözünden bir damla yaş döküldü ve "Size engel olmayacağım lordum" dediğinde Vincent onu hırsla ittiğinde Emma yere savruldu.

"Sanırım sen benim yine kim olduğumu unuttun Emma, evlenene kadar beklerim sorun değil. Bu gece partiye katılmasan daha iyi" dedi ve kapıyı öyle bir vurup çıktı ki bütün kale sallandı. Emma yerde hıçkırıklarına teslim olduğunda Vincent pişmanlıkla kapının ardında kavruluyordu. Ani tepkileri onu esir alıyor Emma'ın inadını kıramamak barbar yanını kamçılıyordu.

"Lanet kadın!" dedi ve sinirle aşağı indi. Gerda merakla onların aşağıya inmesini bekliyordu. Merdivenlerden inen Vincent'ın yalnız olduğunu görünce hızla yukarı çıktı. Kapıyı vurup girdiğinde Emma'yı soyunurken buldu.

"Emma neler oluyor?" dediğinde kızın ağlamaktan kızaran burnu ve gözleriyle karşılaştı.

"Hiç, sahibim aşağıya inmemi uygun görmedi"

"Niye inat ediyorsun onu seviyorsun. Kesin yine onu kızdıracak bir şey söyledin"

"Ondan nefret ediyorum" dedi İsyanla.

"Gözyaşların nefretin için akıyor sanırım" dedi Gerda ve onun soyunup yüzündeki makyajdan kurtulmasını sağladı. Saçlarını açmak uzun sürmedi. Vincent sinirle yerinde duramıyor Emma'yla ne yapacağını düşünüp duruyordu. İlk zamanlar aklına geldiğinde sırıtarak bardağını bıraktı ve yukarı çıktı.

Hızla Emma'ın kapısını tekmeyle açtığında Gerda Emma'nın yatağının başında donup kalmıştı. Emma korkuyla yatağında doğruldu.

"Leydim, fikrimi değiştirdim. Evlenmeyi beklememize gerek yok. Benim odama gidiyorsunuz" dediğinde Emma "Ne!" diye haykırdı.

"Gerda Emma'ın bu gece hiç bir şeye ihtiyacı olmayacak" dedi ve yatağın yanına gelip onu kucağına aldığında "Bana söz vermiştin. Sen... sen... nasıl bir barbarsın. Bu yaptığın gerçekten çok.. çok ayıp!"

"Seni duyamıyorum"

Emma "Vincent!" diye bağırdığında genç adam kapının önünde çıkmak üzereydi. Gerda halen donmuş onları seyrediyordu.

"Adım o güzel dudaklarına öyle yakışıyor ki... Dudaklarını hissetmek için ölüyorum" dediğinde "Hayır!" diye korkuyla titredi.

"Evet!" dedi Vincent.

"Yine beni rezil ediyorsun!"

"Beni bu hale getiren sensin" dedi Vincent ve kendi oda kapısını bir tekmede açıp genç kadını içeri sokup yatağına fırlattı. Emma'ın susmaya niyeti yoktu. "Canımı yaktın! Seni kendini bilmez Barbar!" diye bağırırken kalçasını tuttuğunda bir eliyle saçlarını yüzünden çekiyordu. Vincent ceketinden kurtuldu ve şöminenin karşısına oturup eline şarap şişesini aldı. Emma onun bakışlarıyla niye yine içi korku doldu biliyordu. Vincent sinirliyken gerçekten ayrı bir kişiliğe bürünüyordu.

"Burada kalamam lütfen bırak odama geçeyim"

"Hayır burada kalacaksın"

"Niye?"

"Artık sensiz uyumak istemiyorum"

"Çok açıklayıcı oldu" dedi Emma sinirle tam ayağa kalkacaktı ki "Sakın o yataktan kalkayım deme" dediğinde durdu ve ayağının yatağa geri çekti.

"Ne istiyorsun?"

"Eski Emma'yı"

"Hangisini?" dedi Emma. Çenesi aklı gibi formundaydı.

"Benim kadınım olmayı öğrenen Emma'yı"

"Elimizde kalmadı" dedi Emma ve söylediğine Vincent sinirle yatağından kalkıp ona doğru yürürken çoktan pişman olmuştu. Yatağın köşesine nasıl bir kedi gibi kaçtı bilemedi. Tabii Vincent'tan kurtulamadı. Genç adam onu saçlarından tutup kollarına aldığında "Kadınım olmayı tekrar öğreneceğine eminim" dedi ve dudaklarını bulduğunda Emma çırpınıyordu. Vincent onu ilk seferki gibi canını yakarcasına öptü. Dudaklarında dolanan sert dudakları itmek için ne kuvveti ne kolları yetti. Genç adamın elleri geceliğini omuzlarından aşağı indirirken Emma "Hayır!" diye isyan ettiğinde Vincent "Evet" diye kükredi ve geceliğini yırtarcasına üzerinden çıkardı. Emma "Senden nefret etmem için elinden geleni yap" dedi ve gözlerinden süzülen gözyaşlarını silip çırpınmayı kesti. Vincent gözlerine baktı ve dudaklarına uzandığında Emma ona cevap vermemek için kendini tutmaya çalışıyordu. Genç adamın dudakları öyle ustaca kışkırtıyordu ki genç kızın bütün yaşadıkları silinmeye başlamıştı.

Vincent'ın elleri özlediği bedende dolanırken Emma onun iri bedenini sarmamak için çarşafları sıkıyor adeta taş kesilmişti. Gözlerini sıkıca kapatmış onun arzusunda

kaybolmamak için dalından kopmak istemeyen yaprak misali titriyordu.

Bacaklarını usulca araladığında kulağına eğildi ve "Bebek istiyorum" dediğinde Emma "Ne?" diye ciyakladı ve genç adamı üzerinden itmek için bütün gücünü kullandı ama başarılı olamadı.

"Senin aklından zorun mu var? Bunu yapamazsın!" diye bağırdığında "Ya benimle doğru dürüst sevişirsin ya da korunmayı bırakır bebek yaparım" dedi Vincent.

"Senin bu yaptığın düpedüz..." dedi ve sustu.

"Ne olduğunu ben sana söyleyeyim... Benim yaptığım düpedüz sevdiği kadını geri istemek"

"Beni böyle elde edemezsin. Seni hiç affetmeyeceğim"

"Hadi seviş benimle Emma" dediğinde dudaklarına uzandı. Emma ona cevap vermek zorunda olduğunu biliyordu. Bebek konusunu ilk açtığı zaman Vincent kendi korunacağını söylemişti. Açıkcası Emma'ın o kocakarı ilaçlarını içmeye hiç niyeti yoktu. O gün bugündür genç adam bebeğin lafını bile etmemişti.

Dudaklarını tutkuyla örten dudaklara cevap verdiğinde tekrar onun kadını olması zor olmadı.Vincent delirecek gibi genç kadını defalarca kendine hapsetti. Tenini teniyle özümsedi. Benliği kadının ruhuna inercesine sevişti. Emma inlememek için her kendini tuttuğunda Vincent ağzından o inilti çıkana kadar uğraştı. İnsanlığa yenilen bedenleri sırılsıklam yatağın içinde dinlenirken Emma gözleri kapalı genç adamın kollarındaydı.

"Gözlerini aç Emma!" dedi Vincent. Emma huzursuzca başını saklamak isterce boynuna gömdü.

"Emma!" dedi Vincent sertçe. Emma kendini geri çekip gözlerini açtı ve "Gözlerime bakıp beni sevmediğini söyleyebilir misin?"

"Bana bunu yapmaya hakkın yok!" dedi Emma boğuk bir sesle çünkü ağlamak üzereydi.

"Seni kırdığımı biliyorum ama isteyerek olmadı. O kadar dik başlısın ki..." Bu Vincent'ın özrü gibiydi ama Emma bu özürle yetinmeyecek kadar kırgındı.

"Beni kırmak mı? Sen her seferinde bana kendimi ucuz bir o kadar değersiz hissettiriyorsun. Senin beni sevdiğine inanmıyorum. Sen sadece bencilsin" dediğinde genç adam yine sinirlenmişti.

Kollarından çıkan kadını kendine çekti ve "Sen söz konusu olunca evet bencilim. Buna alışsan iyi olur"

"Olur! Alışırım ama benden sana sevgi göstermemi bekleme" dedi Emma.

"Sevgin dâhil her şeyini istiyorum Emma" dedi ve dudaklarını boynunda gezdirmeye başladı. Emma tenine değen dudaklarla yanmaya başlamıştı.

"Bencilsin ve bu bencilliğin beni senden daima uzat tutacak" dediğinde Vincent bacaklarını aralamış genç kadının derinliklerine tekrar kendini bırakmıştı.

Kadınında kaybolmadan önce "Durmayacaksın benim seni sevdiğim gibi beni sevecek ve ömür boyu benim kalacaksın" dedi mırıltıyla. Savaş halinde sevişmelerinden sonra Vincent koynundaki kadının kokusuyla uykuya dalarken Emma bir süre onu seyretti. Onunla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Ne uzak durması, ne ona sevgisiz kalması ne de hırçınlığı adamın ondan uzak durmasını sağlamıyordu.

Emma sabaha karşı uyuyabilmişti. Vincent gözlerini açtığında yataktan çıkmak istemedi. Kollarında bir o kadar masumluğuyla derin derin uyuyan çıplak bedeni sarıp sarmaladı. Hizmetli kadın içeri girdiğinde "Çık dışarı! Kimse bugün buraya girmeyecek" dedi fısıltı dolu bir sertlikle. Hizmetli şok olmuş bir o kadar başını yere eğip çıkmıştı. Vincent derin bir nefes aldığı kadınının kokusuyla gözlerini kapatıp huzuru yaşadı. Emma gözlerini açıp bedenini esnettiğinde dün gece aklında belirdiğinde yine ikilemleriyle savaşmaya başlamıştı.

Vincent halen uyuyordu ve buna şaşırmıştı. O birlikte olduklarında göl kenarı hariç onun yanında uyanmaya alışık değildi. Onun uyuduğunu sandı ve usulca doğruldu. Uyanmasını istemiyordu. Giyinip aşağı inmeye karar verdi. Tam yataktan çıkacaktı ki "Günaydın" diyen Vincent'ın sesiyle durdu.

Geceye bir sünger çekmek istedi. Vincent'la savaş halinde olmak onu yoruyor daha bir mutsuzluğa itiyordu. Bazı şeyleri olduğu gibi kabullenecek ve genç adamdan uzak durabildiği kadar duracaktı.

"Günaydın Lordum" dediğinde sesini olabildiğince sabit tutmaya çalıştı. Gözlerini genç adamın muhteşem bedeninden uzak tutmak için kaçırdı. Vincent onu ince belinden tutup kendine çekti ve sırtını göğsüden dayadı. Emma bedenini örtmeye çalışırken Vincent "yanımda kal" dedi ve yüzünü saçlarına gömüp hareketsiz kaldı.

"Kahvaltıyı kaçırdık bu utanç verici, herkes ne düşünecek" dedi Emma.

"Düşündükleri şeyi boşa çıkarmayalım o halde" dedi Vincent ensesinde gezdirmeye

başladığı dudaklarını usul usul sırtına indirdi.

Emma tüyleri ürpermiş bedeni yay gibi gerilmişti. Sırtını kaçırmaya çalıştı ama Vincent'ın kolları onu kendine daha çok çekti ve kendine döndürdü. Gözleri buluştuğunda "benimle mutlu olduğunu kabul et artık"

"Yatakta seninle mutlu olduğumu hiç inkar etmedim" dedi Emma gözlerini kaçırarak.

"O zaman bize sorun çıkarmaya bırak"

"Niye biraz aynaya bakmıyorsun? Belkide sorunları çıkaran sensindir"

"Seni istemek bir sorunsa evet sorun çıkarıyorum"

"Evet, istersin, zorlarsın ve alırsın sendeki düz mantık bu... Her şekilde sana itaat edilmeli... Başka bir eksik kaldı mı?"

"Altımda inlerken bunları pek taktığını düşünmüyorum" dediğinde Emma sinirle kollarından çıkmaya çabaladı ama Vincent izin vermedi.

"Bel altı vurmayı iyi biliyorsun" dedi gözleri yine ağlamamak için direniyordu.

"Niye her söylediğimi kendine bir hakaret olarak görüyorsun. İltifat etmeye çalışıyorum"

"Çalışma!Hatta konuşma bile çünkü beceremiyorsun"

"O zaman becerdiğim bir şeyler yapalım"

"Yetmedi mi geceden beri!"

"Bana yetmeyen sensin" dediğinde Emma'ın dehşetle ona baktığını gördü.

"Sana yetmiyorsam benimle oynaşmayı bırak ve kendine yeten birini bul" dedi ve çırpınmaya başladı. Vincent sırıttı ve kadınını kıpırdayamaz hale getirdi.

"Özür dilerim ben yalnış bir kelime kullandım. Doyamama diyecektim"

"Yalancısın" dedi Emma gözlerinden süzülen yaşlarla "Sana yetmediğimi biliyorum, ben... ben...bunun farkındayım" dedi. Vincent her konuda onun üzerine gidebilirdi ama yatak konusunda Emma onun için paha biçilmezdi.

Emma hıçkırarak ağlamaya başlamış susamıyordu. Vincent onun çenesini eliyle parmaklarına sıkıştırdı ve "Dinle" dedi sertçe.

"Erkek botları giydiğin, erkek gibi ata bindiğin ve erkek gibi kılıç kullandığın için sana her türlü sözel işkenceyi yapabilirim ama yatak konusunda sana tek bir laf bile edemem... çünkü..." dedi ve kelimeleri beyninde toparlarken Emma merakla ona bakıyordu.

Gözyaşları durmuş belki de ilk defa adamın duygularını duyabileceği için donmuştu.

"Çünkü kokun, tenin bile beni kendimden bile geçirirken sıcaklığını hissetmenin bir tarifi yok. Benim olduğun günden beri senden başkası olmadı Emma bu ne demek biliyor musun?"

"Bilmiyorum" dedi Emma tıkanan burnuyla.

"Senin kölen oldum demek" dediğinde

"Gerçekten mi?" dedi Emma. Vincent sırıttı ve "Şerefim üzerine yemin ederim"

"Bir gün bu isteğin bitecek" dedi Emma hüzünlü.

"Bunu yirmi yıl sonunda düşünsek" dediğinde Emma gülüyordu.

"O kadar uzun süre beni arzulayamazsın"

"Emin misin?" dediğinde elleri ince belinden tutup onu sardı. "Aslında..." dedi Emma ve "Olabilir çünkü ben otuz sekiz, sen yetmiş yaşında olacaksın" dediğinde kahkaha atıyordu.

"Yetmiş mi?" dedi Vincent ve dudaklarına uzanmadan "Sus o zaman kadın vaktimi boşa harcama" dedi onu altına çekti. Vincent ve Emma'ın araları gece yatakta düzelirken gündüzleri yine kedi köpek gibi birbirlerini yemekle geçiyordu. Vincent ve Frederich aralarındaki husumeti çıkaran güce adım adım yaklaşıyor ama fırtınada zarar almamak adına ince eleyip sık dokuyorlardı. Kale davetliler ve düğün için hazırdı ve bugün Kral Bristol'de olacaktı.

Düğün Kral geldikten sonraki gün yapılacaktı. Gerda ve Matrice son hazırlıklar için oradan oraya koşturuyorlar bütün hizmetliler onların emirleriyle hareket halindeydi.

Emma Vincent'ın odasında kaldığı geceden sonraki iki gün yine kendini odaya kapatmış utançtan çıkamamıştı. Bir sabah Vincent onu zorla kahvaltıya indirdi. Frederich dahil herkes normal davranmıştı. Herkes Vincent'ın odasında kaldığını biliyor ama sanki duymamış gibi yapıyorlardı. Hatta Gerda bile...

Gündüzleri kendi odasına geçiyor Vincent her gece eğer Emma gelmezse yanında kim

var kim yok aldırmadan onu kucaklayıp odasına götürüyordu. Vincent ona itiraf etmiyordu ama onunla nefes alıyor, gündüz asılan yüzü onunla gülüyordu. Emma'da bunu fark etmişti ve yavaş yavaş bu barbar adama daha ılımlı davranmaya başlamıştı. Emma yine Elie ve Vincent'ın arasına girmiş ve köprü görevi kuruyordu.

Emma odasında Eile'yle oturmuş kitap okurken Matrice ve Gerda gelip karşısında dikildi.

"Neler oluyor?" dedi Emma merakla kitabını kucağına bıraktı.

"Yarından sonraki gün düğünün var hazırlıklar tamam mı?"

"Hazırlıklar tamam değil mi? Ben ne hazırlayacağım?"

"Kendin hazırlanmalısın" dedi Gerda gözünü patlatarak.

"Gelinliğini mi şimdi mi giyeceğim?" dedi Emma alayla. Matrice "Elie hadi gidip Max'i bulalım kılıç kullanmanı görmek istiyorum"

"Bende geliyorum" dedi Emma ama Gerda "Sen otur yerine!" diye çıkıştı.

"Gerda neler oluyor?" demeye kalmadı içeri sıcak su kovaları taşıyan hizmetliler girdi.

"Gerda ben banyo yapmak istemiyorum!"

"Adettendir evlenecek kız düğüne üç gün kala her gün banyo yapar"

"İyi de o bakire kızlar için geçerli... hem ben..." dedi ve sustu. Sabah Vincent'la banyo yaptığını söylemeye utanmıştı.

"Hem sen ne?" dedi Gerda.

"Off!" dedi Emma ve kaderine razı oldu. Gerda ve ona aldırmadan kovaları küvete doldurduğunda saat akşamın yedisi olmuştu. Vincent ve Frederich yemeğe gelmeyecekleri için yemek masası kurulmamıştı. Kaleyi dolduran misafirler yine aşağıdaki salonda müzikli danslar eşliğinde parti havasına girmişti.

"Aşağı inecek misin?" dediğinde Gerda kıkırdıyordu ki usulca kapı açıldığında Gerda elinde maşrapa donup kaldı. Vincent ona susması işi işaret verdi. Emma

"Hayır aşağı inmeyeceğim" dediğinde Vincent devam etmesini isterce elini salladı.

"Neden?"

"Barbar lord o olmadan aşağı inersem bacaklarımı kıracağını söyledi"

"Emma!" dedi Gerda uyarıcı bir tonda ama Emma "Tamam biliyorum bu beni durdurmaz ama aşağı inip yatağıma girmeye çalışan şişkolarla uğraşmak istemiyorum" dedi Emma. Vincent eliyle Gerda'ya çıkmasını işaret etti. Gerda uçarcasına odayı terk etti. Vincent sırıtıyor bir yandan üzerindekilerden kurtuluyordu.

Emma kafası sabunlu, gözleri kapalı elinde lif bedenini yıkıyordu. Vincent bir süre hayranlıkla onu seyretti. Sonra lifi elinden aldı ve ilk kollarında usul usul gezdirmeye başladı. Sonra göğüslerinde oyalandı. Çoktan bedeni arzuyla yanmaya başlamış onu düşlüyordu. Sonra omuzlarına masaj yapmaya başladığında Emma "Gerda ellerin mi büyüdü?" dedi ve rahatlamayla "Tanrım harikasın!" dediğinde neredeyse inleyecekti. Birden omzundaki eller göğüslerine kaydığında Emma yüzünün sabununa aldırmadan hızla küvettin diğer tarafına sıçradı. Vincent'ın bu daha da hoşuna gitmişti.

"Seni domuz! Beni korkuktun" dedi Emma haykırarak. Vincent kahkahalarla ona aldırmadan küvete girdi ve onu kendine çektiğinde "Başkası sandım bu yaptığın gerçekten kötüydü" dediğinde onun sırtını kendi göğsüne yaslamıştı bile. Yan taraftaki temiz suyla saçlarını durulamaya başladığında Emma susmuştu. Genç kadını hayran bakışlar arasında duruladı ve kulağına eğilip "Sabah keyfini sürememiştim" dedi ve kendine döndürüp dudaklarına uzandı. Emma onu reddetmedi. Oda bir göle döndüğünde Emma, Vincent'ın kollarında suyun içindeydi. "Ellerim buruştu" dedi kaldırıp genç adama gösterirken. Vincent "Tamam hadi çıkalım" dedi ve kendiyle birlikte kaldırdı. Vincent onun yanında vakit geçirdikçe içindeki sevginin açığa çıkmasını engelleyemiyordu. Kadını yatağa götürüp kucağına oturttu ve gözlerinin içine bakarak usulca kuruladı. Emma gözlerine bakıyor aklında adamın hareketlerine bir sürü anlam yüklemeye çalışıyor ama cesaret edemiyordu. Kendini saklamaya çalışması ayrı bir sorunda Vincent "ne zaman benimle rahat olacaksın" dedi omzuna dudaklarını dayamış öyle duruyordu.

"Ben rahatım" dedi Emma.

"Öyle mi?" dedi Vincent ve göğüslerini örten kumaş parçasını eliyle çekiştirdi. Emma sessiz kaldı.

"Yarın gelinim olduğunda seni benden kimse ayıramayacak bunu biliyorsun"

"Biliyorum" dedi Emma

"Gerçekten benimle evlenmek istiyor musun Emma?"

"Bu bir teklif bile değil öyle değil mi?" dedi Emma kırgınca.

"Sanırım değil" dedi Vincent. Emma onun bu haline alışmaktan başka bir şansı

olmadığını biliyordu.

"Başka şansım olsaydı seninle yarın evlenmezdim" dediğinde Vincent kaskatı kesilmişti ve omuzundaki dudaklar kızın teninden çekilmiş donuk bir şekilde kadınına bakıyordu.

"Niye diye sormayacak mısın?" dedi Emma. Vincent "Niye?" dedi ama az bir zaman sonra saldıracağı belliydi.

"Başka şansım olsaydı, bana romantik bir evlilik teklifinde bulunana kadar seni süründürürdüm de ondan evlenmezdim" dedi. Vincent ilk anlamadı ama sonra yüzü yumuşadı ve "Evlilik teklifi öyle mi?" dedi sırıtarak.

"Etmeyeceğini biliyorum. O hayallerim yıkılalı çok oldu" dedi Emma kırgın değil üzgündü.

"Boş şeylere üzülmeyi bırak" dedi sertçe. Onun saçlarını kurulamaya başladığında Emma ağlama isteğini bastırmakla meşguldü. Vincent ona geceliğini giydirip odasına götürdü. Ona sarılıp uyumakla yetindi. Emma her gece defalarca onun olmaya alışmıştı ve merakla "Sanırım yorgunsun" dediğinde sırıtıyordu.

"Hayır değilim neden sordun?"

"Elin kolun duruyor da" dedi Emma.

"Evet çünkü düğün günü seninle işimin uzun sürmesini istiyorum"

"Bizim için bir anlamı olmayacak ki" dedi Emma. O heyecanı yaşamayı gerçekten isterdi ama evlilik teklifi hayalleri gibi bu da yaşayamadıklarının yanında kalacaktı.

"Sen ne zaman bu kadar kurallara takılır oldun uyu hadi!" dedi Vincent ve onu kendine çekip gözlerini kapadı. Emma bir süre homurdandı ama uykuya dalması uzun sürmedi.

Ertesi gün Gerda onu erkenden uyandırmış ve zorla banyo yaptırmıştı.

Emme şöminenin yanında "Daha dün yıkanmıştım" dedi sinirle.

"Yarında yıkanacaksın çünkü yarın düğün günün"

"Off bugün yıkanmayabilirdim"

"Krala kötü kokmak istemezsin sanırım" dedi Gerda alayla.

"İnan bana ona beş metreden fazla yaklaşmama Vincent izin vermez"

"İyi eder" dedi Gerda kıkırdayarak.

"Hiç komik değil" dedi Emma. Sonra kıyafetlerini giydi ve Elie'yi almak için odasına gitti. Elie giyinmiş Matrice saçlarını tarıyordu.

"Hazır mısın? Yer elması" dedi Emma.

"Emma ben ilk defa bir kral göreceğim. Okuduğum kitaplarda krallar dev gibi. Babamdan daha iri olduğunu düşünüyorum. Matrice bana onu gördüğünü ve senin bana söyleyebileceğini söyledi" diye nefes almadan konuşuyordu.

"Hımm bir düşüneyim" dedi Emma.

"Kral o kadar büyük ki baban kalenin girişindeki kapıyı kırdırması gerektiğini söyledi" dediğinde Matrice aptalca ona bakıyordu.

"Tanrım o yüzden kral olmalı. Ben gidip yıkıyorlar mı bakmak istiyorum" dedi ve koşarak odadan çıktı.

Matrice ona baktığında "Kralı gözünde fazla büyütsün ve hayal kırıklığına uğrasın ki ona yaklaşmasın. On sene sonra o şişko ona göz koyabilir" dedi Emma sırıtarak. Matrice bir kere daha Emma'ın aklına şapka çıkarmak istedi... Tabii şapkası olsaydı...

Emma aşağı inerken arkasında Matrice ve Gerda vardı. Üzerine giydiği mor tafta elbise onu daha can alıcı göstermiş düz saçları usta bir şekilde ensesinde toplanmıştı. Vincent merdivenden inen kadınının yanına gitti ve önünde dikilip yine kimseye aldırmadan onu süzdü Emma "Ne?" dedi sadece onun duyabileceği bir şekilde. Etrafın kaçamak bakışlarıyla utanmıştı.

"Özellikle mi yapıyorsun?"

"Neyi?"

"Böyle güzel olmayı"

Emma fısıltıyla "Sen gerçekten iltifat etmeyi bile beceremeyen bir barbarsın" dediğinde Vincent "Yanımdan bir saniye bile ayrılırsan o barbar sana neler yapabilir bir düşün" dedi ve elini tutup koluna girmesini sağladı. Vincent kapıya doğru yürüdü çünkü Kral'ın konvoyu kaleye girmek üzeriydi.

Herkes kale girişinde durmuş kralın kafilesinin yaklaşmasını izliyorlardı. Frederich'in yanında Emma, onun yanında Vincent ve onun yanında Elie duruyordu. Yanlarında yaşlılar heyeti ve onların arkalarında iki hanedanlığın gözde şövalyeleri vardı.

Emma kafileyi gördüğünde "Londra'yı getirseydi" demekten kendini alamadı. Vincent

gülmemek için kendini tuttuğunda Frederich "korkuyor!" dedi. Emma istemsizce ona baktı. "Niye?" dediğinde Vincent "Yeter sonra!" dedi. "Ben ağabeyime bir şey sordum lordum!" dediğinde Vincent "Kadın sus yoksa ben seni şimdi susturacağım!" dediğinde Emma ağlamak üzereydi. Düğününe bir gün kala kocası olacak adam onu dövmekle tehdit ediyordu. Onu şaşırtan Frederich'in kıkırtısı oldu. Düşüp bayılacaktı. Çok sevdiği kardeşi bir barbar tarafından dayak atılmakla tehdit edilyordu ve o buna gülüyordu.

"Merak ediyorum Lordum kardeşime ne yaptınız da koskaca Loren Lordu size böyle bir samimiyet besliyor"

"Çok basit Leydim, ona sizi ömür boyu ondan uzak tutacağımı söyledim" dediğinde Frederich kahkaha atıyordu. Tabii Emma "Bu kahkahalarını sana bir gün ödetirim sevgili kardeşim" dedi Emma.

Kral önlerinde durduğunda hepsi saygıyla yerlere kadar eğildiler. Kral ilk Vincent'ı süzdü. Sonra Frederich ve şövalyelerini... Ona bağlı milyonlarca askeri vardı ama sadık adamlarım diyebileceği usta şövalyelerin yokluğunu duyuyordu. Hiç bir onurlu şövalye onun gibi uçkuruna düşkün bir adama sadakat göstermezdi. Kıskançlığı onu ele geçirmeden gözlerini başı önde elleri karnında birleşmiş selam vererek eğilen Emma'ya dikti. Halen tercih edilen olmayaşını hazmedemiyordu ama yapabileceği bir şey yoktu. Vincent'ın kararlılığı karşısında ısrarcı olamamıştı. Zaten kızında onda gönlü yoktu uğraşmaya değmezdi.

"Kalkın halkım, burada olmaktan onur duydum" dediğinde onu selamlayanlar bir bir doğruldu. Vincent öne çıktı ve tekrar eğilerek "Halkım ve misafirlerim adına bizi onurlandırıp Edessa kalesine ayak bastığınız için minnettarlığımı belirtmek isterim Kralım. Hoş geldiniz" dedi. Frederich bıyık altından "yalancı" dediğinde Emma aptalca bir iki saniye olsa bile ağabeyine baktı. Bu ikisi birşeyler çeviriyorlardı. Emma ilk fırsatta bunu Frederich'ten öğrenmeliydi. Emma bakışlarını güzelim atın duruşuna bir o kadar tezat duran Kral'a dikti. Atın üzerinde sanki demirden bir top gibi duruyor başındaki kaskı, kısa boynuna gömülmüş onu daha bir komik görünmesini sağlıyordu. Emma bu adamın koca İngiltere Kral'ı olduğuna halen inanamıyordu. Vincent'a baktığında içinden o Kral olmalıydı diye geçirse bile olmadığı için şükretti. Vincent kral olsaydı Emma onu bir sürü kadınla paylaşmak zorunda kalırdı orası kesindi. O sırada Elie çaktırmadan eteğini çekiştirdi ve "Kral bu mu yani?" dedi hüsranla. Emma gülmemek için zor durdu. "Evet beğenemedin mi?" dedi fısıltıyla. Elie Emma'ın arkasından kaleye doğru sıvıştığında Matrice kıkır kıkır sessizce gülüyordu. Kral atından indi ve Vincent'ın iri cüssesinin yanında durup "Sevgili lordum gerçekten güzel bir kaleniz var. Anlatılanlar burayı tasvir etmekte yetersiz kalmışa benziyor. Şaşırdım doğrusu dedi ve Frederich'e dönüp "Siz Loren'in genç lordu, gerçekten şanslısınız.

Memnuniyetsizliği bırakıp Edessa gibi bir müttefik kazandığınız için şükretmelisiniz" dediğinde Frederich Kral'ın önünde tekrar eğildi ve "Kralım hoş geldiniz. Bana ve halkıma böyle değerli bir müttefik kazandırdığınız için minnettarlığımı bildirmeme izin verin. Ayrıca akrabalığı benim için bir onurdur" dediğinde Kral şaşkındı.

Ellerini zorla zırhını gerdire gerdire arkasında birleştirdi ve Emma'ya doğru yürüdü. Genç kız elleri karnında birleşmiş gözleri yerdeydi. Kral önceden olsa onun çenesini parmaklarında ipek tenini hissedecek şekilde tutar ve gözlerine sabitlerdi ama Vincent'ın tavırları ve kızı sahiplenmesine karşın bunu yapmadı.

"Leydim yine ışık saçıyorsunuz" dedi yinede...

"Sizin aydınlığınız kralım" dedi Emma.

"Söyle meleklerin kızı! Ağabeyine katılıyor musun? En son isyan ederek evlenmeyi reddetmiştin" dedi Kral.

"Kralım o zaman ki hislerimi mazur görün. Şu an ki hislerim Lordumun emirlerini yerine getirmekten başka bir duygu barındırmıyor"

"Ben sizin içinizdeki gerçeği istiyorum leydim" dediğinde Vincent elleri yumruk olmuş Emma'ın dudaklarından çıkacak kelimelere kitlenmişti. Emma gözlerinin Vincent'la köprü kurmasına izin verdi ve "Bundan sonka ki hayatımı sadakat ve sevgiyle Lord Edessa'ya adayacağıma sizin huzurunuzda yemin ediyorum Kralım" dediğinde yaşlılar dahil herkesten memnuniyet dolu mırıltılar yükselmişti. Belki de bu yeminden hiç memnun olmayan tek kişi vardı o da Kraldı. Vincent, şimdi şu anda kadınına sarılıp, kelimelerin çıktığı dudaklarını ısıtmayı istedi ama yapamazdı sabretmeli ve geceyi beklemeliydi.

Kral "Vincent seni şanslı Lord" dedi ve kahkahalarla kalenin merdivenlerine tırmanmaya başladı. Vincent ve Frederich onu takip ederken Emma hemen arkalarında yerini aldı. Onları izliyor Kral'ın arkasında kalan Frederich ve Vincent'ın anlamlı bakışmalarını yakalıyordu. Kesin birşeyler çeviriyorlardı artık emindi.

Birlikte yapılan kale gezisi sonrasında akşam yemeği saati geldi. Kral olabildiğinde Emma'yı yanından ayırmadı. Ona dokunmuyor ama bakışları ona olan arzusunu gizlemeyecek kadar cüretkardı. Vincent, Frederich'in sakinleşmesini söylediğinde ancak kendine gelebildi.

"Sabırlı olmalıyız yoksa her şey berbat olur. Emma gayet iyi idare ediyor"

"İdare mi?" dedi Vincent öfkeyle.

"Sen çok kıskanç bir adamsın Edessa" dedi Frederich kahkahayla. Vincent sakinleşmeye çalışıyor ama başarabildiği söylenemezdi. Belki de ilk defa duygularını sesli dışa vurdu. "Ona bak Frederich kardeşin olabilir ama onun kıskanılmayacak bir kadın olmadığını söyleyelemezsin"

"Ve o kadın sana deli gibi aşık, sadece seninde ona aşık olduğunu bilmek istiyor. Sonra sana olmadığı kadar uysal ve itaatkar olacaktır"

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Annem lordum. O melek annemin kızı... ona o kadar benziyor ki..." dediğinde Vincent Emma ile göz göze geldi. Frederich'in yanından ayrıldı ve orkestraya işaret verdi. Yemek bitmiş balo salonuna geçilmişti. Kralın yanında Gerda ve Matrice arkasında gayet sıkılmış bir şekilde gülümsemeye çalışan Emma Vincent'ı Kralın karşısında eğilirken gördüğünde bu kadar sevineceğini tahmin edemezdi.

"Kralım izninizle nişanlımla huzurunuzda dans etmek isterim" dedi. Kral eliyle memnuniyetsizce izin verdi. Gerda ve Matrice eğilerek ayrıldılar. Emma pistin ortasına genç adamın koluna girerek geldi ve kollarında yerini aldığında fısıltıyla "Seni öldürmemem için bir sebep göster. Kaç saattir kraldan kurtulmaya çalışıyorum ve sen ortalarda yoksun" dedi sinirle.

"Emma benimle düzgün konuş" dediğinde Emma sinirle ayağına bastı ve basmakla kalmadı ezebildiği kadar ezdi. "Sende benimle düzgün konuş! Yarın senin karın olacağım, sen halen bana mal gibi davranıyorsun" diye kükrediğinde Vincent şaşkındı. Tabii Emma içten içe korkudan titriyordu ama artık onu dize getirmek için her yolu dener olmuştu. Buraya geldiğinde beri soğuk davranmış, sevgisiz kalmış, yatağından kaçmaya çalışmış, bağırmış olmamıştı. Şimdi Matrice'in ona akıl verdiği gibi davranmaya karar verdi. Neden barbarın kadını gibi davranmıyorsun? Dediğinde Bu Emma'ın hoşuna gitti. Tabii ürküyordu...

Vincent hiç böyle bir baş kaldırı beklemiyordu.

"Sen içki mi içtin?"

"Hayır" dedi Emma.

"İyi seni dizime yatırıp döverken ayık olmanı istiyorum" dediğinde Emma yutkunamadı. Daha dayağı yemeden kaba yerleri acımaya bile başlamıştı.

"Hakkımı savunduğum için mi dayak yiyeceğim?"

"Bir çok nedenden biri de bu olabilir" dedi Vincent ve çaktırmadan onunla çıkışa doğru

dans etti. Emma "Nereye gidiyoruz?" dediğinde içinden Matrice'e bin bir küfür savuruyordu. Bende kabahat sen kim bu barbara meydan okumak kim? Diye korkuyla titredi.

"Dursana nereye gidiyoruz?" dediğinde Vincent onu kale çıkışına götürmüştü bile. Kalenin ana kapısında Vincent'ın atı bekliyordu. Emma'yı belinden kavradı ve ata binmesini sağladı. Sonra arkasına atladı ve hızla sürmeye başladı. Hava artık fazla üşütmüyor ama serindi. Emma "Birşey oldu ve sen bana söylemiyorsun?" dedi. Vincent ses çıkarmadı ve atı hızla sürmeye devam etti. On dakika sonunda Emma "Üşüyorum" dedi ve sırtını biraz daha adama yasladı. Vincent atının hızını düşürdü ve çeketini çıkarıp kıza giydirdi. Emma onun sıcağına sokuldu ve "Korkmaya başladım söyle artık" dedi. Genç adama yüzünü dönmüş ağlamak üzereydi. Elbiseninin korsesi canını yakıyor ata binmek için uygun değildi.

Orman yoluna saptıklarını fark etmedi bile. Dumanı tüten gölü gördüğünde "Ah hayır!" dediğinde genç adam sırıtıyordu. Emma "Ama Kral?" dedi attan onu indiren adamın gözlerine bakarak.

"Frederich onu oyalar" dedi Vincent. Emma ata baktığında "Sanırım kalmaya gelmedik" dedi memnuniyetsizce çünkü atın üzerinde hiç bir kamp malzemesi göremedi.

"Kalacağız" dedi Vincent. Suyun içinde sabaha kadar duramayız" dedi Emma kıkırdayarak.

"Dışarda kalmamıza gerek yok" dedi.

"Vincent ne söylemeye çalışıyorsun?" dediğinde genç adam onu arkasına doğru döndürdü. Emma gördüğü küçük kulübeyle şok oldu. Genç adam kulağına eğildi ve "Seni buraya düğünden sonra getirecektim ama mutsuz bir gelin olmanı istemedim" dedi. Onu elinden tutup kulübenin önüne getirdi. Gölün hemen kıyısında küçücük kütükten yapılma şirin bir kulübeydi. Emma "Bu... bu harika" dedi.

"Senin" dedi Vincent.

"Buna inanamam"

"Bensiz gelemezsin" dedi gülerek.

"Olur ama sanırım lordluğu bırakıp burada odunculuğa başlayabilirsin" dedi Emma gözleri dolmuş ondan bu kadar ince bir hediye beklemiyordu.

Vincent dizlerinin üzerine çöktüğünde Emma ne yaptığına bakıyordu "Sen ne

yapıyorsun?" dedi merakla

"Sus kadın!" dedi Vincent sıkıntıyla. Diz üstü çöktüğü halde neredeyse Emma ile aynı boydaydı. Emma azarlanmış merakla ne yaptığına bakıyordu.

"Emma..." dedi ve sustu Vincent. Emma merakla "Evet" dedi.

"Sadece bu evliliğin barış anlaşmasıyla bir ilgisi olmadığını bilmeni istiyorum. Seni gözlerime bakıp bıçağını bana sapladığın o andan beri seviyorum. Lütfen hayatını benimle geçirmeyi ve kadınım olmayı kabul et" dediğinde Emma çoktan dizine oturmuş dudaklarını bulmuştu.

Vincent "Biraz nazlanman gerekmiyor muydu?" dediğinde Emma "Bu nazlanan halim" dediğinde genç adam dizinde oturan kadınından cevap bekliyordu ama Emma onu kışkırtmakla meşguldü.

"Cevap vermedin" dedi Vincent dudaklarından kopup.

"Bu gece ki sevişmelerimizden sonra cevabımı yarın mihrapta vereceğim" dedi Emma kıkırdayarak... Vincent onu kucakladığı gibi kulübe yerine suya götürürken Emma "Ben..,ben kulübeye girmek istiyorum" diye çığlık atıyordu ama Vincent onu dinlemeden kıyafetleriyle suya soktu. Emma "Seni barbar bu kıyafetim çok özeldi!" diye bağırmasını bile dinlemedi. Dudakları suyun içinde dudaklarını bulduğunda genç adam onu usul usul kıyafetinden kurtardı. "Sanırım yarını bekleyemeyeceksiniz lordum" dedi alayla.

"Bir dakikamızı bile ziyan etmeyeceğime emin olabilirsin" dedi Vincent ve onun narin bacaklarının beline dolanıp bedeniyle bir bütünü oluşturmasına izin verdi. Emma daha bir tutkulu daha bir utanmazdı. Saatler suyun içinde aşklarına şahitlik etmişti. Emma "Çıkalım yarın her tarafım buruş buruş olacak" dedi sırıtarak. Vincent onun derdini biliyordu. Kulübe...

Emma ayın aydınlattığı gecenin karanlığını düşünerek suyun içindeki Vincent'ın gömleğini üzerine geçirdi.

Vincent sırıttı ve onu yine kucakladığı gibi kulübeye soktu. Emma içeri girdiklerinde gözleri evin içinde gezmesine izin verdi. Ev pamuk prensesin evini andırıyordu. Masası sandalyesi ve küçük mutfağıyla her şey ahşaptı. Şöminenin hemen önüne serilmiş yumuşak aslan postu göz dolduruyordu. Postun hemen etrafında yine ahşaptan koltuklar vardı ki üzerinde yumuşak minderler konmuştu. Emma "Tanrım burası tam hayal ettiğim gibi" dedi mutlulukla. Vincent'ın kollarında indi ve gözleri üzerlerinden damlayan sulara doğru kaydı.

"Evimi ıslatıyorsunuz bayım" diye genç adamı azarladığında Vincent onu elinden tuttu ve yanan şöminenin başına onu götürdü. "Hasta olmanı istemem daha bana lazımsın" dedi ve ve bedenini saran ıslak gömleği çıkardı. Emma üzerine alacak bir şey bulma ümidiyle utançla etrafa bakındığında Vincent "Lütfen utanma" dedi. Emma gözlerini kaçırdığında Vincent ona daha doyamadığını biliyordu. Usulca elini yanağıyla ensesine doğru kaydırdı ve onu kendine çekti. Dudaklarını bulduğunda tadını alarak hiç öpmemiş gibi öptü. Usulca onu şöminenin önündeki kalın aslan postunun üzerine yatırdı ve yanına uzanıp, şömineden yayılan ateşin Emma'ın bedeninde oynaşmasını seyretti. Usul usul genç kadının teninde parmak uçlarını dolaştırdı. Bu bile ona yetiyor artıyor onu hazzın doruklarına getiriyordu. "Bebeklerimi doğuracak ve hayatımı paylaşacaksın. Lütfen utanma" dedi ve bedeninin her zerresinde dudaklarını gezdirdi. Emma dudaklarında canlanıp onun küçük zorbalıklarla izin verdi.

Gecenin bir yarısı olmuş, Vincent'ın kollarında gülümsüyordu. Tabii gülümsemesini saklamak için yüzünü genç adamın göğsüne sakladı ama kıkırtılarının duyulmasını engelleyemedi.

"Söyle hadi!" dedi Vincent gülümseyerek.

"Olmaz!"

"Kadın bak şimdiden bana karşı gelme" dedi Vincent alayla.

"Ben seni bir an çiftçi ve ya oduncu olarak hayal ettim" dediğinde kıkırdadı.

"İster miydin?" dedi Vincent gözlerini gözlerinde sabitledi.

"Evet, o zaman benimle daha fazla vakit geçirebilirdin. Hem hareketlerimizi kısıtlamak zorunda kalmazdık ve burada kalabilirdik"

"Üzgünüm" dediğinde Emma "idare edebilirim sanırım" dedi alayla. Vincent kahkahayla "Etsen iyi olur küçük hanım" dedi ve dudaklarına uzandı. Bir rüyanın içinde gibiydiler...

Emma sabah gözlerini açtığında kuş tüyü yatakta yatıyordu. En son hatırladığı Vincent'ın kollarında şöminenin karşısında çıplaktı ve ondan utanmamak adına kendiyle savaş veriyordu. Hangi ara bu yatağa yatmış ve üzerine gecelik giydirilmişti hiç bir fikri yoktu. Şömine yanıyor yeni odun atıldığı belliydi. Ayağa kalktığında şok oldu. Küçük masa bir sürü yiyecekle donatılmıştı. Emma midesinin gurultusuyla masaya uzandı. O sırada kapı açıldı ve Vincent elinde küçük bir kazan kaynar suyla içeri girdi. Emma utandı ve elini masadan çekti. "Günaydın" dedi Emma merakla ona bakıyor genç adam yüzüne hiç bakmıyordu.

"Şey erken kalkmışsın" dedi Emma.

"Geç bile kaldım" dedi Vincent. Emma usul usul "Beni de kaldırsaydın" dedi mırıltıyla.

"Yorulmuştun" dediğinde muzipçe sırıtıyordu. Onun önünden gerçerken Emma utançla gözlerini kaçırdı. Kazanı şöminenin üzerindeki demir ocağa yerleştirdi ve "Acıkmadın mı?" dedi ve onu elinden tutup masaya oturttu. Emma "geç kalırsak Gerda beni hiç affetmez" dedi çatalını zeytine batırıp ağzına attığında o kadar doğal ve masumdu ki... Vincent oturduğu yerden uzandı ve kadının dolgun dudaklarını ağzında tutkuyla kaybettiğinde Emma onun bu ateşli hallerine alışması gerektiğini biliyordu. Yüzünün kırmızılığına artık alışmıştı.

"Beklesinler, acele etmeye gerek yok. Alt tarafı bir düğün" dedi Vincent. Emma onun bu umursamazlığına kızmıştı. Oysa onun içi evlenecekleri için kıpır kıpırdı. Huysuzluk etmemeye karar verdi. Bugün evleniyorlardı ve bugünü kendine zindan etmeyecekti.

"Evet basit bir düğün" dedi mırıltıyla. Susarak kızgınlığının geçmesini beklemek en iyisiydi. "Kral gelmeseydi bu kadar tantanaya gerek yoktu" dedi Vincent elindeki ekmeği bölüp bir parça peynirle ağzına attı.

Emma boğazına takılan ekmek parçasını zorla yuttu ve "Tantana mı?" dedi hırıltılı bir sesle.

"Bir kilise nikahıyla kale içinde yapılabilirdi" dedi ve uzanıp Emma'yı bir çırpıda kucağına aldı. "Ve biz hemen buraya dönebilirdik" dediğinde Emma sinirle kollarından kurtuldu. İştahı on dakika önce midesine yumruk yemişçesine kaçmıştı.

"Ben gidip elbiselerimi bulsam iyi olacak" dedi.

"Kahvaltı?" dedi Vincent gülmemek için zor duruyordu.

"Gece çok bile yedim" dedi ve hızla kapıyı vurup çıktığında sabah serini yüzüne çarptı. Emma bedeninindeki sıcağın soğukla yer değiştirmesiyle hızla göl kıyısına inmeye başladı. Umarım kurumuştur diye kendi kendine söylemiyordu. Üzerinde ince bir gecelik dişleri birbirine vurmaya başlamıştı bile. Çalıların üzerine serilmiş elbisesine dokunduğunda halen ıslak olduğunu gördü. Kayanın dibine oturduğunda neredeyse titriyordu ve canı kulübeye dönmek istemedi. Vincent'ın bu haline alışmalıydı. "Barbar ne olacak!" dedi sinirle.

"Bana mı dedin?" diye gelen sesle neredeyse yerinden sıçrayarak kalktı.

"Başka tanıdığım barbar olmadığına göre" dedi Emma. Vincent sırıtıyor ona doğru geliyordu. Emma gidebildiği kadar geriledi ve bacakları kayaya dayandığında durdu.

Vincent bileğinden tutup kendine çekip onu kucağına aldığında Emma şaşkındı.

Çenesini ancak bu kadar tutabildi. "Senin derdin ne?" dedi hırçınlıkla. Vincent'ın yüz hatları yumuşamıştı. "Sensin" dedi.

"Ben sana dert olmak niyetinde değilim. İstersen evliliği iptal edebilirsin" dedi. Emma yaşadığı onca şeye rağmen onurunu korumak için gurunu ayaklar altına almayacaktı.

"Edemem"

"Niye? İstersen edersin" dedi Emma. Ağlamasını bastırdı.

"Seni seviyorum da ondan" dediğinde dudaklarına uzandı ve istekle öpmeye başladı. Emma sinirle dudağını ısırdığında Vincent acıyla inledi. Ağzının içinde kan tadını aldığında "Emma!" dedi can acısıyla.

"Benimle oyun mu oynuyorsun? Ne kadar üzüldüğümü görmüyor musun?"

"Çok mu üzülüyorsun"

"Evet" dediğinde genç adamın boynuna sarılmıştı. Vincent'ın gözlerine baka baka dudaklarına uzandı ve dudaklarını tekrar bulup ağzına yayılan kan tadına aldırmadı. Nefesi kesilip genç adamla burun buruna kaldığında Vincent kıkırdıyordu.

"Beni niye kızdırıyorsun?" dedi Emma sinirle

"Bilmiyorum sanırım sevgine alışmam uzun sürecek"

"O zaman arkanı kollasan iyi edersin" dedi ve ondan kendini çekip göle doğru yürümeye başladı. Vincent gülümsedi ve peşinden gitti. Emma üzerindeki geceliği hızla çıkardı ve suya girdi. Su havaların ısınmasıyla iyice sıcaklaşmıştı. Vincent bir süre peri gibi suyun içinde yüzen kadınını seyretti. Sonra soyunup onun yanına yüzdü ve onu kollarına aldı. Emma "Kızdım" dedi huysuzca.

"Özür dilesem" dedi Vincent

"Bir şartla kabul ederim" dedi Emma.

"Emredin leydim" dedi gözlerine içindeki aşkını yansıtarak. Emma yüzünü yayılan gülümsemeyi silmek adına dudaklarını dişlerinin arasına aldı ve kıkırdayarak "evlenmeden önce son kez seviş benimle" dediğinde Vincent "Zevkle" dedi ve dudaklarını buldu.

Öğlene doğru kaleye ilerlerken Vincent acele etmiyor Emma panik olmaya başlamıştı.

"Hızlan hadi bir sürü işim var. Damadı bekletmek istemiyorum" dedi kıkırdayarak.

"Damat belki evlenmekten vazgeçer"

"Seni bu sefer kesin öldürürüm" dedi Emma kıkırdayarak.

"Çok korktum" dediğinde kaleye girmişlerdi. Geldiklerini haber alan Gerda ve Matrice panikle kale girişine koşturdular. Düğün Vincent'ın isteğiyle köy meydanında olacaktı. O halkını mutluluğuna dâhil etmek istemişti. Emma'da buna karışmadı. Vincent attan indi ve onu indirdiğinde Marice ve Gerda önlerinde saygıyla eğildi. "Neler oluyor?" dedi Emma.

"Leydim hazırlanmak için geciktiniz"dedi Gerda sesinin paniğini örtemiyordu. O sırada Leon "Lordum dün geceden beri Kral sizi sorup duruyor" dedi bezmiş bir şekilde.

Vincent, Emma'ya baktığında genç kadın "Elie'yi alıp gitme şansımız var" diyen kadınına kahkahayla sarılıp kulağına eğildi ve "Mihrapta görüşürüz" dedi ve yanından ayrıldı.

Matrice ve Gerda, Vincent ayrılır ayrılmaz Emma'yı kollarından tuttukları gibi neredeyse uçarak odaya çıkarttı. Emma kapıdan girer girmez içerde dört beş kişinin olduğunu gördü.

"Tanrım! Bunlarda kim?" dedi merakla.

"Hazırlanmana yardım edecek olan berber chirsto, gelinği hazırlayan madan june, makyajınla ilgilenecek ressam Dorex" dediğinde Emma şaşkınlıkla "Ressam mı?" diye Matrice'e bakıyordu.

"O kadar mı çirkinim?" dedi dudağını uzatıp. Matrice "efendim inanın güzelliğiniz daha belirginleşecek" dediğinde Gerda "Uymayın ona, sizi oyalıyor" dedi ve Emma'ın acemice bağlanmış elbise bağlarını çözmeye başladı.

"Elbiseni bile doğru giyememişsin" dedi Emma'ın duyacağı şekilde.

"O benim suçum değil, Lord giydirmek konusunda çok acemi" dedi Emma huysuzca.

"Soyabiliyorsa ona giydirmeyi de öğretmelisin" dedi Gerda azarlarcasına. Emma suratını astı. Gerda elbiseyi üzerinden çıkardı ve "Asla beni suya sokamazsın" dediğinde Gerda onun ciddi olduğunu anlamıştı ama ters ters bakmayı ihmal etmedi.

Emma "Yemin ederim bütün gece suyun içindeydim. Sabahta" demek zorunda kaldı. Gerda'ın yüzü yumuşadı ve "Çok merak ediyorum bu akşam ne yapacaksınız" dedi

Gerda kıkırdayarak.

"O hiç doymuyor ki" dedi Emma yüzü kızarmış Gerda'ya bakamıyordu.

"Bebek istemiyor sanırım"

"Bende istemiyorum ben daha büyümeliyim" dedi Emma. Gerda "Sence bir çocukla bu adamı durdubileceğini mi sanıyorsun? Doğurmaya başlasan iyi olur" dediğinde Emma acabada kalmış gibi Gerda'nın yüzüne bakıyordu.

Vincent düğünden önce zindandaki misafiriyle son konuşmasını yapmak için aşağı indi. Demir kapıyı açmadan şiltenin üzerinde yatar pozisyonda titreyen adama baktı. Adamın iki haftadan bu yana direnci kırılmış Vincent ağzından beklediği cevabı almıştı. Onun verdiği bilgiler doğrultusunda bütün delilleri toplamışlardı.

"Hazır mısın?" dedi Vincent

"Bunu bana yaptırırsan Kral'ın beni yaşatmayacağını biliyorsun"

"Benim problemim değil. İstersen burada çürüyebilirsin ya da sana verdiğim şansı kullanırsın..." dedi Vincent.

Clarens haftalardır bu hücredeydi ve sinirleri iyice yıpranmıştı. Artık sağlıklı düşünemiyordu. Psikolojik baskıyla Vincent'ın dediklerini kabul etmişti. Vincent şahitlik ettiği takdirde özgürlüğünü bir şekilde vereceğini söylemişti.

"Sanırım şahitlik edeceksin" dedi Vincent. Clarens "Başka çarem yok" dedi.

"Güzel o zaman yukarıda görüşürüz" dedi ve hazırlanmak için odasına çıktı. Oskar ve hizmetliler onu hazırlamak için tetikte bekliyordu.

İlk önce tıraş oldu kimseye izin vermedi. Sonra saçları düzeltildi. Damatlık olarak giyeceği sövalye zırhı benzeri nişaneleri üzerine giydiğinde tam bir tanrı gibiydi. En son Edessa armalı pelerini takıldı.

Oskar "Hazırsınız efendim" dediğinde "Leon yüzükler" dedi endişeyle.

"Hazır efendim... Bu arada Steve düğüne katılamadığı için özürlerini bildirdi biliyorsunuz sizin emrinizle kuzey bölümündeki kaleye geçti" dedi Leon onun sadıçı olarak.

"Böylesi daha iyi" dedi Vincent. Onun Emma'yla aynı ortamda yaşamasını istemiyordu. Odasından çıktı ve Emma'ın odasının yanından geçerken yanına uğramak istese de uğramadı. Gülümsedi ve köy meydanına gitmek için atına binip arkasındaki tebasıyla

birlikte yola çıktı. Yollar tıka basa onu selamlayan ve sevgi gösterileriyle mutluluğunu paylaşan halkla dolup taşıyordu. Çiçekler fırlatılıyor, her yanda hem barışı hem düğünü kutlayan mutlu insanlarla doluydu. Vincent köy meydanında mihrapta başpiskopos Dante'in önünde yerini aldı. Kale kapısı açılmış halk istediği gibi kaleye girip çıkıyordu. Halk düğün için kutlamalara akın etmiş haldeydi.

Emma odasında son hazırlıkları yapılmış krem rengi gelinliğinin kuyruğuna bakıp duruyordu. Gerda "Kıpırdanıp durma Emma" dedi ve metrelerce uzunluğundaki kuyruğu tekrar düzeltti.

Emma prensesler gibi olmuştu ve heyecandan neredeyse konuşamayacak durumdaydı. "Gerda aynaya bakmama izin ver artık" dedi merakla.

"Tamam, hadi bak" dedi Gerda ve onun duvağını kaldırdı. Emma gözlerine inamadı. Tablo gibi olmuştu.

"Tanrım adam gerçekten ressammış" dedi alayla. Kayık yaka gelinliği omuzlarını ve göğüslerini ön plana çıkarmıştı. Dantel duvağı başının üzerinde küçük bir taçla tutturulmuştu. Kalçalarına inen sarı saçlarının uçları dalgalandırılmış kendi haline bırakılmıştı. Beline oturmuş sarı altın şeritlerle süslenmiş gelinlik, kalçalarından aşağı süzülüyordu.

Emma kalenin önünden onun için hazırlanmış çiçekler içinde at arabasına binerken ona Loren şövalyeleri eşlik ediyordu. Köy meydanından geçerken Emma halkın neşesiyle içi mutlulukla dolduğunu hissetti. Barış güzel şeydi...

Arabadan girdiği, köy meydanına geldiklerinde, inmesine Frederich yardım etti. Onu Lordu ve ağabeyi olarak Vincent'a o teslim edecekti. Emma kalabalığın ilgisiyle gülümsemesini bastırmaya çalıştı. Mihraba uzanan yolda yürümeye başladığında Frederich'in koluna girmişti. Frederich "Seni sevdiğimi unutma, her zaman yanındayım" dedi ve ona sevgiyle baktığında Emma ağlamamak için sessiz kaldı. Anne ve babasının onu gökyüzünden seyrettiğine emindi. Frederich son olarak "Babamın katillerini bulduk nikâhtan sonra açıklanacak" dediğinde Emma "Kimmiş?" dedi öfkeyle.

"Şimdi bunu düşünme, git ve sevdiğin adamla evlen" dedi Frederich. Emma karşısında aşk dolu gözlerle Dante'nin yanında onu bekleyen Vincent'a hayranlıkla baktı. Vincent bugün sanki normalinden daha da irileşmişti ve barbar görüntüsünden eser yoktu. O hep sert görünen yüz hatları yumuşacıktı. Yüzünü güneşin yanı sıra ayrı bir aydınlık esir almış gibiydi. Emma onu gerçekten seviyordu ve dün gece o bükülemez lord ona olan aşkıyla dizlerinin üzerine çökmüştü. Rüyalarındaki evlilik teklifini en romantik şekilde

almış ve hiç utanmadan onu öperek cevap vermişti. Gözleri gözlerinden ayrılmadan adım adım ona yaklaşıyordu. Vincent'ın hemen yanında Leon duruyor elindeki küçük yastığın üzerinde az sonra takacakları yüzükleri taşıyordu.

Emma bir an arkasına baktı ve Elie'ye sırıttı ve "Nedimem lütfen önümde yürüyün" dedi. Elie sanki cennetten ona elma vermiş gibi gözleri ışıldadı ve küçük adımlarla öne geçti. Mihrabın sağında yerini aldığında Emma onunla gurur duydu. Vincent gözünü alamadığı güzelliği sanki ilk defa görüyormuş gibi hayrandı bakışları... Dudaklarını örten boyayı kıskandığını hissetti. Nasıl bir aşka sürüklenmişti şimdi daha iyi anlıyordu. Emma onun iliklerine işlemişti. Elini uzattı ve titrer küçük eli güven verir bir şekilde yanına çekti. Gözleri gözlerinden ayrılmadan Dante'in karşısında durduklarında kale meydanı sessizliğe büründü. Dante'in gür sesi köy meydanını doldurduğunda sanki kuşlar bile uçmaya ara vermişti.

"Siz iki ruh... Tanrının huzurunda birbirinize eş olmak için karşımda bulunuyorsunuz. Siz Bristol ve Truro halkı hoş geldiniz... Burada Tanrının hükmüyle bu iki insanın mutluluklarına tanık olmak için bulunuyoruz

Tanrının ve Kralımın bana verdiği yetkiyle sizi kutsuyorum...

Birbirinizi ölene dek sevmek için söz verecek ve sözünüze sadık kalacağınıza yemin edeceksiniz...

Bundan böyle Sen Bristol hâkimi Lord Vincent Edessa, Truro Leydisi Emma Glanger'ı gözetecek kollayacak ve himaye edecek karın olarak kabul edeceksin... Ediyor musun?" dedi Dante.

Vincent "Onurum üzerine yemin ediyorum" dedi gür bir o kadar sert sesiyle. Dante gülümseyerek Emma'ya döndü.

"Sen Truro Leydisi Emma Glanger bundan sonraki hayatını Bristol hâkimi Lord Vincent Edessa'ya adayacak, ona sadakatle bağlı kalacak, itaat edeceksin. Kocan ve lordun olarak kabul ediyor musun?" dedi Dante.

"Sadakat ve itaatle Lorduma hizmet edip iyi bir eş olacağıma yemin ediyorum" dedi Emma. Gözleri buğulanmış söylediklerini yürekten hissetmişti. O ait olduğu yerde, sevdiği adamın yanındaydı. Vincent genç kadının gözlerinde gördüğü buğulanmayla bir an acabada kalsada Emma'ın sıcacık elleri onu avutmuştu. Elleri birleşmiş gözleri birbiriyle yıkılmaz köprüler kurarken Dante başıyla onayladı ve sesini daha gürleştirip halka seslenir gibi konuşmaya başladı.

İkiniz birbirinizin en yakını, yalnızlığınızın ortağı, sırlarınızın yoldaşı olarak, sevinçlerle

çoğalacaksınız. Kötülükleri iyilikle savuşturacak topraklarınızda adalet dağıtacaksınız.

Bundan böyle düşmanlarınız için kenetlenip, doğru yolda el ele ilerleyeceksiniz... Olur da şaşırırsanız kılavuzunuz bir diğeri olacak, olur da düşerseniz birlikte ayağa kalkacak, hayata devam edeceksiniz...

Dağlarda, çöllerde her daim her yerde yan yana yürüyerek, inişlerde çıkışlarda el ele kalacaksınız. Topraklarınıza umut dağıtacak bereket getirceksiniz...

Bundan böyle birbirinizi sevecek ve sayacaksınız... İkiniz birbirinize ait olacaksınız... Mutluluğunuz daim olsun... Gelini öpebilirsin" dediğinde

Vincent usulca genç kadını kendine çekti. Hafif eğildi ve boyasını kıskandığı dudaklara küçük içten bir öpücük kondurdu. Geri çekilirken "Seni seviyorum Emma Edessa" dedi mırıltıyla. Emma yüzüne yayılan gülümsemeyi zor da olsa saklayabildi ve aynı mırıltıyla "Bende seni seviyorum" diyebildi. Gökyüzünde uçmaya başlayan yüzlerce beyaz güvercin barışın daim olacağının bir işaretiydi.

İngiliz asili İskoç dükü Hemigway düğüne davet edildiğinde olacaklardan bir haber yolunda gitmeyen planlarını ve ortadan kaybolan Clarens'ı düşünüyordu. Düğün yemeğinde Claren'sı yüzü gözü morarmış halde karşısında gördüğünde ayağa kalkmış başına gelecekleri anlamıştı. Kaçmaya çalışırken yakalandı. Kral'ın huzuruna çıkarıldığında direk idama çarptırıldı. Tabii itiraf ettikten hemen sonra... Toprakları Bristol ve Truro'ya devredildi.

Vincent Emma'ın elini tuttu ve gözlerindeki yaşı sildi "Sana söz vermiştim" dedi. Emma "biliyordum... Sen yapmamıştın" dedi usulca...

Emma ve Vincent'ın aşk kanla yazılmadı...

Vincent'ın soyu hüküm sürdüğü sürece Bristol ve Truro topraklarına savaş uğramadı. Emma aşkla kocasına bağlı bir şekilde onun en büyük destekçisi olup çocuklarıyla birlikte mutlu bir hayat sürdü....

Gökten eski zamanlara yıldızlar yağdı...

Geleceğe umudu ve barışı aşılayan geçmiş insalara sevgilerimizle...

Son